Sophie
KINSELLA
POLIROM
Supermenajera
CHIC

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, The Undomestic Goddess

e Sophie Kinsella 2005 All rights reserved.

e 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: KINSELLA, SOPHIE

Supermenjera/Sophie Kinsella; trad. De Vali Florescuiaşi: Polirom, 2007

ISBN: 978 – 973 – 46 – 0478 – 4 I. Florescu, Vali (trad.)

821.111 – 31135.1

Printed in ROMANŢA

Sophie

KINSELLA

POLIROM

2007

Traducere din limba engleză şi note de Vali Florescu

Sophie Kinsella a studiat ştiinţele politice, filosofia şi economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată pe probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens şi au fost traduse în peste treizeci de limbi. Din această celebră serie, la Editura Polirom au apărut până acum Mă dau în vânt după cumpărături (2000; Polirom, 2004, 2006), Goana după cumpărături la New York (2001; Polirom, 2005), La cumpărături în rochie de mireasă (2002; Polirom, 2005, 2006) şi la cumpărături cu sora mea (2004; Polirom, 2006). În ultimii ani, galeria îndrăgitelor sale eroine s-a îmbogăţit cu năstruşnica Emma Corrigan din Poţi să ţii un secret? (2003; Polirom, 2006) şi cu ambiţioasa Samantha Sweeting din Supermenajera (2005; Polirom, 2007), romanele ale căror protagoniste sunt acestea caracterizându-se prin acelaşi amestec savuros de farmec, umor şi optimism care a făcut din Sophie Kinsella „maestra de necontestat a genului chick lit” (The New York Post). În Supermenajera, cititorul face cunoştinţă cu Samantha Sweeting, o femeie de carieră în vârstă de 29 de ani, pe cale să devină asociat la prestigioasă firmă londoneză de avocatură Carter Spink. Însă, dându-şi seama că a făcut o greşeală catastrofală (care va costa firma nu mai puţin de cincizeci de milioane de lire), Samantha simte nevoia subită să dispară din

peisaj. Astfel că atunci când, ajunsă undeva la ţară, se vede angajată ca menajeră a unei familii bogate, eroina noastră decide să accepte noua identitate şi provocările reprezentate de atâtea îndeletniciri nemaiîncercate până atunci, cum ar fi gătitul, spălatul rufelor şi curăţatul mobilei. Viaţa de menajeră se dovedeşte a fi tihnită şi nu lipsită de satisfacţii, aceasta şi datorită atenţiilor de care se bucură din partea arătosului grădinar al casei. Însă trecutul nu poate fi lăsat în urmă atât de uşor, iar când Samantha descoperă un secret teribil despre firma la care lucra – şi când mass-media află că fosta femeie de succes îşi câştigă acum traiul curăţând toalete – situaţia devine explozivă.

Lindei Evans

Le sunt extrem de recunoscătoare multor persoane care s-au dat peste cap pentru a mă ajuta să scriu această carte. Lui Emily Stokely, maestră în ale gospodăriei, pentru că m-a învăţat să fac pâine. Lui Roger Barron, pentru că a fost atât de generos cu timpul său şi mi-a oferit o incursiune fascinantă în dreptul corporatist (ca să nu mai amintesc de expertiza sa în Jo Malone!). Şi, în primul rând, lui Abigail Townley, care mi-a fost consultant în lumea dreptului, mi-a îngăduit să o urmez peste tot şi mi-a răspuns cu răbdare la un milion de întrebări stupide.

Le mulţumesc celor care mă susţin la infinit, lui Patrick Plonkington-Smythe, Larry Finlay, Laura Sherlock,

Ed Christie, Androulla Michael, Kate Şamano, Judith Welsh şi tuturor oamenilor minunaţi de la Transworld. Extraordinarei mele agente, Araminta Whitley, al cărei entuziasm pentru această carte nu a avut limite şi lui Lizzie Jones, Lucinda Cook, Nicki Kennedy şi Sam Edemborough. Lui Valerie Hoskins, Rebecca Watson şi Brian Siberell. Le mulţumesc, ca de fiecare dată, membrilor Comitetului de conducere şi tuturor băieţilor mei, mari şi mici.

Fireşte, aceste mulţumiri nu ar fi complete fără un cuvânt de recunoştinţă pentru Nigella Lawson, pe care nu am întâlnit-o niciodată – dar ale cărei cărţi ar trebui să fie lectură obligatorie pentru toate neavenitele într-ale gospodăriei.

Unu

Vă consideraţi stresată?

Nu, nu sunt stresată.

Sunt… ocupată. Mulţi oameni sunt ocupaţi. Aşa e lumea de azi. Am o slujbă foarte solicitantă, cariera e foarte importantă pentru mine şi îmi place ce fac.

OK. E foarte adevărat că uneori mă simt uşor tensionată. Oarecum presată. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, sunt avocat în City. La ce v-aţi aştepta?

Scrisul meu e atât de apăsat încât am rupt hârtia. La naiba. Nu contează. Hai să trecem la întrebarea

următoare.

Câte ore pe zi petreceţi în medie la birou?

14

2

8

Depinde.

Faceţi sport în mod regulat?

Mă duc în mod regulat la înot.

Mă duc din când în când la înot.

Intenţionez să încep un regim de înot regulat. Când am timp. În ultima vreme am fost foarte ocupată cu serviciul, a fost curată demenţă.

Beţi 8 pahare cu apă pe zi?

Da

Unu

Nu.

Las creionul jos şi îmi dreg glasul. În colţul opus al camerei, Maya ridică ochii de la crăticioarele cu ceară şi sticluţele cu ojă pe care le aranjează. Maya e cosmeticiana care se ocupă de mine azi. Are părul lung şi negru prins într-o coadă împletită, traversată de o şuviţă albă şi un inel micuţ de argint în nas.

— Vreo problemă cu chestionarul? Întreabă cu glasul ei plăcut.

— Ţi-am spus că sunt cam pe fugă, am zis politicoasă. Chiar e nevoie să răspund la toate întrebările astea?

— Vrem să avem cât mai multe informaţii pentru o evaluare corectă a necesităţilor tale de îngrijire cosmetică

şi de sănătate, spune ea pe un ton liniştitor, însă implacabil.

Mă uit pe furiş la ceas. Nouă patruzeci şi cinci.

Nu am timp pentru aşa ceva. Chiar nu am timp. Dar şedinţa asta de înfrumuseţare mi-a fost oferită cadou de ziua mea şi i-am promis mătuşii Patsy.

Ca să fiu mai exactă, este cadoul ei de anul trecut. Mătuşa Patsy mi-a dat bonul ăsta cadou pentru „Cea mai modernă experienţă de destresare" acum aproape un an. E sora mamei mele şi îşi face multe griji în privinţa femeilor de carieră. De fiecare dată când ne întâlnim mă apucă de umeri şi se uită adânc în ochii mei cu o căutătură încruntată, iar în felicitarea care a însoţit bonul a scris „Fă-ţi puţin timp pentru tine, Samantha!!!"

Ceea ce chiar intenţionez din toată inima să fac. Dar am avut câteva chestii urgente de pus la punct la serviciu şi, nu ştiu cum, a trecut un an fără să găsesc un moment liber. Sunt avocată la Carter Spink şi în clipa asta suntem ocupaţi până peste cap, e nebunie curată. Dar o să fie mai bine. Nu trebuie decât să scap de următoarele câteva săptămâni.

Oricum, mătuşa Patsy mi-a trimis felicitarea de ziua mea de anul ăsta – şi mi-am dat brusc seama că mai e puţin şi îmi expiră bonul. Aşa că iată-mă aici, chiar în ziua în care împlinesc douăzeci şi nouă de ani. Stând pe o canapea, într-un halat alb de prosop şi chiloţi suprarealişti de hârtie. Având la dispoziţie o fereastră de jumătate de zi. Maxim.

Fumaţi?

Nu.

Beţi alcool?

Da.

Mâncaţi în mod regulat mâncare gătită în casă?

Ridic ochii, puţin iritată. Ce întrebare mai e şi asta? Cu ce sunt mai bune mesele la care mănânci mâncare gătită în casă?

Am un regim alimentar hrănitor şi variat, scriu în cele din urmă.

Ceea ce e perfect adevărat.

Oricum, toată lumea ştie că locuitorii Chinei trăiesc mai mult decât noi – deci ce poate fi mai sănătos decât să mănânci ce mănâncă ei? Iar pizza vine din zona mediteraneană. Aşa că probabil e şi mai sănătoasă decât o mâncare gătită în casă.

Simţiţi că aveţi un regim de viaţă echilibrat?

Da

N

Da.

— Am terminat, o anunţ pe Maya şi-i întind foile, iar ea începe să citească răspunsurile. Degetul ei coboară pe pagină cu viteza melcului. De parcă am avea tot timpul din lume.

Poate că ea o fi având. Dar, pe bune, eu trebuie să mă întorc la birou cel târziu la ora unu.

— Ţi-am citit cu mare atenţie răspunsurile, spune Maya privindu-mă gânditoare şi e limpede că eşti o femeie

extrem de stresată.

Ce? Oare de unde o mai fi scos-o şi pe asta? Am scris clar în formular că nu sunt extrem de stresată.

— Nu-i adevărat, zic aruncându-i un zâmbet relaxat, de genul vezi-cât-de-puţin-stresată-sânt.

Maya nu pare prea convinsă.

— E limpede că ai o slujbă foarte solicitantă.

— Ritmul acesta foarte solicitant mă stimulează, îi explic. Ceea ce e adevărat. Ştiu asta despre mine de când…

Mă rog, de când mi-a spus mama, când aveam cam opt ani. Pe tine te stimulează ritmul foarte solicitant, Samantha. Întreaga noastră familie e stimulată de ritmul foarte solicitant. Asta e, cum să zic, mottoul familiei noastre.

În afară de fratele meu Peter, fireşte. El a făcut o cădere nervoasă. Dar e mottoul nostru, al celorlalţi.

Îmi iubesc slujba. Iubesc satisfacţia de a găsi chichiţa dintr-un contract. Iubesc valul de adrenalină provocat de încheierea unei afaceri. Iubesc surescitarea negocierii şi discuţiile în contradictoriu şi îmi place să fiu cea care vine cu cea mai bună propunere.

Da, aş putea să spun că uneori mă simt de parcă cineva mi-ar pune în spate greutăţi din ce în ce mai mari. Ca nişte blocuri de beton, unul peste celălalt. Iar eu trebuie să le ţin să nu cadă, indiferent cât de epuizată sunt…

Dar mă gândesc că probabil toată lumea se simte aşa.

E normal.

— Ai pielea foarte deshidratată. Maya clatină din cap. Îşi trece mâna expertă peste obrazul meu şi-şi pune degetele sub bărbia mea, cu un aer îngrijorat.

— Ai pulsul foarte accelerat. Nu e deloc sănătos. Eşti tensionată din vreun motiv anume în momentul ăsta?

— Sunt destul de aglomerată la serviciu, spun ridicând din umeri. E o nebunie. Dar sunt bine. Oare nu putem trece odată peste chestia asta?

— Bine.

Maya se ridică. Apasă pe un buton fixat în perete şi în încăpere se revarsă o muzică liniştitoare de n-ai.

— Nu pot să spun decât că ai nimerit exact unde trebuie, Samantha. Ţelul nostru aici este să destresăm, să revitalizăm şi să detoxifiem.

— Ce frumos, spun, ascultând doar pe jumătate. Tocmai mi-am amintit că am uitat să-l sun înapoi pe David Elldridge în legătură cu contractul ăla pentru petrolul din Ucraina. Am vrut să-l sun ieri. La naiba.

— Ţelul Green Tree Center este cel de a-ţi oferi o oază de linişte, departe de toate grijile tale zilnice.

Maya apasă pe alt buton din perete, iar lumina scade în intensitate până la o penumbră caldă.

— Înainte de a începe, spune blând, ai vreo întrebare?

— Sinceră să fiu, da, zic, aplecându-mă uşor în faţă.

— Foarte bine! Spune radioasă. Vrei să ştii ce tratamente facem azi sau e ceva mai general?

— Aş putea trimite un e-mail rapid? Întreb politicoasă.

May ei îi îngheaţă surâsul pe buze.

— Repede de tot, adaug. Maxim două se…

— Samantha, Samantha… Maya clatină din cap. Eşti aici pentru a te relaxa. Pentru a-ţi oferi un moment doar pentru tine. Nu pentru a trimite e-mailuri. Eşti obsedată! E o dependenţă la fel de dăunătoare ca alcoolul. Sau cafeina.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt deloc obsedată. Pe bune, e ridicol. Îmi verific e-mailurile la fiecare… treizeci de secunde, probabil.

Chestia e că în treizeci de secunde se pot schimba multe lucruri.

— Şi, în plus, Samantha, continuă Maya, vezi vreun computer în camera asta?

— Nu, răspund, privind ascultătoare în jur la încăperea micuţă, scufundată în penumbră.

— De asta rugăm clientele să îşi lase toate echipamentele electronice în seif. Şi nu e voie cu telefoane mobile. Şi nici cu computere portabile.

Îşi desface braţele larg.

— Acesta este un loc de reculegere. O oază departe de lumea dezlănţuită.

— Aha, încuviinţez cu jumătate de gură.

Probabil că nu e cel mai bun moment să-i dezvălui că am un Blackberry ascuns în chiloţii de hârtie.

— Păi să începem. Maya zâmbeşte. Întinde-te pe canapea şi acoperă-te cu un prosop. Şi scoate-ţi ceasul, te rog.

— Dar am nevoie de el!

— Asta e altă dependenţă.

Plescăie din limbă a reproş.

— Cât timp te afli aici, nu e nevoie să ştii cât e ceasul.

Se întoarce discret cu spatele, iar eu îmi scot ceasul fără nicio tragere de inimă. Apoi, uşor stângace, mă instalez pe canapea, încercând să nu-mi strivesc preţiosul Blackberry.

Am văzut de la început regula despre echipamentul electronic. Şi i-am predat dictafonul. Dar trei ore fără Blackberry? Pe bune, dacă intervine ceva important la birou? Dacă e o urgenţă?

N-are nicio logică. Dacă chiar vor ca oamenii să se relaxeze, ar trebui să-i lase să-şi ţină Blackberry-urile şi celularele la ei, nu să le confişte.

Oricum, n-o să-l vadă sub prosop.

— Am să încep cu un masaj relaxant al tălpilor, spune Maya şi o simt întinzându-mi nu ştiu ce loţiune calmantă pe tălpi. Încearcă să-ţi goleşti mintea de orice gând.

Îmi fixez ascultătoare privirea în tavan. Să-mi golesc mintea. Mintea mea e la fel de goală ca un pahar gol… şi transparent…

Ce fac cu Elldridge? Ar fi trebuit să iau legătura cu el. Probabil că-mi aşteaptă răspunsul. Dacă le spune şefilor firmei că am fost neglijentă? Şi dacă asta îmi va afecta şansele de a obţine statutul de partener?

Simt împunsătura ascuţită a neliniştii. Nu e momentul să las nici cel mai mic lucru la voia întâmplării.

— Încearcă să elimini orice gând… rosteşte pe un ton

de incantaţie Maya. Simţi cum te eliberezi de tensiune…

Poate reuşesc să îi trimit un e-mail rapid. Pe sub prosop.

Strecor mâna sub el pe furiş şi simt colţul tare al Blackberry-ului. Îl extrag cu grijă din chiloţii de hârtie. Maya îmi masează încă picioarele, fără să aibă habar de nimic.

— Îţi simţi trupul din ce în ce mai greu… mintea începe să ţi se golească…

Îmi ridic Blackberry-ul uşor pe piept până când văd ecranul pe sub prosop. Slavă Domnului că nu e prea multă lumină în cameră. Încercând să fac minimul de mişcări posibil, încep să tastez pe ascuns cu o mână un e-mail.

— Te relaxezi… spune Maya liniştitor. Imaginează-ţi că te plimbi pe o plajă…

— Îhâm… murmur.

David, scriu. Ref la contractul cu ZFN Oii. M-am uitat peste amendamente. Cred că răspunsul nostru ar trebui să fie…

— Ce faci? Spune Maya, dintr-odată atentă.

— Nimic! Răspund, ascunzând repede Blackberry-ul sub prosop. Doar… ăă… mă relaxam.

— Ascunzi ceva? Întreabă neîncrezătoare.

— Nu!

De sub prosop, Blackberry-ul scoate un mic bip. La naiba.

— Cred că a fost o maşină, zic, făcând eforturi să-mi iau un ton firesc. Afară, în stradă.

Maya mijeşte ochii.

— Samantha, rosteşte lent şi ameninţător. Ai cumva un echipament electronic asupra ta?

Am sentimentul că dacă nu-i mărturisesc adevărul va sfâşia oricum prosopul de pe mine.

— Tocmai voiam să trimit un e-mail, spun într-un final şi scot ruşinată Blackberry-ul.

— Workaholici ce sunteţi! Mi-l smulge din mină exasperată. E-mailurile pot să mai aştepte. Toate pot să mai aştepte. Pur şi simplu nu ştii să te relaxezi!

— Nu sunt workaholică! Răspund indignată. Sunt avocată! E cu totul altceva!

— Eşti în faza de negare. Clatină din cap.

— Ba nu! Uite ce e, avem nişte contracte foarte urgente de parafat la firmă. Nu pot să dispar pur şi simplu! mai ales în momentul ăsta. Tocmai… mă rog, tocmai sunt pe punctul de a fi acceptată ca parteneră.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, simt din nou bine-cunoscuta împunsătură a nervilor în stomac. Parteneră a uneia dintre cele mai mari firme de avocatură din ţară. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

— Sunt pe punctul de a fi acceptată ca parteneră, repet mai calm. Decizia va fi luată mâine. Dacă se va întâmpla, am să fiu cel mai tânăr partener din istoria firmei. Ai idee ce înseamnă treaba asta? Ai cea mai mică idee…

— Oricine îşi poate lua liber câteva ore, mă întrerupe Maya. Pune mâinile pe umerii mei.

Samantha, eşti incredibil de tensionată. Ai umerii încordaţi, inima îţi bate foarte repede… din câte văd eu, eşti pe punctul de a ceda nervos.

— Mă simt foarte bine.

— Eşti încordată ca un arc!

— Ba nu!

— Trebuie să te hotărăşti să o laşi mai moale, Samantha. Mă priveşte în ochi. Numai tu poţi hotărî să-ţi schimbi viaţa. Ai de gând să faci asta?

— Păi… ăăă…

Mă opresc cu o tresărire de surpriză, în momentul în care dinspre chiloţii mei se aude un uruit vag.

Mobilul. L-am băgat repede şi pe el lângă Blackberry şi l-am dat pe „vibraţii” ca să nu facă zgomot.

— Ce-i asta? Maya se holbează uluită la prosopul meu, care pulsează uşor. Ce naiba se întâmplă? Ce… tremură aşa?

Nu pot să recunosc că e un telefon. Nu după faza cu Blackberry-ul.

— Îhm… îmi dreg glasul. E… ăăă… jucăria mea specială pentru sex.

— Poftim? Maya pare de-a dreptul bulversată.

Telefonul uruie din nou încetişor la mine în chiloţi. Trebuie neapărat să răspund. S-ar putea să fie cei de la birou.

— Îhm… cum să-ţi zic, tocmai eram pe punctul de a ajunge la un moment extrem de intim, spun privind-o sugestiv. Crezi că ai putea să… ăăă… mă laşi puţin

singură?

Privirea îi e străbătută de o undă de suspiciune.

— Ia stai o clipă! Se uită din nou. Să nu-mi spui că ai şi un telefon acolo! Ţi-ai adus pe furiş şi mobilul?

O, Doamne. Pare de-a dreptul furioasă.

— Lasă-mă să-ţi explic, zic încercând să-mi iau un ton de scuză, ştiu că ai regulile tale şi tot restul şi le respect, dar ideea e că am nevoie de mobil.

Bag mâna sub prosop după telefon.

— Lasă-l! strigătul Mayei mă ia prin surprindere. Samantha, spune, făcând eforturi vizibile să rămână calmă, dacă ai ascultat măcar un cuvânt din ce am zis, vei închide imediat telefonul.

Mobilul vibrează din nou în mâna mea. Mă uit la identitatea apelantului şi simt un nod în stomac.

— E de la birou.

— Pot să-ţi lase un mesaj. Pot să mai aştepte.

— Dar…

— E un moment doar al tău. Se apleacă în faţă şi-mi împreunează mâinile, privindu-mă extrem de sincer. Un moment doar al tău.

Dumnezeule, chiar nu pricepe, nu-i aşa? Aproape că m-apucă râsul.

— Sunt asociată la Carter Spink, îi explic. Nu am un moment doar al meu.

Deschid rapid telefonul şi la capătul celălalt al firului se aude răcnind o voce enervată de bărbat.

— Samantha, unde dracu’ eşti?

Simt o împunsătură în stomac. E Ketterman. Şeful departamentului nostru de drept corporatist. Probabil că are şi nume de botez – dar nimeni nu-i spune niciodată altfel decât Ketterman. Are părul negru, ochelari cu ramă metalică şi ochi cenuşii, sfredelitori, iar în primele mele zile la Carter Spink aveam coşmaruri legate de el.

— Vezi că ne apucăm iar de contractul Fallons. Întoarce-te imediat. Întâlnirea e la zece jumate.

Iar?

— Vin cât de repede pot. Închid telefonul şi-i arunc Mayei o privire tristă. Scuze.

Nu sunt dependentă de ceas.

Dar evident că mă bazez pe el. Şi voi aţi face la fel, dacă timpul v-ar fi măsurat în intervale de şase minute. La fiecare şase minute din viaţa mea profesională trebuie să taxez un client. Şi totul apare pe o fişă de pontaj computerizată, pe capitole.

11.00 – 11.06 întocmit contract pentru Proiectul A
11.06 – 11.12 Revizuit documentaţia pentru Clientul B
11.12 – 11.18 Consultat pe puncte Contractul C

În primele mele zile la Carter Spink ideea că trebuie să notez la ce lucrez în fiecare moment al zilei m-a cam speriat. Mă gândeam: şi dacă nu fac nimic timp de şase minute? Ce scriu?

11.00 – 11.06 Privit în gol pe fereastră

11.06 – 11.12 Fantazat despre cum o să dau peste George Clooney pe stradă
11.12 – 11.18 încercat să-mi ating nasul cu limba

Dar adevărul e că te obişnuieşti. Te obişnuieşti să-ţi împarţi viaţa în bucăţele mici. Şi să munceşti. Non-stop.

Dacă eşti avocat la Carter Spink, nu-ţi permiţi să stai degeaba. Nu te uiţi în gol pe fereastră şi nu fantazezi. Nu poţi face asta, atunci când şase minute din timpul tău înseamnă atât de mult. S-o luăm aşa: dacă las şase minute să treacă fără să realizez nimic, am irosit 50 de lire din banii firmei. Douăsprezece minute: 100 de lire. Optsprezece minute: 150 de lire.

Cum am zis, avocaţii de la Carter Spink nu stau degeaba.

Doi

Când ajung la serviciu, îl găsesc pe Ketterman lângă biroul meu, uitându-se cu o expresie dezgustată la vrafurile de hârtii în dezordine şi la dosarele aruncate peste tot.

Sinceră să fiu, nu am cel mai curat birou din lume. De fapt… e un dezastru. Dar am intenţia să fac ordine cât de curând şi să sortez toate teancurile de contracte vechi pe podea. Imediat ce-o să am timp.

— Întâlnirea e în zece minute, zice, uitându-se la ceas. Vreau să ai gata documentaţia legată de partea financiară.

— Categoric, răspund, încercând să-mi păstrez calmul. Însă simpla sa prezenţă e de-ajuns ca să mă facă să intru în panică.

Ketterman e în cel mai bun caz doar enervant. Emană o forţă cerebrală care te bagă în sperieţi, aşa cum alţi bărbaţi emană un miros puternic de aftershave. Însă azi e de un milion de ori mai rău, fiindcă face parte din comitetul de decizie. Mâine, el şi alţi treisprezece parteneri vor ţine o şedinţă importantă pentru a hotărî cine va deveni noul partener al firmei.

Mâine voi afla dacă am reuşit sau dacă viaţa mea e un mare eşec şi am trăit degeaba. Tensiunea va dispărea.

— Documentaţia pentru contract este aici… scotocesc printr-un morman de dosare şi extrag, cu o întorsătură eficientă a mâinii, o cutie de carton.

E o cutie veche de gogoşi Krispy Kreme.

O arunc repede la coş.

— Sigur e pe aici, pe undeva… încep să scormonesc frenetic şi localizez dosarul corect. Slavă Domnului. Poftim!

— Nu ştiu cum poţi să lucrezi în harababura asta, Samantha.

Glasul lui Ketterman e sarcastic ca un tăiş, iar în ochi nu i se citeşte nicio umbră de umor.

— Măcar am totul la îndemână! Încerc să mă scot râzând, însă Ketterman mă fixează împietrit. Roşie ca racul, îmi trag scaunul şi un teanc de scrisori de care uitasem se revarsă pe podea.

— Ştii, înainte aveam regula ca la ora şase seara să facem curat pe toate birourile. Vocea lui Ketterman e inflexibilă ca oţelul. Poate că ar trebui să o reintroducem.

— Poate! Mă sforţez să zâmbesc, dar Ketterman îmi dă o stare tot mai mare de nervozitate.

— Samantha! Ne întrerupe o voce veselă, întorcând privirea, îl văd pe Arnold Saville apropiindu-se pe hol.

Dintre toţi partenerii firmei Arnold e preferatul meu. Are un păr gri lânos, care mi se pare puţin cam extravagant pentru un avocat şi un gust excentric la cravate. Astăzi poartă una cu model roşu aprins şi o batistă asortată în buzunarul de sus. Mă salută cu un zâmbet larg, îi întorc şi eu zâmbetul şi simt că încep să mă relaxez.

Sunt sigură că Arnold e cel care trage sforile ca să fiu făcută parteneră. Şi sunt la fel de sigură că Ketterman se va opune. Arnold e rebelul firmei; cel care încalcă regulile; cel căruia nu-i pasă de lucruri irelevante precum dezordinea de pe birouri.

— Ai primit o scrisoare de mulţumire, Samantha. Arnold zâmbeşte larg şi îmi întinde o foaie de hârtie. Din partea preşedintelui de la Gleiman Brothers personal.

Iau uimită hârtia pe care mi-o întinde şi cobor rapid privirea spre nota scrisă de mână. „… mare stimă… serviciile ei, întotdeauna de cel mai înalt nivel profesional…”

— Am înţeles că l-ai ajutat să economisească vreo câteva milioane de lire la care nu se aştepta, îmi face cu ochiul Arnold. E încântat.

— A, da. Mă înroşesc uşor la faţă. Ei, n-a fost mare lucru. N-am făcut decât să remarc o anomalie în modul în care îşi structurau finanţele.

— Categoric, i-ai făcut o impresie foarte bună. Arnold ridică din sprâncenele stufoase. Vrea ca de acum încolo să te ocupi tu de toate contractele lui. Excelent, Samantha! Foarte bine.

— Ăă… mulţumesc. Îi arunc o privire lui Ketterman, doar ca să văd dacă, printr-o întâmplare absolut ieşită din comun, e cumva impresionat. Însă are acelaşi aer enervat.

— Şi vreau să te ocupi şi de asta. Îmi trânteşte un dosar pe birou. În patruzeci şi opt de ore vreau o evaluare completă a riscurilor contractuale.

Of, la naiba. În clipa în care mă uit la dosarul ăla gros îmi stă inima-n loc. O să-mi ia ore întregi.

Ketterman îmi dă mereu sarcini suplimentare de care n-are chef să se ocupe el. De fapt, toţi partenerii fac asta. Chiar şi Arnold. De cele mai multe ori nici măcar nu-mi spun, se mulţumesc doar să arunce dosarul pe biroul meu cu nu ştiu ce memo ilizibil şi se aşteaptă ca eu să îl rezolv.

— E vreo problemă? Ochii i se îngustează.

— Sigur că nu, spun pe un ton foarte vioi, de genul pot-s-o-fac, unul de viitor partener. Ne vedem la şedinţă.

În timp ce iese cu paşi mari, mă uit rapid la ceas. Zece şi douăzeci şi două. Am exact opt minute ca să mă asigur că documentaţia pentru contractul Fallons e în regulă. Deschid fişierul şi scanez rapid paginile, căutând greşeli, verificând dacă există vreo scăpare. De când sunt la Carter

Spink am învăţat să citesc mult mai repede.

Adevărul e că fac totul mult mai repede. Merg mai repede, vorbesc mai repede, mănânc mai repede… fac sex mai repede…

Nu că aş fi avut parte de prea mult în ultimul timp. Însă acum câţiva ani am avut o relaţie cu un partener senior de la Berry Forbes. Îl chema Jacob, se ocupa de tranzacţii internaţionale uriaşe şi avea chiar mai puţin timp decât mine. În cele din urmă, ajunseserăm la o rutină record de şase minute care ne-ar fi prins bine dacă am fi vrut să ne taxăm unul pe celălalt. (Dar, evident, n-o făceam.) El se ocupa de orgasmul meu, eu de-al lui. Şi pe urmă ne verificam e-mailurile.

Ceea ce înseamnă, practic, orgasme simultane. Aşa că nu se poate spune că nu am avut parte de partide mulţumitoare de sex. Am citit Cosmo, ştiu lucrurile astea.

Oricum, pe urmă lui Jacob i s-a făcut o ofertă foarte atractivă şi s-a mutat la Boston şi cu asta basta. Nu m-a deranjat foarte tare.

Ca să fiu sinceră până la capăt, nu mă înnebuneam chiar aşa de tare după el.

— Samantha? Îmi întrerupe o voce gândurile. E secretara mea, Maggie. S-a angajat aici acum câteva săptămâni şi nu ne cunoaştem foarte bine. Cât ai fost plecată, ai primit un mesaj. De la Joanne?

— Joanne de la Clifford Chance? Ridic privirea, mi-a captat atenţia. OK. Spune-i că am primit e-mailul despre clauza patru şi că o s-o sun să vorbim după prânz…

— De la altă Joanne, mă întrerupe Maggie. Joanne, noua ta menajeră. Vrea să ştie unde îţi ţii sacii de aspirator.

O privesc fără expresie.

— Ce anume?

— Sacii de aspirator, repetă Maggie calmă. Nu dă de ei.

— Dar de ce să bage aspiratorul într-un sac? Zic mirată. Pleacă undeva şi vrea să-l ia cu ea?

Maggie se uită la mine de parcă nu ştie dacă glumesc sau nu.

— Sacii care se pun în aspirator, spune cu blândeţe. Cei în care se adună mizeria? Ai aşa ceva?

— A! Zic repede. A, sacii ăia. Ăă…

Mă încrunt gânditoare, de parcă răspunsul mi-ar sta pe vârful limbii. Adevărul e că nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum arată aspiratorul meu. Oare l-am văzut vreodată? Ştiu că mi-a fost livrat, fiindcă a semnat portarul pentru el.

— Poate e un Dyson, sugerează Maggie. ăla nu e cu saci. E cilindric sau vertical? Mă priveşte interogativ.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Dar n-am de gând să recunosc aşa ceva.

— Mă ocup eu, zic pe un ton de om de afaceri şi încep să-mi strâng hârtiile. Mersi, Maggie.

— Şi-a mai avut o întrebare. Maggie se uită pe hârtie. Cum se aprinde aragazul?

O clipă continui să-mi strâng hârtiile, ca şi cum n-aş fi

auzit. Evident că ştiu cum se aprinde propriul meu aragaz.

— Păi. Răsuceşti… ăă… butonul, zic în cele din urmă, încercând să-mi iau un ton detaşat. E foarte simplu…

— Mi-a zis că are un ştiu ce cifru ciudat cu cronometru. Maggie se încruntă gânditoare. E cu gaz sau electric?

OK, cred că ar fi cazul să pun punct acestei conversaţii chiar acum.

— Maggie, chiar trebuie să dau un telefon, spun cu o mină de regret, arătând spre telefon.

— Deci ce-i zic menajerei? insistă Maggie. Aşteaptă s-o sun.

— Spune-i să… se oprească aici pentru ziua de azi. O să mă ocup eu.

În timp ce Maggie părăseşte biroul, iau un stilou şi un post-it.

1. Cum se dă drumul la aragaz?
2. Saci de aspirator – de cumpărat

Las stiloul jos şi-mi masez fruntea. Chiar nu am timp pentru aşa ceva. Auzi, saci de aspirator. Nici măcar nu ştiu cum arată, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu mai zic de unde să-i cumpăr…

Îmi vine brusc o idee. O să comand un aspirator nou. Care sigur o să fie livrat împreună cu un sac deja instalat.

— Samantha.

— Ce? Ce-i? Tresar şi deschid ochii. În cadrul uşii

biroului meu se află Guy Ashby.

Guy e cel mai bun prieten al meu din firmă. Are un metru optzeci şi opt, tenul măsliniu şi ochi negri şi, de obicei, e mereu avocatul stilat pus la patru ace. În dimineaţa asta însă are părul răvăşit şi cearcăne vinete sub ochi.

— Relaxează-te, spune zâmbitor. Eu sunt. Vii la şedinţă?

Are cel mai devastator zâmbet din lume. Nu o spun doar eu, toată lumea i l-a remarcat, din clipa în care a venit la firmă.

— A. Îhm… da, vin. Îmi iau hârtiile, după care adaug în treacăt: Eşti OK, Guy? Arăţi cam şifonat.

S-a despărţit de prietena lui. S-au certat nasol toată noaptea şi ea a plecat pentru totdeauna…

Nu, a emigrat în Noua Zeelandă…

— Am lucrat toată noaptea, zice cu o grimasă. Să-l ia naiba pe Ketterman. E inuman.

Cască deschizând gura larg, arătându-şi dinţii albi şi perfecţi pe care şi i-a aranjat când era la Facultatea de Drept de la Harvard.

Zice că n-a fost alegerea lui. Se pare că nu poţi absolvi dacă n-ai trecut pe la chirurgie plastică.

— Naşpa, zâmbesc înţelegător, după care îmi împing scaunul înapoi. Hai să mergem.

Îl cunosc pe Guy de un an, de când s-a alăturat departamentului de drept corporatist, ca partener. E inteligent, amuzant şi are un stil de lucru foarte

asemănător cu al meu şi, cumva… suntem cam pe aceeaşi lungime de undă.

Şi da. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost chiar rost de o idilă. Însă a existat o neînţelegere stupidă şi…

Oricum. N-a fost să fie. Detaliile nu mai contează. Şi nu-mi mai bat capul cu asta. Suntem prieteni – şi sunt foarte mulţumită aşa.

OK, uite ce s-a întâmplat.

Se pare că Guy m-a remarcat din prima zi când am venit la firmă, aşa cum şi eu l-am remarcat pe el. Şi a fost interesat. A întrebat dacă sunt disponibilă. Şi eram.

Asta-i partea cea mai importantă: eram disponibilă. Tocmai mă despărţisem de Jacob. Ar fi fost absolut perfect.

Încerc să nu mă gândesc prea des cât de perfect ar fi fost.

Însă Nigel Macdermot, care e un cretin sadea, un idiot şi un tembel notoriu i-a spus lui Guy că am o relaţie cu un partener senior de la Berry Forbes.

Deşi nu eram cu nimeni.

Dacă mă întrebaţi pe mine, sistemul are hibe majore. Ar trebui să fie mult mai clar. Oamenii ar trebui să poarte semne pe care să scrie ocupat, aşa cum au toaletele. Luat. Liber. Ar trebui să nu existe niciun pic de ambiguitate în legătură cu lucrurile astea.

Oricum, eu nu purtam niciun semn. Sau, dacă purtam, era unul greşit. Au urmat câteva săptămâni uşor penibile, în timpul cărora i-am zâmbit ca o descreierată lui Guy – iar el a părut jenat şi a început să mă evite, fiindcă nu voia a)

să provoace ruptura unei relaţii sau b) să o facă în trei cu mine şi cu Jacob.

N-am înţeles ce se întâmplă, aşa că am dat înapoi. După care am auzit la radioşanţ că a început să se vadă cu o fată pe nume Charlotte, pe care o întâlnise la o petrecere, într-un weekend. O lună sau două mai târziu am lucrat împreună la un contract şi ne-am împrietenit – şi cam asta e toată povestea.

Serios, e OK. Pe bune. Aşa e întotdeauna. Unele lucruri se întâmplă – şi altele nu. Asta, categoric, n-a fost să fie.

Deşi în adâncul sufletului, acolo, în cel mai tainic cotlon… încă mai cred că era scris să se întâmple.

— Aşa, spune Guy în timp ce străbatem holul, îndreptându-ne spre sala de şedinţă. Partenero! Ridică o sprânceană spre mine.

— Nu mai zi chestia asta! Şoptesc îngrozită. Mor de frică să nu mă bucur prea devreme, să nu-mi poarte ghinion.

— Hai, hai. Ştii foarte bine c-ai reuşit.

— Nu ştiu nimic.

— Samantha, eşti cel mai inteligent avocat din anul tău. Şi munceşti cel mai mult. Ce IQ ai zis că ai? 600?

— Taaaci. Îmi pironesc privirea în mocheta bleu, iar Guy râde.

— Cât fac 124 ori 75?

— Nouă mii trei sute, spun posomorâtă.

Asta e singurul lucru care mă enervează la Guy. De

când aveam în jur de zece ani, am fost în stare să fac înmulţiri cu numere mari în minte. Dumnezeu ştie de ce, pur şi simplu reuşesc să fac asta. Şi toţi ceilalţi se mulţumesc să zică „Hai, că eşti tare”, după care uită complet.

Însă Guy tot face mişto de mine pe chestia asta, cerându-mi să fac înmulţiri, de parcă aş fi la circ. Ştiu, îşi închipuie că e amuzant – dar adevărul e că e un picuţ cam agasant.

O dată, i-am spus intenţionat un număr greşit. După care s-a dovedit că avea cu adevărat nevoie de suma respectivă şi a trecut-o într-un contract şi aproape că am pierdut contractul din cauza asta. Aşa că n-am mai făcut chestia asta niciodată.

— Vrei să spui că n-ai exersat în faţa oglinzii pentru poza pe de site-ul firmei? Guy îşi duce degetul la bărbie, gânditor. D-ra Samantha Sweeting, Partener.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, spun, dând ochii peste cap cu dispreţ.

E o minciună. Mi-am făcut deja planul cum să-mi fac părul pentru poză. Şi ce costum negru să îmbrac. Şi de data asta am să zâmbesc. În fotografia de pe pagina mea web de la Carter Spink par mult prea serioasă.

— Am auzit că prezentarea ta i-a dat complet 1» spate, spune Guy mai serios.

Aerul meu dispreţuitor se evaporă într-o clipită.

— Serios? Spun, făcând eforturi să nu par prea agitată. Ai auzit tu asta?

— Şi zi aşa, chiar l-ai pus la punct pe William Griffiths în faţa tuturor? îşi încrucişează braţele şi mă priveşte amuzat. Tu nu greşeşti niciodată, Samantha Sweeting?

— Ei, ba greşesc şi eu, ca tot omul, spun modestă. Crede-mă.

De pildă, când nu te-am înşfăcat de braţ şi nu ţi-am spus că nu sunt cu nimeni, în prima zi când ne-am întâlnit.

— O greşeală nu e o greşeală, se opreşte Guy, decât dacă nu poate fi îndreptată cu niciun chip. În timp ce rosteşte cuvintele astea, ochii lui par să se adâncească tot mai mult într-ai mei.

Sau sunt doar uşor înceţoşaţi din cauza ultimei nopţi de nesomn. N-am fost niciodată prea bună la citit semne.

Asta ar fi trebuit să studiez la facultate, nu dreptul. Mi-ar fi fost mult mai folositor. Licenţă (cu notă maximă) în Cum să ştii Când Bărbaţii Te Plac Cu Adevărat şi când sunt Doar Amabili.

— Gata? Glasul biciuitor al lui Ketterman în spatele nostru ne face pe amândoi să tresărim şi, când mă întorc, dau cu ochii de o falangă de bărbaţi în costume sobre, printre care se află şi două femei cu vestimentaţie chiar şi mai sobră.

— Absolut. Guy încuviinţează din cap în direcţia lui Ketterman, după care se întoarce şi îmi face cu ochiul.

Sau poate ar trebui pur şi simplu să urmez un curs de telepatie.

Trei

Nouă ore mai târziu, ne aflăm tot în şedinţă.

Uriaşa masă de mahon e plină de schiţe de contracte fotocopiate, de rapoarte financiare, de notepad-uri pline de mâzgălituri, de pahare de plastic cu cafea şi de post-it-uri. Podeaua e acoperită de cutii cu mâncare comandată prin telefon. O secretară tocmai împarte copiile ultimei variante de schiţă de contract. Doi dintre avocaţii părţii adverse s-au ridicat de la masă şi discută în şoaptă, foarte aprins, în camera de discuţii. Fiecare sală de consiliu are aşa ceva: o încăpere laterală unde te retragi ca să discuţi chestiuni private sau când îţi vine să spargi ceva.

Tensiunea după-amiezii a dispărut. E ca refluxul unui val. Feţele din jurul mesei sunt îmbujorate, oamenii se află încă sub imperiul certurilor de mai devreme, dar acum nu mai strigă nimeni. Clienţii au plecat. Pe la ora patru am ajuns la un consens, am bătut palma, iar ei au dispărut în limuzinele lor strălucitoare.

Acum e rândul nostru, al avocaţilor, să punem cap la cap ce au spus şi ce au vrut de fapt să spună (dacă vă închipuiţi că e acelaşi lucru, mai bine vă lăsaţi de drept chiar în clipa asta) şi să punem toate astea într-o schiţă de contract care să fie gata pentru şedinţa de mâine.

Când probabil că vor începe din nou să urle.

Îmi masez faţa uscată şi iau o gură de cappuccino, înainte să îmi dau seama că am luat paharul greşit – cel rece ca gheaţa de acum patru ore. Câh. Câh. Şi nu prea pot să-l scuip peste masă.

Înghit cappuccinoul de-a dreptul greţos strâmbându-

mă. Luminile fluorescente îmi pâlpâie în ochi şi mă simt golită. Rolul meu, în toate aceste megatranzacţii, priveşte partea financiară – aşa că eu sunt cea care a negociat acordul de împrumut dintre clientul nostru şi Banca PGNI. Eu am salvat situaţia când, într-una dintre companiile subsidiare, a apărut o gaură neagră reprezentată printr-o datorie. Şi tot eu mi-am petrecut cam trei ore din după-masă discutând rostul unei anume expresii stupide din clauza 29 (d).

Expresia era „toate eforturile”. Partea adversă voia să folosim expresia „eforturi considerabile”. Noi am avut câştig de cauză, dar nu am deloc sentimentul meu obişnuit de triumf. Tot ce ştiu e că e şapte şi nouăsprezece minute şi că în unsprezece minute ar trebui să mă aflu în partea cealaltă a oraşului, unde urmează să iau masa cu mama şi cu fratele meu Daniel.

Va trebui să anulez cina. Propria mea aniversare.

În clipa în care îmi trece prin minte gândul ăsta şi aud vocea revoltată a prietenei mele din şcoală, Freya.

Nu te pot obliga să rămâi la serviciu în seara propriei tale zile de naştere!

Săptămâna trecută am anulat şi întâlnirea cu ea. Trebuia să mergem la un club de comedie. Contractul trebuia să fie semnat a doua zi dimineaţă şi n-am avut de ales.

Ce nu înţelege ea e că pentru mine termenul limită e literă de lege, punct. Orice alt angajament anterior nu contează, zilele de naştere nu contează. Zilele libere sunt

anulate în fiecare săptămână. Vizavi de mine la masă stă Clive Sutherland de la departamentul de drept corporatist. Azi-dimineaţă, soţia lui a născut gemeni, iar la prânz el se întorsese deja la slujbă.

— Puţină linişte, vă rog, se aude glasul lui Ketterman, care ne captează pe loc atenţia.

E singurul dintre noi care nu e nici roşu la faţă şi care nu pare vlăguit, nici măcar obosit. E ca un motor gata să intre în funcţiune în orice clipă şi are o ţinută la fel de impecabilă ca azi dimineaţă. Când se enervează, nu i se clinteşte niciun fir de păr. Doar emană o furie tăcută, tăioasă ca oţelul.

— Va trebui să ne oprim aici.

Poftim? Ridic uşor capul.

S-au ridicat şi alte capete; văd speranţa înmugurind în ochii celor de la masă. Suntem ca nişte copii de şcoală care simt că s-a ivit o problemă în timpul testului la mate şi nu îndrăznesc nici măcar să se mişte, ca să nu fie pedepsiţi să rămână în clasă după ore.

— Până nu avem documentaţia de la Fallons, nu putem continua. Ne vedem cu toţii mâine, la ora nouă dimineaţa.

Iese cu paşi mari şi, în clipa în care uşa se închide în urma lui, expir adânc. Abia acum îmi dau seama că îmi ţinusem respiraţia.

Clive Sutherland s-a năpustit deja spre uşă. Peste tot în jurul meu, lumea vorbeşte la mobile despre cină, filme, despre aranjamente care rămân totuşi în picioare. E o bună dispoziţie generală. Abia mă abţin să nu strig şi eu

„Uraaa!”

Dar n-ar prea fi în ton cu statutul de partener.

Îmi strâng toate hârtiile, le îndes în servietă şi-mi trag scaunul.

— Samantha. Am uitat.

Guy se îndreaptă spre mine.

— Am ceva pentru tine.

În clipa în care îmi întinde un pachet alb, simplu, mă străbate un val ridicol de bucurie. Un cadou de ziua mea. E singurul din toată firma care şi-a amintit de ziua mea de naştere. Nu mă pot abţine să nu radiez de fericire în timp ce desfac plicul de carton.

— Vai, Guy, nu trebuia să te deranjezi!

— N-a fost niciun deranj, spune, clar satisfăcut de sine.

— Totuşi! Râd. Credeam c-ai…

Cuvintele îmi îngheaţă pe buze în clipa în care mă trezesc că ţin în mână un DVD al firmei, în carcasă laminată. E un rezumat al prezentării despre Partenerii Europeni pe care am avut-o zilele trecute. Îi spusesem că vreau şi eu o copie.

Îl întorc pe ambele feţe, asigurându-mă că zâmbetul meu a rămas intact înainte să ridic iar ochii spre el. Evident că nu şi-a amintit de ziua mea. De ce şi-ar fi amintit? Probabil că n-a ştiut niciodată.

— E… super, zic într-un final. Mersi!

— Nicio problemă. Îşi ia servieta. Îţi urez o seară frumoasă. Planuri, ceva?

Nu pot să-i spun că e ziua mea. O să creadă… o să-şi dea seama…

— Doar o… chestie de familie, spun zâmbind. Ne vedem mâine.

Oricum. Ideea e că am scăpat. Până la urmă, am să ajung la cină. Şi nici măcar n-am să întârzii prea mult!

În clipa în care taxiul meu se strecoară prin traficul de pe Cheapside, scotocesc repede în portfardul cel nou. În timpul orei de prânz de ieri am dat o raită rapidă pe la Selfridges, fiindcă mi-am dat brusc seama că încă mai folosesc acelaşi creion de contur gri pentru ochi şi acelaşi rimei pe care mi le-am cumpărat când am absolvit, acum şase ani. N-aveam timp pentru o demonstraţie, dar am rugat-o pe fata de la tejghea să-mi vândă repede tot ce crede că ar trebui să am.

N-am prea fost atentă când mi-a dat explicaţii despre fiecare articol în parte, fiindcă vorbeam la telefon cu Elldridge despre contractul ucrainean. Însă ce-mi amintesc e că a insistat să folosesc neapărat o chestie numită „Pudră bronzantă”. Mi-a zis că o să-mi dea strălucire şi că n-o să mai arăt atât de îngrozitor de…

Şi, brusc, s-a oprit.

— Palidă, a zis într-un final. Sunteţi doar un pic… palidă.

Iau cutia de pudră şi pensula uriaşă de obraz şi încep să-mi întind pudra pe pomeţi şi pe frunte. După care, în clipa în care îmi zăresc reflexia în oglindă, îmi înăbuş cu greu râsul. Am o faţă straniu de aurie şi strălucitoare. Arăt

ridicol.

Pe bune acum, pe cine păcălesc? Un avocat din City care n-a mai avut vacanţă de doi ani n-are cum să fie bronzat. Nici măcar să aibă un ten luminos. La fel de bine mi-aş putea pune biluţe în păr, pretinzând că tocmai am coborât din avionul care m-a adus din Barbados.

Mă mai privesc preţ de câteva clipe, după care scot un şerveţel demachiant şi-mi şterg pudra până când am iar faţa albă, cu umbre cenuşii, înapoi la normalitate. Fata de la raionul de farduri a pomenit de mai multe ori de cearcănele întunecate de sub ochii mei.

Chestia e că dacă n-aş avea cearcăne, probabil aş fi concediată.

Port un taior negru, ca întotdeauna. Când am împlinit douăzeci şi unu de ani, am primit de la mama cinci taioare negre şi de atunci nu mai ies din negru. Singurul articol colorat pe care îl am asupra mea este geanta, care e roşie. Tot mama mi-a dat-o şi pe asta, acum doi ani.

Adică ea mi-a dat una neagră. Însă din nu ştiu ce motiv – poate fiindcă era soare afară sau poate fiindcă tocmai încheiasem nu ştiu ce contract fenomenal, nu-mi mai amintesc – mi-a intrat în cap ideea s-o schimb cu una roşie. Nu ştiu nici acum dacă m-a iertat vreodată.

Îmi scot elasticul din păr, mă pieptăn rapid, după care mi-l prind la loc. Nu m-am mândrit niciodată cu părul meu. E castaniu, de lungime medie, uşor ondulat. Cel puţin aşa era ultima oară când m-am uitat la el. Cea mai mare parte a timpului stă strâns într-un coc.

— Planuri pentru o seară frumoasă în oraş? zice taximetristul, care m-a privit în oglindă.

— Sinceră să fiu, e ziua mea.

— La mulţi ani! Îmi face cu ochiul. Înseamnă c-o să petreceţi. Până-n zori.

— Îhm… cam aşa ceva.

Familia mea şi petrecerile demente nu prea rimează. Dar chiar şi aşa, abia aştept să ne vedem şi să mai vorbim. Nu ni se întâmplă prea des lucrul ăsta.

Nu că n-am vrea să ne vedem. Doar că avem cu toţii cariere foarte acaparante. Mama, de pildă, e avocat pledant. Adevărul e că e destul de cunoscută. Şi-a deschis propriul cabinet în urmă cu zece ani, iar anul trecut a câştigat un premiu la Gala Femeilor Avocat. Daniel, fratele meu, are treizeci şi şase de ani şi e Directorul de Investiţii de la Whittons. Anul trecut, presa l-a decretat drept unul din factorii de decizie din City.

Mai e apoi fratele meu Peter, dar, cum am spus, el a avut o cădere nervoasă. Acum locuieşte în Franţa şi predă engleza la o şcoală dintr-un sat şi nici măcar nu are robot telefonic. Mai e apoi, fireşte, tata, care locuieşte în Africa de Sud împreună cu cea de-a treia nevastă. Nu l-am prea văzut de când aveam trei ani. Dar e OK. Mama are destulă energie cât pentru doi părinţi.

În timp ce gonim pe Ştrand, arunc o privire la ceas. Şapte şi patruzeci şi două. Sunt din ce în ce mai surescitată. Oare de când n-am mai văzut-o pe mama? Cred că de la… Crăciun. De şase luni.

Ne oprim în faţa restaurantului şi îi plătesc taximetristului, adăugând şi un bacşiş generos.

— O seară frumoasă, scumpo! Spune. Şi la mulţi ani!

— Mersi!

Intru în restaurant, uitându-mă în jur după mama sau după Daniel, dar nu-l zăresc pe niciunul dintre ei.

— Bună seara! îi spun lui maître d'. Am întâlnire cu doamna Tennyson.

Mai precis, cu mama. Ea nu e de acord cu ideea că femeile trebuie să ia numele soţului. Nu e de acord nici cu ideea că femeia trebuie să stea acasă şi să gătească, să facă curat sau să ştie doar să bată la maşină şi crede că toate femeile ar trebui să câştige mai mult decât soţii lor fiindcă sunt mult mai inteligente din naştere.

Maître d'mă conduce spre o masă goală din colţ şi mă strecor pe bancheta din piele de căprioară.

— Bună seara! îi spun zâmbind unui chelner care se apropie. Aş dori un Buck's Fizz, un gimlet[1] şi un martini, vă rog. Dar pe acestea din urmă nu le aduceţi până nu ajung şi ceilalţi.

Mama bea întotdeauna doar gimlet. Habar n-am ce bea Daniel în ultimul timp, dar n-o să refuze un martini.

Chelnerul dă din cap că a înţeles şi dispare, iar eu îmi scutur şervetul, uitându-mă în jur la oamenii de la celelalte mese. Maxim's e un restaurant destul de cool, tot numai parchet Wenge din lemn masiv, mese de inox şi lumini de

1 Cocktail făcut din gin sau vodcă, suc de lămâie îndulcit cu sirop de trestie de zahăr şi apă minerală (n.tr.).

atmosferă. E un loc foarte căutat de avocaţi, mama are chiar un cont deschis aici. La o masă aflată la oarecare depărtare se află doi parteneri de la Linklaters, iar la bar îl zăresc pe unul dintre cei mai faimoşi avocaţi specializaţi în procese de calomnie din Londra. Fondul sonor alcătuit din conversaţii, dopuri scoase şi din zgomotele făcute de furculiţele ce se ating de farfuriile imense e ca mugetul uriaş al mării, întrerupt din când în când de valuri de râsete ce fac capetele să se întoarcă.

În timp ce mă uit pe meniu, simt că mă ia cu leşin de foame. N-am mai mâncat ca lumea de o săptămână şi toate par extrem de apetisante. Foie gras cu glazură de caise. Miel cu humus condimentat. Iar pe lista de preparate speciale se află un sufleu de ciocolată cu mentă şi două tipuri de şerbet de casă. Sper doar ca mama să poată sta suficient de mult ca să luăm şi budincă. Are obiceiul ăsta de a veni la masă şi de a pleca apoi în trombă pe la mijlocul felului doi. Am auzit-o de multe ori spunând că o jumătate de cină e suficientă pentru oricine. Problema e că pe ea nu o interesează deloc mâncarea. Şi nici persoanele mai puţin inteligente decât ea. Ceea ce îi cam scoate din ecuaţie pe majoritatea oamenilor.

Însă Daniel va rămâne. Dacă începe o sticlă de vin, fratele meu se simte obligat să stea până o termină.

— Domnişoara Sweeting? Ridic ochii şi-l văd apropiindu-se pe maître d’cu un mobil în mână. Am un mesaj pentru dumneavoastră. Mama dumneavoastră a fost reţinută la cabinet.

— A.

Încerc să-mi ascund dezamăgirea. Dar nu mă pot plânge. Şi eu i-am făcut ei asta de nenumărate ori. Aşa că…

— La ce oră a zis că ajunge?

Maître d'mă priveşte câteva clipe în tăcere. Mi se pare că zăresc în ochii lui o umbră de milă.

— V-o dau la telefon. Secretara dumneaei ne face imediat legătura… Alo? Spune în telefon. Mă aflu lângă fiica doamnei Tennyson.

— Samantha? Aud o voce tăioasă şi precisă. Draga mea, mi-e teamă că nu pot să vin în seara asta.

— Nu poţi să vii deloc? Zâmbetul îmi piere cu desăvârşire. Nici măcar… să bem ceva?

Cabinetul ei se află la cinci minute, în Lincoln's Inn Fields.

— Am mult prea multă treabă. Am un caz foarte important şi mâine trebuie să mă duc la tribunal… Nu, dă-mi celălalt dosar, îi spune cuiva de lângă ea. Asta e, se mai întâmplă, conchide. Dar îţi urez o seară frumoasă cu Daniel. A şi la mulţi ani. Ţi-am virat trei sute de lire în cont.

— A, OK, zic după o pauză. Mersi.

— Ai auzit ceva despre numirea viitorului partener?

— Încă nu. O aud bătând uşor cu stiloul în receptor.

— Câte ore ai lucrat luna asta?

— Îhm… probabil vreo două sute…

— E destul? Samantha, nu-ţi poţi permite să nu fii

luată în seamă. În urma ta vin avocaţi mai tineri. În poziţia ta, e foarte uşor să te plafonezi.

— Două sute e foarte mult, încerc să-i spun. Comparativ cu ceilalţi…

— Tu trebuie să fii mai bună decât ceilalţi! Mă întrerupe tăioasă, de parcă ar fi în sala de judecată. E cariera ta în joc, nu-ţi poţi permite să fii sub nivelul excelent. E un moment crucial – Nu dosarul ăla! Adaugă nervoasă adresându-i-se celui de lângă ea. Stai puţin pe fir, Samantha…

— Samantha?

Ridic ochii confuză şi văd o fată în taior bleu apropiindu-se de masă. Are un coş de cadouri cu fundă în mână şi un zâmbet larg.

— Sunt Lorraine, asistenta personală a lui Daniel, spune pe un ton cântat pe care îl recunosc brusc. Din păcate, nu poate să vină în seara asta. Dar am ceva pentru tine – şi, în afară de asta, ţi-l dau chiar pe el la telefon, vrea să te salute.

Îmi întinde un mobil cu luminiţe aprinse. Total buimacă, îl iau şi-l duc la ureche.

— Bună, Samantha, aud glasul tărăgănat, de om de afaceri, al lui Daniel. Uite ce e, scumpete, sunt băgat într-o mega afacere. Nu pot să vin.

Mă străbate un val de dezamăgire totală. Nu vine niciunul dintre ei?

— Îmi pare foarte rău, păpuşă, zice Daniel. Ştii cum e. Dar te rog să te distrezi foarte bine cu mama, OK?

Înghit în sec de câteva ori. Nu pot să-i spun că şi ea mi-a tras clapa. Nu pot să-i spun că stau aici singură.

— OK! Reuşesc, nu ştiu nici eu cum, să-mi iau un ton vioi. Aşa o să facem!

— Ţi-am transferat nişte bani în cont. Să-ţi cumperi ceva drăguţ. Şi ţi-am trimis câteva ciocolate prin Lorraine, adaugă mândru. Le-am ales personal.

Mă uit la coşul pe care mi-l întinde Lorraine. Nu sunt ciocolate, ci săpunuri.

— Foarte drăguţ din partea ta, Daniel, îngaim. Mersi foarte mult.

— Mulţi ani trăiascăăă…

În spatele meu începe să cânte brusc un cor. Mă răsucesc pe scaun şi văd un chelner aducând un pahar de cocktail. În pahar e un artificiu aprins şi pe tava de inox, lângă un mini meniu suvenir semnat de bucătarul-şef, scrie cu caramel „La mulţi ani, Samantha”. În urma lui vin trei chelneri, care cântă pe mai multe voci.

După un moment, li se alătură stângace şi Lorraine.

— Mulţi ani trăiascăăă…

Chelnerul pune tava jos lângă mine, însă mâinile îmi sunt ocupate cu telefoanele.

— Pe ăsta poţi să mi-l dai mie, spune Lorraine, scăpându-mă de telefonul lui Daniel. Îl ridică la ureche, apoi îmi zâmbeşte. Cântă şi el! Spune, arătând încurajator spre receptor.

— Samantha? Tocmai spune mama în urechea mea. Mai eşti pe fir?

— Tocmai… mi se cântă la mulţi ani…

Pun telefonul pe masă. După un moment de gândire, Lorraine lasă celălalt telefon jos, de cealaltă parte a mea.

Asta e petrecerea de ziua mea în familie.

Două telefoane mobile.

Zăresc lumea întorcându-se să vadă cui i se cântă şi zâmbetele dispărând brusc de pe feţele tuturor când bagă de seamă că sunt singură cuc. Văd mila de pe chipurile chelnerilor. Încerc să ţin capul sus, însă îmi ard obrajii de ruşine.

Brusc, chelnerul căruia i-am comandat mai devreme apare lângă masă. Aduce trei cocktailuri pe o tavă şi se uită la masa goală uşor confuz.

— Pentru cine e martini-ul?

— Trebuia să fie pentru fratele meu…

— Adică pentru Nokia, spune Lorraine săritoare, arătând spre mobil.

Urmează o pauză – apoi, profesionist şi cu chipul impenetrabil, chelnerul aşază băutura în faţa telefonului, împreună cu un şerveţel de cocktail.

Îmi vine să râd – doar că simt nişte furnicături ciudate înăuntrul ochilor şi nu sunt prea sigură că pot. Chelnerul pune celelalte cocktailuri pe masă, după care se retrage. Urmează o pauză stânjenitoare.

— Păi, ce să zic… Lorraine ia mobilul lui Daniel şi-l aruncă în geantă. La mulţi ani… şi o seară frumoasă!

În timp ce porneşte ţaca-ţaca spre uşa restaurantului, ridic celălalt telefon pentru a-mi lua la revedere – dar

mama a închis deja. Corul chelnerilor s-a evaporat şi el. Am rămas doar eu şi un coş cu săpun.

— Doriţi să comandaţi? Lângă scaunul meu şi-a făcut din nou apariţia maître d'. Vă recomand cu căldură risotto-ul. Şi, poate, o salată alături? Şi un pahar de vin?

— Sinceră să fiu, mă sforţez să zâmbesc, cred că vreau doar nota, mulţumesc.

Nu contează.

Adevărul e că nici n-aveam cum să ne potrivim toţi trei programele pentru a lua masa împreună. A fost curată utopie. Nici măcar n-ar fi trebuit să încercăm. Suntem cu toţii ocupaţi, avem cariere, pur şi simplu aşa e în familia mea.

Pe când stau în faţa restaurantului, lângă mine opreşte un taxi şi îi fac repede semn cu mâna. Uşa din spate se deschide, dând la iveală un şlap jegos cu mărgele, urmat de o pereche de jeanşi tăiaţi trei sferturi, un caftan brodat, un păr blond şi ciufulit familiar…

— Aşteaptă aici, tocmai îi spune posesoarea celor de mai sus taximetristului. În maxim cinci minute sunt înapoi.

— Freya? Spun uluită. Aceasta se răsuceşte pe călcâie şi face ochii mari.

— Samantha! Ce faci aici, pe trotuar?

— Ce faci tu aici? O întreb la rândul meu. Credeam că pleci în India.

— Păi asta şi fac! Mă întâlnesc cu Lord la aeroport în… Se uită la ceas. Zece minute.

Face o faţă vinovată şi m-apucă involuntar râsul. O

ştiu pe Freya de când aveam şapte ani şi am fost amândouă la internat. În prima noapte, mi-a zis că părinţii ei sunt artişti de circ şi că ştie să meargă pe elefant şi pe sfoară. Un trimestru întreg am crezut-o şi am ascultat poveşti despre viaţa ei exotică de copil din lumea circului. Până când părinţii ei au venit s-o ia şi s-a dovedit că ambii sunt contabili în Staines. Şi nici măcar în acel moment nu şi-a pierdut deloc cumpătul şi mi-a zis că au fost artişti de circ pe vremuri.

Are ochii de un albastru intens, iar pielea plină de pistrui îi e mereu bronzată în urma multelor ei călătorii. Chiar şi acum are nasul uşor cojit şi un cercel nou, chiar în partea de sus a lobului urechii. Are cei mai albi şi mai strâmbi dinţi pe care i-am văzut vreodată şi, când râde, i se ridică un colţ al buzei de sus.

— Am zis să dau buzna la cina festivă de ziua ta. Privirea i se răsuceşte spre restaurant, bănuitoare. Dar credeam că am întârziat. Ce s-a întâmplat?

— Păi… şovăi. Chestia a fost că… mama şi Daniel…

— Au plecat devreme? În timp ce mă priveşte, expresia Freyei se transformă în groaza cea mai pură. N-au apărut? Iisuse Hristoase, ce nemernici. N-au putut, măcar o dată în viaţă, să se gândească în primul rând la tine şi nu la futangiii ăia de… Amuţeşte, cu răsuflarea tăiată. Scuze. Ştiu. Sunt familia ta. Mă rog.

Freya şi mama nu sunt chiar topite una după alta.

— Nu contează, spun, ridicând din umeri uşor abătută. Serios. Am o căruţă de materiale de citit până

mâine, oricum.

— Vrei să lucrezi? Se holbează la mine. Acum? Vorbeşti serios? Tu chiar n-ai de gând să te opreşti niciodată?

— Suntem foarte ocupaţi în momentul ăsta, spun în chip de scuză. E o nebunie.

— Întotdeauna e o nebunie! Întotdeauna există o criză de rezolvat! În fiecare an amâni să faci şi tu ceva amuzant…

— Nu-i adevărat.

— În fiecare an îmi spui că peste puţin timp o să fie mai bine. Dar asta nu se întâmplă niciodată! Spune pornită, cu o privire plină de îngrijorare. Samantha, ce s-a întâmplat cu viaţa ta?

Mă uit la ea preţ de câteva clipe, în timp ce maşinile trec cu zgomot pe lângă mine. Nu prea. Ştiu ce să-i răspund. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc cum a fost viaţa mea altă dată.

— Vreau să fiu parteneră la Carter Spink, spun într-un final. Asta vreau. Trebuie să faci sacrificii.

— Şi ce o să se întâmple când o să fii parteneră? insistă ea. O să fie mai uşor?

Ridic din umeri evaziv. Adevărul e că nu m-am gândit mai departe de momentul în care voi deveni parteneră. E ca un vis. Ca luna strălucitoare de pe cer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai douăzeci şi nouă de ani! Spune Freya gesticulând cu o mână osoasă, încărcată cu inele de argint. Ar trebui să faci şi tu ceva

spontan, măcar o dată la o mie de ani! Ar trebui să vezi lumea! Mă înşfacă de braţ. Samantha, vino în India. Acum!

— Ce să fac? Zic izbucnind într-un râs uluit. Nu pot să vin cu tine în India!

— Îţi iei o lună liberă. De ce nu? Doar n-or să te dea afară. Vii cu mine la aeroport, îţi luăm bilet…

— Freya, eşti nebună. Pe bune. O strâng de braţ. Te iubesc, dar eşti nebună de legat.

Îmi dă drumul la braţ.

— Şi tu la fel, zice. Eşti nebună, dar te iubesc.

Îi sună mobilul, dar îl ignoră. Începe să scotocească în geanta brodată. Într-un final, scoate o sticluţă de parfum din argint frumos lucrat, învelită cum s-a nimerit într-o bucată de mătase purpurie în ape.

— Poftim, zice băgându-mi-o în ochi.

— Freya, spun răsucind-o între degete, e extraordinară.

— Mă gândeam eu c-o să-ţi placă.

Îşi scoate mobilul din buzunar.

— Bună! Răspunde uşor iritată la telefon. Uite ce e, Lord, o să vin, OK?

Numele complet al soţului Freyei este Lord Andrew Edgerly. Porecla pe care i-a dat-o Freya s-a ivit dintr-o glumă şi s-a lipit pur şi simplu de 1. S-au întâlnit acum cinci ani într-un kibbutz şi s-au căsătorit în Las Vegas. Teoretic, asta face ca ea să fie Lady Edgerly – dar se pare că nimeni nu s-a putut obişnui cu ideea asta. Mai ales familia Edgerly.

— Mersi că ai venit. Şi pentru asta. O îmbrăţişez. Vă urez distracţie plăcută în India.

— Mulţumim. Freya urcă înapoi în taxi. Şi, dacă vrei să vii, spune-mi. Inventează o urgenţă de familie… ceva. Dă-le numărul meu. Te acopăr eu. Indiferent ce poveste inventezi.

— Du-te, spun râzând şi-o împing uşor. Du-te-n India.

Uşa se trânteşte şi îi văd capul iţindu-se pe Keam.

— Sam… baftă mâine. Mă ia de mână şi privirile ni se întâlnesc, brusc serioase. Dacă asta e ea ce-ţi doreşti, atunci sper ca dorinţa să ţi se împlinească.

— E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult pe lume. În clipa în care mă uit la cea mai veche prietenă a mea, toată detaşarea jucată îmi dispare pe loc. Freya… nici nu pot să-ţi spun cât de mult îl doresc.

— O să-l obţii, ştiu asta. Îmi sărută uşor mâna, după care îşi flutură degetele în semn de in revedere. Şi să nu te-ntorci la birou! Promite-mi! strigă, iar vorbele i se pierd în zgomotul făcut de taxiul care demarează în trombă.

— OK! Îţi promit! Strig în urma ei. Aştept până dispare, apoi fac cu mâna unui taxi.

La Carter Spink, vă rog, spun în clipa în care opreşte.

Aveam degetele încrucişate la spate. Evident că mă întorc la birou.

Ajung acasă la ora unsprezece, epuizată şi cu creierii varză, după ce am trecut în revistă cam jumătate din dosarul lui Ketterman. Naiba să-l ia pe Ketterman, îmi zic, în timp ce împing uşa clădirii din anii ’30 în care locuiesc.

Al naibii Ketterman. Să-l ia… să-l ia…

— Bună seara, Samantha.

Sar în sus de trei metri. E Ketterman. Chiar în faţa mea, lângă lifturi, cu o servietă burduşită cu dosare în mână. O clipă, sunt transfigurată de spaimă. Ce face aici?

Oare m-am ţicnit şi am început să am halucinaţii cu parteneri seniori ai firmei?

— Mi-a zis cineva că stai aici. Ochii îi sticlesc prin ochelari. Am cumpărat apartamentul 32, ca locuinţă de serviciu. Vom fi vecini în timpul săptămânii.

Nu. Doamne, spune-mi, Te rog, că nu se întâmplă asta. Stă aici?

— Să… bine aţi venit la noi în clădire! Spun, făcând eforturi să par convingătoare. Uşile liftului se deschid şi intrăm amândoi înăuntru.

Numărul 32. Asta înseamnă că stă la două etaje deasupra mea.

Mă simt ca şi cum directoarea de la şcoala generală s-ar fi mutat la mine în bloc. Cum am să mă mai pot relaxa vreodată? De ce a trebuit să aleagă tocmai clădirea asta?

În timp ce urcăm în tăcere, încep să mă simt din ce în ce mai stânjenită. Oare ar trebui să încerc o conversaţie de politeţe? Ceva aşa, lejer, ca între vecini?

— Sunt cam pe la jumătatea dosarului pe care mi l-aţi dat, spun într-un final.

— Bine, răspunde scurt şi încuviinţează din cap.

Cred că ajunge cu nimicurile. Ar trebui să trec direct la chestia care mă roade.

O să fiu numită partener mâine?

— Păi… noapte bună, spun stângace în timp ce ies din lift.

— Noapte bună, Samantha.

Uşile liftului se închid şi nu-mi pot înăbuşi un ţipăt mut. Nu pot locui în aceeaşi clădire cu Ketterman. O să trebuiască să mă mut.

În clipa în care bag cheia în broască, uşa apartamentului de vizavi se crapă uşor.

— Samantha?

Îmi stă inima-n loc. Ca şi cum nu mi-ar fi ajuns pe ziua de azi. E doamna Farley, vecina mea. Are păr argintiu, trei căţei de talie mică şi o curiozitate insaţiabilă în ceea ce priveşte viaţa mea. Însă e foarte amabilă şi îmi cazează la ea pachetele care vin când nu sunt acasă, aşa că n-am ce face şi o las să-şi bage nasul şi coada cât vrea ea.

— A mai sosit o livrare pentru tine, draga mea, spune. De data asta de la curăţătorie. Ţi le aduc imediat.

— Mersi, spun recunoscătoare, deschizând larg uşa apartamentului meu. Pe preşul de la intrare e un maldăr de broşuri publicitare, pe care le mătur cu uşa, spre teancul mai mare format în hol, lângă perete. Mi-am pus în gând să le dau la maculatură, când o să am puţin timp. Lucrul ăsta se află deja pe lista mea.

— Iar ai venit târziu. Doamna Farley se află lângă mine, ţinând în braţe o stivă de cămăşi învelite în plastic. Ocupate mai sunt fetele din ziua de azi! Ţâţâie din buze. Săptămâna asta n-ai venit în nicio zi înainte de unşpe!

La asta mă refer când spun curiozitate insaţiabilă. Probabil că-şi notează toate astea într-un caieţel.

— Mersi foarte mult. Dau să-mi iau hainele aduse de la curăţătorie, dar, spre groaza mea, doamna Farley se strecoară pe lângă mine şi intră în casă, exclamând:

— Ţi le duc eu!

— Îhm… scuzaţi, vă rog… ăă… dezordinea, spun în clipa în care trece pe lângă mai multe fotografii înrămate rezemate de perete. Am tot vrut să le atârn… şi să arunc cutiile…

O conduc repede în bucătărie, departe de grămada de cutii cu mâncare la pachet de pe masa din hol. După care regret imediat. Pe blatul de la bucătărie se află un morman de cutii şi pachete vechi, iar deasupra, un bilet de la noua mea menajeră, un bilet scris cu litere de tipar:

DRAGĂ SAMANTHA.

1. TOATĂ MÂNCARE A TA E EXPIRATĂ, S-O ARUNC?

2. AI VREUN PRODUS DE CURĂŢARE, DE EX. CLOR? N-AM GĂSIT NIMIC.

3. STRÂNGI CUTIILE DE CARTON DE LA MÂNCARE A CHINEZEASCĂ DINTR-UN MOTIV ANUME? NU LE-AM ARUNCAT, PENTRU ORICE EVENTUALITATE.

MENAJERA TA, JOANNE

O văd pe doamna Farley citind biletul. Aproape că o aud ţâţâind din buze în mintea ei. Luna trecută mi-a ţinut un discurs în care îmi spunea că mi-ar prinde bine o

caserolă pentru gătit lent, fiindcă tot ce trebuie să faci este să pui în ea puiul şi legumele dimineaţa şi nu-ţi ia nici cinci minute să tai un morcov, nu?

De unde să ştiu eu?

— Păi… mersi. Iau grăbită hainele de la curăţătorie din braţele doamnei Farley şi le agăţ de mânerul uşii, după care o conduc spre ieşire, conştientă că privirea ei fotografiază totul atent. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Nicio problemă. Mă fixează cu nişte ochi de nevăstuică. Draga mea, nu vreau să mă bag în treburile tale, dar ştii, ai putea foarte bine să-ţi speli bluzele de bumbac şi acasă, economisind o groază de bani.

Mă uit la ea fără nicio expresie. Dacă aş face asta, ar trebui să le şi usuc. Şi pe urmă să le calc.

— Şi din întâmplare am observat că una dintre ele s-a întors cu un nasture lipsă, adaugă. Cea cu dungi albe şi roz.

— A, zic. Păi… e OK. O trimit înapoi. Nu mă costă nimic.

— Dar poţi şi tu să coşi un nasture, draga mea! Spune doamna Farley, cu un aer şocat. Nu-ţi ia mai mult de două minute. Trebuie să ai un nasture de rezervă în cutia de cusut.

În ce?

— N-am nicio cutie de cusut, îi explic cât pot de politicos. Pentru că nu prea cos.

— Nu-mi spune că nu ştii să coşi un amărât de

nasture! exclamă ea.

— Nu, spun, uşor vexată de expresia ei. Dar nu-i nicio problemă. O trimit înapoi la curăţătorie.

Doamna Farley a rămas tablou.

— Chiar nu ştii să coşi un nasture? Nu te-a învăţat mama ta?

Îmi înăbuş un zâmbet gândindu-mă cum ar arăta mama cosând un nasture.

— A, nu. Nu m-a învăţat.

— Pe vremea mea, spune doamna Farley, clătinând din cap, toate fetele bine educate erau învăţate să coasă un nasture, să cârpească un ciorap şi să întoarcă pe dos un guler.

Niciunul din lucrurile astea nu-mi spune nimic. Să întoarcă pe dos un guler. Ce prostie.

— Ei, pe vremea mea nu sunt, îi răspund politicoasă. Am fost învăţate să studiem pentru examene şi să ne facem o carieră demnă de urmat. Am fost învăţate să avem păreri. Am fost învăţate să ne folosim creierele, nu mă pot abţine să nu adaug.

Doamna Farley mă măsoară câteva clipe din cap până-n picioare.

— Ce păcat, spune în cele din urmă şi mă bate uşor, cu compasiune, pe braţ.

Fac eforturi să rămân calmă, dar tensiunile zilei se adună înăuntrul meu. Am muncit de mi-au sărit capacele, am avut o zi de naştere practic inexistentă, oboseala mi se scurge din tot trupul şi sunt hămesită… şi acum baba asta

îmi spune să cos un nasture?

— Nu e niciun păcat, îi răspund răstit.

— Cum zici tu, draga mea, spune doamna Farley pe un ton împăciuitor şi traversează holul spre apartamentul ei.

Nu ştiu de ce, asta mă provoacă şi mai tare.

— De ce-ar fi un păcat? O întreb, ieşind după ea. De ce? OK, poate că habar n-am cum se coase un nasture. Însă pot să restructurez complet un contract financiar al unei corporaţii şi să-i economisesc clientului meu treizeci de milioane de lire. Asta ştiu să fac.

Doamna Farley mă priveşte din uşa apartamentului ei. Şi nu cred că mă înşel spunând că se uită la mine cu şi mai mare milă ca înainte.

— Ce păcat, repetă, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Noapte bună, draga mea.

Închide uşa, iar eu scot un ţipăt de exasperare.

— Aţi auzit vreodată de feminism? Strig în urma ei.

Însă nu primesc niciun răspuns.

Mă retrag supărată în propriul apartament, închid uşa şi ridic receptorul. Apăs pe numărul din memorie al pizzeriei locale cu cuptoare cu lemne şi comand ca de obicei: o capricciosa şi o pungă de Kettle Chips. Îmi torn un pahar de vin din cutia din frigider, după care mă întorc în sufragerie şi dau drumul la televizor.

O cutie de cusut. Ce altceva mai crede oare că ar trebui să am? Andrele? Un gherghef?

Mă las să cad pe sofa cu telecomandă cu tot şi zăpez, uitându-mă absentă la imagini. Ştiri… un film franţuzesc…

un documentar despre animale…

Ia stai aşa. Las telecomanda şi mă aşez mai bine pe perne.

Familia Walton[2].

Cel mai reconfortant program TV din lume. Exact ce-mi trebuie.

E o scenă de pe la sfârşit. Familia e strânsă în jurul mesei; bunica spune rugăciunea.

Iau o gură de vin şi simt că încep să mă destind. Dintotdeauna am iubit în secret Familia Walton, de când eram mică. Când toţi ai mei erau plecaţi, stăteam pe întuneric şi îmi închipuiam că locuiesc în vârful muntelui, alături de ei.

Iar acum e chiar ultima scenă a episodului; cea pe care o aştept mereu: casa familiei Walton e scăldată în întuneric. Luminile licăresc; greierii cântă. John Boy, naratorul, povesteşte. O casă imensă, plină de oameni. Îmi strâng genunchii la piept şi privesc visătoare ecranul, în timp ce muzica familiară se apropie de sfârşit.

— Noapte bună, Elizabeth!

— Noapte bună, bunico, răspund cu voce tare. Oricum, nu m-aude nimeni.

— Noapte bună, Mary Ellen!

— Noapte bună, John Boy, spun la unison cu Mary Ellen.

— Noapte bună.

2 The Waltons, celebru serial dramatic american din anii ’70 (n.tr.).

— Somn uşor.

— Somn uşor.

Patru

Mă trezesc cu inima bătând să-mi spargă pieptul, sar în picioare şi înşfac un stilou, strigând:

— Ce? Ce?

Adică în felul în care mă trezesc cam în fiecare zi. Cred că am moştenit chestia asta din familie. Cu toţii dormim puţin şi agitat. Crăciunul trecut, acasă la mama, pe la ora trei dimineaţa m-am furişat în bucătărie să beau nişte apă – şi am găsit-o pe mama în capot, citind un raport al tribunalului şi pe Daniel luând un Xanax în timp ce verifica Hang Seng-ul[3] pe TV.

Îmi târşâi picioarele până la baie şi-mi privesc în oglindă chipul palid. A sosit momentul. Toată munca, toţi anii de studiu, toate nopţile târzii… toate, pentru ziua asta.

Partener. Sau nepartener.

O, Doamne. Termină. Nu te mai gândi la asta. Mă duc în bucătărie şi deschid frigiderul. La naiba. Nu mai e lapte.

Şi nici cafea.

Trebuie neapărat să găsesc o firmă care livrează alimente la domiciliu. Şi un lăptar. Mă întind după un pix şi scriu grăbită „47. Livrare alimente/lăptar?” la finele listei cu lucruri „DE FĂCUT”.

Lista cu lucruri „DE FĂCUT” e scrisă pe o bucată de hârtie prinsă cu piuneze pe perete şi îmi aduce aminte de

3 Indice bursier din Hong Kong (n.tr.).

lucrurile pe care am de gând să le fac. Adevărul e că a cam început să se îngălbenească – iar cerneala din capul listei s-a decolorat atât de tare că abia mai pot citi ce scrie. Dar îmi dă un sentiment plăcut de organizare.

Ar cam trebui să tai câteva dintre primele lucruri de pe listă, îmi dau seama. Vreau să spun că am început lista când m-am mutat în apartamentul ăsta, acum trei ani. Cu siguranţă am rezolvat unele dintre chestiile de pe lista asta. Iau un stilou şi mă chiorăsc la primele cuvinte care abia se mai zăresc.

1. De găsit lăptar
2. Livrare alimente-organizare?
3. Cum se aprinde aragazul?

Aha. OK.

Păi chiar am de gând să organizez toată treaba asta cu livrarea la domiciliu. În weekend. Şi am să mă ocup şi de aragaz. O să citesc manualul şi tot restul.

Cobor privirea spre punctele mai noi, de acum aproximativ doi ani:

16. Să rezolv chestia cu lăptarul
17. Să-mi invit prietenii?
18. Să mă apuc de un hobby?

Ideea e că da, chiar intenţionez să invit nişte prieteni. Şi să mă apuc de un hobby. Când n-o să mă mai stresez

chiar aşa de tare cu munca.

Mă uit la punctele şi mai recente de pe listă – poate în jur de un an – a căror cerneală e încă albastră.

41. Să plec în concediu?
42. Să dau o petrecere?
43. LĂPTAR??

Mă holbez la listă cu o uşoară frustrare. Cum e posibil să nu fi făcut nimic de pe listă? Arunc stiloul supărată şi aprind ceainicul electric, rezistând tentaţiei de a face lista bucăţele.

Apa din ceainic fierbe şi îmi fac o cană cu ceai ciudat de plante pe care l-am primit la un moment dat de la un client. Iau un măr din fructieră, doar ca să descopăr că e stricat tot. Cuprinsă de scârbă, arunc toate fructele la gunoi şi ronţăi nişte Shreddies direct din pachet.

Adevărul e că nu mă interesează deloc lista. Nu mă interesează decât un singur lucru.

Când ajung la birou, sunt hotărâtă să nu las deloc să se vadă cât de importantă e ziua de azi pentru mine. O să ţin capul plecat şi o să-mi văd de treabă.

Însă în timp ce urc cu liftul trei persoane îmi urează „Baftă”. Apoi, pe când traversez holul, un tip de la Impozite mă prinde sugestiv de umăr.

— Multă baftă, Samantha.

De unde ştie cum mă cheamă?

Intru grăbită în biroul meu şi închid uşa, încercând să

ignor faptul că prin peretele de sticlă văd oamenii vorbind pe hol şi uitându-se în direcţia mea.

Chiar n-ar fi trebuit să vin astăzi. Ar fi trebuit să zic că am căzut la pat cu o boală gravă.

Oricum, e în regulă. O să m-apuc de lucru, ca în orice altă zi. Deschid dosarul lui Ketterman, găsesc locul unde am rămas şi încep să citesc un document despre un transfer de acţiuni de acum cinci ani.

— Samantha?

Ridic privirea. La uşa mea se află Guy, cu două cafele în mână. Lasă una jos, pe biroul meu.

— Bună, zice. Ce faci?

— Bine, spun, dând foaia cu un aer foarte preocupat. Foarte bine. Adică… normal. Sinceră să fiu, nu ştiu ce e cu toată agitaţia asta.

Expresia amuzată a lui Guy mă pune uşor în încurcătură. Mai dau o foaie pentru a dovedi că e cum spun – şi nu ştiu cum, întregul conţinut al dosarului îmi zboară pe jos.

Slavă Cerului că există agrafe de birou.

Roşie la faţă, culeg dosarul de pe jos, îndes toate hârtiile înapoi în el şi iau o gură de cafea.

— Îhâm. Guy dă din cap foarte serios. Ce să zic, e bine că nu eşti nervoasă sau agitată sau ceva de genul ăsta.

— Da, zic, refuzând să mă ridic, nu-i aşa?

— Ne vedem mai târziu.

Ridică ceaşca de cafea de parcă ar vrea să toasteze pentru mine, după care iese. Mă uit la ceasul de la mână.

E doar opt şi cincizeci şi trei. Nu sunt sigură c-am să pot suporta atâta tensiune.

Cum, necum, dimineaţa trece repede. Termin cu dosarul lui Ketterman şi încep să scriu raportul. Tocmai mă aflu la paragraful al treilea, când Guy apare din nou în cadrul uşii.

— Bună, spun fără să ridic privirea. Sunt bine, OK? Şi nu am auzit nimic.

Guy nu răspunde.

În cele din urmă, ridic capul. Se află chiar în faţa biroului meu şi se uită în jos spre mine, cu cea mai ciudată expresie pe care i-am văzut-o vreodată. E un amestec straniu de afecţiune, mândrie şi maximă încântare, care freamătă în spatele înfăţişării sale extrem de serioase.

— N-ar trebui să fac asta, murmură. Se apleacă spre mine. Ai reuşit, Samantha. Eşti partener. O să fii anunţată oficial peste o oră.

Simt în piept o fierbinţeală înăbuşitoare şi mă ia cu leşin. O clipă, nu pot nici să respir.

Am reuşit. Am reuşit.

— Nu ştii nimic de la mine, OK? Chipul lui Guy se destinde o clipă într-un surâs. Bravo.

— Mersi… reuşesc să îngaim.

— Ne vedem mai târziu. Ca să te felicit cum se cuvine!

Se întoarce şi iese cu paşi mari, iar eu rămân acolo, uitându-mă buimăcită la computer.

Am fost numită partener al firmei.

O, Doamne. O, Doamne. O, DOAMNE!

Iau o oglindă de mână şi-mi privesc chipul radiind de fericire. Obrajii îmi sunt trandafirii. Simt o dorinţă extrem de puternică de a sări în picioare şi de a striga „DA!”. Îmi vine să dansez nebuneşte şi să ţip. Cum voi rezista o oră întreagă? Cum voi putea să stau aici calmă? Mi-e imposibil să mă concentrez la raportul lui Ketterman.

Mă ridic şi mă îndrept spre dulap, pur şi simplu ca să fac ceva. Deschid câteva sertare la întâmplare, apoi le închid la loc. După care, în clipa în care mă răsucesc iar spre birou, îl văd ticsit de hârtii, de dosare şi de cărţi aşezate într-un teanc uriaş lângă monitorul computerului.

Ketterman are dreptate. E o dezordine înfiorătoare. Nu prea arată a birou de partener.

O să fac curat. E cel mai bun mod în care pot petrece o oră. 12.06 – 1.06. Administrarea biroului. Avem chiar şi un cod pentru asta pe fişa de pontaj de pe computer.

Uitasem cât de tare urăsc să fac curat, cât de mult detest să fac lucrul ăsta.

În timp ce încerc să dau de cap balamucului de pe birou apar tot felul de lucruri. Scrisori ale unor firme… contracte care trebuie puse în dosar… invitaţii expirate… memo-uri… o broşură pentru exerciţiile Pilates… un CD pe care l-am cumpărat acum trei luni şi pe care credeam că l-am pierdut… felicitarea de Crăciun de anul trecut de la Arnold, cu poza lui în costum de ren tricotat din lână… Văzând-o, zâmbesc şi o pun în grămada cu „lucruri pentru care trebuie găsit un loc”.

Sunt şi nişte plăcuţe gravate de plexiglas[4] pe care le primim la încheierea unei tranzacţii importante. Şi… o, Doamne, jumătate de baton de Snickers pe care se vede treaba că n-am apucat să-l termin cine ştie când. Îl arunc la coş şi mă întorc, cu un oftat, la alt teanc de hârtii.

N-ar trebui să ne dea birouri aşa de mari. Nu-mi vine să cred câte chestii sunt aici.

Partener! Îmi vine întruna în minte, ca un joc de artificii. PARTENER!

Încetează, îmi spun serioasă. Concentrează-te pe ceea ce faci în clipa asta. Tocmai când scot un număr vechi al revistei The Lawyer şi mă întreb de ce naiba oi fi păstrat-o, pe jos cad nişte documente prinse cu agrafă. Le ridic şi scanez rapid prima pagină, cu mâna deja pe altceva. E un memo de la Arnold.

Ref: Third Union Bank.

Găsiţi ataşat certificatul de emitere a titlului de credit pentru Glazerbrooks Ltd. Vă rog înregistraţi la Registrul Comerţului.

Mă uit la el în treacăt. Cei de la Third Union Bank sunt clienţii lui Arnold, iar eu m-am ocupat de ei o singură dată. Hârtia din mâna mea se referă la un împrumut de cincizeci de milioane de lire solicitat de Glazerbrooks şi tot ce am eu de făcut este să îl înregistrez în douăzeci şi una

4 În original tombstone, material publicitar cu circulaţie redusă, care oferă investitorilor unei bănci informaţii utile despre propriile investiţii sau despre altele, potenţiale (n.tr.).

de zile la Registrul Comerţului. E una dintre treburile de rutină pe care partenerii mi le aruncă mereu pe birou. Mă rog, mi le aruncau până astăzi, îmi spun, luând o hotărâre bruscă. De fapt, am să deleg această activitate altcuiva, chiar acum. Mă uit absentă la dată.

După care mă uit din nou mai bine. E din 26 mai.

Acum cinci săptămâni? Nu se poate.

Bulversată, frunzăresc repede foile, căutând un bilet care să rectifice data. Trebuie să existe o rectificare – însă peste tot apare aceeaşi dată. 26 mai.

26 mai?

Mă aşez, împietrită, cu ochii ţintă la document. E posibil să fie adevărat? Chestia asta zace pe biroul meu de cinci săptămâni?

Dar… nu se poate. Adică… e imposibil. Asta ar însemna…

Asta ar însemna că termenul de scadenţă a expirat deja.

Înghit în sec. Probabil că am citit eu aiurea sau aşa ceva. Nu se poate să fi făcut o greşeală atât de elementară. Nu se poate să fi uitat să înregistrez o cerere de împrumut înainte de data limită. Întotdeauna înregistrez o cerere de împrumut înainte de data limită.

Închid ochii, încercând să-mi păstrez calmul. Probabil că n-am înţeles eu bine. Din cauza exaltării provocate de vestea că am fost numită partener. Mi-a înceţoşat creierul. OK. Hai să mă uit iar la el, cu calm.

Deschid ochii şi mă uit din nou la memo – însă acesta

spune exact acelaşi lucru pe care l-a spus şi mai devreme. Vă rog înregistraţi. Datat 26 mai, scris negru pe alb. Ceea ce înseamnă că l-am expus pe clientul nostru unui împrumut neprotejat. Ceea ce înseamnă că am făcut cea mai elementară greşeală pe care o poate face un avocat.

Mi-a dispărut toată exaltarea. Simt că mi se scurg fiori de gheaţă de-a lungul şirei spinării. Fac eforturi disperate să-mi amintesc dacă Arnold mi-a spus ceva despre document. Nu-mi amintesc nici măcar dacă mi-a vorbit despre el. Dar… de ce ar fi făcut-o? E doar un banal contract de împrumut. Genul de chestii pe care le facem şi în somn. Probabil că a fost sigur că i-am urmat instrucţiunile. S-a bazat pe mine.

O, Doamne.

Frunzăresc iar paginile, mai repede, căutând disperată o ieşire. Vreo clauză la care să pot exclama uşurată „O, da, fireşte!”. Însă nu există nimic de genul ăsta. Strâng documentul în mână şi simt că mă ia ameţeala. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Oare l-am văzut măcar? L-am pus deoparte, cu intenţia de a mă ocupa de el mai târziu? Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc în ruptul capului.

Ce mă fac acum? În clipa în care încep să estimez consecinţele, mă inundă un val de panică. Third Union Bank le-a împrumutat celor de la Glazerbrooks cincizeci de milioane de lire. Cererea de împrumut nefiind înregistrată, acest împrumut – de multe milioane de lire sterline – nu este garantat. Dacă Glazerbrooks dă faliment mâine, Third

Union Bank se va aşeza la coadă lângă ceilalţi creditori. Şi probabil că va rămâne fără nimic.

— Samantha! Spune Maggie din uşă, iar eu sar în sus de trei metri. Pun instinctiv mâna deasupra memo-ului, deşi ea nu se uită la el; deşi oricum habar nu are ce înseamnă cele scrise acolo.

— Tocmai am auzit! Şopteşte teatral. De la Guy! Felicitări!

— Îhm… mersi! Reuşesc, nici eu nu ştiu cum, să schiţez un zâmbet.

— Mă duc să-mi iau un ceai. Vrei şi tu unul?

— Ar fi… grozav. Mersi.

Maggie dispare, iar eu îmi îngrop capul în mâini. Încerc să rămân calmă, dar simt că mă cuprinde o groază crescândă. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Am făcut o greşeală.

Am făcut o greşeală.

Ce-o să mă fac? Sunt încordată din cap până-n picioare, nu pot gândi limpede…

Când, brusc, cuvintele de ieri ale lui Guy îmi răsună în minte şi simt un val aproape dureros de uşurare. O greşeală nu e o greşeală decât dacă nu poate fi îndreptată.

Da. Ideea e că pot foarte bine s-o îndrept, încă mai pot să înregistrez împrumutul.

Va fi cumplit de jenant. Va trebui să spun băncii ce am făcut – şi celor de la Glazerbrooks – şi lui Arnold – şi lui Ketterman. Va trebui să refac complet toată documentaţia. Şi, lucrul cel mai îngrozitor, va trebui să trăiesc cu gândul

că toată lumea ştie că am făcut o greşeală absolut stupidă, genul de greşeală prostească pe care doar un începător o poate face.

Asta ar putea însemna sfârşitul carierei mele de partener, îmi trece prin minte şi mi se face rău instantaneu.

Dar n-am nicio altă alternativă. Trebuie să îndrept situaţia.

Mă conectez rapid la site-ul Registrului Comerţului şi dau căutare pentru Glazerbrooks. Cât timp nu a fost înregistrată altă cerere de împrumut, nu e nicio problemă…

Mă uit la pagină şi nu-mi vine să cred.

Nu.

Nu se poate.

Săptămâna trecută a fost înregistrată o cerere de împrumut pentru suma de 50 de milioane de lire de către o companie pe nume BLLC Holdings. Moment în care clientul nostru a fost trimis instantaneu pe lista creditorilor.

Simt că-mi plesnesc creierii. Asta nu e bine. Nu e bine deloc. Trebuie să vorbesc rapid cu cineva. Trebuie să fac ceva cât mai repede, înainte să se înregistreze şi alte împrumuturi. Trebuie să… îi spun lui Arnold.

Dar simplul gând mă face să paralizez de frică.

Nu pot s-o fac. Nu pot să mă duc pur şi simplu să anunţ că am făcut cea mai idioată şi mai elementară greşeală şi am pus în pericol 50 de milioane de lire din

banii clientului nostru. Am să… încep prin a salva cumva situaţia, înainte de a spune cuiva de aici. Să demarez măcar cât mai urgent procedurile de limitare a pierderii. Da. Întâi am să sun la bancă. Cu cât ştiu mai repede, cu atât mai bine.

— Samantha?

— Ce? Sar efectiv de pe scaun.

— Doamne, ce încordată eşti! Maggie râde şi se apropie de birou cu o ceaşcă de ceai. Îmi închipui că eşti în al nouălea cer. Îmi face cu ochiul.

Preţ de o clipă, pur şi simplu nu pricep la ce se referă. Lumea mea s-a redus la mine, la greşeala comisă şi la ce am de gând să fac în legătură cu asta.

— A! Ai dreptate. Da! Mă străduiesc să-i zâmbesc şi-mi şterg pe ascuns palmele umede cu un şerveţel.

— Pun pariu că încă nu te-ai obişnuit cu ideea! Se reazemă de dulap. Am nişte şampanie în frigider, pregătită pentru marele moment.

— Ăă… foarte frumos! Sinceră să fiu, Maggie, chiar trebuie să-mi văd de…

— Aa. E clar că am jignit-o. Păi, OK, atunci te las.

În clipa în care iese, îi citesc indignarea în felul în care-şi ţine umerii. Probabil crede că sunt o vacă nesimţită. Dar cu fiecare clipă care trece, riscul creşte. Trebuie să sun la bancă. Imediat.

Mă uit pe foaia cu datele de contact ataşată şi găsesc numele şi telefonul tipului de la Third Union. Charles Conway.

Asta e tipul pe care trebuie să-l sun. Tipul căruia trebuie să-i distrug ziua şi în faţa căruia trebuie să recunosc că am făcut-o de oaie. Ridic receptorul cu mâini tremurătoare. Mă simt de parcă ar trebui să-mi fac curaj să mă arunc într-o mlaştină otrăvitoare, plină cu lipitori.

Rămân aşa preţ de câteva clipe, cu ochii la tastatură. Încercând să găsesc puterea de a face lucrul ăsta. În cele din urmă, încep să formez numărul. În momentul în care sună, inima începe să-mi bată nebuneşte.

— Charles Conway.

— Bună ziua! Spun, făcând un efort să-mi menţin tonul în limite fireşti. Sunt Samantha Sweeting de la Carter Spink. Nu cred că ne cunoaştem.

— Bună, Samantha. Pare destul de prietenos. Cu ce te pot ajuta?

— Sun în legătură cu… o problemă tehnică. Legat de… Cu mare greutate reuşesc să pronunţ cuvântul. Glazerbrooks.

— A, înţeleg că ai auzit şi tu ce s-a întâmplat, spune Charles Conway. Veştile circulă repede.

Camera se face mică în jurul meu. Strâng şi mai tare receptorul.

— Ce să… aud? Glasul îmi devine mai strident decât aş fi vrut. N-am auzit nimic.

— A! Am crezut că de-asta suni. Se opreşte şi îl aud spunând cuiva să caute naibii pe Google. Da, azi au fost chemaţi executorii judecătoreşti. Se pare că ultima lor încercare disperată de a se salva nu a funcţionat…

Încă mai vorbeşte, dar nu-l mai aud. Parcă sunt pe altă lume. În faţa ochilor îmi dansează pete negre.

Glazerbrooks a dat faliment. Nicio şansă să mai poată întocmi documentaţia cea nouă. Nici într-un milion de ani.

Nu voi putea înregistra împrumutul.

Nu pot să îndrept lucrurile.

I-am păgubit pe cei de la Third Union Bank de cincizeci de milioane de lire.

Totul mi se pare un vis urât. Simt că nu mai sunt în stare să articulez niciun cuvânt. Îmi vine să las receptorul jos şi să fug cât mă ţin picioarele.

Glasul lui Charles Conway mă trezeşte brusc la realitate.

— Şi eu voiam să te sun. Îl aud în fundal tastând ceva la computer, total relaxat. Să te rog să verifici garanţia împrumutului.

Câteva clipe, nu sunt în stare să vorbesc.

— Da, zic într-un final, cu glasul răguşit. Las jos receptorul, tremurând din tot corpul. Simt că-mi vine să vomit.

Am făcut-o lată de tot.

Am făcut-o atât de lată încât…

Nu pot nici măcar să…

Aproape în transă, îmi trag scaunul. Trebuie să scap de aici. Să fug cât mai departe.

Cinci

Trec pe lângă recepţie, ca un automat. Ies în strada

însorită şi aglomerată la ora prânzului, punând un picior în faţa celuilalt, amestecându-mă cu ceilalţi funcţionari.

Doar că eu nu sunt deloc ca ei. Eu tocmai mi-am păgubit clientul de cincizeci de milioane de lire.

Cincizeci de milioane. E ca o tobă care îmi bate continuu în cap.

Nu înţeleg cum s-a întâmplat. Nu înţeleg. Gândul îmi revine întruna în minte. Iar şi iar, obsesiv. Cum de nu am văzut… cum de mi-a scăpat…

Nici măcar n-am văzut documentul. Nu mi-a captat atenţia nici măcar o secundă. Probabil că mi-a fost pus pe birou, după care a fost acoperit cu altceva. Un dosar, un vraf de dosare, o ceaşcă de cafea.

O scăpare. O greşeală. Unica greşeală pe care am făcut-o vreodată. Aş vrea să mă trezesc şi să descopăr că totul n-a fost decât un coşmar, că s-a întâmplat într-un film sau altcuiva. Că e o poveste pe care am auzit-o într-un bar şi pe care am ascultat-o, cu ochii cât cepele, mulţumindu-le stelelor mele norocoase că n-a fost vorba de mine…

Dar e vorba chiar de mine. Cariera mea s-a încheiat. Ultima persoană de la Carter Spink care a făcut o greşeală ca asta a fost Ted Stephens în 1983, când a păgubit un client de zece milioane de lire. A fost concediat pe loc.

Iar eu am pierdut de cinci ori pe atât.

Simt că nu mai pot să respir; sunt ameţită; parcă mă sufocă cineva. Cred că sunt pe cale să fac un atac de panică. Mă aşez pe o bancă şi aştept să mă simt mai bine.

OK, nu mă simt mai bine. Mă simt şi mai rău.

Brusc, sar îngrozită în clipa în care mobilul începe să-mi vibreze în buzunar. Îl scot şi mă uit cine mă sună. E Guy.

Nu pot să vorbesc cu el. Nu pot să vorbesc cu nimeni. Nu acum.

O clipă mai târziu, telefonul mă anunţă că mi-a fost lăsat un mesaj. Ridic telefonul la ureche şi apăs „1” pentru a asculta mesajul.

— Samantha! îl aud pe Guy, jovial. Unde eşti? Toată lumea te aşteaptă cu şampanie ca să-ţi dea marea veste că ai fost numită partener!

Partener. Mai am un pic şi izbucnesc în plâns. Dar… nu pot. E mult prea grav. Îmi vâr telefonul în buzunar şi mă ridic iar în picioare. Încep să merg din ce în ce mai repede, amestecându-mă printre trecători, făcând abstracţie de căutăturile ciudate care mi se aruncă. Îmi plesneşte capul şi habar n-am unde mă duc. Dar pur şi simplu nu mă pot opri.

Mi se pare că merg de ore întregi, cu mintea înceţoşată şi picioarele târându-se la întâmplare de-a lungul trotuarului. Soarele arde, trotuarul e plin de praf şi după o vreme capul începe să-mi zvâcnească. La un moment dat, mobilul vibrează din nou, însă îl ignor.

În cele din urmă, când încep să mă doară picioarele, încetinesc şi mă opresc. Am gura iască; sunt total deshidratată. Trebuie să beau nişte apă. Ridic privirea, încercând să-mi dau seama unde sunt. Nu ştiu cum, dar, dintre toate locurile din lume, am ajuns în gara

Paddington.

Ca teleghidată, mă îndrept spre intrare şi mă strecor înăuntru. E zgomot şi locul e ticsit de călători. Luminile fluorescente, aerul condiţionat şi toate anunţurile trâmbiţate prin difuzoare mă fac să tresar. În timp ce-mi croiesc drum spre un chioşc care vinde apă plată, mobilul îmi vibrează din nou. Îl scot şi mă uit să văd cine mă sună. Am cincisprezece apeluri nepreluate şi alt mesaj de la Guy. Mi l-a lăsat cam acum douăzeci de minute.

Şovăi, cu inima în piuneze, apoi apăs „1” pentru a asculta mesajul.

— Iisuse Hristoase, Samantha, ce s-a întâmplat?

Tonul nu îi mai e deloc jovial, pare super stresat. Simt împunsături de groază în tot trupul.

— Ştim, spune. OK? Ştim despre Third Union Bank. Tocmai ne-a sunat Charles Conway. După care Ketterman a găsit hârtiile pe biroul tău. Trebuie să te întorci urgent la birou. Acum. Sună-mă.

Închide, dar eu nu mă mişc. Sunt paralizată de frică.

Ştiu. Ştiu cu toţii.

Petele negre încep să-mi danseze iar în faţa ochilor. Tot personalul de la Carter Spink ştie că am făcut-o de oaie. Cei care ştiu îi vor suna pe ceilalţi. Vor trimite e-mailuri, răspândind vestea cu o bucurie îngrozită. Ai auzit…

Pe când stau acolo, ceva neliniştitor îmi atrage atenţia. În mulţime se iveşte un chip cunoscut, întorc capul şi mă uit cu ochii îngustaţi la bărbatul ăla, încercând să-mi

dau seama de unde îl ştiu – după care mă trece un nou val de spaimă.

E Greg Parker, unul dintre partenerii seniori. Traversează holul imens al gării cu paşi mari, îmbrăcat în haine scumpe şi ţinând în mână mobilul. Are sprâncenele împreunate de atâta încruntare şi pare îngrijorat.

— Păi şi ea unde e? Glasul îi răsună în toată gara.

Panica mă păleşte asemeni unui fulger. Trebuie să ies neapărat din raza lui vizuală. Trebuie să mă ascund. Acum. Mă strecor în spatele unei femei cât casă, îmbrăcată într-un balonzaid bej şi mă las uşor în jos, ca să nu mă vadă. Însă aceasta nu stă locului şi trebuie să mă mişc şi eu după ea.

— Doreşti ceva? Cerşeşti? Se întoarce brusc şi mă fixează suspicioasă.

— Nu! Zic şocată. Eu… ăă…

Nu pot să zic „mă ascund după dumneavoastră”.

— Păi atunci lasă-mă în pace! Se strâmbă la mine şi porneşte ofuscată spre Costa Coffee.

Inima îmi bate cu putere. Sunt total expusă în mijlocul gării. Greg Parker s-a oprit şi el. Stă în picioare, la aproximativ cincizeci de metri de mine şi încă mai vorbeşte la mobil.

Dacă mă mişc, mă vede. Dacă stau pe loc… tot mă vede.

Deodată, pe tabela electronică de la Sosiri încep să curgă informaţii de ultimă oră. Un grup de persoane care se uitau la ea îşi ia bagajele şi ziarele şi se îndreaptă spre

peronul nouă.

Fără să mai stau pe gânduri, mă alătur grupului. Ascunsă în mijlocul lor mă îndrept spre peronul nouă, prin barierele deschise. Mă sui în tren împreună cu ceilalţi şi înaintez grăbită pe culoar.

Trenul pleacă din staţie, iar eu mă trântesc pe o banchetă, în faţa unei familii ai cărei membri poartă cu toţii tricouri cu Grădina zoologică din Londra. Îmi zâmbesc – şi, nu ştiu cum, reuşesc să le întorc şi eu zâmbetul. Mă simt ca într-o realitate perfect paralelă.

— Doriţi ceva? În vagon îşi face loc un tip zbârcit care împinge un cărucior şi îmi zâmbeşte. Sandvişuri reci sau calde, ceai sau cafea, băuturi răcoritoare sau alcoolice?

— Ultima, vă rog. Încerc să nu par prea disperată. Două, vă rog. Din… ce aveţi.

Nu vine nimeni să-mi ceară biletul. Nu mă deranjează nimeni. Trenul pare să fie un fel de expres. Suburbiile se preschimbă în câmpii, iar trenul zdroncăne mai departe. Am băut trei sticluţe de gin amestecat cu suc de portocale, suc de roşii şi un iaurt cu ciocolată. Sloiul de gheaţă din stomac mi s-a mai topit. Mă simt bizar de departe de toate.

Am făcut cea mai mare greşeală din cariera mea. E posibil chiar să-mi fi pierdut slujba. N-am să fiu niciodată partener.

O singură greşeală prostească.

Membrii familiei îmbrăcate în tricouri cu Grădina zoologică din Londra au desfăcut nişte pungi cu chipsuri, mi-au oferit şi mie una şi m-au invitat să joc Travel

Scrabble împreună cu ei. Mama m-a întrebat chiar dacă sunt într-o călătorie de afaceri sau într-una de plăcere?

N-am fost în stare să-i răspund.

Bătăile inimii mi s-au mai domolit, dar îmi zvâcneşte capul de durere. Ţin o mână pe un ochi, încercând să blochez lumina.

— Doamnelor şi domnilor… Se aude glasul conductorului, printre pârâielile difuzorului. Din păcate… lucrări feroviare… transport alternativ…

Nu înţeleg ce vrea să spună. Nu ştiu nici măcar încotro ne îndreptăm. O să aştept staţia următoare, o să cobor din tren şi de acolo văd eu.

— Nu aşa se scrie stafidă, spune mama îmbrăcată în tricou cu Grădina zoologică din Londra unuia dintre copii, pe când trenul încetineşte treptat. Mă uit şi văd că opreşte într-o gară. Lower Ebury. Toată lumea îşi strânge bagajele şi coboară.

Mă ridic şi eu ca un automat. Cobor din tren pe urmele familiei de vizitatori ai Grădinii zoologice din Londra, ies din gară şi mă uit în jur. Mă aflu în faţa unei gări minuscule de ţară, peste drum de care e un bar numit The Bell[5]. Şoseaua şerpuieşte în ambele direcţii şi în depărtare se zăresc nişte câmpuri. Pe marginea drumului e tras un autobuz, în care se suie toţi pasagerii din tren.

Mama îmbrăcată în tricou cu Grădina zoologică din Londra se întoarce şi îmi face semn cu mâna.

— Vino încoace, spune săritoare. Unde vrei să ajungi,

5 Clopotul (n.tr.).

la Gloucester? La gara mare?

Gândul de a mă urca în autobuz mă face să vărs. Nu vreau să merg nicăieri cu autobuzul. Nu vreau decât un analgezic. Simt că-mi plesneşte capul.

— Ăă… nu, mulţumesc. Rămân aici, mulţumesc. Îi zâmbesc cât mai convingător şi, înainte să apuce să mai zică altceva, o pornesc de-a lungul şoselei, îndepărtându-mă de autobuz.

Habar n-am unde mă aflu. N-am nici cea mai vagă idee.

În buzunar, telefonul începe brusc să vibreze, îl scot şi mă uit la numele apelantului. E Guy. Din nou. Probabil e a treizecea oară când sună. Şi de fiecare dată a lăsat un mesaj în care-mi cerea să-l sun înapoi; mă întreba dacă am primit e-mailurile lui.

Nu am primit niciun e-mail de la el. Am fost atât de şocată, că mi-am lăsat Blackberry-ul pe birou. Nu am la mine decât mobilul. Acesta vibrează din nou şi câteva clipe mă holbez prostită la el. Apoi, cu inima strânsă, îl ridic la ureche şi apăs pe Răspunde.

— Bună. Glasul meu are un sunet spart. Eu… sunt.

— Samantha? Vocea lui neîncrezătoare îmi răsună în ureche, spărgându-mi timpanul. Tu eşti? Unde eşti?

— Nu ştiu. A trebuit să scap de acolo. Am… fost efectiv şocată.

— Samantha, nu ştiu dacă mi-ai primit mesajele. Dar… Şovăie. Ştie toată lumea.

— Ştiu. Mă reazem de un perete vechi, aproape

prăbuşit şi închid ochii, strângându-i cu putere, încercând să împiedic durerea să pătrundă înăuntru. Ştiu.

— Dar cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Pare la fel de şocat ca şi mine. Cum naiba ai făcut o greşeală atât de elementară? Pe cuvântul meu, Samantha, Iisuse…

— Nu ştiu, spun ca în transă. Pur şi simplu… nu l-am văzut. A fost o greşeală…

— Dar tu nu greşeşti niciodată!

— Ei bine, uite că am greşit! Ochii mi se umplu de lacrimi şi clipesc furioasă ca să scap de ele. Ce… s-a întâmplat?

— Situaţia nu e foarte roz. Expiră zgomotos. Ketterman a avut o discuţie despre modalităţile de limitare a pierderilor cu avocaţii lui Glazerbrooks, a vorbit şi cu banca… şi, fireşte, cu compania de asigurări.

Compania de asigurări. Cea care garantează pentru noi. Simt că mă cuprinde subit speranţa. Dacă ei plătesc fără să facă tam-tam, poate că lucrurile nu stau chiar aşa de rău cum am crezut.

Dar chiar în clipa în care simt că mă mai înseninez puţin, am conştiinţa clară a faptului că sunt asemenea unui călător disperat care zăreşte mirajul prin aburul închipuirii. Compania de asigurări nu acoperă niciodată suma integrală. Uneori nu oferă absolut nimic. Alteori plăteşte, dar îşi ridică taxele la niveluri imposibile.

— Ce au zis cei de la asigurări? Spun cu un nod în gât. O să…

— Încă n-au zis nimic.

— Aha. Îmi şterg sudoarea de pe faţă, chinuindu-mă să găsesc curajul necesar pentru a pune următoarea întrebare. Şi… cu mine cum rămâne?

Guy nu spune nimic.

În clipa în care sensul tăcerii sale mă izbeşte în moalele capului, simt că mă clatin, că sunt la un pas de leşin. Iată răspunsul aşteptat. Deschid ochii şi văd doi băieţei pe biciclete holbându-se la mine.

— S-a terminat, nu? Încerc să rămân calmă, dar glasul îmi tremură, fără să-l pot controla. Cariera mea s-a încheiat.

— Nu… ai de unde să ştii asta. Uite care-i treaba, Samantha, eşti foarte speriată. E normal. Dar nu te poţi ascunde. Trebuie să te întorci.

— Nu pot. Ridic tonul, supărată. Nu sunt în stare să dau ochii cu lumea.

— Samantha, vino-ţi în fire!

— Nu pot s-o fac! Nu pot! Am nevoie de timp…

— Şaman…

Cu o singură mişcare pliez telefonul şi-l închid.

Mă simt slăbită. Simt că-mi plesneşte capul. Trebuie să beau nişte apă. Însă la bar nu pare să fie deschis şi nu văd niciun magazin.

Îmi târşâi picioarele pe şosea până când ajung la doi stâlpi înalţi, sculptaţi şi decoraţi cu capete de lei. Uite o casă. O să sun la uşă şi o să cer un analgezic şi un pahar cu apă. Şi o să întreb dacă nu există niciun hotel prin apropiere.

Împing porţile din fier forjat, care se deschid imediat şi pornesc pe pietrişul ce scârţâie sub paşii mei către uşa masivă din stejar de la intrare. E o casă destul de impozantă, din piatră de culoarea mierii, cu frontoane ascuţite şi două Porsche pe alee. Ridic o mână şi trag de mâner.

Nu se aude nimic. Aştept câteva clipe, însă întreaga casă pare pustie. Tocmai mă hotărăsc să renunţ şi îmi croiesc drum cu greu pe alee, când, brusc, uşa se deschide larg.

În faţa mea se află o femeie cu păr blond platinat, până la umeri şi cercei lungi, care se bălăngănesc. E foarte fardată, are pantaloni lungi de mătase într-o nuanţă ciudată de piersică, o ţigară într-o mână şi un cocktail în cealaltă.

— Bună ziua. Trage din ţigară şi mă priveşte uşor bănuitoare. Eşti de la agenţie?

Sase

Habar n-am despre ce vorbeşte femeia asta. Mă doare capul atât de tare că abia mă pot uita la ea, darămite să mai înţeleg ce spune.

— Te simţi bine? Mă priveşte cu atenţie. Arăţi ca naiba!

— Mă doare capul de leşin, îngaim. Mi-aţi putea da un pahar cu apă?

— Sigur că da! Intră!

Îşi flutură ţigara prin faţa mea şi îmi face semn să

intru într-un antreu uriaş şi impresionant cu tavan boltit.

— Oricum, bănuiesc că vrei să vezi şi casa. Eddie! Glasul i se preschimbă într-un ţipăt. Eddie, a mai venit una! Sunt Trish Geiger, adaugă spre mine. Poţi să-mi spui Doamna Geiger. Pe aici…

Mă conduce într-o bucătărie luxoasă de culoarea arţarului şi deschide câteva sertare aparent la întâmplare, după care exclamă „Aha!” şi scoate la iveală o cutie de plastic. O deschide şi extrage din ea vreo cincizeci de sticle asortate şi folii de pastile şi începe să scormonească prin ele cu unghiile date cu lac.

— Am aspirină… paracetamol… ibuprofen… valium foarte slab… îmi arată o pastilă de un roşu stins. Asta-i din America, spune veselă. Aici e ilegală.

— Îhm… drăguţ. Aveţi… o groază de analgezice.

— A, suntem mari fani ai medicamentelor, spune, fixându-mă cu o intensitate ciudată. Ne plac la nebunie. Eddie! Îmi întinde trei pastile verzi şi, după câteva încercări, dă peste un bufet plin cu pahare. Poftim. O să-ţi ia durerea cu mâna. Îmi toarnă nişte apă rece de la frigider. Bea asta.

— Mersi, spun, înghiţind pastilele cu o grimasă. Vă sunt foarte recunoscătoare. Mă doare capul de mor. Abia dacă pot gândi.

— Engleza ta e foarte bună. Mă cântăreşte atent din priviri. Chiar foarte-foarte bună!

— A, spun, nedumerită. Păi. Sunt englezoaică. Aşa că… probabil de-asta.

— Eşti englezoaică? Trish Geiger pare bulversată de această veste. Bine! Vino să stai jos. O să-şi facă efectul imediat. Dacă nu, îţi mai dau câteva.

Mă conduce afară din bucătărie şi după aceea prin hol, înapoi spre ieşire.

— Ăsta e salonul, spune, oprindu-se în cadrul unei uşi. Arată în jur spre camera mare şi spaţioasă, scuturând scrumul pe covor. După cum o să-ţi dai seama, e destul de mult de aspirat… praf de şters… o groază de argintărie de curăţat… Mă priveşte interogativ.

— Aha. Încuviinţez din cap. Habar n-am ce-a apucat-o pe femeia asta să-mi povestească despre problemele ei gospodăreşti, dar pare să aştepte un răspuns de la mine.

— E o masă foarte frumoasă, zic într-un final, arătând spre o servantă din mahon.

— Va trebui lustruită. Ochii i se îngustează, în mod regulat. Să ştii că e unul din lucrurile la care sunt foarte atentă.

— Sigur. Încuviinţez iar din cap, amuzată.

— Să intrăm aici. Mă conduce printr-o altă încăpere uriaşă şi spaţioasă într-o seră imensă de sticlă, mobilată cu şezlonguri opulente de tek, cu plante luxuriante şi o tavă bine garnisită cu băuturi.

— Eddie! Vino puţin! Bate în fereastră şi, când mă uit, văd un bărbat în pantaloni de golf traversând peluza bine îngrijită. E bronzat şi arată ca un om fără griji materiale, probabil în jur de patruzeci şi ceva – cincizeci de ani.

Trish trebuie să aibă cam aceeaşi vârstă, mă gândesc,

remarcându-i ridurile din colţul ochilor când se întoarce de la fereastră. Deşi ceva îmi spune că susţine sus şi tare c-ar avea treizeci şi nouă, nicio zi în plus.

— Aveţi o grădină încântătoare, spun.

— Mmhî. Priveşte în treacăt în direcţia în care privesc şi eu, fără prea mare interes. Da, avem un grădinar foarte priceput. Are tot felul de idei. Ia loc, te rog. Scutură uşor din mâini şi, simţindu-mă puţin stânjenită, mă aşez pe un fotoliu. Trish se aşază pe un scaun împletit de alături şi îşi termină cocktailul.

— Te pricepi la Bloom Mary? Mă întreabă din senin.

O privesc mirată.

— Nu contează. Trage iar din ţigară. Te învăţ eu.

Poftim?

— Cum îţi mai e? Mă întreabă, dar continuă să vorbească înainte să apuc să-i răspund. Mai bine? A, uite-l şi pe Eddie!

— Salutare! Uşa se deschide şi domnul Geiger intră în seră. De aproape nu mai e la fel de impresionant cum era când traversa gazonul. Are ochii injectaţi şi un început de burtă.

— Eddie Geiger, spune întinzându-mi vesel mâna. Stăpânul casei.

— Eddie, ea e… Trish mă priveşte surprinsă. Cum te cheamă?

— Samantha, îi spun. Îmi cer scuze pentru deranj, dar am avut cea mai cumplită durere de cap…

— I-am dat câteva analgezice din farmacia noastră,

intervine Trish.

— Foarte bine. Eddie desface dopul unei sticle de scotch şi-şi toarnă în pahar. Ar trebui să încerci pastilele roşii. Sunt mortale!

— Ăă… da.

— Nu la propriu, fireşte! Începe brusc să râdă. Doar nu vrem să te otrăvim!

— Eddie! Trish îi dă o palmă în joacă, zăngănindu-şi brăţările. Nu speria fata!

Se întorc amândoi şi se uită întrebător la mine. Nu ştiu de ce, am senzaţia că aşteaptă un răspuns.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, vă rog să mă credeţi. Reuşesc să schiţez un zâmbet chinuit. Aţi fost foarte amabili că mi-aţi permis să vă inoportunez.

— Vorbeşte o engleză impecabilă, nu? Eddie ridică din sprânceană către Trish.

— E englezoaică! Spune aceasta triumfătoare, de parcă ar fi scos un iepure din pălărie. Înţelege tot ce-i spun!

Îmi scapă ceva aici. Ce se întâmplă oare, par străină?

— Facem turul casei? Eddie se întoarce spre Trish.

Îmi stă inima-n loc. Oamenii care fac turul propriilor case ar trebui şterşi de pe faţa pământului. Gândul de a porni cu viteza melcului prin casă, încercând să găsesc diverse lucruri de spus despre flecare cameră, e insuportabil. Nu vreau decât să stau aici şi să aştept ca pastilele să îşi facă efectul.

— Nu e nevoie, credeţi-mă, încep. Sunt sigură că e

absolut superbă…

— Ba sigur că e nevoie! Trish îşi stinge ţigara. Haide.

În clipa în care mă ridic, lucrurile încep să-mi joace în faţa ochilor şi trebuie să mă agăţ de o plantă de yucca pentru a-mi regăsi echilibrul. Durerea de cap începe să cedeze, dar mă simt uşor ameţită şi ciudat de detaşată de realitate. Totul mi se pare un vis.

OK, femeia asta are o viaţă groaznică. Singurul lucru care o interesează e menajul. În timp ce ne plimbăm fără grabă dintr-o cameră splendidă într-alta, îmi arată întruna lucruri care au nevoie de curăţare specială şi locul în care ţine aspiratorul. Acum a luat-o complet razna, îmi spune ceva despre maşina de spălat.

— Sună… foarte… eficient, spun, fiindcă pare să aştepte un compliment.

— Lenjeria se schimbă în fiecare săptămână. Şi se calcă, fireşte. Mă priveşte pătrunzător.

— Fireşte, încuviinţez, încercând să-mi ascund uimirea. E o idee foarte bună.

— Acum să mergem sus! Iese ca o vijelie din bucătărie.

O, Doamne. Nu s-a terminat?

— Eşti din Londra, Samantha? Se interesează Eddie Geiger în timp ce urcăm scările.

— Da.

— Şi lucrezi undeva?

Ştiu că mă întreabă doar de politeţe, însă preţ de câteva clipe nu sunt în stare să-i răspund. Oare mai lucrez

undeva?

— Am lucrat, spun într-un final. Sinceră să fiu… în acest moment nu prea ştiu care este situaţia.

— Ce program de lucru ai avut? Întreabă Trish răsucindu-se pe călcâie, brusc interesată de conversaţie.

— Non-stop, spun ridicând din umeri. Sunt obişnuită să lucrez de dimineaţă până seara. Uneori, până noaptea târziu.

Soţii Geiger par absolut sideraţi la auzul cuvintelor mele. Lumea pur şi simplu nu are habar ce viaţă duc avocaţii.

— Ai lucrat până târziu în noapte? Trish pare stupefiată. Singură?

— Împreună cu ceilalţi angajaţi. Cei de care era nevoie.

— Deci ai lucrat într-un… loc cu ştaif?

— Unul din cele mai faimoase din Londra, încuviinţez.

Trish şi Eddie schimbă între ei priviri pline de subînţeles. Chiar că sunt cam ciudaţi.

— Ei, mă bucur să-ţi spun că la noi e mult mai relaxat! Trish chicoteşte uşor. Ăsta e dormitorul principal… cel de-al doilea dormitor…

În timp ce străbatem holul, deschide şi închide pe rând uşile şi-mi arată paturi cu baldachin şi draperii cusute manual, până când capul începe să-mi vâjâie de-a dreptul. Nu ştiu ce era în pastilele alea, dar mă simt tot mai straniu cu fiecare clipă care trece.

— Dormitorul verde… După cum vezi, nu avem nici

copii, nici animale… Fumezi? Mă întreabă brusc, trăgând fumul în piept.

— Îhm… nu. Mulţumesc.

— Nu ne deranjează, să ştii.

Coborâm pe o scară fără prea multe trepte şi, dintr-odată, simt că trebuie să mă ţin de perete ca să-mi păstrez echilibrul, însă florile de pe tapetul din faţa mea o iau la vale.

— Te simţi bine? Întreabă Eddie, prinzându-mă chiar în clipa în care mai am puţin şi mă prăbuşesc pe podea.

— Cred că analgezicele alea au fost un pic cam tari, şoptesc.

— Un picuţ. Trish mă priveşte atentă. Sper că n-ai băut alcool azi, nu?

— Ăă… păi, ba da.

— Aah. Se încruntă uşor. Nu-i nimic, o să fie bine atâta timp cât nu începi să ai halucinaţii. Dacă se întâmplă cumva, o să trebuiască să chemăm un doctor. A… şaaa! Continuă, deschizând ultima uşă cu o întorsătură a mâinii. Locuinţa personalului.

Toate încăperile din casa asta sunt uriaşe. Asta e cam cât apartamentul meu, are nişte pereţi zugrăviţi în culori pale şi ferestre cu storuri ce dau spre grădină. Şi cel mai simplu pat pe care l-am văzut în casa asta, mare, pătrat şi acoperit cu lenjerie albă, gofrată.

Mă lupt cu dorinţa subită şi copleşitoare de a mă întinde pe el, cu faţa în pernă şi de a mă scufunda în uitare.

— Ce drăguţ, zic politicoasă. E o cameră foarte frumoasă.

— Bine! Eddie îşi loveşte palmele una de alta. Păi, Samantha, ce s-o mai lungim, ai primit slujba!

Îl privesc prin ceaţa ciudată care îmi învăluie creierul.

Slujba?

Ce slujbă?

— Eddie! Sare ca arsă Trish. Nu poţi să-i oferi pur şi simplu slujba! Încă n-am terminat interviul!

Interviul?

Mi-a scăpat ceva?

— Nici măcar nu i-am dat fişa postului! O ţine pe-a ei Trish. N-am discutat nimic concret!

— Păi discută, ce mă tot freci la cap? Se oţărăşte Eddie. Trish îi aruncă o privire furioasă şi îşi drege glasul.

— Deci, Samantha, spune pe un ton oficial, în calitate de menajeră fulltime, te vei ocupa de…

— Poftim? Mă holbez la ea ca la o nebună.

Trish plescăie din limbă exasperată.

— În calitate de menajeră fulltime, spune mai rar, te vei ocupa de curăţenie, spălat rufe şi clătit. Vei purta o uniformă şi vei avea grijă să afişezi în permanenţă o atitudine curtenitoare şi respectuoasă…

În calitate de…

Oamenii ăştia cred că dau interviu pentru a deveni menajera lor?

O clipă, sunt prea şocată ca să vorbesc.

— … masă şi casă, tocmai spune Trish şi vacanţă de o

lună anual.

— Şi salariul? Spune Eddie curios. O plătim mai mult decât pe fata de dinainte?

Am senzaţia că Trish mai are puţin şi-l omoară, chiar acolo, în faţa mea.

— Îmi cer scuze, Samantha! Înainte să deschid gura să zic ceva, îl trage pe Eddie afară din cameră şi trânteşte uşa, dincolo de care izbucneşte o ceartă furioasă, în surdină.

Mă uit în jur, încercând să-mi vin în fire.

Oamenii ăştia sunt convinşi că vreau să le fiu menajeră. Menajeră, auzi! E absolut ridicol. Trebuie să le bag minţile-n cap. Să le explic că e o neînţelegere.

Mă ia din nou un val de ameţeală şi mă aşez pe pat. Apoi, fără să-mi dau seama, mă întind pe spate pe cuvertura albă şi răcoroasă şi închid ochii. E ca şi cum m-aş scufunda într-un nor.

Nu vreau să mă ridic. Nu vreau să mă ridic din patul ăsta. E raiul pe pământ.

A fost o zi lungă. O zi lungă, epuizantă, transformată într-un coşmar dureros. Tot ce vreau e să se termine.

— Scuze, Samantha. Deschid ochii, mă sforţez să mă ridic şi-o văd pe Trish intrând iarăşi, urmată de un Eddie roşu la faţă. Înainte de a continua, doreşti să mă întrebi ceva legat de atribuţiile tale?

Mă uit la ea, în timp ce capul mi se învârte ca un carusel.

Asta e momentul când trebuie să explic că s-a produs

o mare greşeală. Că nu sunt menajeră, ci avocat.

Însă nu sunt în stare să rostesc niciun cuvânt.

Nu vreau să plec. Vreau să mă întind pe pat şi să mă cufund în uitare.

Aş putea să stau aici o noapte, îmi trece prin cap un gând. O singură noapte. Şi aş putea să clarific neînţelegerea mâine.

— Îhm… s-ar putea să încep în seara asta? Mă trezesc spunând.

— Nu văd de ce nu… începe Eddie.

— Haideţi să nu ne pripim, îl întrerupe Trish cu o voce tăioasă. Am avut destul de mulţi candidaţi promiţători pentru acest post, Samantha. Dintre care câţiva chiar senzaţionali. Una din fete avea chiar diplomă în cordon bleu!

Trage din ţigară, privindu-mă uşor pieziş. Şi ceva în mine se îmbăţoşează brusc, din reflex. Pur şi simplu nu mă pot abţine. E ceva dincolo de puterile mele, chiar dincolo de dorinţa de a mă prăbuşi pe patul cel alb şi moale.

Ce vrea să spună…

Vrea să sugereze că e posibil să nu obţin slujba asta?

Mă uit la Trish în tăcere preţ de câteva clipe. Undeva, sub toată această stare de confuzie şi de şoc, revine uşor la viaţă vechea Samantha. Îmi simt ambiţia adânc înrădăcinată ridicându-şi capul şi amuşinând aerul. Suflecându-şi mânecile şi scuipând în palme. Nu sunt în stare să bat nu ştiu ce fată-cu-diplomă-în-cordon-bleu?

N-am picat la niciun interviu în viaţa mea.

N-o să încep acum.

— Deci. Trish se uită pe listă. Te pricepi la spălat toate felurile de rufe?

— Am câştigat un premiu la spălat când eram în şcoală, răspund dând din cap modestă. De fapt, asta mi-a şi dat imboldul de a urma această carieră.

— Dumnezeule! Trish a rămas mască. Şi ai urmat şi cursuri de cordon bleu?

— Am studiat cu Michel de la Roux de la Blanc. Fac o pauză sugestivă. Cred că numele său e o garanţie în sine.

— Categoric! Spune Trish, privind nesigură spre Eddie.

Ne aflăm din nou în seră. Trish a început să mă bombardeze cu o rafală de întrebări care par să provină dintr-un ghid gen „Cum să-ţi angajezi menajera”. Iar eu răspund la fiecare întrebare cu maximă seninătate.

Undeva, în străfundurile creierului, aud o voce strigând „Ce faci? Samantha, ce dracu’ FACI?”

Însă nu-i dau atenţie. Nu vreau să-i dau atenţie. Cumva, am reuşit să ţin la respect lumea reală, greşeala mea, cariera mea distrusă, întregul coşmar al acestei zile… orice altceva în afară de acest interviu. Capul mi se învârte încă şi simt că e posibil să mă prăbuşesc în orice moment – dar hotărârea îmi creşte în suflet cu fiecare clipă. Voi obţine această slujbă.

— Poţi să ne dai un exemplu de meniu? Trish îşi aprinde o altă ţigară. Să zicem pentru un dineu?

Mâncare… mâncare care să sune impresionant…

Deodată, îmi amintesc de restaurantul Maxim’s, la care am fost cu o seară în urmă. Meniul suvenir de ziua mea.

— Să-mi consult notiţele. Deschid fermoarul genţii şi trag rapid cu ochiul la meniul de la Maxim’s. Pentru un dineu oficial, aş servi… ăă… foie gras flambat cu glazură de caise… miel cu humus condimentat… urmat de un sufleu de ciocolată cu mentă şi două tipuri de şerbet de casă.

Na, să te văd acum ce faci cu cordon bleu-ul tău.

— Aha! Trish pare de-a dreptul siderată. Ce să zic, e foarte impresionant.

— Minunat! Eddie are un aer de zici că-i lasă gura apă. Foie gras flambat! N-ai putea să ne faci puţin acum?

Trish îi aruncă o altă privire ofuscată.

— Bănuiesc că ai o recomandare, Samantha.

Recomandare?

— Fără recomandare nu se poate. O văd încruntându-se.

— Puteţi vorbi cu Lady Freya Edgerly, spun, într-un acces subit de inspiraţie.

— Lady Edgerly? Trish ridică din sprânceană şi ceafa i se colorează uşor în trandafiriu.

— Îi cunosc pe Lordul şi pe Lady Edgerly de ani de zile. Încuviinţez din cap. Lady Edgerly poate depune mărturie.

Trish şi Eddie mă privesc amândoi cu gura căscată. Poate că n-ar fi rău să adaug un mic detaliu gospodăresc.

— O familie foarte drăguţă, continui. Nu era chiar uşor să ţii ditamai conacul curat. Şi nici… să lustruieşti diademele lui Lady Edgerly.

La naiba. Am cam sărit calul la faza cu diademele.

— Şi ai şi gătit pentru ei, nu? Se interesează Eddie. Micul dejun şi aşa mai departe?

— Evident. Lordul Edgerly se dădea în vânt după meniul meu special, ouă Benedict. Iau o gură de apă.

O văd pe Trish făcând nişte feţe pe care, evident, îşi închipuie că doar Eddie le poate descifra, iar el încuviinţează „discret”. La fel de bine ar fi putut să-şi tatueze „S-o angajăm!” pe frunte.

— Un ultim lucru. Trish trage lung din ţigară. Atunci când domnul Geiger şi cu mine vom lipsi, vei răspunde la telefon. Imaginea noastră în societate e foarte importantă. Te rog să ne arăţi cum vei răspunde. Face semn din cap spre un telefon aşezat pe o masă din apropiere.

Doar nu vorbeşte serios. Ba… se pare că da.

— Trebuie să zici: „Bună seara, casa Geiger”, îmi şopteşte Eddie.

Mă ridic ascultătoare. Traversez sera şi ridic receptorul, ignorând ameţeala.

— Bună seara, spun cu cel mai încântător ton de copil de nota zece. Casa Geiger. Cu ce vă pot fi de folos?

Eddie şi Trish arată de parcă toate dorinţele de Crăciun li s-ar fi împlinit pe loc.

A doua zi dimineaţă, când mă trezesc, dau cu ochii de un tavan neted, alb şi total necunoscut. Mă holbez la el

uluită preţ de câteva clipe, după care ridic uşor capul. Când mă mişc, aşternul urile scot un foşnet ciudat. Ce se întâmplă? Aşternuturile mele nu foşnesc aşa.

Fireşte. Sunt aşternuturile din casa Geiger.

Mă cufund confortabil între perne – şi, brusc, mă străfulgeră un gând.

Cine sunt Geigerii ăştia?

Clipesc din ochi, încercând să-mi amintesc. Mă simt de parcă aş fi simultan mahmură şi încă beată. Din adâncul minţii mele înceţoşate se ivesc din când în când frânturi ale zilei de ieri. Nu reuşesc să-mi dau seama ce e vis şi ce e realitate. Am luat trenul… da… mă durea capul… Gara Paddington… am ieşit din birou…

O, Doamne. Te rog, nu.

Întregul coşmar mă năpădeşte ca un val de greaţă. Mă simt de parcă mi-ar fi tras cineva una drept în plexul solar. Memo-ul. Third Union Bank. Cincizeci de milioane de lire. Momentul în care l-am întrebat pe Guy dacă mai am serviciu…

Tăcerea lui.

Şapte

Rămân o clipă nemişcată, lăsând toate astea să mi se aşeze în minte. S-a zis cu cariera mea. N-am nicio şansă să devin partener. Probabil că nu mai am nici slujbă. Din câte ştiu eu, totul s-a terminat.

Într-un final, dau cearşaful la o parte şi cobor din pat,

slăbită şi ameţită. Ieri n-am mâncat nimic, îmi dau brusc seama, în afară de cei câţiva Shreddies de dimineaţă.

Ieri la ora asta eram la mine în bucătărie şi mă pregăteam să plec la serviciu, superfericită şi fără să-mi treacă măcar prin cap ce avea să se întâmple. În altă lume – într-un univers complet paralel – azi mă trezeam partener la Carter Spink. Şi eram înconjurată de mesaje de felicitare. Viaţa mea era împlinită.

Închid ochii, încercând să scap de gândurile care încep să-mi plutească prin minte. Gânduri care te îmbolnăvesc, de genul „ce-ar fi dacă”. Dac-aş fi văzut memo-ul mai devreme… Dacă pe biroul meu ar fi fost mai multă ordine… Dacă Arnold nu mi-ar fi încredinţat mie sarcina asta…

Dar nu are niciun sens. Mă îndrept spre fereastră, ignorând durerea aceea continuă de cap. Ce-a fost a fost. Acum trebuie să văd ce e de făcut. Mă uit la grădină şi mă simt într-un fel cu totul ireal. Până în momentul ăsta, viaţa mea a fost planificată la secundă. Examenele, vacanţele dintre trimestrele petrecute la internat, treptele carierei… Credeam că ştiu exact încotro mă îndrept.

Iar acum mă trezesc într-o cameră ciudată, undeva la ţară. Iar cariera mea e făcută zdrenţe.

În plus… mai e ceva. Ceva ce nu-mi dă pace. O ultimă piesă a puzzle-ului care încă lipseşte din creierul meu înceţoşat. O să-mi aduc aminte despre ce e vorba în câteva clipe.

Îmi lipesc fruntea de geamul rece şi liniştitor şi mă uit

la un bărbat din depărtare, care îşi plimbă câinele. Poate că lucrurile încă mai pot fi salvate. Poate că nu e chiar aşa de rău cum am crezut. Oare chiar aşa a zis Guy, că am rămas fără serviciu? Va trebui să-l sun şi să aflu cât de grav e cu adevărat. Trag adânc aer în piept şi-mi trec mâinile prin părul încâlcit. Dumnezeule, am luat-o razna de tot ieri. Când îmi aduc aminte cum m-am purtat, cum am ieşit în fugă din birou, cum m-am suit în tren… mi se pare că n-am fost eu. Dacă soţii Geiger n-ar fi fost atât de înţelegători…

Firul gândurilor mi se întrerupe brusc.

Soţii Geiger.

E ceva legat de ei. Ceva ce nu-mi amintesc… ceva care îmi declanşează alarma internă…

Mă întorc şi privirea îmi cade pe o rochie albastră, agăţată de uşa şifonierului. Un fel de uniformă cu vipuşcă. De ce-ar fi o…

Alarma sună şi mai tare. Începe să ţiuie dement. Îmi amintesc că într-un vis îngrozitor, de după beţie.

M-am angajat ca menajeră?

O clipă nu sunt în stare nici să mă mişc. O, Iisuse. Ce-am făcut? Ce-am făcuţi în timp ce-mi cântăresc cum se cuvine situaţia pentru prima oară, inima începe să-mi bată cu putere. Stau în casa unui cuplu ciudat pe temeiuri total false. Am dormit în patul lor. Port unul dintre tricourile vechi ale lui Trish. Mi-au dat chiar şi o periuţă de dinţi, după ce am inventat o poveste cu un „geamantan furat în tren”.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte să cad lată este imaginea lui Trish, pălăvrăgind înnebunită de fericire la telefon. „E englezoaică!”, am auzit-o spunând. „Da, vorbeşte engleza perfect! E ţais. Are diplomă în cordon-bleu!”

Va trebui să le spun că am minţit de la un capăt la altul.

Se aude o bătaie în uşa mea şi tresar speriată.

— Samantha? Pot să intru?

— A! Îhm… da!

Uşa se deschide şi în prag apare Trish, purtând un trening roz pal cu un logo cu strasuri. E fardată atent şi s-a dat cu un parfum care simt că mă sufocă deja.

— Ţi-am făcut o cană cu ceai, spune, întinzându-mi cana cu un zâmbet artificial. Domnul Geiger şi cu mine dorim să te simţi cât se poate de bine-venită în casa noastră.

— A! Înghit în sec, stresată. Mersi.

Doamnă Geiger, trebuie să vă spun ceva. Nu sunt menajeră.

Însă, nu ştiu de ce, sunt incapabilă să rostesc aceste cuvinte.

Trish îşi îngustează ochii de parcă regretă deja gestul amabil.

— Să nu crezi însă că vei avea parte de acest tratament în fiecare zi, fireşte! Însă, dat fiind faptul că azi-noapte nu te simţeai bine… Loveşte uşor cu degetul cadranul ceasului de la mână. Acum cred că ar cam fi cazul

să te îmbraci. Te aşteptăm jos în zece minute. De obicei, luăm un mic dejun foarte uşor. Pâine prăjită, cafea, chestii din astea. După care putem vorbi despre celelalte mese ale zilei.

— Ăă… OK, spun stins.

Închide uşa, iar eu pun ceaiul jos. O, la naiba. Ce mă fac? Ce? Ce?

OK. Calmează-te. Fă-ţi o listă de priorităţi. Trebuie să sun la birou. Să aflu exact cât de gravă e situaţia. Bag mâna în geantă după mobil, cu un fior de teamă.

Ecranul e mort. Probabil că s-a terminat bateria.

Mă uit la el frustrată. Probabil că ieri am fost atât de terminată că am uitat să-l încarc. Scot încărcătorul, îl bag în priză şi apoi în telefon, începe imediat să se încarce.

Aştept să apară semnalul… însă nu apare. Fir-ar să fie, nu am semnal.

Mă traversează un val de panică. Cum am să sun la birou? Cum am să funcţionez? Nu pot trăi fără mobil.

Deodată, îmi amintesc că am trecut pe lângă un telefon ieri, când am venit. Se afla pe o măsuţă, într-o nişă mică de lângă fereastră. Poate că pot suna de la el. Deschid uşa de la dormitorul meu şi mă uit pe coridor. Nu zăresc pe nimeni. Mă strecor cu grijă în nişa de la fereastră şi ridic receptorul. Se aude, calm, tonul. Inspir adânc, după care formez numărul pentru linia directă cu Arnold. Nu e încă ora nouă, dar sigur e deja la birou.

— Biroul lui Arnold Saville, răsună glasul vesel al Larei, secretara lui.

— Lara, spun stresată, Samantha sunt. Samantha Sweeting.

— Samantha? Lara pare atât de şocată, că mă crispez toată. O, Doamne! Ce s-a întâmplat? Unde eşti? Toată lumea… Se opreşte brusc.

— Nu… sunt în Londra. Pot să vorbesc cu Arnold?

— Sigur, e chiar aici. Glasul ei se pierde într-o muzică veselă de Vivaldi, apoi se face iar linişte.

— Samantha. Glasul prietenos şi sigur pe sine al lui Arnold răsună în receptor. Fata mea dragă. Cum ai reuşit, scumpa mea, să faci aşa o dandana?

Numai Arnold ar putea să descrie paguba de cincizeci de milioane de lire a unui client drept „dandana”. În ciuda situaţiei, în colţul gurii mi se iveşte un zâmbet timid. Parcă-l şi văd, îmbrăcat în vestă, cu sprâncenele groase împreunate.

— Ştiu, spun, încercând s-o dau şi eu pe glumă. Ce să zic… nu sunt prea mândră.

— Mă văd obligat să subliniez că plecarea ta în fugă de ieri nu a fost de niciun ajutor.

— Ştiu. Îmi pare foarte rău. Dar am intrat în panică.

— E de înţeles. Oricum, ai lăsat cam debandadă în urma ta.

Dincolo de tonul vesel al lui Arnold sesizez o anume gravitate, pe care nu i-am cunoscut-o până acum. Arnold nu se stresează niciodată. Probabil că situaţia e mai serioasă decât am crezut. Îmi vine să mă arunc la picioarele lui şi să-i spun plângând „îmi pare atât de rău!”.

Însă asta n-ar ajuta la nimic. Am dat deja dovadă de o lipsă crasă de profesionalism.

— Deci… cum stă situaţia în acest moment? Mă străduiesc să par sigură pe mine. Ce-au zis executorii judecătoreşti? Pot face ceva?

— Nu prea cred. Au zis că nu depinde de ei.

— Aha. Parcă mi-a tras cineva un pumn în stomac. Deci asta e. Cele cincizeci de milioane de lire s-au dus. Şi cei de la asigurări?

— Ăsta e următorul pas, fireşte. Sunt sigur că până la urmă îşi vor recupera cumva banii. Dar nu fără complicaţii. Aşa cum îmi închipui că bănuieşti.

— Ştiu, şoptesc.

Câteva clipe, niciunul dintre noi nu rosteşte niciun cuvânt. Nu există veşti bune, îmi dau seama, cu o durere surdă. Nu există nicio speranţă. Am făcut-o de oaie şi cu asta basta.

— Arnold, spun, cu glasul tremurând. Habar n-am cum de am putut să fac o asemenea… greşeală idioată. Nu înţeleg cum de s-a întâmplat. Nici măcar nu-mi amintesc să fi văzut memo-ul respectiv pe biroul meu…

— Unde eşti? Mă întrerupe Arnold.

— Sunt… Mă uit neajutorată pe fereastră. Sinceră să fiu, habar n-am unde sunt exact. Dar pot să mă întorc. Imediat. Cuvintele mi se împleticesc în gură. Mă pot urca în primul tren… în câteva ore ajung.

— Nu cred că e o idee chiar aşa grozavă. Simt în tonul lui o încordare care mă alarmează.

— M-aţi… dat afară?

— Încă nu am dezbătut acest subiect, spune iritat. Au existat probleme mult mai urgente de rezolvat, Samantha.

— Fireşte. Simt că mi se urcă tot sângele în cap. Îmi pare rău. Eu doar… Mi se pune un nod în gât. Închid ochii, încercând să nu-mi pierd cumpătul. Lucrez la Carter Spink dintotdeauna. Lot ce mi-am dorit vreodată…

Nici măcar nu sunt în stare s-o spun.

— Samantha, ştiu că eşti un avocat foarte talentat. Arnold oftează. Nimeni nu se îndoieşte de asta nicio clipă.

— Dar am făcut o greşeală.

Aud nişte pârâituri pe fir; îmi simt pulsul zvâcnindu-mi în urechi.

— Samantha, am să fac tot ce pot, spune în cele din urmă. Poate e mai bine să ştii, în dimineaţa asta avem fixată o şedinţă în care vom discuta soarta ta.

— Şi nu crezi c-ar trebui să particip şi eu? Îmi muşc buza.

— S-ar putea să-ţi facă mai mult rău decât bine în clipa asta. Stai unde eşti. Lasă tot restul în seama mea. Şovăie, apoi continuă pe un ton uşor sever: Am să fac tot ce pot, Samantha. Îţi promit.

— Aştept să-mi spui cum a fost, zic repede. Mulţumesc foarte mult. Dar a închis deja. Las încet receptorul jos.

Nu m-am simţit atât de neajutorată în viaţa mea. Îi şi văd stând sobri la masa din sala de conferinţe. Arnold. Ketterman. Poate chiar şi Guy. Discutând dacă să mă arunce-n stradă sau nu. Trebuie să gândesc pozitiv. Încă

mai am o şansă. Dacă Arnold e de partea mea, atunci o să fie şi ceilalţi.

— O fată super.

Tresar la auzul glasului lui Trish, care se apropie din ce în ce mai mult.

— Sigur că am să-i verific recomandările, dar, Gillian, mă pricep foarte bine să citesc oamenii. Nu mă duce nimeni cu preşul aşa uşor…

Trish dă colţul cu un mobil la ureche, iar eu mă îndepărtez în grabă de telefon.

— Samantha! Spune surprinsă. Ce faci? Încă nu te-ai îmbrăcat? Hai, repejor, te rog!

Dispare după alt colţ, iar eu fug înapoi în camera mea. Închid uşa şi mă privesc în oglindă.

Brusc, încep să mă simt cam prost.

Nu prost, foarte prost. Cum vor reacţiona soţii Geiger când le voi spune că sunt ditamai escroaca? Că nu sunt deloc o menajeră cu diplomă în cordon bleu şi că n-am vrut decât un acoperiş sub care să-mi petrec noaptea?

Mi-i şi închipui dându-mă afară din casă în şuturi. Simţindu-se umiliţi. Poate chiar chemând poliţia. Şi punând să mă aresteze. O, Doamne. Ar putea să iasă foarte urât.

Dar ce să fac, n-am de ales. Doar n-o să…

Oare aş putea?

Iau uniforma albastră şi-mi trec mâna peste ea, cu mintea muncită de aceleaşi gânduri.

Au fost foarte drăguţi când m-au luat la ei în casă. Şi,

în clipa asta, oricum nu fac nimic altceva. Nu am unde să mă duc în altă parte. Poate că în felul ăsta am să pot uita de alte lucruri, aş putea să fac câte ceva prin casă, ca să-mi treacă timpul…

Şi brusc iau o decizie.

Am să rezist o dimineaţă. Nu poate fi chiar atât de greu. Am să le fac pâine prăjită, să le şterg de praf bibelourile şi ce-o mai fi. Asta o să fie mica mea mulţumire pentru ce au făcut. Apoi, imediat ce voi avea veşti de la Arnold, am să găsesc eu o scuză oarecare ca să plec. Iar soţii Geiger nu vor şti niciodată că nu sunt menajeră.

Îmi pun repede uniforma şi-mi trec un pieptăn prin păr. Apoi mă uit în oglindă.

— Bună dimineaţa, doamnă Geiger, îi spun imaginii mele. Şi… ăă… doriţi să şterg praful în salon?

OK. O să fie bine.

Când cobor scările, îi găsesc pe soţii Geiger stând în picioare la baza scărilor, uitându-se la mine. În viaţa mea nu m-am simţit atât de pusă sub lupă.

Sunt menajeră. Trebuie să mă comport ca o menajeră.

— Bine ai venit, Samantha! Spune Eddie când ajung jos în hol. Ai dormit bine?

— Foarte bine, mulţumesc, domnule Geiger, răspund foarte demnă.

— Mă bucur! Eddie se leagănă înainte şi-napoi pe tălpile pantofilor. Pare uşor stânjenit. Adevărul e că amândoi par uşor stingheriţi. Sub tot fardul, sub bronzul perfect, sub hainele scumpe, cei doi soţi par uşor nesiguri

pe ei.

Mă îndrept spre o banchetă şi aşez o pernă, încercând să dau impresia că ştiu exact ce fac.

— Bănuiesc că abia aştepţi să-ţi vezi noua bucătărie! Spune Trish veselă.

— Sigur că da! Spun cu un zâmbet încrezător. Abia aştept!

E o simplă bucătărie. E vorba doar de o dimineaţă. Pot s-o fac.

Trish mă conduce în bucătăria imensă, de culoarea arţarului şi de data asta mă uit atentă în jur, încercând să observ fiecare detaliu. În blatul de granit din stânga mea e fixată o chestie uriaşă, ca o plită. Mai multe cuptoare zidite în perete. Oriunde mă uit, zăresc tot felul de aparate strălucitoare de crom, băgate în prize. Stative pline de cratiţe şi ustensile de toate soiurile atârnă deasupra acestora, într-o mare de obiecte de inox.

Habar n-am la ce foloseşte niciunul dintre ele.

— Sunt convinsă că vrei să ţi le aşezi aşa cum eşti obişnuită, spune Trish, arătând în jur. Poţi să schimbi ce doreşti. Aranjează totul aşa cum îţi convine. Tu eşti profesionista!

Amândoi par să aştepte să zic ceva.

— Categoric, spun pe un ton atotştiutor. Evident că am… îhm… propriile mele… tabieturi. Asta, de pildă, n-are ce căuta aici. Arăt la întâmplare spre un obiect. Va trebui să îi schimb locul.

— Serios? Trish pare fascinată. De ce?

Urmează un moment de tăcere absolută. Până şi Eddie pare interesat.

— Am eu o teorie despre… ergonomicitatea… bucătăriei, improvizez. Deci doriţi pâine prăjită în micul dejun, da? Adaug repede.

— Da, amândoi, spune Trish. Şi cafea cu lapte.

— Imediat. Zâmbesc uşurată.

Pot să fac pâine prăjită. Imediat ce îmi dau «rama care dintre chestiile astea e toasterul.

— Vi le aduc într-un minut, adaug încercând să-i trimit la plimbare. Doriţi să luaţi masa în sufragerie?

În hol se aude un zgomot uşor, ca şi cum ar fi fost aruncat ceva pe jos.

— A venit ziarul, spune Trish. Da, Samantha, poţi să ne serveşti micul dejun în sufragerie, lese în grabă, însă Eddie mai zăboveşte.

— Ştii ceva, m-am răzgândit. Îmi zâmbeşte larg. Nu mai vreau pâine prăjită. Vreau faimoasele tale ouă Benedict. Mi-ai făcut poftă aseară!

Aseară? Ce-am zis asea…

O, Doamne. Ouă Benedict. Faimoasa mea specialitate, atât de iubită de Lordul Edgerly.

Oare ce-o fi fost în mintea mea?

N-am nici cea mai vagă idee ce sunt alea ouă Benedict.

— Sunteţi sigur… că asta doriţi? Îngaim cu glasul sugrumat.

— Vreau neapărat să văd cum le faci tu! Eddie se

freacă pe burtă a apreciere. E micul meu dejun preferat. Cele mai bune ouă Benedict le-am mâncat la Carlyle, în New York, dar pun pariu că ale tale sunt şi mai bune!

— Nu ştiu ce să zic! În cele din urmă, reuşesc să zâmbesc cu seninătate.

De ce dracu' oi fi zis că ştiu să fac ouă Benedict?

OK… păstrează-ţi calmul. Nu cred că e chiar aşa de complicat. Ouă şi… ceva.

Eddie se reazemă de blatul de granit cu o privire curioasă. Am o presimţire nasoală, că aşteaptă să mă vadă cum încep să gătesc. Şovăind, iau o tigaie strălucitoare de pe stativ, clipă în care Trish dă buzna cu ziarul. Mă priveşte cu o curiozitate intensă.

— Ce faci cu oala de gătit sparanghel la aburi?

La naiba.

— Am vrut doar să… mă uit la ea. Da. Încuviinţez scurt din cap, de parcă tigaia mi-a confirmat bănuielile, după care o atârn iar pe stativ.

Simt că mă trec toate apele. Habar n-am cum să încep. Să sparg ouăle? Să le fierb? Să le arunc de perete?

— Uite ouăle.

Eddie trânteşte un cofraj uriaş pe masă şi-i scoate capacul.

— Sper că ţi-ajung!

Mă uit la rândurile de ouă maronii, uşor ameţită. Ce naiba caut aici? Nu pot să gătesc ouă Benedict nici pentru papa. Nu pot să le fac acestor oameni micul dejun. Va trebui să le spun adevărul.

— Domnule Geiger… doamnă Geiger…

— Ouă? Mă acoperă glasul lui Trish. Eddie, nu poţi să mănânci ouă! Îţi aminteşti ce-a zis doctorul! Mă priveşte, mijindu-şi ochii. Ce ţi-a e «rut, Samantha? Ouă fierte?

— Să… Domnul Geiger a comandat ouă Benedict. Dar ideea e că…

— S-o crezi tu că mănânci ouă Benedict! Se răţoieşte Trish la Eddie. Sunt pline de colesterol!

— Mănânc ce vreau! Protestează Eddie.

— Doctorul i-a prescris un regim strict. Trish trage furioasă din ţigară. Şi deja a mâncat un castron cu cereale de dimineaţă!

— Mi-era foame! se apără Eddie. Şi tu ai mâncat o brioşă cu ciocolată!

Trish cască ochii, de parcă ar fi lovit-o cineva cu leuca. Pe obraji îi apar pete mici, roşii. Câteva clipe, pare incapabilă să mai zică ceva.

— Vom bea câte o ceaşcă de cafea, Samantha, mă anunţă într-un final cu un glas demn. În holul de la parter, te rog. Foloseşte serviciul roz de porţelan. Haide, Eddie. Şi iese maiestuos, înainte să apuc să mai zic ceva.

Mă uit în jur la bucătăria goală şi nu ştiu dacă să râd sau să plâng. E ridicol. Nu pot să continui parada asta. Trebuie să mă duc să le spun adevărul. Acum. Ies hotărâtă în hol. După care mă opresc brusc. În spatele uşii închise a sufrageriei aud glasul strident al lui Trish făcându-l cu ou şi cu oţet pe Eddie, întrerupt din când în când de mormăitul lui defensiv.

Mă întorc repede în bucătărie şi dau drumul la filtru. E mai simplu să fac pur şi simplu cafeaua.

Zece minute mai târziu am aranjat pe o tavă cafetiera roz, ceştile roz, laptele, zahărul şi un bucheţel de flori pe care l-am rupt dintr-un coş ce atârna la fereastra de la bucătărie. De ce să nu recunosc, sunt destul de mândră de mine.

Mă apropii de uşa de la sufragerie, las tava jos pe masa din hol şi bat încetişor.

— Intră! O aud pe Trish.

Când intru, ea stă pe un scaun de lângă fereastră, ţinând o revistă într-un unghi destul de ciudat. Eddie se află în partea opusă a camerei şi se uită la o sculptură de lemn.

— Mulţumesc, Samantha. Trish îşi înclină capul graţios, în timp ce eu torn cafeaua. Pentru moment, ne ajunge atât.

Mă simt de parcă aş fi nimerit din întâmplare în nu ştiu ce film ciudat de epocă al lui Merchant Ivory, doar că în acest caz costumele constau în trening roz de yoga şi ţinută de golf.

— Să… prea bine, doamnă, spun, jucându-mi rolul. După care, nu ştiu ce-mi vine şi fac o reverenţă.

Urmează o tăcere încremenită. Soţii Geiger se holbează la mine uluiţi.

— Samantha, mi s-a părut mie sau… ai făcut o reverenţă? Spune Trish într-un final.

Mă uit la ea blocată.

Ce-o fi fost în capul meu? De ce naiba am făcut o reverenţă? O să creadă că fac mişto de ea. Cine dracu' a mai auzit de menajere care să facă reverenţe? Doar nu suntem în Gosford Park.

Cei doi continuă să se holbeze la mine. Trebuie neapărat să spun ceva.

— Familia Edgerly ţinea foarte mult la asta. Simt că mă furnică faţa. Şi m-am obişnuit aşa. Îmi cer scuze, doamnă, n-o să se mai întâmple.

Trish se apleacă şi mai tare în faţă, mijindu-şi ochii. Mă priveşte pătrunzător, de parcă ar încerca să mă citească.

N-are cum să nu-şi dea seama că sunt o impostoare, n-are cum.

— Îmi place, spune în cele din urmă, cu satisfacţie. Da, îmi place. Poţi să faci reverenţe şi aici.

Poftim?

Pot să ce?

Suntem în secolul douăzeci şi unu. Şi mi se cere să fac reverenţe în faţa unei femei pe nume Trish?

Trag aer în piept, gata să protestez, după care închid din nou gura. Nu contează. N-are nicio importanţă. Nu mor dacă fac reverenţe o dimineaţă.

Opt

În clipa în care ies din cameră, pornesc în fugă pe scări, traversez coridorul şi intru în dormitor, să-mi verific mobilul. Dar e încărcat doar pe jumătate şi habar n-am

unde să mă duc, ca să am semnal. Dacă Trish are, înseamnă că pot vorbi şi eu. Mă întreb în ce reţea…

— Samantha?

Îi aud vocea de jos.

— Samantha? Pare iritată. Acum îi aud paşii pe scări.

— Da, doamnă. Mă grăbesc pe hol.

— Iată-te! Se încruntă uşor. Te rog să nu dispari în camera ta în timpul programului. Nu vreau să fiu nevoită să te strig.

— Ăă… da, doamnă Geiger, spun. Când ajungem jos în hol, îmi sare inima din piept. În spatele lui Trish, zăresc pe masă The Times. E deschis la paginile de business şi văd, mare, titlul GLAZERBROOKS ÎN PRAGUL EXECUŢIEI JUDECĂTOREŞTI.

Ochii îmi coboară pe text în timp ce Trish începe să scormonească de zor într-o geantă albă Chanel – dar numele de Carter Spink nu apare nicăieri. Slavă Domnului. Probabil că departamentul de PR a reuşit să împiedice orice scurgeri le informaţii în presă.

— Unde-mi sunt cheile? Trish pare foarte agitată. Unde or fi? continuă să scotocească, din ce în ce mai furibundă, în geanta Chanel. Un ruj auriu zboară prin aer şi aterizează la picioarele mele. De ce dispar lucrurile?

Ridic rujul şi i-l dau.

— Vă amintiţi unde le-aţi pierdut, doamnă Geiger?

— Nu le-am pierdut. Trage adânc aer în piept. Mi-au fost furate. E cât se poate de clar. Va trebui să schimbăm toate broaştele. Ne vor fi furate identităţile. Îşi cuprinde

capul în mâini. Asta fac escrocii ăştia puşi pe fraudă, să ştii. A fost un ditamai articol pe chestia asta în Mail…

— Astea sunt? Tocmai am observat un portehei Tiffany licărind pe pervazul ferestrei. Îl culeg şi îl ridic spre ea.

— Da! Trish pare total uimită. Da, astea sunt! Samantha, eşti extraordinară! Cum le-ai găsit?

— Sunteţi foarte amabilă, zic ridicând cu modestie din umeri.

— Ei bine, sunt foarte impresionată! Mă priveşte cu subînţeles. Am să-i spun şi domnului Geiger.

— Da, doamnă, o aprob, încercând să imprim vocii tonalitatea potrivită, astfel încât să par copleşită de recunoştinţă. Vă mulţumesc.

— Domnul Geiger şi cu mine vom pleca imediat, continuă ea, scoţând un spray parfumat şi dându-se cu el. Te rog să ne pregăteşti ceva uşor pentru prânz, nişte sandvişuri şi să-ţi continui curăţenia la parter. Despre cină vorbim mai târziu. Se răsuceşte pe călcâie. Trebuie să-ţi spun că am fost amândoi foarte impresionaţi de meniul tău cu foie gras glazurat.

— A… îhm… mă bucur!

Nu-i nimic. La ora cinei n-am să mai fiu aici.

— Aşa. Trish îşi aranjează părul cu mâna pentru ultima dată. Vino o clipă în salon, Samantha.

O urmez în încăpere şi ne oprim amândouă în faţa şemineului.

— Înainte să plec şi să începi să ştergi praful pe aici, spune Trish, am vrut să-ţi arăt cum sunt aranjate

bibelourile. Arată spre nişte figurine de porţelan de pe poliţa căminului. Pare complicat, dar nu e. Nu ştiu de ce, menajerele nu reuşesc deloc să ţină minte. Aşa că te rog să fii foarte atentă.

Mă întorc, ascultătoare, odată cu ea, spre poliţa căminului.

— E foarte important, Samantha, ca aceşti căţei să fie unul cu faţa la celălalt. Trish arată spre o pereche de câini Spaniei King Charles. Vezi? Nu se uită într-o parte. Ci unul la celălalt.

— Unul la celălalt, o îngân, încuviinţând din cap. Da, înţeleg.

— Iar ciobăniţele sunt îndreptate cu faţa uşor într-o parte. Vezi? Cu faţa într-o parte.

Vorbeşte clar şi răspicat, de parcă aş avea IQ-ul unui copil retardat de trei ani.

— Într-o parte, repet conştiincioasă.

— Acum ai înţeles? Mă priveşte stăruitor. Să vedem. Încotro trebuie puşi căţeii? Ridică un braţ în faţa poliţei, ca să nu văd.

Nu-mi vine să cred. Mă testează.

— Căţeii, îmi şopteşte. În ce direcţie?

O, Doamne, nu mă pot abţine.

— Ăă… Rămân pe gânduri câteva clipe. Cu faţa… într-o parte?

— Unul către celălalt! strigă Trish exasperată. Cu faţa unul către celălalt!

— A, da, spun pe un ton de scuză. Da. Îmi pare rău.

Acum am înţeles.

Trish închide ochii şi îşi duce două degete la frunte de parcă stresul de a avea ajutoare idioate e prea mult pentru ea.

— Nu contează, spune într-un final. Mai încercăm mâine.

— Am să iau tava de cafea, sugerez umilă. În clipa în care o ridic, îmi arunc privirea la ceas. Zece şi doişpe minute. Mă întreb dacă or fi început şedinţa.

Dimineaţa asta o să fie al naibii de greu de îndurat.

Pe la unşpe jumate sunt cu nervii la pământ. Mobilul mi s-a încărcat şi am găsit în cele din urmă semnal în bucătărie, dar n-a sunat nimeni. Şi nu am niciun mesaj. L-am verificat la fiecare două secunde.

Am băgat vasele în maşina de spălat şi, cam după cincizeci de încercări, am reuşit s-o pornesc. Şi am şters căţeii de porţelan cu un şerveţel. În afară de asta, n-am făcut decât să mă plimb încolo şi-ncoace prin bucătărie.

Am renunţat aproape imediat la „sandvişurile pentru un prânz lejer”. M-am chinuit ore întregi să tai două franzele – şi am rămas cu zece bucăţi uriaşe, colţuroase şi neregulate de pâine şi o mare de firimituri. Dumnezeu ştie unde-am greşit. Probabil cuţitul a fost de vină.

Tot ce pot să spun e că îi mulţumesc cerului că există Pagini aurii şi firme de catering. Şi American Express. Cu numai 45 de lire 50 le voi putea oferi lui Trish şi lui Eddie nişte „sandvişuri pentru un prânz gourmet” de la Cotswold Caterers. Aş fi dat de două ori pe atât. Sinceră să fiu,

probabil că aş fi dat de zece ori pe-atât.

Acum stau pur şi simplu pe un scaun, cu mâna pe mobilul din buzunar.

Îmi doresc cu disperare să sune.

Şi, în acelaşi timp, sunt absolut îngrozită numai la gândul că va suna.

Brusc, nu mai pot suporta tensiunea. Am nevoie de ceva care să mă ajute să mă relaxez. Orice. Deschid uşa enormului frigider al familiei Geiger şi scot o sticlă de vin alb. Îmi torn un pahar şi-l beau dintr-o singură suflare, disperată. Tocmai vreau să-mi mai torn unul, când simt o senzaţie ciudată în ceafă.

Ca şi cum… m-ar privi cineva.

Mă răsucesc pe călcâie şi aproape îmi stă inima-n loc. În uşa bucătăriei se află un bărbat.

E înalt, lat în umeri şi foarte bronzat şi are nişte ochi de un albastru intens. Are părul ondulat blond-castaniu, cu vârfuri decolorate. E îmbrăcat în nişte jeanşi vechi şi un tricou rupt şi are cele mai noroioase cizme pe care le-am văzut vreodată.

Privirea îi zăboveşte curioasă asupra celor zece codri de pâine ce zac printre firimituri, după care se mută la paharul meu de vin.

— Bună, zice într-un final. Eşti noua bucătăreasă, specialista în cordon bleu?

— Să… da! Categoric! Îmi netezesc uniforma. Sunt Samantha, noua menajeră. Bună.

— Eu sunt Nathaniel. Îmi întinde mâna şi, după un

moment de ezitare, i-o întind şi eu pe n mea. Are pielea atât de tare şi de aspră că parcă ar fi o coajă de copac. Eu mă ocup de K radina familiei Geiger. Cu mine trebuie să vorbeşti despre legume.

Îl privesc confuză. De ce-aş vrea să vorbesc cu el despre legume?

Se reazemă de tocul uşii, încrucişându-şi braţele şi nu pot să nu remarc cât de vânjoase şi puternice sunt. N-am văzut în viaţa mea un bărbat cu asemenea braţe. În viaţa reală, vreau să zic.

— Pot să-mi ceri absolut orice vrei, continuă. Orice legumă de sezon, mă refer. Nu trebuie decât să-mi spui de ce ai nevoie.

— A, legume, zic, în clipa în care îmi pică în fine fisa. Pentru gătit. Ăă… da. Păi o să am nevoie. Cu siguranţă.

— Am înţeles că ai studiat cu nu ştiu ce mare şef bucătar cu un ştiu câte stele, Michelin nu ştiu cum. Se încruntă uşor. Nu ştiu ce chestii ultrarafinate îţi trebuie, dar am să fac tot ce pot. Scoate un carneţel mânjit de pământ uscat şi un creion. Ce crucifere foloseşti în mod obişnuit?

Crucifere?

Ce sunt alea?

Trebuie să fie vreun soi de legume. Îmi scotocesc mintea frenetic, dar nu reuşesc să vizualizez decât imaginea unor mamifere care se uită cruciş.

— Va trebui să-mi consult notiţele, spun în cele din urmă dând din cap cu un aer atotştiutor. O să-ţi dau de

ştire.

— Vorbesc în general. Ridică ochii spre mine. Ce foloseşti cel mai mult? Ca să ştiu ce să plantez.

O, Doamne. Nu îndrăznesc să numesc niciun soi de legume de frică să nu cumva să greşesc.

— Păi, sincer… folosesc toate tipurile de legume. Îi zâmbesc detaşată. Ştii cum e cu cruciferele. Câteodată ai chef de unele… altă dată de altele!

Nu prea ştiu cât am fost de convingătoare. Nathaniel pare perplex.

— Trebuie să comand nişte praz, spune tărăgănat. Ce varietate de praz preferi? Albinstar sau Bleu de Solaise?

Mă uit la el şi simt că mă furnică faţa. Habar n-am la ce se referă.

— Păi… îhm… prima, zic într-un final. Are multe calităţi… gustative.

Nathaniel lasă jos carneţelul şi mă măsoară din priviri. Apoi, atenţia i se îndreaptă din nou asupra paharului meu de vin. Nu sunt sigură că-mi place expresia lui.

— Tocmai voiam să pun vinul ăsta în mâncare, spun repede. Cu nonşalanţă, iau o cratiţă de pe stativ, o pun pe plită şi torn vinul în ea. Presar deasupra nişte sare, apoi iau o lingură de lemn şi amestec.

După care îi arunc o privire lui Nathaniel. Acesta se uită la mine cu ceva care aduce a uluire maximă.

— Unde spuneai că te-ai specializat? zice.

Mă străbate un fior de nelinişte. Tipul ăsta nu e prost

deloc.

— La… şcoala de cordon bleu. Obrajii îmi ard din ce în ce mai tare. Presar şi mai multă sare în vin şi amestec cu elan.

— Vezi că n-ai aprins aragazul, remarcă Nathaniel.

— E un sos făcut la rece, răspund, fără să ridic capul. Continui să amestec câteva momente, după care las lingura de lemn jos. Aşa. Acum o să-l las… să se marineze.

În cele din urmă, ridic privirea. Nathaniel stă încă rezemat de uşă şi îmi urmăreşte calm fiecare mişcare. Ochii lui au o expresie atât de stranie încât mi se pune un nod în gât.

Ştie.

Ştie că sunt o impostoare.

Te rog, nu le spune soţilor Geiger, îi transmit telepatic. Te rog. O să dispar cât de repede pot.

— Samantha? De după uşă se iţeşte capul lui Trish şi tresar, cuprinsă de nervozitate. A, văd că ai făcut cunoştinţă cu Nathaniel! Ţi-a spus despre grădina lui de legume?

— Să… da. Nu reuşesc să ridic privirea spre el. Da, mi-a spus.

— Minunat! Trage din ţigară. Păi, ne-am întors şi am dori sandvişurile în douăzeci de minute.

O undă de şoc îmi străbate tot trupul. Douăzeci de minute? Păi e abia doişpe şi zece. Cei de la catering vin abia la ora unu.

— Nu doriţi să beţi ceva înainte? Propun disperată.

— Nu, mersi, spune ea. Doar sandvişurile. Sinceră să fiu, suntem cam hămesiţi, aşa că dacă le-ai putea grăbi un pic…

— Da, zic înghiţind în sec. Nicio problemă!

Mă înclin automat în clipa în care Trish dispare şi îl aud pe Nathaniel pufnind pe nas.

— Faci reverenţe, văd, spune.

— Da, fac reverenţe, zic sfidătoare. Ai ceva împotrivă?

Privirea lui Nathaniel se opreşte din nou asupra codrilor de pâine ce zac pe blatul de bucătărie.

— Sunt pentru prânz? Spune.

— Nu, nu sunt pentru prânz, i-o tai scurt, fâstâcită. Eşti, te rog, drăguţ să mă laşi singură în bucătărie? Am nevoie de spaţiu, ca să mă pot desfăşura.

El ridică din sprânceană.

— Atunci ne mai vedem. Noroc cu sosul. Arată din cap spre cratiţa cu vin.

În clipa în care închide uşa în urma lui, îmi scot telefonul şi formez grăbită numărul celor de la catering. Însă intră robotul.

— Bună, zic cu respiraţia tăiată după bip. Am comandat nişte sandvişuri mai devreme. Le-aş vrea acum. Cât de repede se poate. Mulţumesc.

Însă în momentul în care închid, îmi dau seama că nu are niciun rost. N-or să ajungă în veci la timp. Iar familia Geiger aşteaptă.

În sufletul meu creşte o hotărâre.

OK. Pot s-o fac. Sunt în stare să fac nişte amărâte de

sandvişuri.

Ridic repede cele două bucăţi de pâine care aduc cel mai mult cu nişte felii. Iau cuţitul de pâine şi încep să curăţ coaja până când se subţiază de tot, dar arată cât de cât prezentabil. Alături am un castronel din care iau nişte unt şi-l trântesc pe pâine. În clipa în care încep să-l întind pe prima felie, pâinea se rupe în două.

La naiba.

O să le lipesc eu cumva. N-o să observe nimeni.

Deschid uşa de la bufet şi încep să caut furibundă printre borcane cu muştar, sos de mentă… gem de căpşuni. Am să fac sandvişuri cu gem. Meniu clasic, englezesc. Pun gem din belşug pe o felie de pâine, mai întind nişte unt le cealaltă şi le pun una peste alta. După care mă trag un pic în spate şi mă uit la sandviş.

E un dezastru cu D mare. Gemul se prelinge printre crăpături. Iar forma e departe de a fi una regulată.

N-am văzut în viaţa mea un sandviş mai dezgustător.

E imposibil să le servesc aşa ceva soţilor Geiger.

Las cuţitul jos, înfrântă. Deci asta e. E momentul să îmi dau demisia. Când mă uit la opera mea şi la dezordinea din jur mă simt extrem de dezamăgită de mine. Credeam că pot rezista măcar o dimineaţă.

Un ciocănit mă trezeşte la realitate. Mă întorc şi văd o fată cu bentiţă de catifea albastră uitându-se la mine prin geamul ferestrei.

— Bună! strigă. Ai comandat sandvişuri pentru douăzeci de persoane?

Totul se întâmplă foarte repede. Acum stau şi mă uit deprimată la ghiveciul de firimituri şi gem. Şi o clipă mai târziu, în bucătărie intră două fete cu şorţuri verzi, aducând farfurie după farfurie cu sandvişuri făcute profesionist.

Sandvişuri perfect tăiate, din pâine albă şi neagră, aranjate în piramide îngrijite, garnisite cu bucheţele minuscule de ierburi şi felii de lămâie. Au chiar şi steguleţe mici de hârtie, scrise de mână, care descriu umpluturile.

Ton, mentă şi castravete. Somon afumat, cremă de brânză şi caviar. Pui thailandez cu salată de voinicică.

— Îmi cer mii de scuze pentru încurcătura cu numărul de porţii, spune fătuca aeriană cu bentiţă în timp ce semnez pentru ele. Pe bune că doiul ăsta arăta ca un douăzeci. Şi nu ni se prea întâmplă să primim comenzi de sandvişuri pentru doar două persoane…

— E în regulă! Spun, împingând-o uşor spre uşă. Pe bune. Nu contează. Treceţi totul pe cârdul meu.

În cele din urmă uşa se închide şi mă uit în jurul meu în bucătărie, copleşită. În viaţa mea n-am văzut atâtea sandvişuri. Peste tot sunt farfurii pline. Pe fiecare suprafaţă. A trebuit să pun câteva chiar şi pe aragaz.

— Samantha? O aud pe Trish apropiindu-se.

— Îhm… numai puţin! Mă grăbesc spre uşă, încercând să-i blochez intrarea.

— E aproape unu şi cinci, o aud spunând, pe un ton tăios. Şi îmi amintesc că te-am rugat foarte clar să…

În clipa în care ajunge în pragul uşii de la bucătărie şi se uită înăuntru, cuvintele i se sting încet şi îi cade faţa de uimire. Mă întorc şi îi urmăresc privirea, în timp ce trece în revistă şirul nesfârşit de farfurii cu sandvişuri.

— Dumnezeule mare! O aud când îi revine în sfârşit vocea. E… foarte impresionant!

— Nu ştiam sigur ce umplutură preferaţi, spun. Evident, data viitoare n-am să mai fac atâtea…

— Măi să fie! Trish pare complet bulversată. Culege un steguleţ şi îl citeşte. „Friptură de vită în sânge, salată verde şi ridiche”. Ridică ochii spre mine, mirată. Dar n-am cumpărat carne de vită de nu mai ştiu când! Unde ai găsit-o?

— Să… în frigider?

Mai devreme m-am uitat în frigider. Probabil că mâncarea îndesată acolo ar ajunge o săptămână pentru o întreagă ţărişoară africană.

— Ai dreptate! Trish plescăie din limbă. Văd că-ţi merge mintea!

— Am să vă pun din fiecare pe o farfurie, îi sugerez. Şi am să v-o aduc în seră.

— Extraordinar. Nathaniel! Trish răpăie uşor cu degetele în fereastra de la bucătărie. Intră să mănânci un sandviş!

Împietresc. Nu. Nu vreau să mai dau cu ochii la el.

— Doar nu vrem să aruncăm toată mâncarea asta. Îşi arcuieşte sprâncenele spre mine. Dacă aş avea ceva de comentat, Samantha, ar fi că ai fost un pic cam risipitoare.

Nu vreau să zic prin asta că am fi săraci, adaugă repede. Nu e vorba despre asta, deloc.

— Să… nu, doamnă.

— Nu-mi place să vorbesc despre bani, Samantha. Trish coboară uşor glasul. E extrem de vulgar. Şi cu toate astea…

— Doamnă Geiger?

Nathaniel a apărut din nou în uşa bucătăriei, ţinând în mână o lopată murdară de pământ.

— Te rog, serveşte unul din delicioasele sandvişuri ale Samanthei! exclamă Trish, arătând în jur. Uită-te şi tu! Nu-i aşa că e extraordinar de pricepută?

În timp ce Nathaniel trece atent în revistă munţii nesfârşiţi de sandvişuri, se lasă o tăcere mormântală. Nu sunt în stare să mă uit în ochii lui. Mă furnică faţa. Mai am un pic şi îmi pierd uzul raţiunii. Mă aflu într-o bucătărie la dracu-n praznic. Am pe mine o uniformă albastră de nailon. Şi mă dau drept o menajeră care poate să facă să apară sandvişuri în mod magic, din aer.

— Extraordinar, spune Nathaniel în cele din urmă.

Într-un final, îmi iau inima în dinţi şi mă uit la el. El mă priveşte, încruntând din sprâncene, de parcă încearcă să înţeleagă ce e cu mine.

— Ai fost foarte operativă, spune şi tonul lui are ceva întrebător.

— Pot să fiu foarte rapidă atunci când vreau, îi zâmbesc amabil.

— E o fată de aur! Spune Trish, muşcând lacom dintr-

un sandviş. Şi uite şi tu ce curat lucrează! Uite ce impecabilă e bucătăria!

— E meritul şcolii de cordon bleu, spun modestă.

— Vai! Trish şi-a vârât alt sandviş în gură şi pare că mai are un pic şi leşină de încântare. Puiul ăsta thailandez e absolut divin!

Pe ascuns, iau şi eu unul din teanc şi muşc.

Să dea naiba dacă n-are dreptate. E bun. Chiar dacă o zic chiar eu.

Pe la două jumate, sunt iar singură în bucătărie. Trish şi Eddie au devorat peste jumătate din sandvişuri şi acum au ieşit. Nathaniel s-a întors în grădină. Iar eu mă plimb nervoasă încoace şi-ncolo, jucându-mă cu o lingură, uitându-mă la ceas din jumătate în jumătate de minut.

Arnold trebuie să sune. Au trecut ore întregi.

Nu mă pot gândi la nimic altceva. Mintea mea n-a îngustat, ajungând ca un tunel cu o singură bandă de mers, la capătul căruia se află singurul lucru de care-mi pasă cu adevărat.

Mă uit pe fereastră la o pasăre maro care scormoneşte cu ciocul pământul, după care mă întorc şi mă aşez pe un scaun, cu ochii la masă, jucându-mă obsesiv cu unghia de la degetul mare pe textura lemnului şlefuit.

Am făcut o singură greşeală. Toată lumea are voie să facă o greşeală în viaţă. Aşa e regula.

Sau poate că nu e aşa. Pur şi simplu nu ştiu.

Deodată, mobilul începe să vibreze şi aproape că-mi explodează pieptul de groază. Înşfac telefonul din

buzunarul uniformei cu o mână dintr-odată tremurătoare.

Mă uit la ecran şi văd că Guy este cel care mă sună. Trag adânc aer în piept, apoi apăs pe OK.

— Bună, Guy. Fac eforturi să par stăpână pe mine, dar glasul îmi e stins şi speriat.

— Samantha? Tu eşti? Vocea lui Guy se precipită ca un torent care se revarsă. Unde naiba eşti? De ce nu eşti aici? Nu mi-ai primit e-mailurile?

— N-am Blackberry-ul la mine, spun, luată ca din oală. De ce n-ai sunat?

— Am sunat! Dar n-ai răspuns. Şi pe urmă am fost în şedinţe toată ziua, dar ţi-am trimis mesaje peste mesaje… Samantha, unde naiba eşti? Ar trebui să fii aici, la birou! Nu să te-ascunzi ca o laşă, pentru numele lui Dumnezeu!

O undă de şoc îmi străbate tot trupul. Să m-ascund?

— Dar… dar Arnold a zis să nu vin! A zis că aşa e mai bine! Mi-a zis să stau unde sunt şi că el o să facă tot ce poate…

— Ai idee cât de prost dă toată treaba asta? Mă întrerupe Guy. Mai întâi intri în panică, după care dispari total de pe faţa pământului. Lumea a început să spună că ai clacat, că ai o cădere nervoasă… există chiar şi zvonuri cum că ai fi plecat din ţară…

În momentul în care adevărul mă izbeşte în faţă cu putere, mă cuprinde o panică teribilă, care mă sufocă. Nu-mi vine să cred ce aiurea m-am purtat. Nu-mi vine să cred cât de tâmpită am putut să fiu. De ce sunt încă în bucătăria asta, la sute de kilometri de Londra?

— Zi-le că vin chiar acum, reuşesc să articulez grăbită. Spune-i lui Ketterman că vin imediat… Mă sui în tren…

— S-ar putea să fie prea târziu. Glasul lui Guy pare ezitant şi încărcat de vinovăţie. Samantha, circulă tot soiul de poveşti.

— Poveşti? Inima îmi bate atât de tare că abia reuşesc să rostesc cuvântul ăla. Ce… poveşti?

Îl ascult şi parcă nu aud ce-mi spune. Mă simt ca şi cum maşina mea ar fi luat un viraj brusc de pe şosea şi nu o pot opri. Credeam că totul e sub control. Credeam că fac ce trebuie, că e bine să rămân aici şi să îl las pe Arnold să-mi pledeze cazul.

— Se pare că mai multe persoane au spus că eşti iresponsabilă, spune Guy într-un final. Că nu e prima oară. Că ai mai făcut greşeli şi înainte.

— Greşelii Sar în picioare, ţipând de parcă m-ar fi opărit cineva. Cine spune asta? N-am greşit în viaţa mea! Ce tot vorbesc aiurea?

— Nu ştiu. N-am fost la şedinţă. Samantha… gândeşte-te bine. Ai mai făcut vreo altă greşeală?

Să mă gândesc bine?

Mă uit stupefiată la mobil şi nu-mi vine să cred. Nu mă crede?

— N-am greşit niciodată, spun, încercând, fără să reuşesc, să-mi menţin calmul din voce. Niciodată. Niciuna! Sunt un avocat bun. Sunt un avocat bun. Spre maxima mea iritare, îmi dau seama că lacrimile îmi curg şiroaie pe

obraji. Sunt o persoană de încredere! O ştii foarte bine, Guy.

Urmează o tăcere încordată.

Între noi există cuvinte nerostite. Ca o condamnare. Am făcut o greşeală.

— Guy, nu ştiu cum de n-am văzut documentaţia de la Glazerbrooks. Încep să vorbesc din ce în ce mai precipitat. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Nu înţeleg deloc. Ştiu că pe biroul meu e cam dezordine, dar am sistemele mele, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-mi scapă niciodată asemenea lucruri. Pur şi simplu nu ştiu cum…

— Samantha, linişteşte-te.

— Cum să mă liniştesc? Aproape că îmi vine să urlu. E viaţa mea. Viaţa mea. Nu am nimic altceva! Îmi şterg lacrimile de pe obraji. Şi n-am de gând s-o pierd. Vin. Acum.

Închid telefonul şi mă ridic în picioare, înnebunită şi super panicată. Trebuia să mă fi întors. Trebuia să mă fi întors imediat, nu să pierd timpul aici. Nu ştiu la ce oră am tren, dar nu-mi pasă. Trebuie să plec de aici.

Înşfac o bucată de hârtie şi un creion şi încep să scriu grăbită.

Stimată doamnă Geiger.

Din păcate, mă văd nevoită să demisionez din postul de menajeră. Deşi m-am simţit bine

Hai odată. N-am timp să scriu mai mult, trebuie să plec. Las hârtia jos, pe masă şi pornesc spre uşă. După care mă opresc.

Nu pot să las scrisoarea neterminată. O să mă obsedeze tot restul zilei.

Deşi m-am simţit bine în compania dumneavoastră, simt că este timpul pentru o nouă provocare. Vă mulţumesc mult pentru amabilitate.

A dumneavoastră, Samantha Sweeting

Las creionul jos şi împing scaunul înapoi, cu un hârşâit. În clipa în care ajung la uşă, mobilul îmi vibrează din nou.

Guy, mă gândesc imediat. Îl iau şi îl deschid înainte să apuc să văd cine mă sună. Nu e Guy.

E Ketterman.

Simt un sloi de gheaţă scurgându-mi-se încet pe şira spinării. În timp ce mă uit la numele afişat pe ecran, mă cuprinde o spaimă mai reală decât am simţit vreodată. O groază copilărească, de coşmar. Fiece părticică a trupului meu îmi spune să nu răspund.

Dar e prea târziu. Am deschis deja mobilul. Îl duc încet la ureche.

— Alo.

— Samantha. Sunt John Ketterman.

— Da. Din cauza nervozităţii, vocea mea are un sunet spart. Bună ziua.

Urmează o pauză lungă. Ştiu că acum e momentul în care trebuie să vorbesc. Dar sunt paralizată de spaimă; parcă mi-a băgat cineva vată pe gât. Niciun cuvânt nu pare potrivit. Ketterman urăşte scuzele şi explicaţiile, ştie toată lumea.

— Samantha, te sun ca să te anunţ că din acest moment contractul dintre tine şi Carter Spink a fost reziliat.

Simt că mi se scurge tot sângele din trup.

— Ţi-am trimis deja o scrisoare din care vei afla motivele. Tonul lui e distant şi oficial. Gravă neglijenţă în serviciu, la care se adaugă comportamentul tău ulterior, total lipsit de profesionalism. Vei primi prin poştă fişa fiscală. Legitimaţia de acces ţi-a fost anulată. Din acest moment, nu mai ai ce căuta la Carter Spink.

Vorbeşte prea repede. Totul se întâmplă mult prea repede.

— Vă rog, nu... Mă trezesc spunând, disperată. Vă rog să-mi mai daţi o şansă. Am făcut o singură greşeală. Una.

— Avocaţii de la Carter Spink nu greşesc, Samantha. Şi nici nu fug de greşelile lor.

— Ştiu că nu trebuia să fug. Ştiu. Tremur din tot corpul. Dar a fost un şoc îngrozitor. Nu mai gândeam clar.

— Ai discreditat atât firma, cât şi pe tine însăţi. Glasul i se aspreşte, de parcă nici lui nu îi e foarte uşor. Prin neglijenţa ta, ai păgubit un client de cincizeci de milioane de lire. După care ai dispărut, fără nici cea mai mică explicaţie. Samantha, în mod sigur nu te-ai aşteptat la o altă urmare.

Se aşterne o tăcere lungă. Fruntea mi sc. 1 sprijină în căuşul palmei. Încerc să mă concentrez asupra respiraţiei. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

— Nu, şoptesc în cele din urmă.

S-a terminat. Acum s-a terminat definitiv.

Ketterman se lansează într-un discurs gata pregătit despre o şedinţă cu departamentul de resurse umane, dar nu-l mai ascult.

Simt că se învârte camera cu mine şi fac mari eforturi să-mi regăsesc suflul.

S-a terminat. Cariera mea a luat sfârşit. Toate lucrurile pentru care m-am zbătut de când aveam doisprezece ani. S-au dus. Totul a fost distrus, în douăzeci şi patru de ore.

Într-un final, îmi dau seama că gata, Ketterman nu mai e pe fir. Mă ridic în picioare şi mă îndrept! Clătinându-mă spre frigiderul strălucitor. Chipul; meu reflectat de suprafaţa sa netedă are o culoare gri-verzuie. Ochii îmi sunt imenşi, două! Găuri care ard.

Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu de unde să încep.

Mult timp, stau pur şi simplu uitându-mă la propriul meu chip până când nu mai disting nimic, până când liniile sale se înceţoşează şi încep să se amestece.

Am fost concediată. Cuvintele îmi răsună în minte cu ecou. Am fost concediată. Pot să încasez alocaţia de şomaj. Gândul mă face să pufnesc dureros. Mă şi închipui alături de bărbaţii din The Full Monty. Stând la coadă cu ceilalţi şomeri, dând din şolduri înainte şi înapoi la „Hot Stuff”.

Deodată, aud o cheie răsucindu-se în uşa de la intrare. Clipesc ca să-mi revin şi mă îndepărtez de frigider.

Nu se poate să mă vadă cineva în halul ăsta. Nu sunt în stare fac faţă nici întrebărilor iscoditoare; nici

compasiunii. Pentru că mi-e teamă să nu încep să plâng în hohote şi să nu mă mai opresc niciodată.

Înşfac mecanic un prosop de bucătărie şi încep să şterg masa cu el desenând cercuri fără sens. După care zăresc biletul pentru Trish, care încă mai zace pe masă. Îl iau, îl mototolesc şi-l arunc la coş. Mai târziu. Am s-o fac mai târziu. Simt că abia pot vorbi, darămite rosti un discurs convingător de demisie.

— Aici erai! Trish intră în bucătărie cocârjată sub cele trei sacoşe mari cu cumpărături, tropăind pe saboţii ei cu toc. Samantha! Eşti bine? Ce-i, ţi-a revenit durerea de cap?

— Sunt… bine. Vocea îmi tremură uşor. Mersi.

— Arăţi îngrozitor! Dumnezeule! mai ia nişte pastile!

— Ei…

— Haide! Am să iau şi eu, de ce nu? Adaugă veselă. Hai, stai jos, acum am să-ţi fac eu ţie un ceai.

Trânteşte sacoşele jos şi pune ceainicul pe foc, după care începe să scotocească după analgezicele verzi.

— Au fost bune, nu?

— Îhm, parcă totuşi aş vrea doar o aspirină, spun repede. Dacă nu vă supăraţi.

— Eşti sigură? Îmi toarnă nişte apă de la robinet şi-mi dă câteva aspirine. Aşa, stai liniştită. Relaxează-te. Nici să nu te gândeşti să faci altceva! Până când trebuie să te apuci de cină, adaugă repede.

— Sunteţi foarte bună cu mine, bâigui.

În clipa în care rostesc cuvintele astea, îmi dau seama că sunt chiar adevărate. În ciuda aerului uşor

demonstrativ, bunătatea ei e reală.

— Poftim. Pune o ceaşcă de ceai pe masă şi mă cântăreşte din priviri câteva momente. Ţi-e dor de casă? Are un ton victorios, de parcă tocmai a rezolvat marele mister. Pe fata din Filipine o mai apuca din când în când aleanul, dar îi ziceam: capul sus, Manuela! Se opreşte gânditoare. Abia pe urmă am aflat că numele ei era Paula. Extraordinar.

— Nu mi-e dor de casă, spun, sorbindu-mi ceaiul.

Mintea îmi freamătă ca aripile unui fluture. Ce-am să fac?

Du-te acasă.

Însă gândul de a mă întoarce în apartamentul meu, cu Ketterman la două etaje deasupra, îmi face greaţă. Nu pot să dau ochii cu el. Nu pot s-o fac.

Sună-l pe Guy. El o să mă invite să stau la el. Are casa aia imensă din Islington, cu toate camerele alea goale. Am să stau la el o noapte. După care am să… îmi vând apartamentul. Am să-mi găsesc o slujbă.

Ce slujbă?

— Uite, asta o să te înveselească. Glasul lui Trish îmi întrerupe firul gândurilor. Loveşte uşor în pungile de cumpărături, cu o bucurie abia reţinută. După uluitoarea ta performanţă de la prânz… m-am dus la cumpărături. Şi am o mare surpriză pentru tine! Care o să te bucure!

— O surpriză? Ridic privirea nedumerită, în timp ce Trish începe să despacheteze.

— Foie gras… mazăre fină… spate de miel… Trânteşte

o halcă de carne pe masă şi mă priveşte nerăbdătoare. Când îmi zăreşte expresia uimită, plescăie din limbă cu subînţeles. Sunt ingredientele! Pentru meniul tău special, de dineu! Masa va fi la ora opt, e OK?

Nouă

O să fie bine.

Dacă o repet de multe ori, o să încep s-o şi cred.

Ştiu că trebuie să-l sun pe Guy. Am deschis telefonul de mai multe ori cu gândul să fac lucrul ăsta. Dar, de fiecare dată, senzaţia de umilinţă care a pus stăpânire pe mine m-a oprit. Deşi e prietenul meu; deşi e persoana cea mai apropiată mie din firmă. Eu sunt cea care a fost dată afară. Eu sunt cea aflată în dizgraţie. Nu el.

În cele din urmă mă îndrept de spate şi îmi masez obrajii, încercând să-mi regăsesc buna dispoziţie. Ce naiba. E vorba de Guy. Sigur vrea să ştie ce fac. Sigur va face tot ce poate ca să mă ajute. Deschid mobilul şi sun la biroul lui, pe numărul direct. O clipă mai târziu aud paşi tropăind pe parchetul din hol.

Trish.

Îmi pliez fără zgomot mobilul, îl bag în buzunar şi iau un broccoli.

— Cum merge? Mă întâmpină glasul lui Trish. Cum stai?

În clipa în care intră în bucătărie pare uşor mirată să mă găsească exact în acelaşi loc în care m-a lăsat.

— S-a întâmplat ceva?

— Tocmai… treceam în revistă ingredientele, improvizez. Ca să văd dacă am tot ce-mi trebuie.

Nici nu apuc bine să zic asta, că de după uşă apare lângă Trish o altă blondă. Are ochelari de soare cu strasuri, ridicaţi în vârful capului şi mă priveşte cu mare interes.

— Eu sunt Petula, îmi aduce la cunoştinţă. Bună ziua.

— Tocmai am servit-o cu nişte sandvişuri din cele făcute de tine, intervine Trish. Şi a fost de părere că sunt minunate.

— Şi am auzit despre foie gras-ul cu glazură de caise! Petula ridică o sprânceană. Foarte impresionant!

— Samantha poate găti orice! Se laudă Trish, îmbujorată de mândrie. A studiat cu Michel de la Roux de la Blanc în persoană!

— Şi cum anume vei face glazura pentru foie gras, Samantha? Mă întreabă Petula curioasă.

În bucătărie se lasă tăcerea. Amândouă femeile aşteaptă cu ochii cât cepele.

— Păi. Îmi dreg glasul de mai multe ori. Cred că am să folosesc… metoda obişnuită. Cuvântul „glazură” vine evident de la consistenţa transparentă a… ăă… finisajului… şi completează perfect foie-ul… Gras, adaug repede. De gras. Adică… amestecul de arome.

Habar n-am ce naiba îndrug aici, dar nici Trish şi nici Petula nu par să-şi dea seama. Ba chiar sunt sincer impresionate.

— Unde naiba ai găsit-o? O întreabă Petula pe Trish

într-o şoaptă care se vrea discretă. Fata mea mă aduce la disperare. Nu ştie să gătească şi nu înţelege nicio vorbă din ce-i spun.

— A venit pur şi simplu la interviu! îi răspunde Trish, tot în şoaptă, încă trandafirie la faţă de plăcere. Cordon bleu! Englezoaică! Nu ne-a venit să credem!

Mă privesc amândouă de parcă aş fi nu ştiu ce animal rar cu coarne în creştetul capului.

Nu mai pot să suport.

— Să vă fac nişte ceai şi să vi-l aduc în seră? Spun disperată.

— Nu, o să plecăm să ne facem manichiura, spune Trish. Ne vedem mai târziu, Samantha.

Tăcerea ei sugerează că aşteaptă un răspuns. Şi am revelaţia bruscă a faptului că Trish aşteaptă să fac o reverenţă. De jenă, simt că mă furnică prin tot trupul. Ce m-o fi apucat să fac reverenţă? Ce m-o fi apucat să fac reverenţă?

— Prea bine, doamnă Geiger. Înclin capul şi mă aplec stângace. Când ridic privirea, Petula se holbează la mine cu nişte ochi cât sarmalele.

În timp ce se îndreaptă spre ieşire, o aud pe Petula şoptind:

— Face reverenţei Face reverenţe în faţa ta?

— E un simplu semn de respect, o aud pe Trish replicând pe un ton îngâmfat. Însă foarte eficient. Ştii, Petula, ar trebui să o pui şi pe fata ta să încerce asta…

O, Doamne. Ce lanţ de nenorociri am provocat?

Aştept până când ţăcănitul tocurilor lor nu se mai aude deloc. Apoi, mutându-mă în cămară, pentru a fi şi mai sigură, deschid telefonul şi formez din nou numărul lui Guy. Sună de trei ori, apoi Guy răspunde.

— Samantha. Pare extrem de precaut. Bună. Ai…

— E OK, Guy. Închid ochii pentru o clipă. Am vorbit cu Ketterman. Ştiu.

— Of, Doamne, Samantha. Expiră adânc. Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat aşa ceva. Atât de rău…

Nu pot să suport mila din glasul lui. Dacă mai zice un singur cuvânt, o să izbucnesc în hohote.

— Nu-i nicio problemă, spun, tăindu-i scurt vorba. Hai să nu mai vorbim despre asta. Hai să… privim doar înainte. Trebuie să-mi repun viaţa pe linia de plutire.

— Iisuse, dar văd că nu te dai bătută! În vocea lui se simte o urmă de admiraţie sinceră. Nimic nu te demontează!

Îmi dau părul de pe faţă. Îl simt uscat şi neîngrijit, plin de vârfuri despicate.

— Trebuie doar să… îmi văd de viaţa mea. Nu ştiu cum, reuşesc să vorbesc pe un ton calm şi egal. Trebuie să mă întorc la Londra. Dar nu mă pot duce acasă. Ketterman şi-a cumpărat un apartament la mine în bloc. Locuieşte acolo.

— Da, am auzit de chestia asta. Îl simt uşor încordat. Ghinion.

— Pur şi simplu nu sunt în stare să dau ochii cu el, Guy. Simt că mă aflu iar pe punctul de a începe să plâng şi

mă forţez să inspir adânc de câteva ori. Aşa că… mă întrebam. Crezi că aş putea să vin şi să stau la tine o vreme? Doar vreo câteva zile?

La celălalt capăt al firului se aşterne tăcerea. Nu ăsta era răspunsul pe care îl aşteptam.

— Samantha, aş vrea să te ajut, spune Guy în cele din urmă. Dar va trebui mai întâi să o întreb şi pe Charlotte dacă are ceva împotrivă.

— Fireşte, spun, uşor luată prin surprindere.

— Rămâi numai o secundă pe fir, te rog. O sun chiar acum.

Închide, lăsându-mă să aştept. Aştept, ascultând muzica uşor metalică de clavecin, încercând să nu fiu dezamăgită. Doar nu mă aşteptam să zică imediat da. Evident că trebuie să ceară acordul prietenei lui.

În cele din urmă, Guy revine la telefon.

— Samantha, nu prea cred că se poate.

Nu-mi vine să cred ce aud.

— Aha. Încerc să zâmbesc; să-mi iau un ton natural, ca şi cum nu e nicio problemă. Ei, asta e. Nu face nimic.

— Charlotte e foarte ocupată acum… tocmai zugrăvim dormitoarele… nu e un moment prea fericit…

Amuţeşte, de parcă abia aşteaptă să termine această conversaţie. Şi, deodată, am o revelaţie. Nu e vorba de nicio Charlotte. Totul e doar o minciună gogonată. Pur şi simplu, nu vrea să mă aflu în preajma lui. Ca şi cum necazul meu ar fi contagios; ca şi cum apropierea mea i-ar periclita propria carieră.

Ieri eram cea mai bună prietenă a lui. Ieri, când eram pe punctul de a fi numită partener al firmei, îmi tot dădea târcoale, plin de zâmbete şi de drăgălăşenii. Iar azi nici măcar nu mai vrea să mă cunoască.

Ştiu că ar trebui să stau în banca mea, să-mi păstrez demnitatea; dar pur şi simplu nu mă mai pot abţine.

— Nu vrei să mai ai de-a face cu mine, aşa-i? Izbucnesc.

— Samantha! Spune stresat. Nu te prosti.

— Sunt aceeaşi persoană. Credeam că eşti prietenul meu, Guy.

— Sunt prietenul tău! Dar nu te poţi aştepta să... trebuie să ţin cont şi de ce spune Charlotte... nici nu avem chiar atâta loc... Uite ce e, sună-mă peste câteva zile, poate ne putem întâlni să bem ceva...

— Nu-ţi face probleme. Încerc să-mi controlez vocea. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Stai! strigă. Nu închide! Ce-o să faci?

— Las-o moartă, Guy. Reuşesc să râd. De parcă ţi-ar păsa.

Închid telefonul, cuprinsă de un sentiment ciudat de uşurare. Totul s-a schimbat. Sau poate că nu. Poate că Guy a fost întotdeauna aşa, dar eu nu mi-am dat seama.

Mă uit în jos, la ecranul minuscul al mobilului, respirând precipitat, privind cum trec secundele. Întrebându-mă ce să fac mai departe. Când mobilul începe brusc să-mi vibreze în mână, aproape îmi sare inima din piept. Tennyson, citesc pe ecran.

Mama.

Mă străbate un fior de îngrijorare. Bănuiesc că a auzit. Trebuia să mă aştept la asta. Aş putea să mă duc şi să stau la ea, îmi dau seama. Ce ciudat. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap până acum. Deschid mobilul şi inspir adânc.

— Bună, mamă.

— Samantha. Glasul ei puternic îmi sparge timpanul. Cât timp aveai de gând să laşi să treacă până să-mi spui de parascovenia pe care ai făcut-o? A trebuit să aflu de păţania propriei mele fiice dintr-o glumă de pe internet. Articulează cuvintele cu repulsie.

— O glumă de pe internet? O îngân pierită. Ce vrei să spui?

— Nu ştiai? Se pare că în anumite cercuri juridice noul termen pentru cincizeci de milioane de lire este „o Samantha”. Crede-mă, nu m-am amuzat deloc.

— Mamă, îmi pare atât de rău…

— Bine măcar că am reuşit să opresc povestea să nu ajungă la presă. Am vorbit la Carter Spink şi m-au încredinţat că nu vor merge mai departe. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru asta.

— Cred… că da.

— Unde eşti? Îmi întrerupe scurt bâiguielile. Unde eşti în clipa asta?

Mă aflu într-o cămară, înconjurată de cutii de cereale.

— Sunt… în casa cuiva. Departe de Londra.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Îmi trec încet mâna peste faţă. Trebuie să… mă liniştesc. Să-mi găsesc o slujbă.

— O slujbă, spune caustic. Crezi că există vreo firmă de avocatură de top care o să te bage în seamă în momentul ăsta?

Tonul ei mă face să tresar.

— Nu… ştiu. Mamă, tocmai am aflat că am fost concediată. Nu pot pur şi simplu să…

— Ba da. Din fericire, am luat eu măsurile care se impuneau, în locul tău.

A luat măsurile care se impuneau în locul meu?

— Ce vrei să…

— Am apelat la toate cunoştinţele. N-a fost uşor, să ştii. Dar partenerul senior de la Fortescues e de acord să aibă o întrevedere cu tine mâine dimineaţă la zece.

Mă uit la telefon uluită.

— Mi-ai fixat un interviu?

— Dacă totul decurge cum trebuie, vei fi angajată la nivel de asociat senior. Glasul îi e necruţător. Ţi se oferă şansa asta ca favoare specială pentru mine. Aşa cum îţi imaginezi, există unele… rezerve. Aşa că, Samantha, dacă vrei să progresezi, va trebui să zbârnîi. Va trebui să dai tot ce poţi.

— Am înţeles. Închid ochii şi mintea începe să-mi proceseze. Am un interviu de angajare. Un nou început. Este soluţia la coşmarul meu.

De ce nu mă simt mai uşurată? Mai fericită?

— Va trebui să munceşti mai mult decât ai muncit la

Carter Spink, continuă în urechea mea. Fără să te laşi nicio clipă pe tânjală. Fără niciun pic de răsfăţ. Va trebui să faci un efort de două ori mai mare decât până acum. M-ai înţeles?

— Da, zic automat.

Mai multe ore. Mai multă muncă. Mai multe nopţi pierdute.

Aproape că simt din nou în spate vechea greutate copleşitoare, ca nişte blocuri de beton. Şi mai multe, tot mai multe. Mai grele, tot mai grele.

— Adică vreau să zic nu, mă trezesc spunând. Nu, nu vreau asta. Nu vreau. Nu pot... e prea mult.

Cuvintele îmi ies singure din gură. N-a fost ceva intenţionat; nici măcar nu-mi trecuse prin cap aşa ceva. Însă acum că le-am rostit par, într-un mod ciudat... adevărate.

— Poftim? zice mama tăioasă. Samantha, ce naiba tot spui?

— Nu ştiu. Îmi frământ fruntea, încercând să înţeleg eu însămi ce se întâmplă. Mă gândeam... că poate n-ar fi rău să iau o pauză.

— O pauză îţi va distruge definitiv cariera juridică. Glasul îi devine de-a dreptul aspru. Definitiv.

— O să mă apuc de altceva.

— N-o să rezişti nici două minute în altă meserie! Pare de-a dreptul jignită. Samantha, eşti avocat. Pentru asta te-ai pregătit, pentru a fi avocat.

— Mai sunt şi alte lucruri pe lume decât să fii avocat!

Strig iritată.

Se lasă o tăcere rău prevestitoare.

— Samantha, dacă ai un ştiu ce depresie…

— Nu am! De nervi, ridic tonul. Faptul că îmi pun pur şi simplu nişte întrebări în legătură cu viaţa mea nu înseamnă că am o depresie! Nu te-am rugat niciodată să-mi găseşti o altă slujbă. Nu ştiu ce-mi doresc. Am nevoie de un pic de timp ca să… mă gândesc.

— Te vei duce la interviu, Samantha. Vocea mamei e ca un bici. Mâine dimineaţă la ora zece punct vei fi acolo.

— Ba nu!

— Spune-mi unde eşti! Îţi trimit imediat o maşină!

— Nu! Lasă-mă în pace.

Închid telefonul, ies din cămară şi în ultima clipă mă abţin să nu-l arunc cu forţă pe masă. Îmi ia foc faţa. Abia îmi reţin lacrimile grele ce-mi ard ochii. Telefonul începe să vibreze furios pe masă, însă îl ignor. N-am de gând să răspund. N-am de gând să mai vorbesc cu nimeni. O să beau ceva. După care o să gătesc nenorocita aia de cină.

Trântesc nişte vin alb în pahar şi beau câteva guri zdravene. După care iau în primire grămada de ingrediente care mă aşteaptă pe masă.

Pot să gătesc. Pot să gătesc chestia asta. Chiar dacă viaţa mea e un dezastru, pot să fac asta. Am destulă minte ca să-i dau de cap.

Fără să mai întârzii nicio clipă, rup plasticul ce înveleşte carnea de miel. Asta poate să intre în cuptor. Într-o tavă, ceva. Simplu. Şi mazărea poate să intre şi ea

tot acolo. După care o s-o pasez şi din chestia asta am să fac humusul.

Deschid un dulap şi scot toate tăvile şi formele de copt. Aleg o tavă şi presar mazărea în ea. Câteva boabe sar pe jos, dar nu-mi pasă. Înşfac o sticlă de ulei de pe bufet şi torn o bună parte din ea în tavă. Mă simt deja ca o bucătăreasă.

Bag tava în cuptor şi dau focul la maxim. După care trântesc mielul într-un vas cu formă ovală şi-l bag şi pe el la cuptor.

Până acum, toate bune şi frumoase. Acum tot ce trebuie să fac este să răsfoiesc prin toate cărţile de bucate ale lui Trish şi să găsesc reţeta pentru foie gras cu glazură de caise.

OK, n-am găsit nicio reţetă de foie gras cu glazură de caise. Cea mai apropiată reţetă pe care am găsit-o a fost una de prăjitură din foitaj cu caise şi zmeură. Poate că o pot adapta pe asta.

„Amestecaţi făina şi untul până când se formează un aluat de pesmet”, citesc.

Nu înţeleg nimic. Pesmet? Din făină şi unt?

Mă uit la pagină fără s-o văd şi simt că-mi plesnesc creierii. Tocmai am refuzat poate unica mea şansă de a o lua de la început. Nici măcar nu înţeleg de ce am făcut-o. Sunt avocat. Asta sunt. Ce altceva pot să fac? Ce s-a întâmplat cu mine?

O, Doamne. De ce iese fum din cuptor?

La ora şapte, încă mai gătesc.

Cel puţin, asta cred că fac. Amândouă cuptoarele ard la maxim. Pe plită fierb oale. Mixerul amestecă de zor. M-am fript la mâna dreaptă de două ori, când am luat tăvile din cuptor. În bucătărie sunt întinse opt cărţi de bucate, una pătată cu ulei, iar alta cu gălbenuş de ou. Sunt congestionată la faţă, transpir ca un porc şi din când în când îmi bag mâna sub jetul de apă rece.

Muncesc de trei ore. Şi n-am reuşit să fac nimic care să se poată mânca. Până acum am aruncat un sufleu de ciocolată prăbuşit, două tigăi de ceapă arsă şi o cratiţă cu caise congelate la a căror simplă vedere m-a apucat greaţa.

Nu înţeleg deloc ce s-a întâmplat. N-am timp să înţeleg ce s-a întâmplat. Nu e momentul cel mai bun pentru analize. De fiecare dată când o dau în bară, arunc pur şi simplu chestia respectivă şi o iau de la capăt.

Soţii Geiger habar n-au de nimic. Beau sherry în salon. Şi sunt convinşi că totul merge ca la carte. Trish a încercat să intre în bucătărie acum vreo jumătate de oră, dar am reuşit s-o trimit la plimbare.

În mai puţin de o oră, ea şi cu Eddie se vor aşeza la masă, aşteptând o cină gourmet. Îşi vor scutura şervetele, în aşteptarea acesteia; îşi vor turna în pahare apa minerală.

Un fel de isterie dementă a pus stăpânire pe mine. Ştiu că nu pot să fac asta. Dar, cumva, nu pot nici să mă dau bătută. Mă tot gândesc că o să se întâmple un miracol. Că o s-o scot eu cumva la capăt. O să reuşesc eu cumva

să…

O, Doamne, sosul dă pe dinafară.

Împing mai bine uşa de la cuptor, înşfac o lingură şi încep să amestec. Arată ca o apă maronie dezgustătoare. Încep să caut disperată prin bufet după ceva să arunc în ea. Făină. Mălai. Ceva de genul ăsta. Chestia asta e la fix. Apuc un borcănel şi torn cu nădejde din praful alb, după care îmi şterg sudoarea de pe frunte. OK. Şi acum?

Deodată, îmi aduc aminte de albuşurile de ou, care încă se mai amestecă în mixer. Apuc cartea de bucate şi cobor cu degetul pe pagină. După ce am citit din întâmplare într-una dintre cărţi că „Bezelele sunt foarte uşor de făcut”, am schimbat desertul, optând pentru pavlovă.

Până acum, toate bune. Ce mai urmează? „Turnaţi compoziţia întărită de bezea în formă circulară pe pergamentul de copt”.

Mă uit la castronul meu. Compoziţia întărită de bezea? A mea e lichidă.

N-are cum să nu fie bine, îmi spun înnebunită. Trebuie să fie. Am urmat instrucţiunile. Poate că e mai solidă decât pare. Poate că în clipa în care o torn o să se întărească instantaneu, prin nu ştiu ce lege ciudată a fizicii.

Încep să o torn încet în tavă.

Nu se întăreşte. Se întinde ca un lac alb revărsat şi începe să se prelingă de pe tavă pe podea, în pete mari.

Ceva îmi spune că din chestia asta n-o să iasă în veci pavlova de ciocolată albă pentru opt persoane.

O parte îmi aterizează pe picior şi ţip enervată. Mai am un pic şi-mi dau lacrimile. De ce nu mi-a ieşit? Am urmat nenorocita aia de reţetă pas cu pas. Simt că mă-năbuşă furia: furie la adresa propriei mele incapacităţi, furie la vederea albuşurilor care mi-au opus rezistenţă, furie faţă de cărţile de bucate, faţă de bucătari, faţă de mâncare… Şi, mai presus de toate, faţă de cel sau cea care a scris că bezelele sunt „foarte uşor de făcut”.

— Ba nu sunt! Mă trezesc spunând. Nu sunt deloc uşor de făcut! Arunc cartea mânioasă, iar aceasta se izbeşte de uşa bucătăriei.

— Ce naiba… aud o voce mirată de bărbat.

O clipă mai târziu, uşa se deschide larg şi în pragul ei se află Nathaniel, în jeanşi, cu picioarele solide ca nişte trunchiuri de copac şi cu părul strălucind în soarele asfinţitului. Are pe umăr un rucsac; pare că tocmai e pe punctul de a pleca acasă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e în regulă, spun ofuscată. Totul e în regulă. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Îi fac semn din mână că poate să plece, dar el nu se mişcă.

— Am înţeles că găteşti o cină gourmet în seara asta, spune încet, privind balamucul din jur.

— Da. Aşa e. Sunt în… cea mai complexă etapă a… îhm… Privirea îmi cade asupra plitei şi încep să ţip, fără să vreau. La naiba! Sosul!

Nu ştiu ce s-a întâmplat. Din cratiţa mea de sos sar băşicuţe maronii care tapetează tot aragazul şi podeaua

din jur. Arată ca oala minune din poveste, care a dat pe-afară, până a acoperit totul în jur.

— Ce faci, dă-l la o parte de pe foc! exclamă Nathaniel. Apucă de cratiţă şi o mută de pe foc. Ce naiba ai pus în ea?

— Nimic! Zic. Doar ingredientele obişnuite…

Nathaniel a remarcat borcanul de pe bufet. Îl ia şi se holbează la el uluit.

— Praf de copt? Ai pus praf de copt în sos? Aşa te-au învăţat la… Se opreşte şi amuşină atent aerul. Ia stai aşa. Arde ceva?

Îl privesc neajutorată cum deschide cuptorul, apucă rapid, cu o îndemânare de expert, o mănuşă de bucătărie şi trage afară o tavă de copt acoperită cu nişte buburuze micuţe negre.

Mazărea mea fină. Am uitat complet de ea.

— Astea ce mai sunt? zice siderat. Căcăreze de iepure?

— E mazăre fină, îi răspund. Îmi ard obrajii, dar ridic semeaţă capul, încercând să-mi recuperez demnitatea pierdută. Le-am pus în ulei de măsline şi le-am dat la cuptor ca să se… topească.

Nathaniel se uită la mine ca la o nebună.

— Să se topească?

— Să se înmoaie, mă corectez grăbită.

Nathaniel pune tava jos şi-şi încrucişează braţele.

— Ai măcar cea mai vagă idee despre gătit? zice.

Înainte să îi pot răspunde, dinspre cuptorul cu

microunde se aude un ZBANG puternic.

— O, Doamne! Ţip îngrozită. O, Doamne! Ce-a fost asta?

Nathaniel se uită prin geamul de sticlă.

— Ce naiba ai pus acolo? Mă întreabă. A explodat ceva.

Mintea mea face sforţări supraomeneşti. Ce naiba oi fi pus la microunde? Totul e învăluit în ceaţă.

— Ouăle! Îmi amintesc subit. Fierbeam ouăle tari ca să le folosesc la antreuri.

— În cuptorul cu microunde? Mă dojeneşte el.

— Ca să scutesc nişte timp! Aproape că strig la el. Am vrut să fiu eficientă!

Nathaniel scoate cuptorul din priza din perete şi se întoarce spre mine, cu aerul că nu-i vine să creadă.

— Te pricepi la gătit din părţi! Totul e o cacealma! Nu eşti menajeră. Nu ştiu ce naiba ai de gând să…

— N-am de gând nimic! Răspund şocată.

— Soţii Geiger sunt oameni foarte cumsecade. Se întoarce cu faţa spre mine. Şi nu am să accept să îţi baţi joc de ei.

Deodată, pare de-a dreptul agresiv. Ce-o fi crezând? Că sunt vreo escroacă şi vreau să-i fur?

— Uite ce e… te rog, ascultă-mă. Îmi trec mâna peste faţa transpirată. Nu am nici cea mai mică intenţie să jefuiesc pe nimeni. OK, nu ştiu să gătesc. Dar am ajuns aici din cauza… unei neînţelegeri.

— A unei neînţelegeri? Încruntă neîncrezător din

sprâncene.

— Da, zic, pe un ton uşor mai tăios decât aş fi vrut. Mă aşez pe un scaun şi-mi masez şalele, care mă dor. Nu mi-am dat seama cât sunt de epuizată. Fugeam de… ceva. Aveam nevoie de un loc unde să-mi petrec noaptea. Soţii Geiger au crezut că sunt menajeră. Şi a doua zi dimineaţă m-am simţit total aiurea. M-am gândit să încerc să fac asta o dimineaţă. Dar nu am nici cea mai mică intenţie de a rămâne. Şi nici de-a le lua vreun ban, dacă la asta te gândeşti.

Se aşterne tăcerea. În cele din urmă, ridic privirea. Nathaniel stă rezemat de blatul de bucătărie, cu braţele puternice încrucişate. Încruntarea i s-a mai risipit. Bagă mâna în rucsac şi scoate o sticlă de bere. Mi-o întinde, însă eu clatin din cap.

— Şi de ce anume fugeai? zice, deschizând berea.

Mi se pune un nod în gât. Nu pot suporta ideea de a-i spune toată povestea aia oribilă.

— A fost o… anume situaţie. Cobor privirea în pământ.

El ia o gură de bere.

— O relaţie care s-a terminat prost?

O clipă, nu ştiu ce să zic. Mă gândesc la toţi anii petrecuţi la Carter Spink. La tot timpul pe care l-am dedicat firmei; la toate sacrificiile pe care le-am făcut. Încheiate printr-un telefon de trei minute.

— Da, zic fără tragere de inimă. O relaţie care s-a terminat prost.

— Cât a durat?

— Şapte ani. Spre groaza mea, simt lacrimile începând să mi se prelingă pe obraz. Iartă-mă, zic înghiţind în sec. A fost o zi foarte grea.

Nathaniel rupe un şervet de hârtie de pe suportul montat în perete, în spatele lui şi mi-l întinde.

— Dacă a fost o relaţie cu probleme, e mai bine că s-a terminat, spune calm. N-avea niciun rost să mai rămâi. N-are niciun rost să mai priveşti înapoi.

— Aşa e. Mă şterg la ochi. Da. Nu trebuie decât să mă hotărăsc ce să fac cu viaţa mea. Nu pot să rămân aici. Iau sticla de cremă de mentă pe care trebuia s-o pun la sufleul de ciocolată cu mentă, îmi torn puţin într-un suport pentru ouă şi iau o gură.

— Familia Geiger se poartă foarte frumos cu angajaţii ei, spune Nathaniel ridicând uşor din umeri. Puteai să nimereşti mult mai rău.

— Mda, zic cu un zâmbet chinuit. Din păcate, nu ştiu să gătesc.

El lasă sticla de bere jos şi se şterge la gură. În ciuda faptului că s-a spălat pe mâini, sub unghii şi în cutele pielii bătute de vânt mai are încă pământ.

— Aş putea să vorbesc cu mama. Ea găteşte foarte bine. Te-ar putea învăţa chestiile de bază.

Îl privesc mirată, aproape râzând.

— Adică tu eşti de părere că ar trebui să rămân? Parcă nu mai devreme decât adineaori m-ai făcut escroacă. Scutur din cap, strâmbându-mă uşor din cauza gustului cremei de mentă. Trebuie să plec.

— Păcat. Ridică din umeri. Ar fi fost plăcut să am în preajma mea pe cineva vorbitor de engleză. Şi care face nişte sandvişuri atât de extraordinare, adaugă, extrem de serios.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Firma de catering.

— A. Eram doar curios.

La auzul unui răpăit uşor în uşă, ridicăm amândoi privirea.

— Samantha? O aud pe Trish şoptind de dincolo de uşă, pe un ton de urgenţă. Mă auzi?

— Să… da? Răspund cu glasul uşor sugrumat.

— Nu te teme, nu intru. Nu vreau să te deranjez! Probabil te afli într-o etapă crucială.

— Cam aşa ceva…

Surprind privirea lui Nathaniel şi simt urcând înăuntrul meu un hohot incontrolabil de râs.

— Voiam doar să te întreb, continuă Trish, dacă vei servi vreun fel de şerbet între felurile de mâncare?

Mă uit la Nathaniel. Umerii i se zguduie de râs în tăcere. Fără voia mea, îmi scapă şi mie un hohot. Îmi duc mâna la gură disperată, încercând să mă controlez.

— Samantha?

— Să… nu, reuşesc să îngaim într-un final. Nu voi servi şerbet.

Nathaniel tocmai a ridicat una dintre tigăile mele cu ceapă arsă. Se face că ia o lingură şi o înghite. Delicios, spune din buze. Abia îmi mai pot stăpâni lacrimile de râs.

Simt că mă sufoc din cauza efortului de a nu scoate un sunet.

— Bine, atunci! Ne vedem mai târziu!

Trish se îndepărtează ţaca-ţaca, iar eu mă nărui efectiv de râs. În viaţa mea n-am râs atât de tare. Mă dor coastele; tuşesc; mai am un pic şi-mi vine rău.

În cele din urmă reuşesc cumva să mă calmez, mă şterg la ochi şi-mi suflu nasul, care-mi curge. Nathaniel s-a oprit şi el din râs şi se uită în jur la bucătăria care arată ca după bombardament.

— Serios, spune, ce-ai de gând să faci? Se aşteaptă la o masă simandicoasă.

— Ştiu. Mă străbate un nou val de râs, pe care mă străduiesc să-l înăbuş. Ştiu. Va trebui să… găsesc o soluţie.

În bucătărie se aşterne tăcerea. Îl văd pe Nathaniel uitându-se curios la băltoacele albe de bezea de pe jos.

— OK. Respir adânc tremurând uşor din umeri şi-mi dau părul umed pe spate. O să salvez situaţia.

— O să salvezi situaţia. Pare extrem de sceptic.

— De fapt, cred că asta o să rezolve problemele tuturor. Mă ridic în picioare şi încep să arunc plină de elan toate pachetele la gunoi. În primul rând, trebuie să fac puţină curăţenie în bucătărie…

— Te ajut. Nathaniel se ridică în picioare. Trebuie s-o văd şi pe-asta.

Umăr la umăr, golim toate cratiţele, tigăile şi aruncăm toate pachetele la coşul de gunoi. Eu frec toate suprafeţele murdare, iar Nathaniel şterge cu mopul băltoacele de

bezea.

— De când lucrezi aici? îl întreb în timp ce clăteşte mopul în chiuvetă.

— De trei ani. Înainte de familia Geiger am lucrat pentru familia Ellise, foştii proprietari. Trish şi Eddie s-au mutat aici acum vreo doi ani şi m-au păstrat în serviciul lor.

Procesez informaţiile.

— Şi de ce au plecat cei de dinainte? E o casă foarte frumoasă.

— Soţii Geiger le-au făcut o ofertă pe care n-au putut s-o refuze. Colţurile gurii i se ridică, semn că… se amuză?

— Ce? Zic intrigată. Ce s-a întâmplat?

— Păi… Lasă mopul jos. A fost destul de comic. Casa a fost folosită ca locaţie pentru un film BBC de epocă. La două săptămâni după ce a fost difuzat filmul, Trish şi Eddie au apărut la uşă, fluturând un cec. O văzuseră la televizor, hotărâseră că vor să fie a lor şi porniseră s-o caute.

— Uau, râd. Aşa că bănuiesc că au dat pe ea mult mai mult decât face.

— Dumnezeu ştie cu cât au cumpărat-o. Familia Ellise n-a dezvăluit suma niciodată.

— Ştii cumva de unde au soţii Geiger atâţia bani? Ştiu că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar e foarte plăcut să te bagi pentru câteva clipe în viaţa altora. Mă face să uit de a mea.

— Au construit de la zero o companie de transport, după care au vândut-o. La pachet, începe să şteargă cu

mopul ultimele pete de bezea.

— Şi tu? Înainte de a lucra pentru familia Ellise ce-ai făcut? Apuc cu vârful degetelor caisele congelate şi le arunc cu scârbă la coş.

— Am lucrat la Marchant House, răspunde Nathaniel. E un conac-muzeu, undeva pe lângă Oxford. Şi, înainte de asta, la universitate.

— La universitate? Zic, ciulind urechile. Nu ştiam că…

Mă opresc, roşind brusc. Tocmai eram pe punctul de a spune „Nu ştiam că-ţi trebuie facultate să fii grădinar”.

— Am studiat biologia. Îmi aruncă o privire care îmi spune că ştie exact la ce m-am gândit.

Deschid gura pentru a-l întreba ce facultate a făcut şi când a terminat-o, după care, gândindu-mă mai bine, o închid la loc şi apăs pe butonul aparatului de tocat resturile menajere. Nu vreau să intru în detalii şi s-o iau pe panta „Oare avem cunoştinţe comune?”. În momentul ăsta nu am niciun chef să-mi amintesc vreun amănunt al vieţii mele.

Într-un final, bucătăria arată cât de cât mai omeneşte. Iau suportul de ou, golesc restul de cremă de mentă în chiuvetă şi trag adânc aer în piept.

— OK. A sosit clipa.

— Noroc. Nathaniel ridică din sprâncene.

Deschid uşa bucătăriei şi îi văd pe Trish şi pe Eddie rătăcind prin hol, cu paharele de sherry în mână.

— A, Samantha! Gata? Lui Trish i se luminează faţa de nerăbdare şi simt apăsarea unei vine uriaşe pentru ceea ce

tocmai urmează să fac.

Dar nu am nicio altă soluţie.

Inspir adânc şi-mi iau cea mai umană faţă de-spus-veştile-rele-unui-client.

— Doamnă şi domnule Geiger. Mă uit de la unul la celălalt, asigurându-mă că mă ascultă cu atenţie. Sunt foarte supărată.

Închid ochii şi încuviinţez din cap.

— Supărată? Mă îngână Trish cu un tremur nervos.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Deschid ochii. Dar din păcate nu pot lucra cu aparatura din bucătăria dumneavoastră. Iar cina care a rezultat de aici este sub standardele mele profesionale. Drept pentru care nu mi-am putut permite să o las să iasă din această bucătărie. Fireşte, vă voi despăgubi pentru toate ingredientele folosite – şi sunt nevoită să vă rog să-mi acceptaţi demisia. Voi pleca mâine dimineaţă.

Aşa. Gata. Şi fără victime.

Nu mă pot abţine să nu arunc o privire spre Nathaniel, care stă în pragul uşii. Acesta clatină zâmbind din cap şi ridică degetul mare, felicitându-mă.

— Demisia? Trish mă priveşte consternată, cu ochii ei albaştri efectiv scoşi din orbite. Dar nu poţi să pleci! Eşti cea mai bună menajeră pe care am avut-o vreodată! Eddie, fă ceva!

— Doamnă Geiger, după eşecul meu din această seară, simt că nu am de ales, zic. Vă spun cu mâna pe inimă, cina este total necomestibilă.

— Dar nu a fost vina ta! Spune ea ambalată. Ci a noastră! Îţi vom comanda imediat aparatură nouă.

— Dar…

— Spune-ne doar de ce anume ai nevoie. Şi, te rog, nu te uita la preţ! Şi îţi dăm şi o mărire de salariu! Brusc, se agaţă de o nouă idee. Cât vrei? Spune o cifră!

Conversaţia asta a luat-o complet razna.

— Păi… sinceră să fiu, nu am discutat niciodată efectiv chestiunea salariului… Cobor ochii în pământ, uşor jenată.

— Eddie! Trish tabără pe el mânioasă. E vina ta! Samantha vrea să plece fiindcă nu o plăteşti destul!

— N-am zis că… încep neajutorată.

— Şi are nevoie de cratiţe şi de tigăi noi. De la firmele cele mai bune. Îl împunge pe Eddie în coaste cu cotul, şoptind „Zi ceva!”

— Ah… Samantha. Eddie îşi drege glasul stânjenit. Am fi foarte fericiţi dacă ai accepta să rămâi la noi. Suntem foarte încântaţi de serviciile tale şi oricare ar fi aşteptările tale salariale le vom… împlini. Trish îl mai împunge o dată în coaste. Le vom depăşi.

— Şi îţi vom plăti şi asigurare medicală, adaugă Trish.

Amândoi mă privesc cu speranţă şi nerăbdare.

Mă uit la Nathaniel, care dă uşor din cap spunând parcă „De ce nu?”

Mă copleşeşte cel mai ciudat sentiment din lume. Iată trei oameni. Care mi-au spus într-un interval de zece minute că mă doresc în preajma lor.

Aş putea să rămân. E foarte simplu.

Dar nu ştiu să gătesc, îmi aminteşte o voce ascunsă undeva, într-un colţ al minţii mele. Nu ştiu să fac curat. Nu sunt menajeră.

Dar aş putea să învăţ. Aş putea să învăţ să fac toate astea.

Liniştea se transformă în încordare. Până şi Nathaniel mă priveşte atent din pragul uşii.

Păi… OK. Mă trezesc zâmbind. OK. Dacă asta vreţi… am să rămân.

Mai târziu, după ce am mâncat cu toţii mâncare chinezească la pachet, îmi scot mobilul, sun la biroul mamei şi aştept până intră mesageria.

— E în regulă, mamă, spun. Nu e nevoie să rogi pe nimeni să-ţi facă servicii. M-am angajat deja. Şi las telefonul jos.

E ca şi cum un lanţ care mă ţinea s-ar fi rupt.

Sunt liberă.

Zece

Singura problemă e că acum chiar trebuie să fiu menajeră.

Îmi pun ceasul să sune ca să mă trezesc a doua zi dimineaţă devreme şi ajung în bucătărie îmbrăcată doar în capot, înainte de ora şapte. Grădina e învăluită în ceaţă şi nu se aude niciun zgomot, doar nişte coţofene care se ciondănesc pe peluză. Mă simt de parcă aş fi unica persoană trează din lume.

Având grijă să nu fac nici cel mai mic zgomot, scot vasele din maşina de spălat şi le pun la locul lor în bufet. Aşez scaunele sub masă. Fac o ceaşcă de cafea. După care mă uit în jur la blatul de granit strălucitor.

Împărăţia mea.

Dar nu o simt ca pe împărăţia mea. O simt ca pe bucătăria altcuiva, ca pe un loc care mă bagă în sperieţi.

Deci… ce e de făcut acum? Mă simt uşor neliniştită, stând acolo fără nicio treabă. Ar trebui să fac ceva. Ochii îmi cad pe un număr vechi din Economist, aflat pe raftul de ziare de lângă masă şi îl ridic. Îl răsfoiesc şi încep să citesc un articol interesant despre controalele monetare internaţionale, savurându-mi cafeaua.

Apoi, în clipa în care aud un zgomot venind de sus, îl las repede jos. Nu e normal ca menajerele să citească articole despre controalele monetare internaţionale. Ar trebui să nu-mi văd capul de treabă, făcând dulceaţă sau altceva de genul ăsta.

Doar că există deja un dulap plin cu gemuri. Şi, oricum, habar n-am cum se fac.

Ce altceva aş putea face? Ce fac menajerele toată ziua? Mă uit iar prin bucătărie şi mi se pare perfect curată. Aş putea să pregătesc micul dejun, îmi trece prin cap. Dar nu pot să fac asta până nu-mi spun ce vor…

Apoi, brusc, îmi amintesc de dimineaţa de ieri. Trish mi-a făcut o ceaşcă de ceai.

Poate că azi se aşteaptă să-i fac eu ei o ceaşcă de ceai! Poate că mă aşteaptă sus, bătând nervoşi darabana cu

degetele, zicând „Unde naiba e nenorocitul ăla de ceai?”

Pun repede ceainicul pe foc şi îl umplu. Apoi îl aşez pe o tavă, alături de ceştile şi farfurioarele trebuincioase şi, după câteva clipe de reflecţie, adaug şi nişte biscuiţi. După care pornesc pe scări şi mă aventurez pe coridorul tăcut spre dormitorul lui Trish şi al lui Eddie… mă opresc în faţa uşii.

Şi acum ce fac?

Dacă dorm şi îi trezesc?

Am să bat uşor în uşă, mă hotărăsc. Da. O bătaie scurtă, discretă, ca de menajeră.

Ridic mâna ca să ciocănesc, însă tava e prea grea ca s-o ţin cu o singură mână şi, în clipa în care tava se apleacă uşor într-o parte, se aude un clinchet alarmant. O prind îngrozită exact în momentul în care ceainicul începe să alunece. Transpirată toată, las tava jos, ridic o mână şi bat foarte uşor, după care ridic iar tava.

Nu primesc niciun răspuns. Ce să fac acum?

Bat din nou, şovăind.

— Eddie! Termină! Glasul ascuţit al lui Trish în fi strecoară abia auzit prin uşă.

O, Doamne. De ce nu mă aud?

M-au trecut toate apele. Şi tava e al naibii de «rea. Nu pot să stau toată dimineaţa în faţa uşii dormitorului lor, cu o tavă în mână. Ce să fac, să mă retrag?

Tocmai sunt pe punctul de a mă răsuci pe călcâie şi a mă strecura înapoi pe scări. Însă mă apucă o hotărâre bruscă. Nu. Nu mai fi atât de lipsită de vlagă. Am făcut

ceai şi am să li-l dau. Hau măcar am să li-l ofer. Dacă n-au chef de el, pot să mă trimită la plimbare.

Apuc strâns tava şi lovesc tare cu colţul în uşă. Imposibil să nu fi auzit.

După o clipă, se aude glasul lui Trish.

— Intră!

Mă străbate un val de uşurare. E în regulă. Mă aşteaptă. Ştiam eu. Răsucesc mânerul uşii în timp ce ţin tava în echilibru lipind-o de aceasta, împing uşa şi intru în cameră.

Trish mă priveşte din pat, tolănită pe perne, singură. Poartă o cămaşă de noapte de mătase, are părul ciufulit şi urme de machiaj în jurul ochilor. Un moment, pare uluită să mă vadă.

— Samantha, spune tăios. Ce doreşti? S-a întâmplat ceva?

Am imediat sentimentul oribil că am făcut o gafă ireparabilă. Continui să mă uit la ea, însă cu coada ochiului surprind unele detalii ale încăperii. Văd o carte cu titlul Plăcerea fizică aruncată pe jos. Şi o sticlă de ulei de masaj cu parfum de mosc. Şi…

Un exemplar uzat din Bucuria sexului. Chiar lângă pat. Deschisă la „Stilul turcesc”.

OK. Deci nu mă aşteptau cu ceaiul.

Înghit în sec, încercând să-mi păstrez cumpătul, făcând eforturi disperate să mă prefac că n-am observat nimic.

— V-am… adus o ceaşcă de ceai, spun, cu glasul spart

de la atâta încordare. M-am gândit că v-ar plăcea… să vă aduc.

Nu te uita la Bucuria sexului. Ţine privirea sus.

Chipul lui Trish se destinde.

— Vai, Samantha! Eşti o adevărată comoară! Las-o jos! Flutură vag din mână către noptieră.

Tocmai pornesc în direcţia indicată, când uşa băii se deschide şi apare Eddie, care are pe el doar o pereche de boxeri mult prea strâmţi, pieptul îi e gol şi incredibil de păros.

Iisuse.

Nu ştiu cum reuşesc să nu scap tava pe jos.

— Îmi… cer scuze, spun bâlbâindu-mă, făcând un pas înapoi. Nu mi-am dat seama…

— Nu te prosti! Intră! exclamă Trish veselă, părând să se fi împăcat total cu ideea că mă aflu în dormitorul ei. Nu suntem pudici.

OK, sinceră să fiu, mi-ar fi plăcut să fie. Mă apropii cu grijă de pat, sărind peste un sutien de dantelă mov. Găsesc un loc pentru tavă pe noptiera lui Trish, împingând uşor într-o parte o fotografie cu ea şi cu Eddie într-un jacuzzi, ridicând paharele de şampanie.

Torn ceaiul cât pot de repede şi le întind câte o ceaşcă fiecăruia. Nu pot să mă uit în ochii lui Eddie. Ce altă meserie îţi permite să-ţi vezi şeful dezbrăcat?

În minte îmi vine imediat doar una singură. Ceea ce nu e prea încurajator.

— Păi… o să plec acum, murmur, cu capul plecat.

— Nu te grăbi aşa, spune Trish, sorbindu-şi încântată ceaiul. Mmm. Dacă tot eşti aici, hai să vorbim un pic! Să vedem cum stăm.

— Ăă… bine. Cămaşa de noapte i se suceşte într-o parte şi-i zăresc vârful sfârcului. Îmi feresc repede privirea şi mă trezesc uitându-mă în ochii bărbosului contorsionat din Bucuria sexului.

Fără să vreau, mi-i închipui automat pe Trish şi pe Eddie în exact aceeaşi poziţie.

Nu. Încetează.

Îmi simt faţa arzând de jenă. Ce poate fi mai suprarealist decât să mă aflu în dormitorul a două persoane complet străine de mine şi să mi se arate efectiv ce poziţie sexuală preferă? Şi ca aceştia să nu pară câtuşi de puţin stresaţi…

O clipă mai târziu îmi pică fisa. Fireşte. Eu fac parte din personal. Eu nu contez.

— Şi zi, Samantha, totul e în regulă? Trish lasă ceaşca jos şi-mi aruncă o privire curioasă. Ştii ce ai de făcut? Ai totul sub control?

— Categoric. Mă chinui să găsesc nişte cuvinte care să-mi ateste competenţa. Sunt destul de… călare pe situaţie. Au! Adică… gata să întorc casa cu fundul în sus.

Au.

— Bravo! exclamă ea. Ştiam eu! Nu-i nevoie să te iau de mână şi să-ţi arăt! Ştii singură ce trebuie făcut într-o casă!

— Îmi place să cred că da.

Trish îmi răspunde cu un surâs radios şi mai ia o gură de ceai.

— Bănuiesc că azi te ocupi de rufe.

Rufe. La asta nu m-am gândit până acum.

— Aş vrea să schimbi şi aşternuturile când faci paturile, adaugă.

Când fac paturile?

Nici la asta nu m-am gândit.

Simt, că încep să intru în panică. Nu numai că nu sunt nici pe departe „călare pe situaţie”. N-am nici cea mai mică idee despre ce „situaţie” e vorba.

— Vă închipuiţi că am propriile mele… ăă… tipicuri, zic, încercând să-mi iau un ton firesc. Dar n-am nimic împotrivă dacă vreţi să-mi faceţi o listă cu ce anume doriţi să fac.

— A. Trish pare uşor iritată. Bine, dacă chiar crezi că ai nevoie de aşa ceva.

— Iar eu, Samantha, trebuie să discut cu tine mai încolo în cursul zilei de azi despre termenii şi condiţiile angajării tale, spune Eddie. Stă în faţa oglinzii, ţinând o halteră. Ca să ştii în ce te-ai băgat. Râde în hohote, apoi, cu un icnet uşor, ridică greutatea deasupra capului. Pântecul i se zguduie de efort. Şi imaginea nu e prea atractivă.

— Păi… să mă duc să-mi văd de… treabă. Pornesc cu spatele spre uşă, cu ochii în pământ.

— Atunci ne vedem mai târziu, la micul dejun. Trish îşi flutură veselă mâna spre mine, din vârful patului. Ciao,

ciao!

Nu reuşesc să fac faţă schimbărilor bruşte de dispoziţie ale lui Trish. Se pare că am trecut pe neaşteptate de la relaţia patron-angajat la una gen colegi-de-croazieră-de-lux.

— Să… atunci pa! Zic, încercând să-i copiez tonul. Fac o reverenţă, sar din nou peste sutienul oi şi ies cât pot de repede din cameră.

Micul dejun e aproape un coşmar. Abia după trei încercări eşuate reuşesc să-mi dau seama cum se taie un grape-fruit în două. Nu înţeleg de ce nu s-a gândit nimeni la asta. Ar fi putut să traseze nişte linii de jur-împrejur, sau să le perforeze sau mai ştiu eu ce. Între timp, laptele pentru cafea dă în foc şi, când iau cafetiera de pe foc, cafeaua se împrăştie în toate direcţiile. Din fericire, Trish şi Eddie sunt atât de ocupaţi să se certe în legătură cu destinaţia următoarei lor vacanţe că par să nici nu observe ce se întâmplă în bucătărie. Şi nici să-mi audă ţipetele.

Partea bună a lucrurilor este că se pare că de data asta i-am dat de rost toasterului.

Când au terminat de mâncat, îndes vasele murdare în maşină şi încerc disperată să-mi amintesc cum am pus-o în funcţiune ieri, când Trish intră în bucătărie.

— Samantha, domnul Geiger doreşte să vii în biroul său, spune. Pentru a discuta salariul tău şi condiţiile de angajare. Nu-l lăsa să te aştepte!

— Să… prea bine, doamnă. Fac o reverenţă, după care îmi netezesc uniforma şi o pornesc de-a lungul holului. Mă

apropii de uşa biroului lui Eddie şi ciocănesc de două ori.

— Intră! Se aude un glas jovial. În clipa în care intru, îl găsesc pe Eddie aşezat la biroul său: o chestie uriaşă de mahon şi piele ştanţată, pe care se află un laptop ce pare foarte scump. Acum e complet îmbrăcat, slavă Domnului, în nişte pantaloni maro şi o cămaşă sport şi toată încăperea miroase a aftershave.

— A, Samantha. Eşti pregătită pentru mica noastră întrevedere? Arată spre un scaun cu spătar înalt de lemn, iar eu mă aşez. Poftim! Documentul pe care-l aşteptai!

Îmi întinde, cu un aer foarte sigur pe sine, un dosar pe care scrie CONTRACTUL MENAJEREI. Îl deschid şi în el descopăr pagina de titlu: o foaie de pergament printată astfel încât să semene cu un papirus vechi. Pe ea sunt tipărite cu un font înflorit, în stil medieval, următoarele cuvinte:

CONTRACT între Samantha Sweeting şi Domnul şi doamna Edward Geiger, încheiat în ziua de 2 ale lunii iulie, A.D.

Două mii patru.

— Uau, zic surprinsă. Cine v-a redactat contractul ăsta… un avocat?

Nu-mi pot imagina niciun avocat dintre cei pe care îi cunosc redactând un contract cu litere medievale stil Disney. Ca să nu mai zic de faza cu papirusul.

— N-am avut nevoie de avocat. Eddie chicoteşte atotştiutor. Nu cad eu în plasa asta. Îţi iau cât nu face, crede-mă, doar fiindcă ştiu puţină latină. Ascultă-mă pe

mine, Samantha, chestiile astea sunt super simplu de redactat, nu-i nevoie să fii un geniu pentru asta. Îmi face cu ochiul poznaş.

— Sunt sigură că aveţi dreptate, spun în cele din urmă. Dau pagina şi trec repede cu privirea peste clauze.

O, Doamne. Ce e prostia asta? Sunt nevoită să-mi muşc buzele ca să nu mi se citească uluiala pe chip în timp ce trec de la o frază la alta.

…Samantha Sweeting (numită de aici înainte PARTE CIVILĂ) …

Parte civilă? Oare are cea mai vagă idee ce e aia parte civilă?

…Prin urmare, având în vedere furnizarea de servicii culinare, de o manieră ce va fi explicitată, prima fade, pentru a include fără a exclude gustări şi băuturi uşoare…

Strâng tare din buze. Nu am voie să râd.

Urmare a celor mai sus menţionate, ipso facto, toate părţile îşi vor păstra drepturile mai sus numite dincolo de orice îndoială.

Ce? Ce?

Toată chestia e un talmeş-balmeş de nonsensuri. Frânturi de jargon juridic presărate alandala în fraze fără nicio logică, menite să epateze. Parcurg rapid şi restul paginii, făcând eforturi mari să-mi păstrez seriozitatea, încercând să mă gândesc la un răspuns adecvat.

— Ştiu că pare înspăimântător, spune Eddie, interpretându-mi greşit tăcerea. Dar să nu fii intimidată de toate aceste cuvinte alambicate. Pe cuvânt că e foarte

simplu, de fapt! Te-ai uitat cumva şi pe salariu?

Privirea mi se mută imediat la cifra trecută cu caractere accentuate la capitolul „Plată săptămânală”. E un pic mai puţin decât iau pe oră ca avocat.

— Mi se pare extrem de generos, spun după o pauză. Vă mulţumesc foarte mult, domnule.

— E ceva ce nu înţelegi? Mă priveşte radios. Spune-mi!

Cu ce să încep?

— Îhm… partea asta. Arăt spre Punctul 7: Programul. Asta înseamnă că am liber tot weekendul? Toate weekendurile?

— Fireşte. Eddie pare surprins. Nu-ţi putem pretinde să renunţi la weekend! Decât dacă este o ocazie specială, caz în care îţi plătim în plus… vezi la punctul 9…

Nu mai sunt atentă la el. Toate weekendurile libere. Nu mă pot obişnui deloc cu ideea. Nu cred că am avut un weekend total liber de la doişpe ani.

— E extraordinar. Ridic privirea spre el, continuând să zâmbesc. Vă mulţumesc foarte mult!

— Dar foştii tăi stăpâni nu-ţi dădeau liber în weekend? Eddie pare uluit.

— Păi, nu, spun cu toată sinceritatea. Nu prea.

— Din ce spui, mi se pare că erau nişte adevăraţi sclavagişti! Vei vedea că noi suntem mult mai rezonabili! Zâmbeşte larg. Aşa, acum am să te las puţin singură, ca să apuci să citeşti cu atenţie documentul înainte de a-l semna.

— L-am citit deja în mare… Amuţesc în clipa în care

Eddie ridică o mână, dezaprobator.

— Samantha, Samantha, Samantha, spune pe un ton protector de unchi, scuturând din cap. Am să-ţi dau un sfat care îţi va prinde foarte bine în viaţă. Întotdeauna citeşte documentele juridice cu foarte mare atenţie.

Mă uit la el preţ de câteva clipe şi mă mănâncă nasul din cauza efortului pe care-l fac pentru a rămâne serioasă.

— Da, domnule, spun într-un final. Am să încerc să ţin minte asta.

În clipa în care Eddie dispare din cameră, mă uit iar la contract, dându-mi ochii peste cap. Iau un creion şi încep să corectez textul automat, să-l reformulez, să tai şi să adaug întrebări pe margine.

După care mă opresc brusc.

Ce naiba fac aici?

Iau o gumă şi-mi şterg iute toate amendamentele. Iau un pix şi mă duc drept la sfârşitul paginii, unde o bufniţă ca din desene animate, în ţinută de avocat, arată spre o linie punctată.

Nume: Samantha Sweeting

Ocupaţie:

După o clipă de şovăială, scriu „ajutor domestic”.

În clipa în care scriu cuvintele, clipesc uimită. Chiar fac asta. Chiar mă angajez pe postul ăsta, la sute de kilometri de viaţa mea de până acum, în toate sensurile. Şi nimeni nu ştie ce fac.

Nu ştiu de ce, îmi vine subit în minte imaginea mamei şi expresia de pe chipul ei, dacă ar şti unde mă aflu acum…

dacă m-ar putea vedea în uniforma asta… Ar leşina pe loc. Aproape că sunt tentată s-o sun şi să-i spun cu ce mă ocup.

Dar n-am s-o fac. Şi nici n-am timp să mă gândesc la asta. Am de spălat.

Fac două drumuri până la baie ca să duc toate rufele la spălătorie. Trântesc coşurile pline ochi pe gresie şi mă uit la maşina de spălat hi-tech. Ar trebui să fie destul de simplu.

Nu prea am experienţă în domeniul ăsta. Acasă trimit totul, în afară de lenjeria intimă, la curăţătorie. Dar asta nu înseamnă că nu pot s-o fac. Nu trebuie decât să-mi folosesc un pic mintea. Încerc marea cu degetul şi deschid uşa maşinii de spălat; imediat, pe ecranul electronic încep să pâlpâie cuvintele: SPĂLARE?

SPĂLARE?

Intru instantaneu în panică. Evident că vreau să speli, îmi vine să-i răspund. Dar lasă-mă măcar un pic, să bag nenorocitele astea de rufe înăuntru.

Inspir adânc. Stai calmă. Fiecare lucru la timpul lui. Primul pas: să umplu maşina cu rufe. Pescuiesc din coş o grămadă de haine, apoi mă opresc.

Nu. Primul pas: sortarea lucrurilor. Simţindu-mă extrem de încântată de mine fiindcă m-am gândit la asta, încep să sortez lucrurile murdare în grămezi pe podea, uitându-mă la etichete.

Albe 40.

Albe 90.

Pentru spălare, întoarceţi pe dos.

Spălaţi rufele colorate separat.

Spălaţi cu grijă.

Spălaţi cu MARE GRIJĂ.

Când termin cu primul coş sunt complet bulversată. Am făcut cam douăzeci de grămăjoare pe jos şi cele mai multe dintre ele constau doar din câte un articol. E ridicol. Nu pot să spăl de douăzeci de ori. O să-mi ia toată săptămâna.

Ce să fac? Ce trebuie să înţeleg din toate astea? Simt că mă copleşeşte frustrarea. Şi o uşoară panică. Mă aflu aici de un sfert de oră şi nici măcar n-am început încă.

OK… hai să fiu raţională. Oamenii spală în fiecare zi, în toată lumea. Nu poate fi chiar atât de greu. Va trebui doar să le amestec şi să le împart în categorii mai extinse.

Ridic o grămadă de haine de pe jos şi o bag în cuvă. După care deschid un dulap din apropiere şi mă trezesc uitându-mă la o mie de feluri de detergent. Pe care să-l aleg? Îmi revin în minte tot felul de sloganuri auzite la reclamele TV. Alb fără pată. Mai alb decât albul. Non-biologic. Maşina de spălat trăieşte mai mult cu Valgon.

Eu nu vreau ca maşina asta de spălat să trăiască mai mult. Nu vreau decât să spăl nenorocitele astea de haine cu ea.

În cele din urmă, înşfac un pachet pe care erau desenate mai multe cămăşi albe, torn nişte detergent în tăviţă şi, ca să ştiu o treabă şi în cuvă. Acum ce urmează?

SPĂLARE? Întrebarea continuă să pâlpâie pe ecran. SPĂLARE?

— Ăă… da! Zic. Spală-le. Apăs la întâmplare pe un buton.

INTRODUCEŢI PROGRAMUL? Îmi răspunde pâlpâind iar.

Programul?

Mă uit în jur după ceva care să mă ghideze cât de cât şi zăresc sub un tub de spray un manual. Îl înşfac şi încep să-l frunzăresc.

Opţiunea de încărcare pe jumătate se referă exclusiv la programele de prespălare A3-E2 şi la programele de clătire suplimentară G2-L7, cu excepţia H4.

Poftim?

Ei, haide. Am absolvit la Cambridge. Pentru numele lui Dumnezeu, am învăţat limba latină. Pot să înţeleg atâta lucru. Dau la altă pagină.

Programele E5 şi FI exclud ciclul de centrifugare CU EXCEPŢIA CAZULUI ÎN CARE butonul „S” este apăsat cinci secunde înainte de începere SAU zece secunde în timpul programului în cazul programului E5 (pentru rufe care nu sunt din lână).

Nu reuşesc deloc să-i dau de cap. Examenul meu la litigiile internaţionale între corporaţii a fost de un milion de ori mai uşor decât chestia asta. OK, hai să uităm de manual. Să ne folosim bunul simţ. Apăs scurt pe tastatură cu cel mai competent aer de menajeră de care sunt în stare.

PROGRAMUL K3? Începe să pâlpâie ecranul.

— Dar eu nu vreau programul K3! Spun, roşie la faţă.

Dă-mi altceva! Apăs pe toate butoanele, dar maşina mă ignoră. Aud apa năvălind înăuntru şi văd că se aprinde o lumină verde.

DEMARARE K3, pâlpâie cuvintele pe ecran. PROGRAM PENTRU SPĂLARE DIFICILĂ ŢESĂTURI GROASE.

Spălare dificilă? Ţesături groase?

— Opreşte-te! Zic cu respiraţia tăiată şi încep să apăs cu putere toate butoanele. Stai! Încep să dau cu şutul în ea disperată. Stai!

— S-a întâmplat ceva? Se aude glasul lui Trish din bucătărie şi sar de lângă maşină, netezindu-mi părul.

— Să… nu! Nimic! În clipa în care apare în uşă, îmi iau un zâmbet profesionist. Tocmai… am pus nişte rufe la spălat.

— Bravo. Îmi întinde o cămaşă cu dungi. Dacă eşti drăguţă, te rog să-i coşi domnului Geiger nasturele care i-a căzut…

— Sigur că da! Iau cămaşa înghiţind în sec.

— Şi iată şi lista cu îndatoririle tale! Îmi întinde o foaie de hârtie. Nu e completă, dar cred că pentru început ajunge…

În clipa în care privirea îmi cade asupra listei nesfârşite, mă cuprinde o uşoară sfârşeală.

Făcut paturile, măturat şi spălat treptele de la intrare… aranjat florile… lustruit toate oglinzile… făcut ordine în bufeturi… spălat rufele… curăţat băile zilnic…

— Spune-mi, există vreun lucru pe lista asta care să-ţi

pună vreo problemă? Adaugă Trish.

— Să… nu! Glasul îmi e uşor sugrumat. Nu, nici cea mai mică problemă!

— Dar am să te rog să începi cu călcatul, continuă fermă. Mi-e teamă că ai văzut şi tu, sunt destul de multe. Nu ştiu cum se face, dar mereu se adună… Din motive numai de ea ştiute, Trish priveşte în sus. Îi urmăresc privirea, cuprinsă brusc de o presimţire neagră. Acolo, deasupra capetelor noastre, se află un munte de cămăşi şifonate care atârnă pe un suport de lemn, la uscat. Cel puţin treizeci.

În clipa în care le văd, simt că mi se taie picioarele. Habar n-am cum se calcă o cămaşă. N-am ţinut în viaţa mea în mină un fier de călcat. Ce-o să fac?

— Bănuiesc că o să le netezeşti cât ai clipi! Adaugă veselă. Masa de călcat e acolo, adaugă cu un semn uşor din cap.

— Îhm, mersi! Îngaim.

Lucrul cel mai important e să par convingătoare. O să scot masa de călcat, o să aştept până pleacă… după care o să-mi fac un plan de bătaie.

Apuc masa cu nişte gesturi cât mai fireşti cu putinţă, de parcă aş face asta de când mă ştiu. Apăs pe unul dintre picioarele de metal, dar nu vrea să se mişte. Încerc cu altul, tot fără succes. Trag tot mai tare, până când mă încing de efort, dar a naibii drăcovenie nici nu se mişcă. Cum naiba s-o deschid?

— Are o clemă, spune Trish, privindu-mă cu mirare.

Dedesubt.

— A. Sigur că da! îi arunc un zâmbet, după care încep să bâjbâi în jurul mesei, împingând şi apăsând până când, fără nicio avertizare, drăcovenia aia se desface într-un triunghi cu picioare pe două laturi, care glisează. Îmi alunecă din mână şi se opreşte singură la o înălţime de vreo şaizeci şi ceva de centimetri, unde se fixează cu un clic.

— Aşa! Râd pentru a-mi ascunde fâstâceala. Păi atunci… să o reglez.

Ridic masa şi încerc să modific înălţimea picioarelor, dar chestia aia nu vrea deloc să se mişte. În timp ce mă agit fără rost, întorcând-o pe toate feţele, obrajii îmi iau foc. Cum dracu' funcţionează chestia asta?

— Sinceră să fiu, dacă mă gândesc mai bine, arunc în treacăt, parcă prefer ca masa de călcat să fie mai joasă. O s-o las aşa cum e.

— Dar nu poţi să calci la înălţimea asta! Spune Trish chicotind uimită. Trage de mâner! Trebuie să tragi destul de tare… stai să-ţi arăt.

Îmi ia masa din mână şi din două mişcări o aranjează la înălţimea care trebuie.

— Bănuiesc că eşti învăţată cu un alt model, adaugă înţeleaptă în timp ce clema se închide cu un ţăcănit. Fiecare are propria şmecherie.

— Categoric! Spun uşurată prinzând din zbor această scuză. Evident! Sunt mult mai obişnuită să lucrez cu o… o… o Nimbus 2000.

Trish mă scrutează uşor uimită.

— Asta nu e mătura lui Harry Potter?

La naiba.

Ştiam eu c-o ştiu de undeva.

— Ba da… aşa e, spun într-un final, cu faţa în flăcări. Dar este, de asemenea şi o marcă foarte cunoscută de mese de călcat. De fapt, cred că mătura a fost botezată aşa… ăă… după masa de călcat.

— Serios? Trish pare fascinată. Habar n-am avut! Spre groaza mea, se sprijină de uşă şi-şi aprinde, fără grabă, o ţigară. Nu mă băga în seamă! Adaugă, cu glasul înecat în fum. Tu vezi-ţi de treabă!

Să-mi văd de treabă?

— Uite şi fierul, adaugă cu un gest al mâinii. În spatele tău.

— Să… super! Mersi! Iau fierul de călcat şi îl bag în priză, cât pot de încet, inima îmi bate cu putere. Nu pot să fac asta. Trebuie neapărat să găsesc o ieşire. Dar nu-mi trece nimic prin cap. În mintea mea e un vid absolut.

— Cred că fierul s-a încălzit destul! Spune Trish săritoare.

— Da! O aprob, aruncându-i un zâmbet schimonosit.

N-am de ales. Va trebui să încep să calc. Iau una dintre cămăşile de deasupra şi o întind stângace pe masa de călcat, trăgând cât pot de timp. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Domnului Geiger nu-i place să aibă gulerele prea apretate, mă atenţionează Trish.

Prea ce? Mă uit în jur cu o privire hăituită şi ochii îmi cad pe o sticlă cu eticheta Spray pentru apretat.

— Am înţeles! Înghit în sec, încercând să-mi ascund panica. Păi, cred că… am să ajung la etapa cu apretatul… imediat…

Fără să-mi vină să cred ce fac, ridic fierul. E mult mai greu decât mi-am imaginat şi scoate un nor de aburi înspăimântător. Cu maximă gingăşie, îl cobor spre ţesătura de bumbac. N-am nici cea mai vagă idee ce parte a cămăşii ţintesc. Mai bine închid ochii.

Şi din senin se aude un ţârâit venind dinspre bucătărie. Telefonul. Slavă Domnului… slavă Domnului… slavă Domnului…

— Of, cine-o fi? Spune Trish, încruntată. Scuze, Samantha. Cred că trebuie să mă duc să răspund.

— Nicio problemă! Strig ridicând puţin vocea. Nu vă faceţi griji! Eu îmi văd de treabă…

În clipa în care Trish iese din cameră, trântesc fierul jos cu zgomot şi-mi îngrop capul în mâini.

Sunt nebună. N-o să meargă niciodată. Nu sunt făcută să fiu menajeră. Aburii fierului de călcat îmi pufăie în faţă şi ţip, speriată. Îl scot din priză şi mă prăbuşesc lângă perete. E abia nouă şi douăzeci şi sunt deja cu nervii la pământ.

Şi eu care credeam că e foarte stresant să fii avocat.

Unsprezece

În momentul în care Trish se întoarce în bucătărie, mi-

am mai revenit. Pot să fac asta. Sigur că pot. Doar nu e fizică cuantică. E menaj.

— Samantha, mi-e teamă că azi va trebui să te lăsăm singură, spune Trish uşor îngrijorată. Domnul Geiger a plecat la golf, iar eu mă duc să văd Mercedesul cel nou al unei foarte bune prietene. Crezi că te descurci singură?

— Sigur că da! Zic, sforţându-mă să nu par exagerat de veselă. Nu vă faceţi griji pentru mine. Serios. O să-mi văd de ale mele…

— Ai terminat cu călcatul? Se uită spre spălătorie, impresionată.

Dacă am terminat? Ce-şi închipuie că sunt, Wonder Woman?

— Să vă spun drept, m-am gândit să las călcatul deocamdată şi mă ocup mai întâi de restul casei, spun, pe un ton cât se poate de sec. De obicei, aşa fac.

— Categoric. Încuviinţează cu hotărâre. Cum crezi că e mai bine. Şi, fiindcă din păcate eu n-am să-ţi pot răspunde la eventualele întrebări, o va face Nathaniel! Face un semn spre uşă. V-aţi cunoscut, nu?

— A, zic în clipa în care intră îmbrăcat în nişte blugi rupţi şi cu părul în dezordine. Ăă… da. Bună din nou.

E un pic ciudat să-l văd în dimineaţa asta, după toate dramele de aseară. În momentul în care privirile ni se întâlnesc, colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Bună, zice. Cum merge?

— Foarte bine! Zic pe un ton lejer. Perfect.

— Nathaniel ştie tot ce e de ştiut despre casa asta,

intervine Trish, care se dă cu ruj. Aşa că dacă nu găseşti ceva… dacă vrei să ştii cum se deschide o uşă sau orice altceva… el e omul pe care să-l întrebi.

— Am să ţin minte, zic. Mersi.

— Dar, Nathaniel, te rog foarte mult să n-o deranjezi pe Samantha, adaugă Trish, aruncându-i o privire severă. Fiindcă ea are tabieturile ei.

— Evident, spune Nathaniel, încuviinţând grav din cap. În clipa în care Trish ne întoarce spatele, îmi aruncă o privire amuzată şi simt că mi se urcă sângele în obraji.

Adică ce vrea să spună cu asta? De unde ştie că nu am tabieturile mele? Doar fiindcă nu ştiu să gătesc, nu înseamnă că nu pot să fac absolut nimic.

— Deci totul e OK, da? Trish îşi ia geanta. Ai găsit chestiile de curăţat?

— Să… mă uit în jur confuză.

— În spălătorie! Dispare un moment, după care reapare cu o cădiţă albastră plină de produse de curăţat, pe care o trânteşte pe masă. Poftim! Şi nu uita de Marigolds! Adaugă veselă.

De ce să nu uit?

— Mănuşile de cauciuc, spune Nathaniel. Ia o pereche imensă de mănuşi roz din cădiţă şi mi le întinde cu o uşoară înclinare a capului.

— Da, mulţumesc, spun cu un aer demn. Ştiam şi eu.

N-am purtat în viaţa mea mănuşi de cauciuc. Făcând eforturi ca dezgustul să nu mi se citească pe faţă, îmi bag degetele în ele.

O, Doamne. În viaţa mea n-am simţit pe piele ceva atât de fără formă, de cauciucat şi de… dezgustător. Trebuie să port chestiile astea toată ziua?

— Au revoooir! strigă Trish din hol şi uşa de la intrare se închide cu zgomot în urma ei.

— Aşa! Spun. Păi… să-mi văd de treabă.

Aştept ca Nathaniel să plece, dar el se reazemă de masă şi mă priveşte întrebător.

— Ai măcar cea mai vagă idee despre cum se face curat într-o casă?

Încep să mă simt de-a dreptul insultată. Oare chiar arăt ca o persoană care nu e în stare să facă curat într-o casă?

— Evident că ştiu cum se face curat într-o casă. Dau ochii peste cap.

— I-am spus mamei despre tine aseară. Îmi zâmbeşte brusc, de parcă tocmai şi-ar fi amintit conversaţia, iar eu îl privesc bănuitoare.

— Ce-a zis?

— Oricum, spune Nathaniel ridicând privirea, a zis că e de acord să te înveţe să găteşti. Şi i-am zis că probabil ai nevoie şi de nişte ponturi pentru curăţenie…

— N-am nevoie de niciun fel de ponturi pentru curăţenie! îi răspund. Am făcut curat în mi ştiu câte case, de mii de ori. Sinceră să fiu, ar cam trebui să m-apuc.

— Fă abstracţie de mine, spune Nathaniel ridicând din umeri.

Las că-i arăt eu lui. Cu aerul cel mai profesionalist din

lume, iau un spray din cădiţă şi dau cu el pe blatul de la bucătărie. Aşa. Cine zice că nu ştiu ce fac?

— Deci ai făcut curat în nu ştiu câte case, spune Nathaniel, privindu-mă.

— Da. În milioane de case.

Sprayul s-a solidificat în picături mici cenuşii, ca de cristal. Le şterg repede cu o cârpă, dar nu vor să se ia. La naiba.

Mă uit mai bine la tub. „A NU SE FOLOSI PE SUPRAFEŢE DE GRANIT”. La naiba.

— În orice caz, spun, acoperind iute picăturile cu cârpa. Îmi stai în drum. Iau un pămătuf de praf din cădiţă şi încep să mătur cu el firimiturile de pe masă. Scuză-mă…

— Atunci te las, spune Nathaniel, cu un început de surâs în colţul gurii. Se uită la pămătuf. N-ar fi mai bine să foloseşti pentru asta o perie. Şi un făraş?

Mă uit confuză la pămătuf. Şi ăsta ce-are? Şi oricum, cine e el, inspectorul-şef de la ministerul prafului?

— Am metodele mele, spun, înălţând semeaţă capul. Mulţumesc.

— OK. Zâmbeşte. Ne vedem mai târziu.

N-o să-l las să mă intimideze. Sunt cât se poate de capabilă să fac curat în casa asta. Nu-mi t trebuie decât… un plan. Da. O fişă de pontaj, ca la serviciu.

În clipa în care Nathaniel a dispărut, înşfac un stilou şi o hârtie şi încep să scriu repede o listă pentru ziua de azi. Mă şi văd mişcându-mă graţioasă de la o treabă la alta, cu peria într-o mână şi pămătuful în cealaltă, punând totul

în ordine. Ca Mary Poppins.

9.30 – 9.36 Făcut paturile

9.36 – 9.42 Scos rufele din maşină şi pus în uscător

9.42 – 10.00 Făcut curăţenie în băi

Când termin de scris lista, o recitesc cu un nou elan de optimism. E mai bine. Aşa mai merge, în ritmul ăsta, pe la prânz am terminat.

9.36 La naiba. Nu pot să fac patul ăsta. De ce nu vrea aşternutul ăsta să stea întins?

9.42 Şi de ce sunt saltelele atât de grele?

9.54 E curată tortură. În viaţa mea nu m-au durut braţele atât de tare. Păturile cântăresc o tonă, iar aşternuturile nu vor să stea drepte şi habar n-am cum să aranjez nenorocitele alea de colţuri. Oare cum fac asta cameristele? Cum?

10.30 În sfârşit. O oră întreagă de muncă grea şi am reuşit să fac fix un pat. Deja am rămas foarte tare în urmă. Dar nu contează. Nu trebuie să mă opresc. Urmează spălatul.

10.36 Nu. Te rog, nu.

Cu greu îmi fac curaj să mă uit mai bine. E un dezastru total. Toate lucrurile din maşina de spălat s-au făcut roz. Fiecare lucruşor.

Ce s-a întâmplat?

Cu degetele tremurânde, pescuiesc un cardigan ud de caşmir. Când l-am pus înăuntru, era! Ei. Iar acum are o culoare greţoasă de vată de zahăr. Ştiam eu că programul K3 nu sună bine deloc. Ştiam eu…

Calmează-te. Trebuie să existe o soluţie, trebuie. Caut disperată cu privirea printre şirurile de produse îngrămădite pe rafturi. Stain Away… Vanish. Trebuie să existe un remediu. Trebuie doar să mă gândesc…

10.42 OK, am răspunsul. S-ar putea ca rezultatul să nu fie impecabil, dar altă soluţie n-am.

11.00 Tocmai am cheltuit 852 de lire pentru înlocuirea tuturor hainelor din maşină, cu altele cât mai asemănătoare. Cei de la departamentul de shopping personalizat de la Harrods au fost foarte săritori şi le vor trimite mâine, cu o livrare expres. Mă rog din suflet ca Trish şi Eddie să nu observe că garderoba lor s-a regenerat ca prin farmec.

Acum va trebui să arunc toate hainele roz. Şi să trec la următorul punct de pe listă.

11.06 Şi… să călcatul. Cum o să mă descurc?

11.12 Aşa. M-am uitat în ziarul local şi am găsit o soluţie şi la chestia asta. O fată din sat o să vină să ia rufele, o să le calce până dimineaţă pentru suma de trei lire o cămaşă şi o să-i coasă nasturele lui Eddie.

Până acum, slujba asta m-a costat aproape o mie de lire. Şi nu e nici măcar ora prânzului.

11.42 Totul merge ca pe roate. Am băgat aspiratorul şi mă-nţeleg foarte bine cu el…

La naiba. Ce-a fost asta? Ce-a intrat în furtun? Şi ce scârţâie aşa?

L-am stricat?

11.48 Oare cât o costa un aspirator?

12.24 Mă dor picioarele de mor. Am stat în genunchi pe gresia tare, am curăţat baia şi mi s-a părut că a durat o veşnicie. Am şănţuleţe în genunchi, acolo unde marginile plăcilor mi-au intrat în carne, mi-e cald de mor, iar produsele chimice de curăţat mă fac să tuşesc. Nu vreau decât să mă odihnesc puţin. Dar trebuie să continui. Nu mă pot opri nici măcar un moment. Sunt atât de în urmă…

12.30 Ce naiba e cu sticla asta de clor? Cum s-o fi deschizând? O răsucesc în toate părţile nedumerită, uitându-mă la săgeţile de pe capac. De ce nu iese nimic? OK, o s-o strâng foarte, foarte tare…

La naiba. Mai avea puţin şi-mi nimerea drept în ochi.

12.32 LA NAIBA. Ce mi-a făcut la PĂR?

Pe la ora trei sunt complet depăşită. N-am bifat decât jumătate din lucrurile de pe listă şi nu mă văd deloc ajungând la capătul ei. Habar n-am cum face lumea curat. E cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

Nu mă mişc deloc graţioasă ca Mary Poppins. Sar de la o treabă neterminată la alta, ca un pui fără cap. În clipa asta stau în picioare pe un scaun şi şterg oglinda din salon. Dar e ca într-un vis urât. Cu cât frec mai mult, cu atât se murdăreşte mai tare.

Mă privesc din când în când în oglindă. În viaţa mea n-am arătat mai neîngrijită. Am un păr ca de nebună, cu o şuviţă grotescă de un blond-verzui în locul în care m-am stropit cu clor. Faţa mi-e roşie şi transpirată, mâinile trandafirii şi umflate de durere de la atâta frecat, iar ochii injectaţi.

De ce nu se ia? De ce?

— Şterge-te! Strig, aproape plângând de frustrare. Şterge-te, lua-te-ar naiba de… lua-te-ar naiba de…

— Samantha.

Mă opresc brusc din frecat şi-l văd pe Nathaniel stând în uşă şi uitându-se la oglinda murdară.

— Cu oţet ai încercat?

— Cu oţeti Mă holbez la el neîncrezătoare.

— Atacă grăsimea, adaugă. E bun pentru geamuri.

— A. Bine. Pun cârpa jos, încercând să-mi recapăt calmul. Da, ştiam şi eu asta.

Nathaniel clatină din cap.

— Ba nu ştiai.

Mă uit la chipul lui hotărât. N-are niciun rost să mă mai prefac. Ştie că n-am făcut curat în nicio casă în viaţa mea.

— Ai dreptate, recunosc în cele din urmă. N-am ştiut.

În clipa în care mă dau jos de pe scaun mi se împleticesc picioarele de oboseală. Mă apuc de poliţa căminului, încercând să ridic din nou capul.

— Ar trebui să iei o pauză, spune Nathaniel 1 ferm. Te-am văzut, ai muncit toată ziua. Al mâncat ceva?

— N-am avut timp.

Mă las să cad pe un scaun, brusc prea slăbită ca să mă mai pot mişca. Mă doare fiecare muşchi, chiar şi muşchii pe care habar n-aveam că-i am. Mă simt de parcă aş fi alergat la maraton. Sau aş fi trecut înot Canalul Mânecii. Şi încă n-am lustruit lemnăria şi n-am bătut

preşurile.

— E… mai greu decât am crezut, zic într-un final. Mult mai greu.

— Îhâm. Încuviinţează, privindu-mă mai atent. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Clor, zic scurt. Când spălam WC-ul.

Pufneşte într-un râs înfundat, dar nu mă uit la el. Sinceră să fiu, mi se fâlfâie de tot şi de toate.

— Un lucru e sigur, spune. Nu te dai în lături în la muncă. Cu timpul o să fie mai uşor…

— Nu pot s-o fac. Cuvintele îmi scapă înainte de a le putea opri. Nu pot să fac lucrul ăsta. Sunt… un caz irecuperabil.

— Ba sigur că poţi. Caută în rucsac şi scoate o cutie de Cola. Poftim, ia asta. Nu poţi să lucrezi IViră combustibil.

— Mersi, zic şi o iau recunoscătoare. O deschid şi iau o înghiţitură şi mi se pare cea mai minunată băutură pe care am gustat-o vreodată. Mai iau o gură mare şi lacomă, apoi încă una.

— Să ştii că oferta mai e încă valabilă, adaugă după o pauză. Dacă vrei, mama e gata să te înveţe.

— Serios? Mă şterg la gură, îmi dau părul transpirat de pe faţă şi-l privesc. Crezi că… ar face asta?

— E genul de om căruia îi plac provocările. Zâmbeşte. O să te înveţe cum să descurci în bucătărie. Se uită ironic la oglinda murdară.

Mă trece instantaneu un val de umilinţă şi-mi feresc

privirea. Nu vreau să fiu o neajutorată. Nu vreau să am nevoie de meditaţii. Eu nu sunt aşa. Vreau să pot face asta singură, fără să cer ajutorul nimănui.

Dar trebuie să fiu realistă. Adevărul e că am nevoie de ajutor.

Măcar pentru motivul că, dacă o ţin ca azi, în două săptămâni dau faliment.

Mă întorc spre Nathaniel.

— Ar fi extraordinar, spun recunoscătoare. Mi-ar plăcea mult. Mersi.

Doisprezece

Sâmbătă dimineaţa când mă trezesc inima îmi bate cu putere şi sar în picioare agitată, înnebunită la gândul tuturor lucrurilor pe care le am de făcut…

După care mă opresc, asemeni unei maşini care frânează la un stop. O clipă, nici nu sunt în stare să mă mişc. Apoi, şovăind, mă scufund înapoi în pat, copleşită de cea mai ciudată şi mai extraordinară senzaţie pe care am trăit-o vreodată.

Nu am nimic de făcut.

Nu am niciun contract de citit, niciun e-mail la care să trebuiască să răspund, nicio şedinţă urgentă la birou. Nimic.

Mă încrunt, încercând să-mi amintesc când a fost ultima oară când n-am avut nimic de făcut. Şi mi se pare că nu mi s-a întâmplat niciodată să n-am nimic de făcut, de când aveam şapte ani. Mă dau jos din pat, mă duc la fereastră şi mă uit afară la dimineaţa abia începută, la

cerul albastru şi transparent, încercând să mă obişnuiesc cu ideea. E ziua mea liberă. Nimeni nu poate să-mi ceară nimic. Nimeni nu mă poate suna pentru a-mi solicita prezenţa. E timpul meu şi numai al meu. Timpul meu personal.

Pe când stau la fereastră şi meditez la asta, mă cuprinde o senzaţie ciudată. Mă simt uşoară ca un balon cu heliu, parcă plutesc. Pe chip îmi înfloreşte un zâmbet de beatitudine. Privirea mea se întâlneşte cu cea a imaginii mele reflectată în sticla ferestrei. Pentru prima oară în viaţa mea, pot să fac absolut orice doresc.

Mă uit la ceas, e abia şapte şi un sfert. Întreaga zi se întinde în faţa mea, ca o foaie albă de hârtie. Oare ce să fac? Cu ce să încep? Simt bucuria invadându-mă din nou, până când mai am puţin şi izbucnesc efectiv în râs.

Am început deja să-mi fac fişa de pontaj a zilei în minte. Uită de intervalele de şase minute. Uită de grabă. Azi, timpul meu se măsoară în ore. O oră pentru zăbovit în baie şi pentru îmbrăcat. O oră pentru luat micul dejun în tihnă. O oră pentru citit ziarul, din scoarţă-n scoarţă. O să am cea mai indolentă, cea mai trândavă, cea mai plăcută dimineaţă din viaţa mea de adult.

În clipa în care intru în baie, simt că mă dor toţi muşchii. Muşchi pe care n-am ştiut niciodată că-i am. Nu ştiu de ce nu s-a gândit nimeni să scoată bani din şedinţe de făcut curat, ca alternativă la fitness. Umplu cada cu apă fierbinte şi torn în ea nişte ulei de baie de-al lui Trish, după care mă scufund în apa parfumată şi mă întind pe spate

fericită.

Grozav. Am să stau aici până mă uită Dumnezeu.

Închid ochii, lăsând apa să-mi scalde umerii şi timpul să plutească pe lângă mine în fuioare lungi. Cred că am aţipit chiar, o vreme. În viaţa mea n-am petrecut atâta timp în baie.

În cele din urmă deschid ochii, iau un prosop şi ies din cadă. În momentul în care încep să mă şterg, iau ceasul şi mă uit să văd cât e, doar aşa, de curiozitate.

Şapte jumate.

Poftim?

Totul n-a durat decât un sfert de oră?

Mă cuprinde nedumerirea. Cum naiba de n-a durat decât un sfert de oră? Stau în picioare, cu apa prelingându-mi-se pe corp, uşor nehotărâtă, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să intru la loc în cadă şi să o iau de la început, de data asta fără niciun fel de grabă.

Dar nu. Ar fi prea ciudat. Nu contează. Am făcut baie repede. Ei şi ce? O să am grijă să-mi iau mai pe îndelete micul dejun. Să-l savurez cu adevărat.

Măcar bine că am nişte haine să-mi pun pe mine. Aseară, Trish m-a luat cu ea la un mall aflat la câţiva kilometri, ca să-mi fac provizii de lenjerie intimă, pantaloni scurţi şi rochii de vară. Mi-a zis că mă lasă pe mine să-mi aleg şi a sfârşit prin a mă bate la cap şi a alege ea totul… şi nu ştiu cum, m-am trezit că nu am nici măcar un articol de îmbrăcăminte de culoare neagră.

Îmi pun cu grijă o rochie roz mulată şi o pereche de

sandale şi mă uit în oglindă. E prima oară când port roz în viaţa mea. Dar, spre uimirea mea, nu îmi stă rău deloc! Singurul lucru care mă deranjează e şuviţa decolorată. Va trebui să fac ceva în privinţa ei.

Pornesc pe hol, dar dinspre dormitorul soţilor Geiger nu se aude nici cel mai mic zgomot.

Trec în linişte pe lângă uşa lor, simţindu-mă brusc stânjenită. O să fie un pic ciudat să mă aflu în casa lor tot weekendul, fără să am nimic de făcut. Mai bine ies la plimbare mai încolo. Ca să nu le stau în drum.

În bucătăria strălucind de curăţenie ca întotdeauna e linişte, dar încep să mă simt tot mai puţin intimidată. Măcar acum ştiu să umblu cu cafetiera şi cu prăjitorul de pâine şi în cămară am găsit o tonă de gemuri. O să-mi pregătesc un mic dejun cu toast, suc de portocale şi marmeladă de ghimbir şi o ceaşcă de cafea. Şi am să citesc ziarul, din scoarţă-n scoarţă. Asta o să dureze până pe la ora unşpe, după care văd eu ce fac.

Găsesc pe preşul de la intrare un exemplar din The Times şi vin cu el în bucătărie, exact în clipa în care feliile de pâine sar din prăjitor.

Asta da viaţă.

Mă aşez lângă fereastră, crănţănind din pâinea prăjită, sorbind din cafea şi răsfoind alene ziarul. În cele din urmă, după ce devorez trei felii, două ceşti de cafea şi toate secţiunile de duminică, îmi întind braţele cu un căscat uriaş i mă uit la ceas.

Nu-mi vine să cred. E abia opt fără patru minute.

Ce-o fi cu mine? Parcă zisesem c-o să-mi iau micul dejun fără pic de grabă. Trebuia să-mi ia toată dimineaţa. Şi nu să termin totul în fix douăzeci de minute.

OK… nu contează. N-are rost să mă stresez din atâta lucru. O să găsesc eu altă metodă de a mă relaxa.

Pun farfuria şi tacâmurile în maşina de spălat vase şi şterg firimiturile de pe masă. După care mă aşez iar şi mă uit în jur. Mă întreb ce să fac în continuare. E prea devreme ca să ies din casă.

Îmi dau brusc seama că bat darabana cu degetele în masă. Mă opresc şi mă uit o clipă la mâinile mele. E ridicol. E prima mea zi cu adevărat liberă din ultimii zece ani. Ar trebui să fiu relaxată. Haide, nu se poate să nu găsesc ceva relaxant de făcut.

Ce face lumea când e liberă? Îmi vin instantaneu în minte o serie de imagini de la televizor. Ce-ar fi să-mi mai fac o cafea? Dar am băut deja două. Nu prea mai am chef de încă una. Să citesc încă o dată ziarul? Dar am o memorie aproape fotografică. Aşa că n-are niciun rost să recitesc ce-am citit deja.

Privirea îmi zboară pe fereastră, unde o veveriţă stă cocoţată pe un stâlp de piatră şi se uită în jur cu ochi ageri. Poate că am să ies în curte. Să mă bucur de grădină, de vietăţile sălbatice şi de roua dimineţii. E o idee foarte bună.

Doar că problema cu roua dimineţii e că te cam udă la picioare. Îmi croiesc stresată drum prin iarba umedă, dorindu-mi să nu-mi fi luat sandalele decupate în faţă. Sau

să-mi fi amânat plimbarea pentru mai târziu.

Grădina e mult mai mare decât mi se păruse. Pornesc pe peluză spre un gard viu ornamental unde pare că se sfârşeşte totul şi-mi dau seama că dincolo de el e o altă secţiune a grădinii, mărginită într-o parte de o livadă, iar în cealaltă, în stânga mea, de un fel de grădină împrejmuită cu gard de piatră.

E o grădină uluitoare. Până şi eu îmi dau seama de asta. Florile sunt viu colorate fără a fi ţipătoare, fiecare zid e acoperit cu nu ştiu ce soi de iederă superbă sau cu viţă de vie şi, în timp ce mă îndrept spre livadă, zăresc pere mici, aurii atârnând de crengile copacilor. Nu cred că am mai văzut vreodată în viaţa mea o pară crescând într-un copac.

Mă plimb printre arborii fructiferi spre o porţiune imensă, în formă pătrată, de pământ cafeniu, cu plante care cresc în şiruri una lângă alta. Astea trebuie să fie legumele. Ating uşor cu vârful piciorului una dintre ele. Ar putea fi varză sau salată verde. Sau, poate, frunze ale unei plante care creşte sub pământ.

Sinceră să fiu, poate să fie şi un extraterestru. Habar n-am.

Mai rătăcesc o vreme, după care mă aşez pe o bancă de lemn acoperită cu muşchi şi mă uit în un tufiş din apropiere presărat cu flori albe. Mm. Ce drăguţ.

Şi acum? Oare ce fac oamenii în grădinile lor?

Îmi trece prin cap că aş putea să-mi iau ceva de citit. Sau să sun pe cineva. Simt nişte furnicături ciudate în

degete. Mă uit la ceas. E abia opt şi şaişpe minute. O, Doamne.

Ei hai, nu pot să renunţ aşa uşor. O să mai fil au aici un timp şi-o să mă bucur de linişte. Mă las pe spate, mă aşez confortabil pe bancă şi mă uit la pasărea care scormoneşte în pământ, lângă mine.

După care mă uit din nou la ceas. Opt şi optâşpe minute.

Nu pot să fac asta.

Nu pot să nu fac nimic toată ziua. O să înnebunesc. Trebuie să mă duc să cumpăr alt ziar de la magazinul din sat. Dacă au Război şi pace, o să cumpăr şi cartea asta. Mă ridic şi pornesc cu pas grăbit înapoi spre peluză, când un bip care se aude dinspre buzunarul meu mă face să mă opresc în loc.

E mobilul meu. Am primit un SMS. Cineva mi-a trimis un SMS, sâmbăta, dis-de-dimineaţă. Scot mobilul şi mă uit la el, cuprinsă de o nervozitate subită. N-am mai avut niciun contact cu lumea exterioară de o zi şi ceva.

Ştiu că mai sunt şi alte mesaje în telefon, dar nu am citit niciunul. Ştiu că am mesaje şi în mesageria vocală, dar nu am ascultat niciunul. Nu vreau să ştiu. Am pus un zid între mine şi toate astea.

Pun mâna pe mobil, spunându-mi că ar fi mai bine să-l bag la loc în buzunar. Însă acum mi-a fost stârnită curiozitatea. Cineva mi-a trimis un SMS acum doar câteva secunde. Cineva, undeva, a ţinut în mână mobilul şi a tastat un mesaj pentru mine. Am o viziune subită cu Guy,

în pantaloni sport şi cămaşă albastră, ţinuta lui din afara orelor de program. Îl văd stând la birou, scriind încruntat.

Cerându-şi scuze.

Dându-mi veşti. Despre o evoluţie surprinzătoare a situaţiei, pe care nici n-aş fi crezut-o posibilă ieri…

Nu mă pot abţine. În ciuda tuturor celor întâmplate, simt o mică licărire de speranţă. Pe când stau aici, pe peluză dis-de-dimineaţă, simt că mintea îmi e trasă cu forţa afară din această grădină, înapoi la Londra, înapoi la birou. Unde a trecut o zi întreagă fără mine. Câte nu se pot întâmpla în douăzeci şi patru de ore! Lucrurile ne pot schimba. În cine ştie ce mod miraculos, poate că lucrurile au luat o întorsătură pozitivă.

Sau… s-au înrăutăţit şi mai tare. S-au hotărât hi! Mă dea în judecată. Mă aduc în faţa instanţei.

Încordarea îmi creşte în suflet, cu fiecare clipă. Apuc şi mai strâns mobilul. Trebuie să ştiu. Mine sau rău. Deschid telefonul şi găsesc textul. K de la un număr pe care nu-l cunosc.

Cine? Cine naiba îmi dă SMS?

Cu un sentiment neplăcut, apăs OK ca să-l citesc.

Bună samantha, sunt nathaniel.

Nathaniel?

Nathaniel?

Sunt atât de uşurată, că izbucnesc în râs. Sigur că da! I-am dat ieri numărul de mobil, pentru mama lui. Apăs pe buton ca să citesc şi restul mesajului.

Dacă te interesează, mama poate începe lecţiile de

gătit cu tine azi. Nat

Lecţiile de gătit. Mă străbate un fior de încântare. Da. Ăsta e modul cel mai plăcut în care îmi pot petrece restul zilei. Apăs pe Răspunde şi scriu repede:

Mi-ar plăcea, mersi, sam

Îl expediez zâmbind uşor. Ce amuzant! Un minut sau două mai târziu, telefonul bipăie din nou.

La ce oră? E prea devreme la 11? Nat

Mă uit la ceas. Mai sunt două ore şi jumătate până la unşpe.

Două ore şi jumătate în care n-am nimic de făcut în afară de a citi ziarul şi a-i evita pe Trish şi pe Eddie. Apăs pe Răspunde.

Nu s-ar putea la 10? Sam

La zece fără cinci sunt în hol, gata de plecare. Se pare că locuinţa mamei lui Nathaniel nu e prea uşor de găsit, aşa că planul e să ne întâlnim aici şi să mă conducă el. Îmi studiez chipul în oglindă şi mă crispez. Şuviţa decolorată sare în ochi mai tare ca niciodată. Îmi dau părul în faţă şi în spate de câteva ori – dar nu o pot ascunde nicicum. Poate pot să merg cu mâna pusă absent în creştet, de parcă aş medita profund. Încerc câteva poze fireşti în oglindă.

— Te doare capul?

Mă răsucesc pe călcâie şi îl văd pe Nathaniel în cadrul uşii deschise, îmbrăcat într-o cămaşă simplă şi jeanşi.

— Să… nu, spun, cu mâna încă la cap. Tocmai…

N-are niciun sens. Las mâna jos şi Nathaniel se uită o

clipă la şuviţă.

— Arăţi simpatic, zice. Ca un bursuc.

— Un bursuc? Spun, ofensată. Nu arăt deloc ca un bursuc.

Arunc o privire rapidă în oglindă, ca să mă asigur. Nu, nu arăt ca un bursuc.

— Bursucii sunt nişte creaturi foarte frumoase, spune Nathaniel ridicând din umeri. Dac-aş avea de ales între a arăta ca un bursuc sau ca o hermelină, aş alege bursucul.

Ia stai aşa. Cine a zis că ar trebui să aleg între bursuc şi hermelină? Nici măcar nu ştiu cum am ajuns la conversaţia asta.

— Poate că ar trebui să plecăm, zic cu un aer demn. Îmi iau geanta, îmi mai arunc o ultimă privire de control în oglindă şi apăs pe clanţă.

OK. Poate că aduc un pic cu un bursuc.

Aerul văratic a început deja să se încălzească şi îl inspir recunoscătoare, în timp ce păşim pe aleea de pietriş. Simt un miros floral plăcut, pe care am sentimentul că-l recunosc…

— Caprifoi şi iasomie! Exclam subit.

Am ulei de baie Jo Malone acasă.

— Uite caprifoiul, acolo pe zid. Nat arată spre o plantă încâlcită, cu flori de culoare gălbui deschis de pe piatra veche, îngălbenită. Acum un an l-am pus.

Mă uit cu interes la florile delicate. Deci aşa arată caprifoiul?

— Dar iasomie nu există aici în zona asta, spune mirat.

Ţi se pare ţie că miroase a iasomie?

— Să… îmi întind vag braţele. Poate că nu.

Mai bine nu pomenesc nimic despre uleiul meu de baie Jo Malone în momentul ăsta. Sau şi mai bine, niciodată.

În clipa în care ieşim de pe alee îmi dau seama că e prima oară când ies de pe proprietatea familiei Geiger de când am venit aici – dacă nu pun la socoteală mersul la cumpărături împreună cu Trish, când am fost mult prea ocupată să-i caut CD-ul cu Celine Dion ca să mai fiu atentă la împrejurimi. Nathaniel a făcut stânga şi merge cu paşi mari pe drum – dar eu pur şi simplu nu mă pot mişca. Mă uit cu gura căscată la priveliştea din faţa mea. Satul ăsta e absolut uluitor de frumos.

Habar n-am avut.

Mă uit în jur şi privirea îmi zăboveşte cu nesaţ asupra zidurilor vechi, de culoarea mierii. Şirurile de case vechi cu acoperişuri foarte abrupte. Pârâul mărginit de sălcii. Mai sus pe drum se zăreşte barul pe care l-am remarcat în prima noapte, cu faţada ornată cu coşuri de flori. În depărtare, se aude tropot de cai. Nu există absolut nimic care să facă notă discordantă. Totul e calm şi blând şi pare că există aici de sute de ani.

— Samantha?

Nathaniel a observat, în cele din urmă, că am rămas ţintuită locului.

— Îmi cer scuze. Mă grăbesc să-l ajung din urmă. E un loc incredibil de frumos! Nici nu mi-am dat seama până

acum.

— E drăguţ. Simt în tonul lui o urmă de mândrie. Cam plin de turişti, dar… Ridică din umeri.

— Habar n-am avut! Pornim mai departe, dar nu mă pot opri să nu mă uit în jur, cu ochii măriţi de uimire. Ia uite la pârâul ăla! la uite, ce bisericuţă superbă!

Mă simt ca un copil care descoperă o jucărie nouă. Nu am prea fost la ţară până acum. Întotdeauna fie am stat în Londra, fie am plecat în străinătate. Am fost în Toscana de atâtea ori că nici nu le mai ştiu şirul şi la un moment dat, când mama a fost detaşată pe post acolo, am stat şase luni la New York. Dar n-am fost în viaţa mea la Cotswolds.

Traversăm pârâul pe un pod vechi, de piatră, în arcadă. Mă opresc o clipă pe pod şi mă uit la răţuşte şi la lebede.

— E pur şi simplu splendid. Trag adânc aer în piept. Absolut superb.

— N-ai văzut nimic din toate astea când ai venit? Nathaniel mă priveşte amuzat. Ce-ai făcut, ai coborât dintr-o bulă de aer, direct din cer?

Îmi amintesc călătoria mea şi toată panica, tulburarea şi disperarea care puseseră stăpânire pe mine. Cum am coborât din tren, cu capul zvâcnindu-mi, văzând în faţa ochilor doar o ceaţă.

— Cam aşa ceva, spun într-un final. Nu m-am uitat pe unde merg.

Ne uităm la două lebede care plutesc pe sub podeţ cu un aer princiar. Apoi mă uit la ceas. E deja zece şi cinci.

— Ar cam trebui să mergem, zic tresărind. Ne aşteaptă mama ta.

— Nu-i nicio grabă, strigă Nathaniel când mă vede iuţind pasul spre capătul podului. Avem toată ziua la dispoziţie. Sare de pe pod şi mi se alătură. E OK. Poţi să mergi mai încet.

Porneşte pe stradă şi eu mă iau după el, încercând să păşesc la fel de relaxată ca el. Dar nu sunt obişnuită cu un ritm atât de lejer. Sunt obişnuită să merg cu paşi mari pe trotuare aglomerate, croindu-mi loc cu cotul şi împingând.

— Eşti din satul ăsta? îl întreb, încercând să merg mai agale.

— Îhâm. O coteşte spre stânga, pe o uliţă pietruită. M-am întors când s-a îmbolnăvit tata. După care a murit şi a trebuit să-i preiau o parte din îndatoriri. Să am grijă de mama. I-a fost foarte greu. Era la pământ cu banii… toate erau la pământ.

— Îmi pare rău, zic stângace. Mai ai şi alte rude?

— Un frate, Jake. El s-a întors pentru doar o săptămână. Şovăie. Are propria lui afacere. De mare succes.

Tonul îi e la fel de lejer ca întotdeauna, însă parcă de data asta simt o urmă de… ceva. Poate că n-am să-l mai întreb nimic despre familia lui.

— Sinceră să fiu, eu m-aş muta aici, spun cu entuziasm.

Nathaniel mă priveşte uşor ciudat.

— Dar locuieşti deja aici, îmi aminteşte.

La auzul vorbelor lui, îmi dau seama că are dreptate. Teoretic, aşa e.

Merg mai departe, încercând să mă obişnuiesc cu acest nou gând. Toată viaţa, cu excepţia celor trei ani petrecuţi la Cambridge, n-am locuit decât la Londra. De când mă ştiu am avut un cod poştal care începe cu NW. Şi un număr cu 0207. Asta sunt. Asta… am fost.

Dar mă simt deja tot mai departe de cea care am fost. Când mă gândesc cum eram în urmă cu doar o săptămână e ca şi cum m-aş privi prin hârtie de calc.

Tot ce am preţuit vreodată a fost distrus. Şi încă mai simt durerea şi rănile. Însă, în acelaşi timp… simt cu toată fiinţa că în faţă mi se deschid mai multe posibilităţi decât mi s-au deschis vreodată. Inspir adânc, trăgând în piept aerul de ţară şi mă cuprinde un val de optimism, aproape de euforie. Cu un impuls, mă opresc lângă un copac şi mă uit la crengile grele şi verzi.

— Există o poezie superbă a lui Walt Whitman despre un stejar. Ridic o mână şi mângâi cu căldură scoarţa rece şi aspră. „Demult, în Louisiana, am văzut cum creştea un stejar. Se înălţa spre cer stingher, de crengile-i atârna muşchiul verde”.

Arunc o privire spre Nathaniel, sperând pe jumătate ca vorbele mele să-l impresioneze.

— Asta e mesteacăn, zice, arătând din cap spre copac.

A. Da.

Nu cunosc nicio poezie cu mesteceni.

— Am ajuns. Deschide o poartă veche de fier şi-mi

arată o potecă de piatră spre o căsuţă cu perdele cu flori albastre la ferestre. Vino să-ţi fac cunoştinţă cu cea care te va învăţa să găteşti.

Mama lui Nathaniel nu e deloc aşa cum m-am aşteptat. Mi-o imaginam ca pe un personaj drăgălaş gen Mrs. Tiggywinkle[6], cu părul argintiu prins în coc şi ochelari cu jumătate de lentilă pe vârful nasului. Spre mirarea mea, mă întâmpină o femeie subţirică şi drăguţă, cu o faţă foarte vioaie. Are nişte ochi albaştri-deschis, conturaţi cu un dermatograf fin. Părul cărunt e împletit în două cozi ce-i încadrează chipul, poartă un şorţ peste blugi, tricou şi espadrile şi frământă cu putere nu ştiu ce fel de aluat.

— Mamă. Nathaniel zâmbeşte şi mă împinge uşor în bucătărie. Uite-o. Ea e Samantha. Samantha… mama mea. Iris.

— Samantha. Bine ai venit. Iris ridică privirea şi o văd măsurându-mă din cap până-n picioare, în timp ce continuă să frământe aluatul. Lasă-mă doar puţin, să termin aici.

Nathaniel îmi face semn să stau jos şi mă aşez cu grijă pe un scaun de lemn. Bucătăria se află în partea din spate a casei şi e luminoasă şi însorită. Peste tot în jur sunt flori în ghivece de pământ. Zăresc un aragaz din alte vremuri, o masă uzată de lemn şi o uşă care dă spre curte. Tocmai când încep să mă întreb dacă ar trebui să fac conversaţie,

6 Unul dintre cele mai îndrăgite personaje ale cărţilor pentru copii scrise şi ilustrate de Beatrix Potter (1866-1943) (n.tr.).

în cameră intră o găină, care începe să scormonească.

— Ia te uită, o găină! Mă trezesc spunând.

— Da, o găină. O văd pe Iris privindu-mă cu un amuzament ironic. N-ai mai văzut niciodată o găină?

Ba da, la raionul de alimente congelate de la Waitrose. Găina se îndreaptă cu ciocul întins drept spre picioarele mele încălţate în sandale decupate în faţă, iar eu le ascund repede sub scaun, prefăcându-mă că asta intenţionam să fac.

— Aşa. Iris ridică aluatul, îl pune într-o tavă rotundă, deschide uşa grea a cuptorului şi bagă tava înăuntru.

Îşi spală mâinile pline de făină la chiuvetă, după care se întoarce cu faţa spre mine.

— Şi zi aşa, vrei să înveţi să găteşti. Tonul ei e prietenos, dar sec. Îmi dau imediat seama că e o femeie care nu face risipă de cuvinte.

— Da, zâmbesc. Vă rog.

— Cordon bleu, chestii din astea simandicoase, se bagă şi Nathaniel, care stă rezemat de plită.

— Şi cam ce experienţă ai în domeniul ăsta? Iris se şterge pe mâini cu un prosop cu pătrăţele albe şi roşii. Nathaniel mi-a spus că nu ştii absolut nimic. Dar nu pot să cred aşa ceva. Împătureşte prosopul şi îmi zâmbeşte pentru prima oară. Ce ştii să faci? La ce anume te pricepi?

Privirea ei scrutătoare şi albastră îmi provoacă o uşoară nervozitate. Îmi storc creierii, încercând să-mi aduc aminte dacă pot spune că mă pricep la ceva.

— Păi… pot să… pot să… îhm… fac pâine prăjită,

spun. Cam asta.

— Pâine prăjită? Pare complet luată prin surprindere. Doar atât, pâine prăjită?

— Şi gogoşi, adaug repede. Prăjiturile de ceai… adică tot ce poate fi făcut cu un toaster…

— Dar de gătit? Întinde prosopul pe un suport de metal de lângă plită şi mă priveşte puţin mai atentă. Dar… o omletă? Nu se poate să nu ştii să faci o omletă.

Înghit în sec.

— Sincer, nu.

Iris e atât de uluită încât simt că-mi iau foc obrajii.

— N-am făcut niciodată ore de gospodărie la şcoală, îi explic. Aşa că nu am învăţat niciodată să gătesc.

— Dar nu se poate ca mama ta… sau bunica ta… Amuţeşte în clipa în care clatin din cap.

Nimeni?

Îmi muşc buzele. Iris trage adânc aer în piept, de parcă acum ar înţelege cu adevărat situaţia.

— Deci nu ştii să găteşti absolut nimic. Şi ce le-ai promis soţilor Geiger că le găteşti?

O, Doamne.

— Trish a vrut să-i prezint meniul pe toată săptămâna viitoare. Aşa că… îhm… am încropit un meniu plecând de la asta.

Scot ruşinată din geantă meniul şifonat de la Maxim’s şi i-l întind.

— Miel înăbuşit cu arpagic cu cartof fondant şi crustă de brânză de capră, garnisit cu piure de spanac cu

nucşoară, citeşte siderată.

Cineva pufneşte în râs şi, când ridic ochii, îl văd pe Nathaniel scuturându-se de râs.

— Asta a fost tot ce am avut la mine! Mă apăr. Ce era să le zic, peşte cu cartofi prăjiţi?

— Assemble e musaca. Iris continuă să citească de pe listă. Asta e o denumire simandicoasă pentru plăcinta ciobanului. Pot să te învăţ, fără probleme. Iar păstrăvul înăbuşit cu alune e destul de simplu de făcut… Coboară cu degetul pe pagină, apoi, într-un final, ridică ochii spre mine, uşor încruntată. O să te-nvăţ toate felurile astea de mâncare, Samantha. Dar n-o să fie uşor. Dacă n-ai mai gătit niciodată în viaţa ta. Se uită la Nathaniel. Nu ştiu ce să zic…

Când îi văd expresia, mă străbate un fior de nelinişte. Dă, Doamne, să nu spună că-şi retrage oferta.

— Învăţ repede. Mă aplec uşor în faţă. Şi o să muncesc din greu. O să fac tot ce e nevoie. Îmi doresc foarte, foarte mult să fac asta.

O privesc cât pot de sincer în ochi, încercând să-i transmit mesajul. Te rog. Am nevoie de asta.

— Bine, spune într-un final. Hai să te-nvăţ să găteşti.

Ia dintr-un bufet un cântar de gătit şi eu profit de ocazie ca să bag mâna în geantă, după un carneţel şi un stilou. Când se întoarce şi mă vede, Iris pare de-a dreptul amuzată.

— Ce faci cu astea? Arată din cap spre cap.

— Îmi iau notiţe, îi explic. Scriu data şi dedesubt

„Lecţia de gătit nr. 1”, subliniez, apoi mă uit la ea. Iris clatină uşor din cap.

— Samantha, n-o să iei nicio notiţă, spune. Gătitul n-are nicio legătură cu scrisul. Trebuie să guşti. Să simţi. Să pipăi. Să miroşi.

— Aha. Încuviinţez din cap cu un aer inteligent.

Să ţin minte asta. Desfac repede capacul stiloului şi scriu „Gătit gustat, mirosit, simţit etc.” Pun din nou capacul la stilou şi ridic privirea. Iris se holbează la mine uluită.

— Să guşti, spune, luându-mi din mână carnetul şi stiloul. Nu să scrii. Trebuie să-ţi foloseşti simţurile. Instinctele.

Ridică încet capacul unei cratiţe care fierbe pe foc şi bagă o lingură în ea.

— Uite, gustă asta.

Duc încetişor lingura la gură.

— Sos, spun imediat. Delicios! Adaug, ca o fată politicoasă ce sunt.

Iris scutură din cap.

— Nu-mi spune ce crezi că e. Spune-mi ce simţi în sosul ăsta.

Mă uit confuză la ea. E o întrebare capcană, precis.

— Păi, simt… sos.

Expresia ei nu se schimbă. Evident aşteaptă un alt răspuns din partea mea.

— Să… carne? Mă aventurez.

— Şi altceva?

În mintea mea e un vid absolut. Nu mă pot gândi la nimic altceva. Pe bune acum, e doar un sos. Ce poţi să mai spui despre sos?

— Ia mai gustă o dată. Iris nu se dă bătută. Trebuie să te străduieşti mai tare.

Mă înroşesc La faţă, chinuindu-mă să găsesc ceva de spus. Mă simt ca un copil tembel din fundul clasei, care nu ştie tabla înmulţirii cu doi.

— Carne… apă… Mă sforţez disperată să-mi dau seama din ce altceva e făcut sosul ăsta. Făină! Zic cu o inspiraţie subită.

— Samantha, nu-ţi cer să identifici ingredientele. Spune-mi doar care e senzaţia ta. Îmi întinde lingura, pentru a treia oară. Mai gustă o dată – şi de data asta închide ochii.

Să închid ochii?

— OK. Înghit sosul din lingură şi închid ochii, ascultătoare.

— Aşa. Ce simţi? Aud glasul lui Iris în ureche. Concentrează-te asupra aromelor. Doar asupra lor.

Cu ochii complet închişi, uit de tot restul şi-mi concentrez întreaga atenţie asupra gurii mele. Şi nu simt decât lichidul cald şi sărat de pe limba mea. Sare. Asta e una dintre arome. Şi un iz dulceag… şi… mai există încă o aromă de care devin conştientă în clipa în care sosul îmi alunecă pe gât…

E ca şi cum în faţa mea ar apărea pe rând mai multe culori. Întâi cele aprinse, care-ţi sar în ochi, apoi cele mai

subtile, pe care aproape că nu le remarci…

— E sărat şi are gust de carne… spun încet, fără să deschid ochii. Şi dulce… şi… aproape ca de fruct? De… cireşe?

Deschid ochii, uşor dezorientată. Iris mă priveşte scrutător. În spatele ei îl observ acum pe Nathaniel, care mă urmăreşte şi el. La vederea lui, mă fâstâcesc uşor. Să guşti sosul cu ochii închişi e o treabă destul de intimă, tocmai îi am aflat. Şi nu sunt prea sigură că vreau să mă privească cineva când fac asta.

Iris pare să înţeleagă imediat.

— Nathaniel, zice pe un ton energic, o să avem nevoie de ingrediente pentru toate felurile astea de mâncare. Întocmeşte rapid o listă şi i-o întinde. Fugi repede şi cumpără-ni-le, dragul meu.

În clipa în care el părăseşte încăperea, ea mă priveşte, cu un surâs vag.

— A fost mult mai bine.

— Sfinte Sisoe, uite c-am nimerit-o! Zic plină de speranţă şi Iris începe să râdă, dându-şi capul pe spate.

— Nu încă, scumpo, mai e mult pân-acolo! Uite, ia un şorţ. Îmi întinde un şorţ cu dungi alb-roşii şi mi-l leg în jurul mijlocului, foarte sigură pe mine.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că mă ajutaţi, spun şovăitoare în timp ce ea scoate ceapa şi nu ştiu ce legumă portocalie pe care nu o recunosc. Vă sunt foarte recunoscătoare.

— Îmi plac provocările. Mă priveşte cu ochi

strălucitori. Sinceră să fiu, mă cam plictisesc. Nathaniel face totul pentru mine. Câteodată, prea mult.

— Dar totuşi. Nici măcar nu mă cunoşteaţi…

— Mi-a plăcut ce mi-a spus despre tine. Scoate un tocător imens şi greu de lemn. Mi-a spus cum ai reuşit să ieşi din încurcătură zilele trecute. Ai avut o prezenţă de spirit de invidiat.

— Trebuia să fac ceva. Îi zâmbesc uşor încordată.

— Şi, drept rezultat, ţi-au mărit salariul. Minunat. Când zâmbeşte, în jurul ochilor i se formează riduri fine, ca nişte raze. Trish Geiger e o femeie tare prostuţă.

— Îmi place de ea, spun, cuprinsă brusc de loialitate.

— Şi mie. Iris încuviinţează din cap. S-a purtat foarte frumos cu Nathaniel. Dar nu se poate să nu fi observat că nu stă prea bine la capitolul inteligenţă.

O spune pe un ton atât de fără drept de apel încât îmi vine să râd. Mă uit la ea în timp ce pune pe foc o oală uriaşă şi strălucitoare, după care se întoarce spre mine, cu braţele încrucişate.

— Deci i-ai păcălit ca la carte.

— Da, zâmbesc. Habar n-au cine sunt.

— Şi cine eşti?

Întrebarea ei mă ia total pe nepregătite. Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

— Ăsta e numele tău adevărat, Samantha?

— Da! Zic şocată.

— Scuză-mă, am fost puţin cam directă. Ridică o mână, cerându-şi scuze. Dar pune-te puţin în locul meu:

într-un sat de la ţară apare din senin o fată, care îşi ia o slujbă la care nu se pricepe… Se opreşte, de parcă şi-ar căuta cuvintele. E adevărat ce mi-a spus Nathaniel, că tocmai ai încheiat o relaţie care ţi-a lăsat un gust amar?

— Da, murmur, cu capul plecat. Îi simt privirea iscoditoare cântărindu-mă.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta, nu?

— Nu prea. Nu. Nu vreau.

În clipa în care ridic privirea, citesc în ochii oi că mă înţelege.

— Nicio problemă. Ridică un cuţit. Aşa, hai să ne apucăm de treabă. Suflecă-ţi mânecile, leagă-ţi părul la spate şi spală-te pe mâini. O să te învăţ cum se taie o ceapă.

Ne petrecem tot weekendul gătind.

Învăţ să tai o ceapă în felii subţiri, să o întorc pe partea cealaltă şi să fac cubuleţe fine. Învăţ să tai verdeaţa cu un cuţit cu lamă curbată, învăţ cum să amestec făina şi ghimbirul măcinat cu bucăţi de carne, pe care să le trântesc apoi într-un tuci super încins. Învăţ că aluatul pentru pateuri trebuie făcut rapid, cu mâinile reci, lângă fereastră. Învăţ cum se curăţă fasolea verde mai rapid, în apă fiartă, pentru sote cu unt.

Acum o săptămână nu ştiam nici măcar ce e ăla sote.

În pauzele de gătit stau pe treptele din spate ale casei, lângă Iris, mă uit la găinile care scormonesc în pământ, beau o ceaşcă de cafea abia făcută şi muşc dintr-o brioşă de dovleac sau dintr-un sandviş cu pâine de casă,

brânză de burduf şi salată verde.

— Mănâncă şi savurează ce mănânci! Îmi spune Iris de fiecare dată, întinzându-mi porţia mea, după care clatină din cap a reproş când încep să mănânc. Nu aşa de repede! Nu te grăbi! Gustă mâncarea!

Duminică după-masă, sub atenta supraveghere a lui Iris, fac friptură de pui umplut cu salvie şi ceapă, cu broccoli înăbuşit în aburi, morcovi cu aromă de chimen şi cartofi la cuptor, în clipa în care scot tava imensă de tablă din cuptor, mă opresc o clipă şi savurez mirosul cald de pui. În viaţa mea n-am simţit un miros atât de îmbietor de mâncare gătită în casă. Puiul e auriu; pieliţa rumenită şi crocantă e presărată cu piperul pe care l-am măcinat mai devreme; zeama încă sfârâie în tigaie.

— E momentul să facem sosul, strigă Iris din celălalt colţ al bucătăriei. Scoate puiul şi pune-l pe platou… şi acoperă-l. Trebuie să rămână cald… Acum înclină uşor tava. Vezi picăturile alea mari de grăsime care plutesc la suprafaţă? Trebuie să le scoţi cu lingura.

În timp ce vorbeşte tocmai termină plăcinta cu prune. Unge foaia de deasupra cu unt şi o bagă rapid la cuptor, după care culege din zbor o cârpă şi şterge masa. Am urmărit-o toată ziua mişcându-se cu rapiditate şi siguranţă prin bucătărie, gustând din toate felurile, complet stăpână pe situaţie. Nu există nici urmă de panică în atitudinea ei. Fiecare lucru se întâmplă exact aşa cum trebuie să se întâmple.

— Aşa. Acum stă lângă mine şi se uită cum amestec în

sos. Continuă… o să se îngroaşe imediat…

Nu-mi vine să cred că fac sos. Fac sos.

Şi – ca toate celelalte lucruri din bucătăria asta – funcţionează. Ingredientele mă ascultă. Amestecul de zeamă lăsată de pui, ciorbă de legume cu carne şi făină se transformă într-un lichid fin şi frumos mirositor.

— Foarte bine! Spune Iris. Acum toarnă-l în sosiera asta drăguţă încălzită… strecoară bucăţelele rămase… vezi ce uşor a fost?

— E o vrăjitorie, spun bulversată. De-asta te ascultă toate în bucătăria asta. Eşti o bucătăreasă vrăjitoare.

— O bucătăreasă vrăjitoare! Chicoteşte. Îmi place. Acum gata. Dă-ţi jos şorţul. E timpul să savurăm ce-am pregătit. Îşi scoate şorţul şi întinde mâna după al meu. Nathaniel, ai terminat cu masa?

Nathaniel a intrat şi a ieşit din bucătărie tot weekendul şi m-am obişnuit cu prezenţa lui. Ba, mai exact, am fost atât de prinsă cu gătitul, că abia dacă l-am mai băgat în seamă. Acum pune pe masa de lemn suporturi pentru farfurii, tacâmuri vechi cu mâner de os şi şervete fine cu pătrăţele.

— Vin pentru bucătărese, spune Iris, scoţând o sticlă din frigider şi destupând-o. Îmi toarnă un pahar, după care arată înspre masă. Te rog stai jos, Samantha. Ai făcut destule pentru un weekend. Cred că eşti frântă.

— Mi-e foarte bine! Zic automat. Dar în clipa în care mă aşez pe cel mai apropiat scaun, îmi dau seama cât de epuizată sunt. Închid ochii şi simt că mă relaxez pentru

prima dată pe ziua de azi. Mă dor braţele şi spatele de la atâta tocat şi amestecat. Simţurile mi-au fost bombardate cu mirosuri şi gusturi şi cu senzaţii noi.

— Să nu adormi! Glasul lui Iris mă scoate brusc din amorţeală. Asta e răsplata noastră! Nathaniel, scumpule, pune friptura de pui făcută de Samantha aici. Poţi să începi s-o tai.

Deschid ochii şi îl văd pe Nathaniel îndreptându-se spre masă cu platoul cu friptură de pui. În clipa în care o văd din nou, aşa crocantă, aurie şi suculentă, mă străbate un nou val de mândrie. Primul meu pui la cuptor. Aproape că-mi vine să-i fac o poză.

— Doar nu vrei să spui că tu ai făcut ăsta? Spune Nathaniel prefăcându-se mirat.

Ha ha ha. Ştie foarte bine că eu l-am făcut. Dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— E doar o chestie pe care am făcut-o rapid mai devreme… Ridic modestă din umeri. Un fleac pentru specialişti în cordon bleu de calibrul meu.

Nathaniel taie puiul cu o îndemânare de expert, iar Iris pune garniturile în farfurii. După ce ne-am servit cu toţii, se aşază şi ridică paharul.

— În sănătatea ta, Samantha. Te-ai descurcat de minune.

— Mersi. Îi zâmbesc şi mă pregătesc să iau o gură de vin, când îmi dau seama că ceilalţi doi comeseni nu fac nicio mişcare.

— Şi pentru Ben, adaugă Iris blând.

— Duminica ne aducem întotdeauna aminte de tata, explică Nathaniel.

— A. Şovăi, apoi ridic paharul.

— Aşa. Cu privirea strălucitoare, Iris pune paharul jos. Momentul adevărului. Ia o gură de pui şi o privesc mestecându-l. Fac eforturi să-mi stăpânesc nervozitatea.

— Foarte bun. Încuviinţează. Foarte bun, într-adevăr.

Fără voia mea, un zâmbet larg îmi înfloreşte pe chip.

— Serios? E bun?

Iris ridică paharul în cinstea mea.

— Pe cuvântul meu. În orice caz, are gust de friptură de pui.

Stau scăldată în lumina blândă a serii, mai mult mâncând decât vorbind şi ascultându-i pe ceilalţi doi, care vorbesc. Îmi povestesc despre Eddie şi Trish, despre cum au încercat mai demult să cumpere biserica satului şi să o transforme într-un conac de oaspeţi şi nu mă pot abţine să im râd. Nathaniel îmi arată planurile pentru grădina familiei Geiger şi-mi desenează o schiţă îi bulevardului cu tei pe care l-a făcut la Marchant House. Pe măsură ce se însufleţeşte desenează tot mai rapid şi ciotul de creion din mâna lui se face tot mai mic. Iris mă vede privindu-l plină de admiraţie şi-mi arată o acuarelă cu iazul satului, atârnată pe perete.

— Ben a făcut-o. Apoi arată spre Nathaniel. Îl moşteneşte pe taică-su.

Atmosfera e atât de lejeră şi de relaxată, atât le diferită de orice masă pe care am luat-o vreodată acasă.

Nimeni nu vorbeşte la telefon. Nimeni nu se grăbeşte să ajungă în altă parte. Aş putea să stau aici toată noaptea.

În clipa în care masa se apropie în fine de sfârşit, îmi dreg glasul.

— Iris, vreau doar să-ţi mai mulţumesc încă o dată.

— Mi-a făcut plăcere. Ia o gură de plăcintă de prune. Întotdeauna mi-a plăcut să dau ordine şi indicaţii preţioase.

— Serios, îţi sunt foarte recunoscătoare. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Weekendul viitor o să facem lasagna. Şi gnocchi! Iris ia o gură de vin şi se şterge cu şervetul la gură. O să fie un weekend în stil italian.

— Weekendul viitor? Mă holbez la ea. Dar…

— Doar nu crezi c-ai terminat, nu? Izbucneşte în hohote de râs. Abia am început cu tine.

— Dar… Nu pot să profit cu neruşinare de toate weekendurile tale…

— Încă nu-ţi dau diploma de absolvire, spune cu o asprime simulată. Aşa că n-ai de ales. Zi, la ce mai ai nevoie de ajutor? La curăţenie? La spălat?

Mă simt uşor jenată. E clar că e la curent şi cu păţania mea de ieri.

— Nu prea ştiu cum să folosesc maşina de spălat, recunosc într-un final.

— O să ne ocupăm şi de asta. Încuviinţează din cap. O să trec eu pe la tine într-o zi când sunt ei plecaţi şi-o să mă uit la ea.

— Şi nu ştiu să cos nasturi…

— Nasturi. Ia o bucată de hârtie şi un creion şi începe să noteze pe ea, încă mestecând. Ştii să tiveşti un material?

— Ăă…

— Tivit. Scrie mai departe. La călcat te pricepi? Ridică privirea, brusc alarmată. Nu se poate să nu fi călcat la viaţa ta. La capitolul ăsta nu prea văd cum ai fi putut să-i tragi în piept.

— Le trimit la Stacey Nicholson, îi mărturisesc. E din sat. Şi-mi ia trei lire de cămaşă.

— Stacey Nicholson? Iris lasă creionul jos. Tălâmba aia cu capu’ în nori?

— În anunţ zicea că are experienţă la călcatul rufelor.

— Are cinşpe ani! Iris îşi trage scaunul, de-a dreptul siderată. Samantha, n-are niciun rost s-o plăteşti pe Stacey Nicholson ca să-ţi calce rufele. O să înveţi s-o faci singură.

— Dar eu niciodată…

— O să te-nvăţ eu. Oricine poate să calce. Intră într-o cămăruţă de lângă bucătărie, scoate o masă veche de călcat, acoperită cu un material cu flori şi o desface, după care mă cheamă lângă ea Ce trebuie să calci?

— În principiu, cămăşile domnului Geiger, spun, apropiindu-mă stresată de masa de călcat.

— Foarte bine. Bagă fierul în priză şi învârte rotiţa. Încins, pentru bumbac. Aştepţi până se încălzeşte fierul. N-are rost să începi până nu ajunge la temperatura potrivită. Aşa, hai să-ţi arăt cum se calcă o cămaşă…

Începe să caute încruntată printr-un maldăr cu rufe curate din cămăruţă.

— Cămăşi… cămăşi… Nathaniel, dă-ţi, te rog, cămaşa jos o clipă.

Încremenesc. Uitându-mă la Nathaniel, văd că şi el a încremenit.

— Doamne, ce idei îţi mai trec prin cap, mamă! Râde jenat.

— Ei, hai, nu te prosti, dragul meu, spune Iris nerăbdătoare. Poţi să o dai jos o secundă. Doar n-o să ne jenăm acuma. Te jenezi cumva, Samantha?

— Îhm… Vocea mea are un sunet spart. Îhm… nu, sigur că nu…

— Fii atentă, pe aici iese aburul. Apasă pe unul din butoanele fierului şi, printr-un orificiu, ţâşneşte un jet de aburi. Întotdeauna să verifici dacă are apă înăuntru… Nathaniel! Aştept!

Prin aburul des, îl văd pe Nathaniel descheindu-şi încet nasturii cămăşii. Apuc să zăresc o porţiune de piele bronzată şi cobor grăbită privirea.

Hai să nu ne comportăm ca nişte adolescenţi, îşi dă jos cămaşa. Ce mare lucru?

Îi aruncă mamei lui cămaşa, iar ea o prinde cu o mână sigură. Rămân cu ochii aţintiţi în podea. N-am de gând să mă uit la el.

N-am de gând să mă uit la el.

— Începi cu gulerul… Iris netezeşte cămaşa pe masa de călcat. Uite, nu trebuie să apeşi prea tare. Îmi conduce

mâna în timp ce fierul alunecă pe ţesătură. Abia atingi materialul…

E complet ridicol. Sunt o femeie matură, în toată firea. Pot să mă uit la un bărbat la bustul gol fără să mă ia cu leşin. O să… arunc doar o privire. Da. Ca să-mi scot chestia asta din minte.

— Acum platca. Iris răsuceşte cămaşa pe masă şi încep iar să calc. Foarte bine… acum, manşetele…

Întorc grăbită cămaşa pentru a călca mânecile şi, în clipa în care fac asta, ridic, accidental-cu-intenţie, ochii.

Sfinte Hristoase.

Nu sunt sigură că planul-meu-cu-scosul-din-minte o să funcţioneze, până la urmă.

— Samantha? Iris îmi ia fierul din mână. Vezi că arzi cămaşa!

— A! Îmi vin în fire. Scuze. Mă… gândeam aiurea.

— Îţi ard foarte tare obrajii. Iris îşi pune mâna, curioasă, pe obrajii mei. Te simţi bine, scumpo?

— Cred că e de la… îhm… Abur. Încep din nou să calc, iar faţa îmi dogorăşte ca un furnal.

Iris începe să mă dirijeze din nou, dar nu aud niciun cuvânt din ce spune. Mâna mi se mişcă orbeşte pe masa de călcat, în sus şi-n jos, în timp ce eu mă gândesc obsesiv la a) Nathaniel, b) Nathaniel fără cămaşă, c) dacă Nathaniel o avea o prietenă.

În cele din urmă scutur cămaşa perfect călcată, cu pliurile ca la carte.

— Foarte bine! Spune Iris, aplaudându-mă. După ce

mai capeţi puţină experienţă, o să poţi să faci asta în maxim patru minute.

— Arată super, spune Nathaniel zâmbind şi întinzând mâna. Mersi.

— Cu plăcere! Reuşesc să îngaim cu un glas ca un scâncet sugrumat şi-mi feresc grăbită privirea, însă inima îmi bate nebuneşte.

Bravo. Bravo, ce să zic. L-am văzut o clipă la bustul gol şi m-am îndrăgostit pe loc de el.

Pe bune, credeam că sunt ceva mai profundă.

Treisprezece

N-are iubită.

Am reuşit să scot informaţia asta de la Trish aseară, sub pretextul că o întreb despre vecini. Se pare că a existat o fată din Gloucester, dar povestea s-ar fi terminat acum nu ştiu câte luni. Drumul e liber. Am nevoie doar de-o strategie.

În timp ce fac duş şi mă îmbrac a doua zi dimineaţă nu mă gândesc decât la Nathaniel. Sunt conştientă de faptul că e un comportament de puştoaică de paisprezece ani; că nu mai e mult şi-o să încep să scriu peste tot „Samantha îl iubeşte pe Nathaniel” cu inimioare în loc de punctul pe i. Dar nu-mi pasă. N-a fost mare sfârâială nici când am fost o adultă cu mega-carieră şi capul pe umeri.

Mă pieptăn cu peria, uitându-mă la câmpurile verzi acoperite de ceaţă şi mă simt inexplicabil de uşoară. N-am niciun motiv să fiu atât de fericită. Pe hârtie, totul continuă

să fie catastrofal. Cariera mea de mare perspectivă s-a sfârşit. Familia mea habar n-are unde sunt. Câştig un salariu de nu ştiu câte ori mai mic decât înainte, iar serviciul meu presupune, printre altele, să ridic de pe jos chiloţii murdari ai altor persoane.

Şi totuşi nu pot să nu lălăi fericită în timp ce-mi fac patul.

Viaţa mi s-a schimbat şi, odată cu ea, mă schimb şi eu. E ca şi cum vechea Samantha monocromă a pălit şi a devenit o păpuşă de hârtie. Am aruncat-o în apă şi s-a topit încet până n-a mai rămas nimic. Iar în locul ei a apărut o nouă Samantha. Una cu mult mai multe posibilităţi.

N-am alergat niciodată până acum după un bărbat. Dar la fel de adevărat e şi că până ieri n-am făcut în viaţa mea friptură de pui. Dacă pot să fac asta, pot şi să invit un tip să iasă cu mine, nu? Vechea Samantha ar fi stat cuminte şi ar fi aşteptat să facă el primul pas. Ei bine, noua Samantha nu va face asta. Am văzut emisiuni despre prima întâlnire la televizor, ştiu regulile. E vorba doar de priviri, limbajul trupului şi conversaţie pe un ton de flirt.

Mă duc la oglindă şi, pentru prima oară de când am ajuns aici, mă privesc cu onestitate, cât de critic pot.

Şi regret instantaneu. Era mai bine să nu fi ştiut.

În primul rând, cum ar fi posibil să-i stea cuiva bine cu un halat de nailon? Înşfac o curea, o strâng în jurul mijlocului şi-mi ridic halatul până când e cu vreo şapte-opt centimetri mai scurt, cum purtam la şcoală.

— Bună! Spun către imaginea mea din oglindă şi-mi

dau nonşalant părul pe spate. Bună, Nathaniel. Bună, Nat.

Tot ce-mi mai trebuie acum e o tonă de dermatograf dat aiurea şi-o să arăt exact ca pe vremea când aveam paişpe ani.

Îmi iau portfardul şi petrec cam zece minute aplicându-mi şi ştergându-mi machiajul, până când reuşesc o variantă de machiaj natural şi subtil şi totuşi definit. Asta în cazul în care n-am pierdut complet aiurea zece minute. Habar n-am.

Acum punctul doi, limbajul trupului. Mă încrunt, încercând să-mi amintesc regulile de la televizor. Dacă o femeie e atrasă de un bărbat, i se dilată pupilele. De asemenea, se va apleca în mod vizibil în faţă, va râde la glumele lui şi-şi va expune încheieturile şi palmele.

Mă aplec spre imaginea mea din oglindă ca să văd cum dă şi întind mâna.

Arăt ca Iisus.

O să încerc faza cu râsul pe ton de flirt.

— Ha ha ha! Exclam cu voce tare. M-ai dat pe spate!

Acum arăt ca un Iisus care a luat ceva la bord.

Nu sunt prea convinsă că în felul ăsta îmi sporesc şansele.

Cobor, trag draperiile, lăsând să intre lumina puternică a dimineţii şi ridic ziarele de pe preş. Răsfoiesc rapid Cotswold Property Magazine ca să văd cât costă o casă prin partea locului, când sună la uşă. În faţa casei stă un tip în uniformă, cu o mapă în mână, iar în spatele lui, pe alee, e parcată o dubiţă.

— Aveţi o livrare de la Professional Chef’s Equipment Direct, spune. Unde să pun cutiile?

— A, da, spun puţin temătoare. În bucătărie, vă rog. Mersi.

Echipament de gătit profesionist. Bănuiesc că-i pentru mine, marea Bucătăreasă-şefă. Speram mi nu ajungă decât abia peste câteva zile.

— Ce-i în dubiţă, Samantha? strigă Trish, coborând curioasă scările, în capot şi papuci cu loc. Flori?

— E echipamentul de gătit pe care l-aţi comandat pentru mine! Reuşesc, cumva, să-mi iau un ton entuziast.

— O, ce bine! În sfârşit! Trish mă priveşte radioasă. Acum ne vei putea ului cu meniurile tale! Parcă în seara asta avem plătică prăjită cu legume tăiate stil julienne, nu?

— Să… da! Înghit în sec. Cred că da.

— Ferea!

Sărim amândouă în lături în clipa în care doi dintre bărbaţii care se ocupă de livrare trec pe lângă noi cu braţele pline de cutii. Îi urmez la bucătărie şi privesc siderată stiva de cutii. Câte drăcovenii din astea a comandat familia Geiger?

— Să ştii că ţi-am cumpărat de toate, spune Trish, citindu-mi parcă gândurile. Haide! Poţi să le deschizi! Sunt sigură că nu mai poţi de nerăbdare!

Iau un cuţit şi încep să desfac prima cutie, în timp ce Trish sfâşie plasticul alteia, cu unghiile ei ca lama. Din marea de bule şi folii de protecţie pescuiesc o… chestie strălucitoare de inox. Ce naiba o fi asta? Mă uit repede la

eticheta de pe cutie. Formă de savarină.

— O formă de savarină! Exclam. Ce frumos! Exact ce-mi doream.

— N-am luat decât opt, spune Trish îngrijorată. Ajung?

— Să… mă uit neajutorată la cutie. Cred că sunt arhisuficiente.

— Acum, cratiţele. Trish a deschis cu unghiile o cutie plină de vase strălucitoare de aluminiu şi-mi întinde unul dintre ele, aşteptându-mi verdictul. Ni s-a spus că astea sunt de cea mai bună calitate. Îţi convin? Se ridică la standardele tale?

Mă uit la cratiţă. E nouă şi strălucitoare. Asta e cam tot ce pot să spun despre ea.

— Staţi să arunc o privire atentă, zic pe un ton cât mai profesionist. Mă uit la cratiţă, o ridic, îi studiez fundul, îmi trec degetul peste marginea ei şi, ca să ştiu o treabă, îi dau şi un bobârnac cu unghia până face ping. Da, e o cratiţă de calitate, spun într-un final. Aţi făcut o alegere bună.

— O, ce bine! Radiind de încântare, Trish atacă o altă cutie. Fii atentă la asta! Dă la o parte învelişul protector şi scoate la iveală o drăcie cu mâner de lemn. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva! Ce este, Samantha?

Mă holbez la ea în tăcere. Ce mama naibii o fi? Pare ceva între strecurătoare, râzătoare şi mixer. Mă uit repede la cutie în căutarea unui indiciu, dar eticheta a fost ruptă.

— Ce este? zice Trish iar.

Haide. Sunt bucătăreasă cu studii alese. Evident că ştiu ce este.

— Se foloseşte pentru o tehnică extrem de specializată de gătit, spun într-un final. Extrem de specializată.

— Şi ce se face cu ea? Trish se uită la mine cu nişte ochi cât cepele. Arată-mi! Îndreaptă minerul spre mine.

— Ei bine. Iau obiectul din mâna ei. E un fel de… se amestecă… mişcare circulară… laşi încheietura moale… Bat rapid aerul de câteva ori. Cam aşa ceva. E greu să vă arăt cum trebuie fără… îhm… trufe.

Trufe? De unde mi-o fi venit ideea asta?

— Când o folosesc, vă anunţ, adaug, punând rapid obiectul pe masă.

— Te rog! Trish pare de-a dreptul încântată. Şi cum se numeşte?

— Eu una îi spun… bătător de trufe, zic într-un final. Dar e posibil să i se spună şi altfel. Ce-ar fi să vă fac o cafea? Adaug iute. O să despachetez totul mai târziu.

Aprind filtrul, iau cafetiera şi arunc o privire pe geam. Nathaniel traversează peluza, cu paşi mari.

O, Doamne. Bărbatul de care m-am îndrăgostit la orizont. Bărbatul pentru care am făcut o pasiune nebunească, adolescentină.

Nu-mi pot lua ochii de la el. Soarele i se reflectă în părul blond şi poartă o pereche de blugi antici şi decoloraţi. Îl privesc ridicând un sac imens cu nu ştiu ce, învârtindu-l în aer şi aruncându-l pe o grămadă cu ceva care pare a fi bălegar.

Fără să vreau, mi-l închipui ridicându-mă şi pe mine la

fel. Legănându-mă cu aceeaşi uşurinţă în braţele lui puternice. Nu cred că sunt mult mai grea decât un sac cu cartofi…

— Şi ce-ai făcut în weekend? Îmi întrerupe Trish reveria. Abia dacă te-am văzut! Te-ai dus în oraş?

— Am fost acasă la Nathaniel, răspund fără să mă gândesc.

— La Nathaniel? Trish pare total luată prin surprindere. Acasă la grădinar? De ce?

Imediat îmi dau seama ce gafă uriaşă am făcut. Nu pot să-i spun „ca să învăţ să gătesc”. Mă uit prostită la ea preţ de câteva clipe, încercând să inventez un motiv plauzibil.

— Doar ca să… îl salut, doar atât… zic într-un final, dându-mi seama că las impresia că nu vreau să spun mai multe. Şi că obrajii mi s-au colorat instantaneu în trandafiriu.

Trish are o revelaţie bruscă şi face nişte ochi cât farfuriile.

— A, înţeleg, spune. Ce drăguţ!

— Nu! Zic repede. Nu e… sincer…

— Nu te teme! Mă întrerupe Trish cu emfază. N-o să suflu un cuvânt. Sunt discreţia în persoană. Duce un deget la buze. Poţi conta pe mine.

Înainte să apuc să mai zic ceva, îşi ia cafeaua şi iese din bucătărie. Mă aşez pe un scaun printre toate drăcoveniile şi pachetele cele noi şi mă joc cu bătătorul de trufe.

N-am fost prea inspirată. Dar bănuiesc că oricum nu contează. Atâta timp cât nu-i pomeneşte despre chestia asta lui Nathaniel.

După care îmi dau seama cât de proastă sunt. Evident că o să-i pomenească despre chestia asta lui Nathaniel. O să-i bată un apropo mama subtilităţii. Şi el cine ştie ce-o să creadă. O să fie foarte jenant. Şi asta ar putea să strice totul.

Trebuie să mă duc şi să-i spun clar care e situaţia. Că Trish m-a înţeles greşit, că nu sunt îndrăgostită de el sau ceva de genul ăsta.

În timp ce-i sugerez foarte limpede că de fapt sunt.

Mă străduiesc din răsputeri să aştept până când pregătesc micul dejun pentru Trish şi Eddie, găsesc un loc noilor ustensile de bucătărie şi pun la marinat fileurile de plătică pentru cină în ulei de măsline şi zeamă de lămâie, aşa cum m-a învăţat Iris.

După care îmi ridic puţin uniforma, îmi refac conturul ochilor cu un creion dermatograf, pentru noroc şi pornesc spre grădină, cu un coş pe care l-am găsit în debara în mână. Dacă mă întreabă Trish ce fac, culeg verdeaţă pentru pus în mâncare.

După ce mă plimb puţin prin grădină îl găsesc pe Nathaniel în livadă, stând în picioare pe o scară în spatele zidului vechi şi legând o sfoară de un copac. În clipa în care pornesc spre el mă cuprinde o nelinişte ridicolă. Am gura iască – şi nu cumva au început să-mi tremure picioarele?

Dumnezeule, ai crede că ştiu să-mi păstrez ţinuta. Ai crede că faptul că am fost avocată timp de şapte ani m-a pregătit pentru orice situaţii. Ignorându-mi tremurai pe cât îmi stă în puteri, mă opresc la picioarele scării, îmi dau părul pe spate şi-i zâmbesc, încercând să-mi ţin ochii larg deschişi, deşi îmi vine soarele în faţă.

— Bună!

— Bună! Nathaniel îmi zâmbeşte de sus, de pe scară. Cum merge?

— Bine, mulţumesc! Mult mai bine. Niciun dezastru încă…

Urmează o pauză. Îmi dau brusc seama că mă uit prea stăruitor la mâinile lui care strâng sfoara.

— Am venit după nişte… rozmarin. Arăt către coş. Ai?

— Sigur că da. Îţi tai imediat. Sare de pe scară şi pornim pe potecă, spre grădina de verdeţuri.

Aici, departe de casă, e o linişte absolută, nu se aude decât bâzâitul insectelor şi scârţâitul pietrişului sub picioarele noastre. Încerc să mă gândesc la un subiect uşor de conversaţie, însă nu-mi trece nimic prin cap.

— E foarte cald, zic într-un final.

Bravo.

— Îhâm. Nathaniel aprobă din cap şi păşeşte cu uşurinţă peste zidul de piatră, în grădina de verdeţuri. Încerc să-l urmez şi eu cu pas săltăreţ şi mă lovesc cu piciorul de zid. Au.

— E-n regulă? Nathaniel se întoarce către mine.

— Da! Spun radioasă, în ciuda faptului că piciorul îmi

zvâcneşte chinuitor. Îhm… ce verdeţuri frumoase! Arăt spre grădină cu admiraţie sinceră.

Are formă hexagonală, iar parcelele sunt delimitate prin mici cărărui.

— Tu ai făcut toate astea? E incredibil.

— Mersi. Şi mie îmi place. Îmi zâmbeşte. Mă rog. Uite şi rozmarinul tău.

Scoate o pereche de foarfeci de grădină dintr-o chestie veche de piele care arată cam ca un toc de pistol şi începe să taie dintr-un arbust ţepos, de un verde închis.

Inima începe să-mi bată nebuneşte. Trebuie să-i spun ce-am venit să-i spun.

— Deci… îhm… e foarte ciudat, încep cât pot de relaxată, mângâind cu degetul frunzele parfumate ale unui arbust. Dar se pare că lui Trish i-a intrat în cap o idee total aiurea despre noi! Pare convinsă că… mă-nţelegi.

— A. Dă din cap că da, uitându-se în altă parte.

— Ceea ce e, evident… ridicol! Adaug râzând din nou.

— Mm hmm. Mai taie nişte rămurele de rozmarin şi mi le arată. Crezi că-ţi ajung?

Mm hmm? Ce-i asta? Asta-i tot ce are de zis în legătură cu subiectul ăsta?

— Sinceră să fiu, nu cred că-mi ajung, spun şi el se întoarce spre arbust. Deci… ţie nu ţi se pare ridicol? Adaug disperată, încercând să-l ghidez spre un răspuns corect.

— Ba da, sigur că da. Mă priveşte în sfârşit drept în ochi, încruntându-se uşor, iar pe fruntea bronzată îi apar încreţituri fine. Oricum tu nu vrei să te implici într-o altă

relaţie, cel puţin deocamdată. Nu atât de curând după ce-ai trecut prin ce-ai trecut.

Îl privesc fără să înţeleg. Ce naiba…

A, da. Relaţia mea cu probleme.

— Da, zic după o pauză. Da, aşa e.

Fir-ar să fie.

De ce-am inventat o relaţie cu probleme? Ce-o fi fost în capul meu?

— Uite-ţi şi rozmarinul. Nathaniel îmi pune în braţe un mănunchi de plante puternic parfumate. Altceva?

— Îhm… da! Zic repede. Poţi să-mi dai şi nişte mentă?

Îl văd strecurându-se atent peste şirurile de ierburi şi îndreptându-se spre nişte ghivece uriaşe de piatră, în care creşte menta.

— Adevărul e… Mă sforţez să-mi iau un ton nepăsător. Adevărul e că n-a fost o relaţie chiar atât de nefericită. De fapt, cred că am reuşit deja să-mi revin.

Nathaniel ridică privirea spre mine şi-şi duce mâna streaşină la ochi.

— Adică vrei să spui că ţi-ai revenit într-o săptămână după destrămarea unei relaţii de şapte ani?

Dacă o ia aşa, da, nu pare prea plauzibil. Îmi storc creierii să găsesc o soluţie rapidă ca să ies din situaţia aia.

— Sunt genul care-şi revine uşor, spun într-un final. Sunt precum… cauciucul.

— Cauciucul, mă îngână el, cu o expresie de nepătruns.

Oare a fost o comparaţie nefericită? Nu. Ce naiba,

cauciucul e sexy.

Nathaniel pune menta peste rozmarinul pe care îl ţin în braţe. Are aerul că încearcă să înţeleagă ce-i cu mine.

— Mama a zis… Se opreşte, jenat.

— Ce? Zic cu respiraţia tăiată. Au vorbit despre mine?

— Mama se întreba dacă ai fost… agresată? îşi fereşte privirea. Eşti atât de încordată şi de impulsivă.

— Ba nu sunt încordată şi impulsivă! I-o întorc imediat.

Poate că asta e o dovadă că sunt într-adevăr aşa.

— Aşa sunt eu, agitată, îi explic. Dar n-am fost niciodată agresată sau ceva de genul ăsta. Am fost doar… m-am simţit întotdeauna… ca prinsă în capcană.

Cuvintele care-mi ies din gură mă surprind şi pe mine.

Prin faţa ochilor mi se perindă dintr-odată viaţa mea la Carter Spink. Săptămânile în care locuiam practic la serviciu. Munţii de dosare pe care îi luam după mine acasă. E-mailurile la care răspundeam la orice oră. Da, poate că m-am simţit un pic prinsă în capcană.

— Dar acum sunt bine. Îmi scutur părul. Sunt gata să merg mai departe… şi să încep o nouă relaţie… sau ceva mai puţin pretenţios… orice…

Chiar şi o aventură de o noapte.

Mă uit la el, făcând eforturi să-mi dilat pupilele şi, ca să ştiu o treabă, îmi duc şi mâna la ureche cu aerul cel mai firesc de care sunt în stare. Urmează o tăcere totală şi încordată, întreruptă doar de bâzâitul insectelor.

— Poate că n-ar trebui să te grăbeşti, spune

Nathaniel.

Se îndepărtează fără să mă privească şi începe să se uite la frunzele unui arbust.

Atitudinea lui sugerează clar că e uşor stingherit. Îmi vine tot sângele în obraji în clipa în care îmi dau seama ce se întâmplă. Mă refuză şi încearcă să fie cât poate de blând. Nu vrea să iasă cu mine.

Aaah. E de-a dreptul îngrozitor. Stau aici cu fusta ridicată şi machiată ca o pupăză, punând la bătaie toate trucurile pe care le cunosc în materie de limbaj al trupului, oferindu-mă pur şi simplu pe tavă… Iar el încearcă să-mi transmită că nu-l interesez.

Îmi vine să intru în pământ de ruşine. Trebuie să fug imediat de aici. Şi de el.

— Ai dreptate, zic fâstâcită. E… prea devreme ca să mă gândesc la ceva de genul ăsta. De fapt, ar fi o idee foarte proastă. O să mă concentrez pur şi simplu asupra noii mele slujbe. Asupra gătitului şi… şi… a celorlalte. Trebuie să mă întorc la treabă. Mersi pentru verdeţuri.

— Cu plăcere, spune Nathaniel.

— Păi, bine, atunci. Mai vorbim.

Mă răsucesc pe călcâie ţinând strâns în mână mănunchiul de ierburi, sar peste zid, reuşind de data asta să nu mă lovesc la picior şi pornesc cu paşi mari pe cărarea de pietriş către casă.

Sunt înfiorător de jenată. S-a ales praful de noua Samantha.

E ultima oară în viaţa mea când mai alerg după un

bărbat. Vechea mea strategie de a aştepta politicos, de a fi ignorată şi apoi de a vedea cum respectivul îşi îndreaptă atenţia asupra altcuiva era de un milion de ori mai bună.

Oricum, nu-mi pasă. E mai bine aşa, serios. Fiindcă aşa e, chiar trebuie să mă concentrez asupra muncii mele. Imediat ce ajung în casă întind masa de călcat, bag fierul în priză, dau drumul la radio şi-mi fac o cană de cafea tare. De-acum încolo, cu asta o să mă ocup. Am să-mi văd de treburile zilnice. Şi o să uit complet de faptul că am făcut o obsesie penibilă pentru grădinar. Oamenii ăştia mă plătesc ca să muncesc şi asta am de gând să fac.

Până la ora zece am terminat deja de călcat zece cămăşi, am pus o tonă de rufe la spălat şi am dat cu aspiratorul în seră. Până la prânz, am şters praful şi am aspirat camerele de la parter şi am lustruit toate oglinzile cu oţet. Până la ora ceaiului, am mai pus o tură de rufe, am tocat legumele la robot, am măsurat orezul nerafinat ca să-l pun la abur şi am pregătit cu atenţie patru cutii cu aluat de foitaj, aşa cum m-a învăţat Iris.

La ora şapte am aruncat la coş o cutie arsă de foitaj, am copt alte patru, le-am acoperit cu căpşuni şi le-am garnisit cu gem de caise încălzit. Am prăjit în tigaie bucăţile de legume în ulei de măsline şi usturoi, până s-au înmuiat. Am curăţat fasolea verde. Am pus plătica în cuptor. De asemenea, am luat câteva guri bune din vermutul pentru coulis, dar nu face nimic.

Sunt roşie la faţă, inima îmi bate tare şi mă mişc prin bucătărie cu o viteză superioară… dar mă simt destul de

OK. De fapt, sunt aproape încântată. Uite-mă, gătesc o masă de una singură… şi totul e sub control! Dacă nu punem la socoteală fiascoul cu ciupercile. Dar sunt la loc sigur, la coşul de gunoi.

Am aranjat pe masa din sufragerie cel mai bun serviciu de porţelan pe care l-am găsit şi am aşezat lumînări în sfeşnicele de argint. În frigider aşteaptă pregătită o sticlă de Prosecco, iar în cuptor farfuriile încălzite şi am pus chiar şi CD-ul lui Trish cu melodii de dragoste cântate de Enrique Iglesias. Mă simt de parcă aş da primul dineu din viaţa mea.

Cu o fluturare plăcută în stomac, îmi netezesc şorţul, deschid uşa bucătăriei şi strig:

— Doamnă Geiger? Domnule Geiger?

Mi-ar prinde bine un gong uriaş.

— Doamnă Geiger? Repet.

Nu primesc niciun răspuns. Credeam că o să-i găsesc bântuind prin faţa bucătăriei. Intru din nou în bucătărie, iau un pahar şi o furculiţă şi le lovesc una de alta.

Nimic. Unde naiba or fi?

Iau la rând camerele de la parter, dar nu dau de nimeni. Pornesc cu grijă pe scări.

Poate că sunt în plină Bucuria sexului. Poate că ar trebui să mă retrag.

— Ăă… doamnă Geiger? Strig şovăitoare. Cina vă aşteaptă.

În clipa în care fac câţiva paşi în faţă, aud voci venind dinspre celălalt capăt al coridorului.

— Doamnă Geiger?

Brusc, o uşă se deschide violent.

— Şi la ce folosesc banii? Glasul lui Trish răsună strident. Spune-mi tu!

— Nu trebuie să-ţi spun eu la ce folosesc banii! îi răspunde Eddie, strigând şi el. Ştii şi singură!

— Nu înţelegi absolut nimic…

— Ba înţeleg! Eddie pare să fie la un pas de apoplexie. Nu-mi spune că nu înţeleg!

Aaam înţeleeees. Deci probabil că nu sunt în plină Bucuria sexului. Pornesc pe vârfuri înapoi, dar e prea târziu.

— Şi Portugalia? Zbiară Trish. Ţi-aduci aminte cum a fost?

Iese din cameră ca o vijelie roz şi îngheaţă în clipa în care dă cu ochii de mine.

— Îhm… cina e gata, murmur, cu ochii la covor. Doamnă.

— O singură dată dacă mai pomeneşti de Portugalia…

Eddie iese cu paşi furibunzi din încăpere.

— Eddie! I-o taie Trish scurt, după care arată spre mine cu o vagă mişcare a capului. Pas devant.

— Ce? zice Eddie, cu o grimasă.

— Pas devant Ies… Ies…

Îşi frământă mâinile, de parcă ar încerca să mimeze cuvântul care lipseşte.

— Domestiques? O ajut eu stângace.

Trish mă săgetează cu privirea, după care se retrage

cu demnitate.

— Mă găseşti la mine în cameră.

— E şi camera mea! Spune Eddie furios, dar uşa s-a închis deja cu zgomot în urma ei.

— Îhm… am pregătit cina… mă aventurez, însă Eddie porneşte cu paşi nervoşi pe scări, fără să mă bage în seamă.

Mă uit necăjită în urma lui. Dacă nu mănâncă plătica în următorul sfert de oră, o să se zbârcească toată.

— Doamnă Geiger? Bat la uşa ei. Mi-e teamă că, dacă mai aşteptăm, o să se strice mâncarea…

— Şi? îi aud vocea de dincolo de uşă. N-am chef să mănânc.

Mă uit la uşă şi nu-mi vine să cred. Mi-am petrecut toată ziua gătind cina pentru ei. Am aprins luminările, farfuriile sunt în cuptor. Nu se poate să nu mănânce.

— Trebuie să mâncaţi! Strig şi-l văd pe Eddie oprindu-se la jumătatea scărilor. Uşa dormitorului se deschide, iar Trish se holbează la mine uluită.

— Poftim? zice.

OK. Ai grijă ce spui.

— Toată lumea trebuie să mănânce, improvizez. E o necesitate fizică. Aşa că ce-ar fi să continuaţi discuţia la masă? Sau să o amânaţi puţin? Să beţi câte un pahar de vin, să vă relaxaţi şi să cădeţi de acord să nu mai pomeniţi nimic despre… ăă… Portugalia.

În clipa în care rostesc ultimul cuvânt, simt că li se ridică tot părul de pe corp.

— Nu eu am adus vorba, bombăne Eddie. Credeam că e un subiect închis.

— N-am adus vorba despre asta decât fiindcă te-am văzut atât de insensibil… Trish ridică glasul şi-şi şterge o lacrimă apărută subit în colţul ochiului. Tu cum crezi că mă simt, când ştiu că pentru tine sunt doar… un trofeu?

Trofeu?

Fac eforturi să nu pufnesc în râs.

— Trish. Spre uimirea mea, Eddie urcă scările în grabă, mă rog, pe cât îi permite burta. Să nu mai spui asta niciodată. O prinde de umeri şi o priveşte adânc în ochi. Întotdeauna am fost ca unul. Ştii foarte bine. Încă de la Sydenham.

Întâi Portugalia, acum Sydenham. Într-o zi o să trebuiască să stau cu Trish la o sticlă cu vin şi s-o fac să-mi spună de-a fir a păr povestea vieţii ei.

— Ştiu, şopteşte Trish.

Se uită la Eddie de parcă nu mai există nimeni altcineva pe lume şi simt o uşoară împunsătură în inimă. Oamenii ăştia se iubesc cu adevărat. Văd cum supărarea li se topeşte încet. E ca şi cum aş asista la o reacţie chimică dintr-o eprubetă.

— Să mergem la masă, spune Eddie în cele din urmă. Are dreptate Samantha. Ar trebui să mâncăm ceva bun. Să stăm jos la masă şi să discutăm.

Îmi aruncă o privire şi eu zâmbesc larg, uşurată. Slavă Domnului. Cred că plătica încă mai e OK… Trebuie doar să torn sosul în sosieră…

— Bine, hai. Trish îşi trage nasul. Samantha, în seara asta o să luăm masa în oraş.

Simt că îmi îngheaţă zâmbetul pe buze. Poftim?

— Nu mai e nevoie să găteşti azi, intervine şi Eddie, bătându-mă vesel pe braţ. Poţi să-ţi iei liber!

Poftim?

— Dar… am gătit! zic repede. E gata!

— A. Păi, asta e. Trish flutură vag din mâini. Poţi să mănânci tu.

Nu. Nu. Nu pot să-mi facă una ca asta.

— Dar am pregătit totul! Peşte prăjit… legume julienne…

— Unde să mergem? spune Trish către Eddie, fără să asculte niciun cuvânt din ce spun. Să-ncercăm să vedem dacă găsim loc la Mill House?

Rămân încremenită-n loc, în timp ce ea dispare în dormitor, urmată de Eddie. Uşa se închide şi rămân pe palier.

S-a ales praful de dineul meu.

După ce îi aud demarând în trombă în Porsche-ul lui Eddie, intru în salon şi încep să strâng totul fără grabă. Pun înapoi paharele de cristal, împăturesc şervetele şi suflu în luminări. După care mă întorc în bucătărie şi mă uit o clipă la toate felurile de mâncare pe care le-am pregătit şi care sunt gata să intre în scenă. La sosul meu, care încă mai fierbe încetişor pe foc. La garniturile mele din felii de lămâie. Eram atât de mândră de toate.

Asta e, n-am ce face.

Plătica pare foarte îndurerată de propria ei soartă, dar îmi pun un fileu pe o farfurie şi îmi torn un pahar de vin. Mă aşez la masă, îmi tai o bucată şi o duc la gură. După care las cuţitul şi furculiţa jos, fără măcar să gust. Nu mi-e foame.

O zi întreagă, complet irosită. Mâine va trebui să fac toate astea din nou. Simplul gând mă face să-mi las capul pe braţe şi să nu mai ridic niciodată ochii.

Ce caut eu aici?

Serios acum. Ce fac? De ce nu ies de aici în momentul ăsta şi nu mă sui într-un tren spre Londra?

Pe când zac prăbuşită pe scaun, mi se pare că aud o bătaie uşoară în uşa deschisă. Ridic privirea şi îl văd pe Nathaniel rezemat de tocul uşii, cu rucsacul în braţe. Îmi vine imediat în minte scena de dimineaţă şi mă cuprinde un val de ruşine. Fără să vreau, îmi răsucesc uşor scaunul şi îmi încrucişez braţele pe piept.

— Bună! zic cu o ridicare uşoară din umeri de genul „Dacă-ţi închipui că mă interesează persoana ta, te înşeli amarnic”.

— Am zis să trec să văd dacă ai nevoie de ajutor. Ochii lui dau roată bucătăriei, trecând în revistă platourile cu mâncare neatinsă. Ce s-a întâmplat?

— N-au vrut să mănânce. Au plecat să ia masa în oraş.

Nathaniel mă priveşte un moment, după care închide ochii o fracţiune de secundă şi clatină din cap.

— După ce ţi-ai petrecut toată ziua gătind pentru ei?

— E mâncarea lor. Casa lor. Pot face absolut orice au

chef.

Încerc să-mi iau un ton nepăsător şi sec. Dar în adâncul sufletului încă mai simt o puternică dezamăgire. Nathaniel lasă rucsacul jos, se duce la aragaz şi inspectează plătica.

— Arată foarte bine.

— Arată ca un peşte congelat şi ţinut prea mult pe foc, îl corectez.

— Exact cum îmi place mie. Zâmbeşte, dar eu nu mă simt în stare să-i întorc zâmbetul.

— Atunci gustă puţin. Arăt spre mâncare. Oricum n-o s-o mănânce nimeni.

— Păi ar fi mare păcat s-o arunci. Se serveşte cu de toate, umplându-şi farfuria cu vârf, după care îşi toarnă un pahar de vin şi se aşază lângă mine la masă.

O clipă, niciunul dintre noi nu spune nimic. Nici măcar nu mă uit la el.

— În cinstea ta. Nathaniel ridică paharul. Felicitări.

— Mda, mersi.

— Serios, Samantha. Aşteaptă răbdător până când ridic ochii din podea. Indiferent dacă se ating sau nu de ea, e o mare realizare. Vorbesc cât se poate de serios. Mustăceşte amuzat. Îţi aduci aminte când ai gătit ultima dată în bucătăria asta?

Fără să vreau, îmi scapă un zâmbet.

— Apocalipsă de miel, vrei să spui.

— Mazăre fină. N-o s-o uit niciodată. Ia o gură de peşte, clătinând neîncrezător din cap. Apropo, e foarte

bun.

Îmi vine în minte imaginea gloanţelor ălora mici şi negre; imaginea mea alergând ca o bezmetică în mijlocul debandadei generale; bezeaua făcând pleosc pe podea… şi, fără să vreau, îmi vine să râd. Am făcut progrese enorme de atunci.

— Dar sper că eşti de acord că m-aş fi descurcat foarte bine, zic detaşată, dacă n-ai fi insistat tu atâta să mă ajuţi. Aveam totul sub control până în clipa în care ţi-ai băgat tu nasul în treburile mele.

Nathaniel lasă jos furculiţa, mestecând încă. Mă priveşte câteva clipe şi în ochii lui albaştri licăreşte ceva – pare că se distrează. Roşeaţa care îmi cuprinde încet obrajii mă dă de gol şi, coborând privirea, observ că mâinile mele se odihnesc pe masă cu palmele îndreptate în sus.

În plus, stau şi uşor aplecată în faţă, îmi dau brusc seama îngrozită. Şi probabil că am pupilele cât casa. N-aş putea fi mai explicită de atât nici dacă mi-aş scrie „îmi placi” cu markerul pe frunte.

Îmi duc repede mâinile în poală, îmi îndrept ţinuta şi-mi compun o expresie impenetrabilă, încă n-am uitat situaţia absolut penibilă de azi-dimineaţă. De fapt, cred că ar fi bine să profit de ocazie ca să lămuresc situaţia.

— Deci… încep, în clipa în care Nathaniel deschide gura să zică ceva.

— Zi tu. Arată spre mine şi mai ia o gură de peşte. Îţi spun după aia ce aveam de spus.

— Bine. Îmi dreg glasul. După… conversaţia noastră de azi-dimineaţă, tocmai voiam să-ţi spun că ai dreptate în ce ai zis despre relaţii. Evident că încă nu sunt pregătită pentru o nouă relaţie. Sau măcar interesată. Câtuşi de puţin.

Aşa. I-am zis-o. Nu ştiu cât am fost de convingătoare, dar cel puţin mi-am salvat cât de cât demnitatea.

— Ce voiai să spui? îl întreb, umplându-i din nou paharul cu vin.

— Voiam să te invit în oraş, spune Nathaniel, şi aproape că-mi cade sticla din mână.

Poftim?

Adică faza cu mâinile chiar a funcţionat?

— Dar nu-ţi face griji. Ia o gură de vin. Înţeleg perfect.

Hai, retractează. Trebuie să retractez foarte, foarte repede. Şi totuşi subtil, ca să nu-şi dea seama că de fapt mă repliez…

— Nathaniel, zic făcând eforturi să rămân calmă, mi-ar face mare plăcere să ies în oraş cu tine.

— Bine. Pare total netulburat. Ce zici de vineri seară?

— E perfect.

În clipa în care îi zâmbesc, îmi dau brusc seama că mi-e foame. Trag platoul cu plăticăspre mine, îmi iau cuţitul şi furculiţa şi încep să mănânc.

Paisprezece

Până vineri dimineaţă, reuşesc să nu provoc niciun dezastru major. Cel puţin, vreunul despre care să afle soţii

Geiger.

Marţi a fost eşecul numit risotto cu legume – dar, slavă Cerului, am reuşit să fac rost în timp util de un înlocuitor de la firma de catering. A mai fost apoi cămăşuţa de noapte de culoarea piersicii care, acum când mă gândesc mai bine, cred că ar fi trebuit călcată la o temperatură mai joasă. A fost apoi vaza Dartington pe care am spart-o în timp ce încercam s-o şterg de praf cu un dispozitiv special ataşat la aspirator. Dar se pare că nimeni nu i-a remarcat încă lipsa. Iar cea nouă trebuie să ajungă mâine.

Până acum, săptămâna asta m-a costat doar două sute de lire, ceea ce e parfum faţă de săptămâna trecută. Cine ştie, poate că nu peste mult timp am să încep să scot chiar şi profit.

Tocmai atârn chiloţii umezi ai lui Eddie în uscătorie, ferindu-mi ochii cât pot, când o aud pe Trish strigându-mă.

— Samantha! Unde eşti?

Nu pare prea încântată şi mi se pune un nod în gât. Peste ce-o fi dat?

— Nu pot să te las să mai umbli în halul ăsta. Apare în uşa uscătoriei, clătinând cu hotărâre din cap.

— Poftim? Mă uit la ea.

— Părul tău. Se strâmbă.

— A, da. Ating şuviţa decolorată cu o grimasă. Voiam să mi-l aranjez în weekendul ăsta…

— Ba ţi-l aranjezi chiar acum, mi-o taie scurt. Ţi-am adus-o pe supercoafeza mea.

— Acum? Mă uit la ea uluită. Dar… trebuie să dau cu aspiratorul.

— Nu mai vreau să te văd umblând prin jurul meu ca o sperietoare. O să recuperezi tu timpul pierdut mai târziu. Iar banii o să ţi-i scad din salariu. Hai, că te-aşteaptă Annabel!

Văd că n-am de ales. Trântesc restul chiloţilor lui Eddie pe sârmă şi o urmez pe scări.

— Tot uit să-ţi spun despre cardiganul meu de caşmir, adaugă Trish foarte gravă când ajungem sus. Cel bej?

La naiba. La naiba. Şi-a dat seama că i l-am înlocuit cu altul. Trebuia să-mi închipui că nu poate fi chiar atât de idioată…

— Nu ştiu ce i-ai făcut. Scoate pe gură un nor de fum şi deschide uşa dormitorului. Dar arată minunat. Iar mica pată de cerneală de pe tiv a dispărut complet! E ca nou!

— Da. Răsuflu uşurată. Păi… asta-i treaba mea, nu?

O urmez în dormitor, unde o femeie subţire cu păr blond înfoiat, jeanşi albi şi centură cu lanţ de aur în talie îmi trage un scaun în mijlocul camerei.

— Bună! Ridică privirea, ţinând încă ţigara în mână şi îmi dau seama că are în jur de şaizeci de ani. Samantha! Am auzit atâtea despre tine!

Are o voce aspră, încreţituri adânci în jurul gurii, probabil de la atâta fumat, iar machiajul pare să-i fie lipit de piele. Arată exact cum o să arate Trish peste cincisprezece ani. Se apropie, se uită cu atenţie la părul meu şi se strâmbă.

— Ce-i asta? Ai vrut să-ţi faci singură şuviţe? Râde cu poftă, încântată de propria glumă.

— A fost un accident… cu o sticlă de clor.

— I-auzi, un accident! îşi trece degetele prin părul meu, ţâţâind din buze. Ei bine, nu poţi să rămâi în halul ăsta. Zic să-ncercăm un blond drăguţ. N-ai nimic împotrivă să fii blondă, nu, draga mea?

Blondă?

— N-am fost blondă în viaţa mea, zic alarmată. Nu sunt prea sigură că…

— Ţi-ar sta bine. Începe să-mi perie părul.

— Dacă nu e foarte blond, zic iute. Să nu fie… ştiţi ce vreau să zic, culoarea aia falsă, de curvă, blondul ăla platinat…

Amuţesc brusc în clipa în care îmi dau seama că atât ea, cât şi Trish au părul blond platinat şi o culoare falsă, de curvă.

— Sau… îhm… înghit în sec, incapabilă să ridic privirea. Cum credeţi. Merg pe mâna dumneavoastră.

Mă aşez pe scaun, îmi pun un prosop pe umeri şi fac eforturi să nu tresar în clipa în care Annabel amestecă nu ştiu ce pastă cu miros de chimicale şi mi-o întinde pe şuviţe, învelindu-le apoi într-o chestie care pare a fi poleială.

Blond. Păr galben. Păpuşi Barbie.

O, Doamne. Ce fac?

— Cred că a fost o greşeală, zic brusc, încercând să mă ridic de pe scaun. Nu cred că mi-ar sta bine blondă…

— Relaxează-te! Annabel mă prinde bine de umeri, forţându-mă să mă aşez la loc şi-mi pune în braţe o revistă. În spatele nostru, Trish deschide o sticlă de şampanie. O să-ţi stea foarte bine. O fată atât de drăguţă ca tine trebuie neapărat să-şi facă ceva la păr. Citeşte-ne şi nouă previziunile.

— Previziunile? zic mirată.

— Horoscoapele! Annabel ţâţâie din buze. N-o prea duce capul, aşa-i? adaugă în şoaptă către Trish.

— Nu prea, murmură Trish discretă. Dar spală senzaţional.

Deci asta înseamnă să fii o femeie care se respectă. Să stai cu bucăţi de poleială în cap, bând Buck's Fizz şi citind reviste despre vedete şi modă. Singura revistă pe care am citit-o de la treisprezece ani până azi e The Lawyer. De obicei, îmi petrec vremea la coafor scriind e-mailuri şi citind contracte.

Dar nu mă pot relaxa şi bucura sută la sută de acest moment de respiro. Pe măsură ce citesc articolul „Zece metode pentru a afla dacă ai bikinii prea mici" devin din ce în ce mai îngrijorată. În momentul în care ajung la „Idile adevărate de vacanţă" şi Annabel îmi usucă părul cu föhnul, mă cuprinde cea mai veritabilă spaimă.

Nu pot fi blondă. Chestia asta nu e de mine.

— Gata! Annabel mai vâjâie odată cu föhnul deasupra părului meu şi îl opreşte. Se lasă o linişte mormântală. Nu sunt în stare să deschid ochii.

— Mult mai bine! spune Trish aprobator.

Deschid încet un ochi. Apoi pe celălalt.

Nu sunt blondă.

Sunt caramel. Am părul vopsit într-o nuanţă caldă de caramel cu şuviţe de culoarea mierii şi, ici şi colo, firicele aurii. Când mişc capul, acestea captează lumina.

Înghit în sec de câteva ori, încercând să mă stăpânesc. Mai am puţin şi-mi dau lacrimile.

— Nu m-ai crezut, aşa-i? Annabel ridică din sprânceană către mine în oglindă, cu un zâmbet de satisfacţie. Credeai că nu prea ştiu ce fac.

Îmi citeşte cu atâta iscusinţă gândurile, că mă simt ruşinată.

— E minunat, spun, regăsindu-mi glasul. Sunt... Vă mulţumesc foarte mult.

Sunt ca vrăjită de propria mea imagine. Nu pot să-mi iau ochii de la noul meu eu, strălucitor, caramel şi miere. Arăt plină de viaţă. Am culoare.

N-am să mai revin niciodată la culoarea mea naturală. Niciodată.

Încântarea nu-mi dispare nici după ce cobor şi încep să împing aspiratorul prin salon. Sunt total îndrăgostită de părul meu cel nou. De fiecare dată când trec pe lângă o suprafaţă cu luciu mă opresc şi mă admir, îmi dau părul pe spate şi îl privesc revărsându-se într-o coamă bogată de culoarea caramelului.

Aspir sub preş. Flip. Aspir sub măsuţa de cafea. Flip. Flip.

Nu m-am gândit niciodată să-mi vopsesc părul. Oare

ce alte lucruri senzaţionale am ratat?

— A, Samantha. Ridic privirea şi îl văd pe Eddie intrând în cameră, în sacou şi cravată. O să am o întâlnire de afaceri în salon. Te rog să faci nişte cafea şi să ne-o aduci.

— Da, domnule. Fac o reverenţă. Pentru câte persoane?

— Patru cu totul. Şi nişte biscuiţi. Gustări. Ce vrei tu.

— Sigur.

Pare surescitat şi îmbujorat. Mă întreb despre ce întâlnire o fi vorba. În drum spre bucătărie mă uit pe fereastră şi văd un Mercedes Serie 5 necunoscut parcat pe alee, lângă un BMW decapotabil.

Hmm. Probabil că nu e vicarul din sat.

Fac cafea, o pun pe tavă, adaug o farfurie cu biscuiţi şi nişte brioşe pe care le-am cumpărat pentru ceai. După care pornesc spre salon şi bat la uşă.

— Intră!

Împing uşa pentru a o deschide şi îl văd pe Eddie stând la masă, înconjurat de trei bărbaţi, având fiecare nişte hârtii în faţă.

— Cafeaua dumneavoastră, şoptesc pe un ton plin de respect.

— Îţi mulţumesc, Samantha. Lui Eddie îi strălucesc obrajii de încântare. Eşti, te rog, amabilă să ne serveşti?

Las tava pe bufet şi pun câte o ceaşcă în faţa fiecăruia. În timp ce fac asta, nu mă pot abţine să nu mă uit la hârtii – şi-mi dau seama imediat că e vorba despre

nişte contracte.

— Să… cu lapte sau fără? îl întreb pe bărbatul aflat cel mai aproape de mine.

— Cu lapte, te rog. Nici măcar nu ridică privirea spre mine. În timp ce torn cafeaua, mai arunc o privire, ca din întâmplare. Pare o tranzacţie de investiţie imobiliară. Ce face Eddie, vrea să-şi bage banii în ceva?

— Biscuiţi? întreb.

— Sunt destul de dulce şi aşa. Tipul rânjeşte la mine, iar eu îi zâmbesc politicoasă. Ce măgar.

— Deci, Eddie. Înţelegi acum? tocmai zice individul cu cravată mov, cu un glas mieros şi preocupat. E destul de limpede, odată ce-ai prins jargonul.

În clipa în care îl aud vorbind, ştiu imediat cu cine am de-a face. Nu-l cunosc, dar îi cunosc pe cei de teapa lui. Am lucrat cu ei vreme de şapte ani. Şi ştiu din instinct că individului ăstuia i se rupe dacă Eddie înţelege ceva sau nu.

— Da! spune Eddie râzând. Da, sunt convins. Se uită confuz la contract, după care îl lasă jos.

— Şi noi suntem la fel de preocupaţi de securitatea investiţiei, spune tipul cu cravată mov, cu un surâs.

— Cine n-ar fi, când e vorba de bani? i se alătură şi primul individ.

OK. Ce naiba se întâmplă exact aici?

Când ajung lângă celălalt individ şi-i tom cafeaua, contractul se află chiar în faţa mea şi-mi trec rapid ochii peste el cu viteza experienţei. E un parteneriat de

dezvoltare imobiliară. Ambele părţi pun la bătaie bani… dezvoltare a unei zone rezidenţiale… pân-aici, totul pare formulat standard.

După care văd ceva care mă face să împietresc. E o mică clauză bine întoarsă din condei şi aparent insignifiantă strecurată în josul paginii. Un singur rând, care îl obligă pe Eddie să suporte toate eventualele sume ce le vor lipsi celorlalţi investitori. Dar, din câte văd, fără vreo reciprocitate.

Dacă lucrurile merg rău, Eddie va fi cel care va achita nota de plată. Oare îşi dă seama de asta?

Sunt total şocată. Impulsul de a lua contractul şi de a-l face fărâmiţe e mai puternic decât mine. Dacă am fi la Carter Spink, indivizii ăştia ar fi daţi afară în şuturi în maxim două minute. Şi nu numai că le-aş arunca în faţă contractul, dar i-aş recomanda clientului meu să…

— Samantha? Revin brusc la realitate şi îl văd pe Eddie încruntându-se uşor şi arătând spre farfuria cu biscuiţi.

Din păcate, nu ne aflăm la Carter Spink. Sunt îmbrăcată într-o uniformă de menajeră şi servesc gustări.

— Un biscuit cu ciocolată? Reuşesc cumva să-mi iau un ton politicos în timp ce-i ofer farfuria individului brunet. Sau o brioşă?

Acesta înşfacă una grăbit, fără să se uite măcar la mine, şi ajung la Eddie. Mintea îmi procesează cu febrilitate. Trebuie să fac cumva să-l avertizez.

— Deci. Eu zic că am discutat destul. Să începem

aventura. Tipul cu cravată mov desface capacul unui stilou scump. După dumneavoastră. 1 – 1 întinde lui Eddie.

Vrea să semneze? Acum?

Nu. Nu. Nu pot să-l las să semneze contractul ăsta.

— Nu vă grăbiţi, adaugă tipul cu dinţi perfecţi. Dacă doriţi să-l mai citiţi o dată…

Mă cuprinde un val de mânie la adresa acestor indivizi, cu maşinile lor care-ţi iau ochii şi cravatele lor mov şi glasurile lor alunecoase. Dar n-am să-i las să-mi jecmănească stăpânul. N-o să las să se întâmple una ca asta. În clipa în care stiloul lui Eddie atinge hârtia, mă aplec uşor spre el.

— Domnule Geiger, zic pe un ton de urgenţă. Puteţi veni puţin, vă rog? Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Eddie ridică iritat ochii spre mine.

— Samantha, spune zâmbind strâmb. Tocmai mă aflu în mijlocul unei tranzacţii extrem de importante. Pentru mine, cel puţin! Se uită în jur, iar cei trei bărbaţi râd şi ei, ţinându-i isonul.

— E foarte urgent, îi spun. Nu durează mult.

— Samantha…

— Vă rog, domnule Geiger. Trebuie neapărat să vorbim.

În cele din urmă, Eddie oftează exasperat şi lasă jos stiloul.

— Bine. Se ridică, mă conduce afară din încăpere şi mă întreabă: Ce-i?

Mă uit la el cu un aer tâmp. Acum, că l-am scos din cameră, habar n-am cum să aduc vorba despre subiect. Ce să-i zic?

Domnule Geiger, v-aş recomanda să treceţi atent în revistă clauza numărul 14.

Domnule Geiger, interesele dumneavoastră nu sunt suficient protejate.

E imposibil. Nu pot să-i zic nimic. Cine ascultă sfaturile juridice ale unei menajere?

Mâna lui e pe mânerul uşii. E ultima mea şansă.

— Doriţi zahăr la cafea? zic în pană de idei.

— Poftim? Eddie se uită la mine ca la o nebună.

— Nu mai ştiam precis, murmur. Şi n-am vrut să atrag atenţia în public asupra cantităţii de zahăr pe care o consumaţi.

— Da, o bucăţică, spune Eddie agasat. Altceva?

— Păi… mai e şi altceva. Se pare că sunteţi pe punctul de a semna nişte documente.

— Aşa. Se încruntă. Nişte documente care mă privesc personal.

— Evident! înghit în sec. Mă întrebam doar dacă aveţi un avocat. Tocmai mi-a… îhm… trecut prin cap. Îmi amintesc că dumneavoastră mi-aţi spus că trebuie să am mare grijă când semnez documente.

Mă uit în ochii lui, încercând din răsputeri să-i transmit mesajul. Consultă un avocat, tembelule.

Eddie râde din inimă.

— Foarte drăguţ din partea ta, Samantha. Dar nu

trebuie să-ţi faci griji. Nu sunt un prost. Deschide uşa şi intră iarăşi. Deci, domnilor, unde rămăsesem?

Mă uit supărată la el şi îl văd ridicând iar stiloul. Nu-l pot opri. Idiotul ţine morţiş să se lase ţepuit ca la carte.

Dar asta n-o să se întâmple de faţă cu mine.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule Geiger… şoptesc, intrând grăbită în cameră. Ridic cafetiera, încep să torn, apoi, accidental-cu-intenţie o las să-mi scape din mână.

— Aaah!

— Iisuse!

Cafeaua se împrăştie imediat într-un lac maroniu-închis pe masă, provocând un adevărat dezastru, pătează hârtiile şi se prelinge pe jos.

— Contractele! strigă tipul cu cravată mov enervat. Femeie proastă ce eşti!

— Îmi cer mii de scuze, spun pe tonul cel mai fâstâcit de care sunt în stare. Îmi pare foarte, foarte rău. Pur şi simplu… mi-a scăpat din mână. Încep să şterg cafeaua cu un şerveţel, având grijă să o împrăştii bine şi pe restul documentelor.

— Nu mai avem copii? întreabă unul dintre indivizi, şi îngheţ.

— Erau pe nenorocita asta de masă, spune brunetul exasperat. Va trebui să le mai printăm o dată.

— Ştiţi ceva, dacă le mai printaţi o dată, aş vrea să-mi daţi două copii, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Eddie îşi drege glasul. Cred că o să le dau şi avocatului meu să se uite un pic peste ele. Aşa, pentru orice eventualitate.

Indivizii se uită unii la alţii. Îi văd cum dau din colţ în colţ, consternaţi.

— Sigur că da, spune tipul cu cravată mov după o pauză îndelungată. Nicio problemă.

Ha. Ceva îmi spune că tranzacţia asta s-ar putea să nu mai aibă loc până la urmă.

— Haina, domnule? spun cu un surâs, oferindu-i-o. Şi, încă o dată, îmi pare foarte, foarte rău.

Partea bună a unei educaţii juridice e că te învaţă să minţi aşa cum respiri.

Te învaţă, de asemenea, să suporţi cu stoicism când şeful tău te face albie de porci. Şi mai apoi să faci faţă cu brio perdafului de douăzeci de minute pe care ţi-l trage în bucătărie soţia acestuia, când află ce-ai făcut.

— Domnul Geiger pune la cale o afacere extrem de importantă! Pufăie furioasă din ţigară, şi părul proaspăt vopsit îi tresaltă pe umeri. Iar întâlnirea aia era crucială!

— Îmi pare foarte rău, doamnă, spun cu privirea în pământ.

— Ştiu că nu ai cum să înţelegi lucrurile astea, Samantha. Mă priveşte stăruitor. Dar e în joc o sumă foarte mare de bani! Sume la care nici n-ai visat vreodată.

Fii calmă. Fii umilă.

— O groază de bani, repetă ca să mă impresioneze.

Moare de nerăbdare să-mi spună. Văd cum pe faţa ei se dă o luptă între dorinţa impetuoasă de a se da mare şi dorinţa de a păstra discreţia.

— O sumă cu şase zerouri, zice în cele din urmă.

— Măiculiţă. Fac tot posibilul să par ca lovită cu leuca.

— Ne-am purtat foarte frumos cu tine, Samantha. Am făcut o groază de eforturi. Îi simt reproşul în glas. Şi ne aşteptăm ca şi tu să faci acelaşi lucru.

— Îmi pare foarte rău, spun pentru a milioana oară.

Trish mă săgetează cu o privire nemulţumită.

— Ei bine, în seara asta mă aştept să-ţi dai şi mai multă silinţă decât de obicei.

— În seara asta? repet după ea bulversată.

— La cină. O văd dând ochii peste cap.

— Dar mi-aţi dat seara liberă, spun panicată. Aţi zis că e OK, că vă pot lăsa o cină rece…

Se vede treaba că a uitat complet de conversaţia noastră.

— Da, spune pe un ton pus pe harţă, dar asta a fost înainte să-i împroşti cu cafea pe musafirii noştri. Şi înainte să-ţi petreci toată dimineaţa aranjându-ţi părul.

Poftim? E atât de nedreaptă că nu am replică.

— Sinceră să fiu, Samantha, mă aştept la mai mult din partea ta. În seara asta vei rămâne acasă şi ne vei servi cina. Îmi aruncă o privire otrăvită, ridică o revistă şi iese maiestuoasă din bucătărie.

Mă uit lung în urma ei şi mă copleşeşte o resemnare binecunoscută şi apăsătoare. Mi s-a întâmplat de atâtea ori că m-am obişnuit. O să-mi contramandez întâlnirea cu Nathaniel. Altă întâlnire… altă amânare…

Însă, brusc, am o revelaţie. Nu mă mai aflu la Carter Spink. Şi nu sunt nevoită să accept fără să crâcnesc aşa

ceva.

Ies valvârtej din bucătărie şi o găsesc pe Trish în sufragerie.

— Doamnă Geiger, spun cât pot de fermă. Îmi pare rău în legătură cu întâmplarea nefericită cu cafeaua şi voi face toate eforturile pentru a-mi îndeplini atribuţiile cât mai bine. Însă în seara asta mi-aţi dat liber. Mi-am făcut planuri şi am de gând să le respect. La ora şapte îmi închei serviciul pe ziua de azi, aşa cum am stabilit.

În timp ce rostesc ultimele cuvinte, inima începe să-mi bată cu putere. E prima oară când pun piciorul în prag atât de răspicat. Dacă aş fi vorbit pe tonul ăsta la Carter Spink, aş fi dispărut imediat din peisaj.

O clipă, Trish pare pe punctul de a face apoplexie. După care, spre marea mea mirare, plescăie din limbă şi dă pagina.

— Bine, bine. Dacă e chiar atât de important…

— Da. Înghit în sec. E important. Viaţa mea personală e importantă.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, mă ambalez şi-mi vine să-i vorbesc despre priorităţi, despre echilibru…

Însă Trish e deja absorbită de un articol despre „Dieta cu vin roşu – cum poţi să-l pui să lucreze pentru tine”. Nu sunt prea sigură că i-ar plăcea să fie întreruptă.

Cincisprezece

Pe la ora şapte seara, dispoziţia lui Trish s-a schimbat ca prin farmec. Sau poate nu chiar ca prin farmec. Când

ajung jos, în hol o văd ieşind din sufragerie cu paşi absenţi, cu un pahar de cocktail în mână, ochii injectaţi şi obrajii îmbujoraţi.

— Deci! spune binevoitoare. Ieşi în oraş cu Nathaniel.

— Da. Arunc o privire de control în oglindă. Am optat pentru o ţinută casual. Jeanşi, top simplu, sandale. Păr proaspăt aranjat. Fâl.

— E un tânăr foarte arătos. Mă scrutează curioasă pe deasupra paharului de cocktail. Foarte musculos.

— Să… da. Cred că da.

— Aşa te duci? Mă măsoară din priviri. Nu e prea epatant, nu crezi? Hai să-ţi împrumut ceva de la mine.

— Dar nu mă deranjează să nu fie epatant, încep, cuprinsă de un fior de nelinişte, dar Trish a dispărut deja pe scări. Câteva clipe mai târziu reapare cu o cutie de bijuterii.

— Poftim. Ai nevoie de un pic de glanţ. Îmi întinde o agrafă cu strasuri, în formă de căluţ de mare. O am de la Monte Carlo.

— Ăă… drăguţ! spun, privind înspăimântată agrafa. Înainte să o pot opri, îmi dă părul într-o parte şi-mi prinde agrafa. Mă cântăreşte din priviri. Nu… cred că îţi trebuie ceva mai mare. Uite. Scoate din cutie un cărăbuş imens cu piatră şi mi-l prinde în păr. Vezi cum îţi scoate în evidenţă smaraldul culoarea ochilor?

Mă privesc înmărmurită. Nu pot să ies din casă cu un cărăbuş strălucitor în păr.

— Iar ăsta e foarte la modă! Tocmai îmi înfăşoară în

jurul taliei un lanţ auriu. Stai numai puţin să-ţi dau şi ceva care să-ţi poarte noroc…

Să-mi poarte noroc?

— Doamnă Geiger… încep, fâstâcită, în clipa în care Eddie iese din biroul său.

— Tocmai am primit preţul estimativ pentru baie, îi spune lui Trish.

— Nu-i aşa că elefantul ăsta în ape e absolut splendid? spune Trish, atârnându-mi-l de lanţul auriu. Şi broscuţa la fel!

— Vă rog, spun disperată. Nu sunt sigură că am nevoie de elefanţi…

— Şapte mii, mă întrerupe Eddie. Pare destul de rezonabil. Plus TVA.

— Păi şi cu TVA cu tot cât vine? spune Trish, scotocind prin cutie. Unde-o fi maimuţa?

Mă simt ca un brad de Crăciun. Îmi atârnă tot mai multe zdrăngănele sclipitoare de cingătoare, ca să nu mai pomenesc şi de cărăbuşul din cap. Şi Nathaniel trebuie să pice din clipă-n clipă… şi o să mă vadă aşa…

— Nu ştiu! răspunde Eddie nervos. Cât fac şaptesprezece virgulă cinci la sută din şapte mii?

— O mie două sute douăzeci şi cinci, răspund absentă.

Se lasă o tăcere uluită.

La naiba. Asta a fost o greşeală.

Când ridic privirea, Eddie şi Trish se uită la mine cu nişte ochi cât cepele.

— Sau… cam aşa ceva. Râd ca să le abat atenţia. Am

zis şi eu la întâmplare. Şi… mai aveţi şi alte bijuterii pentru noroc?

Niciunul dintre ei nu mă bagă în seamă. Privirea lui Eddie e fixată asupra hârtiei din mâna lui. Ridică încet ochii şi-şi mişcă buzele ca în transă.

— Are dreptate, spune cu glasul sugrumat. Să fiu al naibii dacă n-are dreptate. Atâta face. Arată cu degetul pe hârtie. Uite-aici!

— Are dreptate? întreabă Trish, trăgând aer în piept cu un şuierat.

— Ai văzut-o şi tu. Vocea lui Eddie e atât de ascuţită că-ţi zgârie timpanele. A făcut socoteala în cap!

Se răsucesc amândoi pe călcâie pentru a se uita mai bine la mine.

— E autistă? Trish pare să nu-şi revină din uimire.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă mă întrebaţi pe mine, asta-i numai vina filmului Rain Man.

— Nu sunt autistă! spun. Doar că… doar că pur şi simplu mă pricep la socoteli. Nu e mare lucru…

Spre marea mea uşurare, se aude soneria şi mă duc să deschid. În prag se află Nathaniel, puţin mai elegant decât de obicei, în jeanşi cafenii şi cămaşă verde.

— Bună, zic repede. Hai să mergem.

— Stai! Eddie îmi blochează drumul. Domnişoară, s-ar putea să fii mult mai isteaţă decât crezi.

O, nu.

— Ce se întâmplă? întreabă Nathaniel.

— E un geniu matematic! spune Trish cu ochii scoşi

din orbite. Şi tocmai am descoperit asta! E pur şi simplu incredibil!

Îi arunc lui Nathaniel o privire gen „vorbeşte prostii”.

— Ce studii ai, Samantha? vrea să ştie Eddie. În afară de cele de gătit.

O, Doamne. Ce le-oi fi zis la interviu? Sincer, nu-mi aduc aminte.

— Păi… îhm… câţiva ani ici, câţiva colo. Dau vag din mâini. Ştiţi cum e…

— Şcoala din ziua de azi. Trish trage intens din ţigară. Tony Blair ar trebui împuşcat.

— Samantha, spune Eddie, foarte pătruns, de acum încolo am să mă ocup eu de educaţia ta. Şi, dacă eşti gata să munceşti din greu – din greu, să-ţi intre bine în cap – sunt sigur că o să reuşim să facem ceva.

Nu. Situaţia a luat-o complet razna.

— Nu vreau să-mi continui educaţia, domnule, murmur, cu ochii în pământ. Sunt foarte fericită aşa cum sunt. Mersi oricum.

— Nu accept refuzul tău! insistă Eddie.

— Ţinteşte mai sus, Samantha! spune Trish cu o însufleţire bruscă, apucându-mă de braţ. Dă-ţi o şansă în viaţă! Ţinteşte către stele!

Uitându-mă la chipurile lor, nu pot să nu mă simt mişcată. Chiar doresc ce e mai bine pentru mine.

— Îhm… păi… poate. Mă dezbar pe furiş de toate creaturile de podoabă şi le strecor în cutia de bijuterii. După care mă uit la Nathaniel, care a aşteptat în tot acest

timp răbdător în prag. Mergem?

— Zi-mi şi mie: ce-a fost chestia de mai devreme? mă întreabă Nathaniel când ieşim în drum. Aerul e blând şi cald, părul meu cel proaspăt aranjat tresaltă uşor şi la fiecare pas îmi văd degetele de la picioare date cu oja roz a lui Trish. Eşti un geniu matematic?

— Nu. Nu mă pot abţine să nu izbucnesc în râs. Normal că nu!

— Ce-ai făcut înainte?

— Ei… nu vrei să ştii. Îi zâmbesc pentru a da mai multă greutate vorbelor mele. Foarte plicticos.

— Nu cred nici măcar o clipă. Tonul îi e lejer, dar insistent. Ai avut o carieră? înainte să vii aici?

Fac câţiva paşi fără să zic nimic, cu ochii în pământ, gândindu-mă la ce-aş putea să-i spun. Îi simt ochii aţintiţi asupra mea, dar mă uit în altă parte, ca să scap de privirea lui scrutătoare.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta, spune în cele din urmă.

— E… destul de dificil.

Nathaniel expiră zgomotos.

— Înţeleg că n-a fost o situaţie prea fericită?

O, Doamne, tot mai crede că sunt o soţie abuzată.

— Nu! Nu e vorba de asta. Îmi bag mâinile în păr. Doar că… e o poveste lungă.

Nathaniel ridică din umeri.

— Avem la dispoziţie toată seara.

În clipa în care îi întâlnesc privirea stăruitoare simt

imboldul de a-i spune înfigându-se ca un cârlig de undiţă în pieptul meu. Vreau să-i Spun. Să mă descarc de toată această povară, cine sunt, ce s-a întâmplat, cât de greu mi-a fost. Dintre toţi oamenii din lume, e singurul în care cred că pot avea încredere. Ştiu că el n-ar spune nimănui. Ar înţelege. Ar păstra secretul.

— Deci. Se opreşte în mijlocul străzii, cu mâinile în buzunare. Îmi spui cine eşti?

— Poate, zic în cele din urmă şi mă trezesc zâmbind. Nathaniel îmi zâmbeşte şi el şi ochii i se destind încet, făcându-l şi mai atrăgător.

— Dar nu chiar acum. Mă uit în jur la strada aurie a satului. E o seară prea frumoasă ca să o stric cu povestea nenorocirii şi a suferinţelor mele. Îţi spun mai târziu.

Mergem mai departe, trecând peste un zid vechi de piatră, acoperit cu trandafiri căţărători. Şi trăgând în piept mirosul lor delicios, mă simt brusc mult mai uşoară; aproape euforică. Strada e scăldată în lumina blândă a serii şi ultimele raze de soare îmi încălzesc umerii.

— Îţi stă foarte bine cu părul aşa, apropo, zice el.

— A, mersi. Îi zâmbesc nonşalant. Nu e mare lucru. Fâl.

Trecem podeţul şi ne oprim să privim râul. Lebedele albe se scufundă în căutarea hranei, iar soarele presară apa cu pete de chihlimbar. Un cuplu de turişti se fotografiază unul pe altul şi mă cuprinde un sentiment de mândrie. Eu nu sunt în trecere prin locul ăsta, îmi vine să le spun. Eu locuiesc aici.

— Şi unde mergem? îl întreb când pornim din nou.

— La bar, zice. E OK?

— Perfect!

Când ne apropiem de The Bell, zăresc afară o mică mulţime de oameni; unii stau în picioare în faţa uşii, alţii stau aşezaţi la mesele de lemn.

— Ce fac? zic nedumerită.

— Aşteaptă, spune. Proprietarul localului a întârziat.

— A, zic. Mă uit în jur, dar toate mesele sunt deja ocupate. Ei, nu contează. Putem să stăm aici.

Mă cocoţ pe un butoi vechi – dar Nathaniel a pornit deja spre uşa barului.

Şi… ce ciudat. Toată lumea se trage înapoi şi-i face loc să treacă. Îl privesc mirată cum scoate din buzunar o legătură imensă de chei, după care se uită în urmă după mine.

— Hai, îmi face semn cu un surâs. E timpul să deschidem.

Nathaniel are un bar?

— Ai un bar? zic, după ce agitaţia iniţială se mai calmează.

L-am privit siderată un sfert de oră, în timp ce a pus bere în halbe, a glumit cu clienţii, a dat instrucţiuni personalului şi s-a asigurat că toată lumea e mulţumită. Acum, că graba de la început a dispărut, se apropie de scaunul de bar pe care m-am cocoţat cu un pahar de vin în mână.

— Trei baruri, mă corectează. Dar nu sunt numai ale

mele. Asta e afacerea familiei noastre. The Bell, The Swan din Bingley şi The Two Foxes.

— Uau. Dar… e foarte aglomerat!

Mă uit în jurul meu. Fiecare scaun e ocupat, oamenii au umplut grădina şi au ocupat chiar şi curtea din faţă. Vacarmul glasurilor e asurzitor.

— Dar cum reuşeşti să te ocupi şi de asta şi de grădinărit?

— OK, am să-ţi spun adevărul. Ridică mâinile. Nu servesc personal decât din când în când. Avem nişte barmani extraordinari. Dar m-am gândit că ar fi amuzant să o fac în seara asta.

— Deci nu eşti grădinar, de fapt!

— Ba da. Coboară o clipă privirea, îndreptând un suport pentru pahare. Aici e vorba despre… afaceri.

Recunosc în vocea lui tonul de mai devreme. De parcă aş fi atins un punct sensibil. Mă uit în jur şi atenţia îmi e atrasă de un portret de pe perete, înfăţişând un bărbat între două vârste. Are bărbia puternică, ochii albaştri ai lui Nathaniel şi aceleaşi linii fine în jurul ochilor când zâmbeşte.

— E tatăl tău? întreb precaută. Foarte prezentabil.

— El era sufletul acestui loc. Ochii i se îmblânzesc. Toţi clienţii îl iubeau. Ia o gură mare de bere, apoi lasă paharul jos. Dar ştii ceva? Nu trebuie neapărat să rămânem aici. Dacă preferi să mergem în altă parte, într-un loc mai elegant…

Mă uit în jur, la barul înţesat de lume. În fundal,

dincolo de zarvă şi de râsete, cântă muzica. Un grup de clienţi de-ai casei se salută unii pe alţii la bar, insultându-se amical. Un cuplu de turişti americani în vârstă, în tricouri cu Stratford discută cu un barman roşcat, cu ochi ageri. În celălalt colţ al localului, a început un joc de darts. Nu-mi amintesc când am fost ultima oară într-un loc cu o atmosferă atât de destinsă şi de prietenoasă.

— Hai să rămânem aici. Hai să te ajut şi eu! Mă ridic repede de pe scaun şi trec după tejghea.

— Ai mai pus vreodată bere la draft? Nathaniel mă urmează, amuzat.

— Nu, zic, ridicând un pahar şi punându-l sub robinet. Dar pot să învăţ.

— OK. Nathaniel vine şi el după tejghea. Apleci puţin paharul aşa… şi acum tragi.

Trag de manetă şi izbucneşte un jet de spumă.

— Fir-ar să fie!

— Încet… Mă înconjoară cu braţele, ghidându-mă. Aşa-i mai bine…

Mmm, ce drăguţ. Îmi spune ceva, dar nu aud nimic. Sunt într-o stare de beatitudine, învăluită de braţele lui puternice. Poate n-ar fi rău să mă fac că nu prind deloc chestia asta cu trasul de manetă. Poate că putem să stăm aşa toată seara.

— Ştii, încep să zic, întorcând capul spre el. Dar mă opresc în clipa în care privirea îmi cade asupra unui lucru de pe perete. E o tăbliţă veche de lemn pe care scrie „Interzisă intrarea cu noroi pe încălţăminte” şi „Interzisă

intrarea în haine de lucru”. Dedesubt a mai fost prins un anunţ. E scris pe hârtie îngălbenită cu un marker care abia se mai zăreşte şi spune aşa: INTRAREA AVOCAŢILOR INTERZISĂ.

Mă holbez siderată la el. A avocaţilor?

Oare am înţeles bine?

— Poftim. Nathaniel ridică paharul plin cu lichid strălucitor, de culoarea chihlimbarului. Prima bere pusă de tine.

— Ăă… super! spun. Fac un efort să las o pauză firească, după care arăt în treacăt spre anunţ. Ce-i asta?

— Nu servesc avocaţii, răspunde fără să clipească.

— Nathaniel! Vino puţin! îl strigă cineva din celălalt capăt al barului şi dă ochii peste cap, iritat.

— Vin imediat. Îmi atinge mâna, apoi pleacă.

Iau o gură mare de vin. Nu serveşte avocaţii.

De ce nu serveşte avocaţii?

OK… calmează-te, îmi spun hotărâtă. E o glumă. Evident că e o glumă. Toată lumea urăşte avocaţii, aşa cum toată lumea urăşte agenţii imobiliari şi inspectorii de la circa financiară. E un fapt general acceptat.

Dar nu toată lumea pune anunţuri de genul ăsta în baruri, nu?

Pe când stau acolo, barmanul roşcat trece pe lângă mine şi scoate nişte cuburi de gheaţă din container.

— Bună, zice, întinzându-mi mâna. Eu sunt Eamonn.

— Samantha. Îi strâng mâna zâmbind. Am venit cu Nathaniel.

— Mi-a zis. În ochii lui zăresc un licăr de mulţumire. Bine-ai venit la Lower Ebury.

Mă uit la el cum serveşte şi îmi dau brusc seama că tipul ăsta ar putea să ştie ceva despre anunţ.

— Zi-mi şi mie, spun în treacăt, când se întoarce. Anunţul ăla despre avocaţi e o glumă, nu?

— Nu tocmai, răspunde Eamonn vesel. Nathaniel nu suportă avocaţii.

— Aha! Reuşesc cumva să continui să zâmbesc. Îhm… din ce cauză?

— De când a murit tatăl lui. Eamonn ridică pe tejghea un carton cu cutii cu suc de portocale şi îmi schimb poziţia pe scaun ca să-l văd mai bine.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— A avut un proces cu primăria. Eamonn se opreşte din ce face. Nathaniel e de părere că procesul n-ar fi trebuit niciodată să aibă loc, dar Ben a fost convins de avocaţi să intenteze proces. Nu stătea prea bine cu sănătatea şi stresul i-a făcut şi mai rău, nu se mai putea gândi la nimic altceva. Şi a făcut un atac de cord.

— Doamne, ce oribil, spun îngrozită. Şi Nathaniel a dat vina pe avocaţi?

— Spune că tatăl lui n-ar fi trebuit niciodată să intenteze proces. Eamonn continuă să ridice diverse cutii. Din păcate, după moartea lui Ben, au fost nevoiţi să vândă unul din baruri. Ca să plătească pentru proces.

Sunt complet şocată. Mă uit la Nathaniel care îl ascultă foarte încruntat pe un tip, în partea cealaltă a

barului.

— Ultimului avocat care a intrat în barul ăsta… Eamonn se apleacă peste tejghea conspirativ. Nathaniel i-a tras un pumn în nas.

— I-a tras un pumn în nas? Glasul mi se transformă într-un scâncet împietrit.

— S-a întâmplat să fie tocmai ziua înmormântării tatălui lui. Eamonn coboară vocea. Unul din avocaţii tatălui său a venit la bar şi Nathaniel i-a tras una de i-au mers fulgii. Şi acum mai facem mişto de el pe tema asta.

Îmi întoarce spatele pentru a servi pe cineva şi iau o gură de vin, cu un tremur nervos în stomac.

Să-ncerc să nu mă pierd cu firea. Deci nu-i plac avocaţii. Asta nu are nici cea mai mică legătură cu mine. Pot foarte bine să fiu sinceră cu el. Să-i povestesc despre viaţa mea. N-are cum să-mi reproşeze trecutul. Evident că nu.

Şi dacă o va face?

Dacă mă trezesc că-mi dă una?

— Scuze. Ca din senin, Nathaniel apare în faţa mea, cu chipul lui cald şi prietenos. Eşti bine?

— Foarte! zic cu o veselie forţată. Mă distrez de milioane!

— Hei, Nathaniel, spune Eamonn, ştergând un pahar. Îmi face cu ochiul. Cum se numesc cinci mii de avocaţi pe fundul oceanului?

— Un început! Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Ar trebui să… putrezească toţi. De tot. În iad.

Se aşterne o tăcere mirată. Îi văd pe Eamonn şi pe Nathaniel ridicând din sprânceană unul către celălalt.

OK. Schimbă subiectul. Acum.

— Deci! Ăă… Mă întorc repede către un grup de lângă tejghea. Vă servesc cu ceva?

Până la sfârşitul serii am turnat cam patruzeci de pahare de bere. Am mâncat o porţie de cod şi cartofi prăjiţi şi o jumătate de porţie de budincă de caramel – şi l-am bătut pe Nathaniel la darts, în ovaţiile şi uralele tuturor celor prezenţi.

— Ai zis că n-ai mai jucat până acum! spune sceptic după ce-mi agăţ pe panou dubla de opt câştigătoare.

— Păi n-am mai jucat, zic nevinovată. N-are niciun sens să-i pomenesc de cei cinci ani de tras cu arcul pe care i-am făcut la şcoală.

În cele din urmă, Nathaniel sună din clopoţel pentru Ultimele comenzi şi, o oră şi ceva mai târziu, ultimii câţiva clienţi răzleţi se îndreaptă spre uşă, unde se opresc să-şi ia la revedere.

— Pa.

— Salut, Nathaniel.

I-am urmărit pe toţi în timp ce părăseau barul – şi, în afară de turişti, cu toţii l-au salutat pe Nathaniel de plecare. Cred că se cunoaşte cu toţi cei din sat.

— Strângem noi, spune Eamonn apăsat, în clipa în care Nathaniel începe să adune paharele, câte cinci o dată. Dă-le-ncca Să vă bucuraţi şi voi de cât a mai rămas din seara asta.

— Păi… OK. Nathaniel îl bate uşor pe spate. Mersi, Eamonn. Se uită la mine. Gata de plecare?

Fără prea mare tragere de inimă, mă dau jos de pe scaun.

— A fost o seară extraordinară, îi spun lui Eamonn. Îmi pare foarte bine că te-am cunoscut.

— Şi mie. Îmi zâmbeşte. Aşteptăm să ne trimiţi factura.

Îi întorc zâmbetul, încă transportată de atmosferă; de faptul că am câştigat la darts; de satisfacţia de a-mi fi petrecut seara făcând ceva cu adevărat. În viaţa mea nu am avut parte de o asemenea ieşire în oraş.

Nimeni din Londra nu m-a dus vreodată la întâlnire în vreun bar – ca să nu mai zic dincolo de tejghea. În prima seară, Jacob m-a dus la Covent Garden să vedem Les Sylphides, şi douăzeci de minute mai târziu a primit un telefon urgent din State şi nu s-a mai întors niciodată. Iar a doua zi mi-a zis că a fost atât de prins cu un contract de drept comercial că a uitat complet de mine.

Şi partea cea mai proastă a fost că, în loc să-i zic „Nenorocitule ce eşti!” şi să-i dau una în bot, m-am mulţumit doar să-l întreb ce fel de contract comercial era.

După căldura cu iz de bere din bar, noaptea de vară e proaspătă şi răcoroasă. În clipa în care pornim agale aud în faţa mea râsetele celor care au plecat înaintea noastră şi, undeva în depărtare, o maşină care demarează. Nu există felinare stradale; singurele surse de lumină sunt luna plină şi ferestrele cu draperiile trase ale caselor.

— Te-ai simţit bine? Nathaniel pare uşor neliniştit. N-am vrut să stăm chiar toată noaptea…

— Mi-a plăcut foarte, foarte mult, spun cu însufleţire. E un loc extraordinar. Nu-mi vine să cred ce prietenoşi sunt cu toţii. Şi că toată lumea te cunoaşte! Iar despre spiritul de comunitate ce să mai zic… Tuturor le pasă de ceilalţi. Se vede foarte clar.

— Unde se vede aşa de clar? Nathaniel pare amuzat.

— În felul în care fiecare îl bate pe celălalt pe spate, îi explic. Pare că, dacă vreunul din voi ar avea probleme, toată lumea i-ar sări imediat în ajutor, din tot sufletul. Pur şi simplu, simţi asta.

Îl aud înăbuşindu-şi râsul.

— Adevărul ăsta e, anul trecut am primit premiul pentru Cel mai Ospitalier Sat, spune.

— Poţi să râzi cât vrei, îi răspund. Dar în Londra nimeni nu te primeşte aşa, cu braţele deschise. Dacă mori pe stradă, te împing pur şi simplu cu piciorul în şanţ. După ce-ţi golesc portofelul şi-ţi fură actele. Aici nu s-ar întâmpla în veci aşa ceva, nu?

— Păi, nu, spune Nathaniel. Se opreşte gânditor. Dacă mori, tot satul se strânge la patul tău şi te boceşte.

Pe faţă mi se aşterne un zâmbet.

— Ştiam eu. Şi presară deasupra ta petale de flori?

— Evident, încuviinţează. Şi-ţi fac păpuşi de înmormântare, din porumb.

Păşim câteva clipe în tăcere. Un animăluţ traversează în fugă drumul, se opreşte şi ne priveşte cu doi ochi

galbeni imenşi, după care dispare după gardul viu.

— Şi cum e bocetul? zic.

— Cam aşa. Îşi drege glasul, după care începe să cânte cu voce joasă, tristă şi monotonă. Vai, vai. S-a dus, bietul de el.

Îmi dă ghes un râs nebun, dar fac eforturi să mă abţin.

— Şi dacă e vorba de o femeie?

— Bună întrebare. În acest caz, cântăm un alt bocet. Trage adânc aer în piept şi începe din nou să cânte, pe acelaşi ton insipid: Vai, vai. S-a dus, biata de ea.

Mă doare burta din cauza efortului de-a mă abţine să nu rid.

— Ei, noi cei din Londra nu cântăm niciun fel de bocete, zic. Doar ne vedem de viaţă mai departe. Aşa suntem noi, londonezii. Ne vedem de viaţă mai departe.

— Ştiu cum sunt londonezii. Nathaniel se strâmbă uşor. Am locuit şi eu la Londra o vreme.

Mă holbez mirată la el, la lumina lunii. Nathaniel a locuit la Londra? încerc, fără succes, să mi-l închipui ţinându-se de bară în metrou, citind Metro.

— Vorbeşti serios? zic într-un final, şi el încuviinţează.

— Şi nu mi-a plăcut deloc. Pe bune.

— Dar ce… adică de ce…

— Eram în anul de dinainte de universitate şi eram chelner. Apartamentul meu se afla vizavi de un supermarket deschis non-stop. Toată noaptea era luminat cu neoane puternice. Iar zgomotul… Se strâmbă. În cele zece luni cât am stat acolo, n-am avut nici măcar o

secundă de întuneric sau de linişte totală. N-am auzit niciodată o pasăre ciripind. N-am văzut nicio stea.

Îmi dau capul pe spate instinctiv şi mă uit la cerul senin al nopţii. Încet, în timp ce ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, încep să disting deasupra mea mici punctişoare de lumină, care formează tot felul de desene şi de forme pe care nu reuşesc să le descifrez. Are dreptate. Nici eu n-am văzut stelele de deasupra Londrei.

— Dar tu? Glasul lui mă readuce în prezent.

— Eu ce?

— Începuseşi să-mi spui povestea ta, zice. Şi cum ai ajuns aici.

— A. Mi se pune un nod în gât. Da, aşa e. Începusem să-ţi spun. Deşi nu prea are cum să mă vadă în întuneric, îmi feresc privirea şi mintea îmi procesează cât de repede e în stare după trei pahare de vin.

Trebuie să zic ceva. Poate reuşesc să scap doar cu câteva cuvinte. Să-i spun adevărul fără să pomenesc de partea cu avocatura.

— Păi, spun într-un final. Stăteam la Londra. Şi aveam o… o…

— Relaţie, îmi şopteşte.

— Să… da. Înghit în sec. Aşa. Şi lucrurile au luat o turnură neplăcută. M-am suit într-un tren… şi am ajuns aici.

Urmează o tăcere expectativă.

— Asta-i tot, adaug.

— Asta-i tot? Nathaniel pare sincer uluit. Asta-i

povestea cea lungă?

O, Doamne.

— Uite ce e. Mă întorc cu faţa spre el în lumina lunii, iar inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Ştiu că în momentul ăla aveam de gând să-ţi spun mai mult. Dar oare sunt chiar atât de importante detaliile? Contează ce-am făcut înainte… sau ce-am fost? Ideea e că acum sunt aici. Şi tocmai am petrecut cu tine cea mai frumoasă seară din viaţa mea. Din toată viaţa mea.

Văd pe chipul lui că ar vrea să mă provoace; deschide chiar gura să zică ceva. Însă încet-încet se destinde şi întoarce privirea, fără să spună nimic.

Simt că mă cuprinde disperarea. Poate că am stricat totul. Poate că ar fi trebuit să-i spun adevărul, cu orice preţ. Sau să inventez rapid o poveste complicată cu un iubit ticălos.

Păşim mai departe în noapte, fără să rostim niciun cuvânt. Umărul lui îmi atinge umărul. Apoi îi simt mâna. Degetele i se strecoară printre ale mele, la început ca din greşeală, apoi, încet, împletindu-se cu ale mele.

Mă arcuiesc toată în clipa în care trupul meu răspunde, dar fac eforturi să nu-mi ţin respiraţia. Niciunul dintre noi nu spune niciun cuvânt. Nu se aude nimic în afară de paşii noştri pe drum şi de un ţipăt de bufniţă undeva, în depărtare. Mâna lui Nathaniel e sigură şi fermă în clipa în care o cuprinde pe-a mea. Îi simt bătăturile aspre din palmă; degetul mare mângâindu-l pe al meu.

Continuăm să nu rostim niciun cuvânt. Nici măcar nu

ştiu dacă pot să vorbesc.

Ne oprim la intrarea spre aleea familiei Geiger. Mă priveşte în tăcere, cu o expresie aproape severă. Îmi simt respiraţia precipitându-se; respir doar din doi în doi. Nu-mi pasă absolut deloc dacă se vede de la o poştă că-l doresc.

Oricum nu m-am priceput niciodată la regulile astea.

Îmi dă drumul la mână şi îmi cuprinde mijlocul cu braţele. Mă trage uşor spre el. Închid ochii, pregătită să mă abandonez îmbrăţişării lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu! aud un glas prea bine cunoscut. N-ai de gând s-o săruţi odată?

Tresar şi deschid ochii. Nathaniel pare la fel de şocat şi se trage instantaneu înapoi. Mă răsucesc pe călcâie – şi, spre groaza mea, o văd pe Trish, aplecată la o fereastră de la etaj, cu o ţigară în mână şi uitându-se ţintă la noi.

— Nu sunt o mironosiţă, zice. Aveţi voie să vă pupaţi!

O săgetez cu o privire mânioasă. Oare femeia asta n-a auzit în viaţa ei de cuvântul „intimitate”?

— Continuaţi! îşi flutură ţigara spre noi, iar jarul străluceşte. Nu mă băgaţi în seamă!

Să n-o băgăm în seamă? îmi pare rău, dar eu n-am de gând să fac asta în timp ce Trish se uită ca la spectacol. Îl privesc tulburată pe Nathaniel, care pare la fel de uluit ca şi mine.

— Oare să… amuţesc, neştiind ce vreau de fapt să propun.

— Nu-i aşa că e o noapte superbă de vară? adaugă Trish, de dragul conversaţiei.

— Superbă, îi răspunde Nathaniel politicos.

Privirile ni se întâlnesc şi simt că m-apucă un râs isteric. E un dezastru. S-a zis cu momentul de romantism.

— Îhm… mersi pentru seara asta extraordinară, spun, sforţându-mă să-mi păstrez seriozitatea. M-am simţit senzaţional.

— Şi eu. În umbră, ochii lui capătă o nuanţă de indigo; mustăceşte amuzat. Deci, îi facem pe plac doamnei Geiger? Sau o lăsăm pradă unei frustrări insuportabile?

Ridicăm amândoi ochii spre Trish, care încă mai e aplecată pe fereastră, privindu-ne cu ochi lacomi. De parcă am fi într-un local cu striptease, şi din clipă-n clipă o să-i ofer lui Nathaniel un dans erotic.

— Păi… cred că parcă ar merita să o lăsăm pradă unei frustrări insuportabile, spun cu un surâs abia schiţat.

— Deci ne vedem mâine?

— La zece sunt la mama ta.

— Ne vedem dimineaţă, atunci.

Îmi întinde mâna şi ne atingem uşor degetele, după care se întoarce şi pleacă. Mă uit după el în timp ce dispare în întuneric, apoi mă întorc şi pornesc pe aleea către casă; continui să simt fiori în tot trupul.

E foarte bine că i-am tras clapa lui Trish. Dar cum rămâne cu frustrarea mea insuportabilă?

Şaisprezece

A doua zi, Trish mă trezeşte cu nişte bătăi puternice în uşă.

— Samantha! Trebuie să-ţi vorbesc! Acum!

E sâmbătă şi nu e nici măcar ora opt dimineaţa. Unde arde?

— OK! strig chiaună. O secundă!

Mă dau jos din pat cu un mers împleticit, iar capul îmi e plin de amintirea clipelor atât de plăcute din seara trecută. Nathaniel ţinându-mă de mână… braţele lui Nathaniel în jurul mijlocului meu…

— Da, doamnă Geiger? Deschid uşa şi o văd pe Trish în capot, cu chipul îmbujorat şi ochii injectaţi. Acoperă cu mâna telefonul portabil la care vorbeşte.

— Samantha. Îşi îngustează ochii mai tare ca niciodată şi în glasul ei simt o notă ciudată de triumf. Mi-ai turnat gogoşi, aşa-i?

O undă de şoc îmi străbate tot trupul şi simt cum mi se urcă stomacul în gât. De unde o fi… Cum a…

— Aşa e? îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Sunt sigură că ştii foarte bine la ce mă refer.

Mintea îmi trece rapid în revistă toate gogoşile pe care i le-am turnat, mai ales partea cu „sunt menajeră”. Ar putea fi oricare din ele. Ar putea fi ceva mic şi insignifiant. Sau poate a aflat absolut tot.

— Nu ştiu la ce anume vă referiţi, spun cu glasul spart. Doamnă.

— Ei bine. Se apropie de mine, fluturându-şi supărată capotul de mătase. Aşa cum îţi închipui, sunt foarte supărată că nu mi-ai spus niciodată că ai gătit paella pentru ambasadorul Spaniei.

Rămân cu gura căscată. Ce ambasador?

— Alaltăieri te-am întrebat dacă ai gătit pentru persoane importante. Ridică din sprânceană a reproş. Şi nu ai pomenit niciodată de banchetul pentru trei sute de persoane de la Mansion House.

Ce banchet? A luat-o razna de tot?

OK, oare o fi fost bipolară tot timpul ăsta şi eu n-am observat? Asta ar explica foarte multe.

— Doamnă Geiger, spun uşor neliniştită, nu vreţi să vă aşezaţi puţin?

— Nu, mulţumesc! spune tăios. Vorbesc la telefon cu Lady Edgerly.

Simt că se cască pământul sub mine. Freya e la telefon?

— Lady Edgerly… Trish duce telefonul la ureche. Aveţi dreptate, e mult prea modestă. Ridică privirea. Lady Edgerly doreşte să vorbească puţin cu tine.

Îmi întinde telefonul şi, ca în transă, îl duc la ureche.

— Alo?

— Samantha? Vocea familiară, uşor răguşită a Freyei răsună, printre fâşâituri, în urechea mea. Eşti OK? Ce dracu' se întâmplă acolo?

— Sunt… bine! Arunc o privire spre Trish, care se află la aproximativ doi metri de mine. O să… mă duc undeva mai…

Fără să iau în seamă privirea ca de laser a lui Trish, mă retrag în dormitor şi închid bine uşa în urma mea. Apoi duc din nou receptorul la ureche.

— Sunt bine! Mă străbate un val de bucurie la ideea că vorbesc cu Freya. Nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine!

— Ce naiba se întâmplă? mă întreabă iar. Am primit mesajul ăsta, dar n-am înţeles nimic. Eşti menajeră? E o glumă tâmpită?

— Nu. Arunc o privire de control spre uşă, după care mă duc în baie şi dau drumul la ventilator. Sunt menajeră cu normă întreagă, spun cu glas scăzut. Am plecat de la Carter Spink.

— Ţi-ai dat demisia? spune Freya nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Pur şi simplu?

— Nu mi-am dat demisia. Am fost… dată afară. Am făcut o greşeală şi m-au concediat.

Încă îmi vine greu s-o spun. Şi chiar şi să mă gândesc la asta.

— Ai fost dată afară din cauza unei greşeli oarecare? Freya pare de-a dreptul ultragiată. Iisuse Hristoase, oamenii ăştia…

— N-a fost o greşeală oarecare, o întrerup în mijlocul frazei. A fost o greşeală foarte mare şi importantă. Asta e, s-a întâmplat. Şi m-am hotărât să fac ceva cu totul diferit. Să lucrez ca menajeră pentru o vreme.

— Să lucrezi ca menajeră, mă îngână Freya încet. Samantha, tu chiar ai luat-o razna complet?

— De ce nu? spun pe un ton defensiv. Chiar tu mi-ai zis că ar fi bine să fac o pauză.

— Bine, bine, dar totuşi… menajeră? Nici nu ştii să

găteşti!

— Ştiu, ştiu.

— Pe bune acum, habar n-ai să găteşti! Acum chicoteşte amuzată. Te-am văzut gătind. Eşti un antitalent. Ca să nu mai zic că n-ai spălat în viaţa ta.

— Ştiu! Mă apucă un hohot isteric de râs. Sinceră să fiu, la început a fost un adevărat coşmar. Dar să ştii că… învăţ. Ai fi surprinsă.

— Şi trebuie să porţi şorţ?

— Am halatul ăsta oribil de nailon… Mă înec de râs. Şi le spun Doamnă… şi Domnule… şi fac reverenţe…

— Samantha, eşti sărită de pe fix, spune Freya printre icnete. Complet sărită de pe fix. Nu poţi să rămâi acolo. Vin să te salvez. Mâine mă sui în avion…

— Nu! zic pe un ton mai vehement decât aş fi vrut. Nu! Mă… distrez foarte bine. E în regulă.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere suspicioasă. Fir-ar să fie. Freya mă cunoaşte ca pe buzunarele ei.

— Cu un bărbat? îi aud vocea, într-un final.

— Poate. Zâmbesc fără să vreau. Da.

— Detalii?

— E prea devreme. Dar e… îţi închipui. Drăguţ. Zâmbesc prosteşte spre propria mea reflexie în oglinda băii.

— Mă rog, chiar şi aşa. Nu trebuie decât să pui mâna pe telefon. Poţi să vii să stai la noi…

— Mersi, Freya. Mă străbate un val de afecţiune pentru ea.

— Fără nici cea mai mică problemă. Samantha?

— Da? Urmează o pauză atât de lungă încât încep să cred că am pierdut legătura.

— Şi cu avocatura cum rămâne? spune Freya în cele din urmă. Cu dorinţa ta de a deveni partener al firmei? Ştiu că ţi-am făcut capul mare pe tema asta. Dar ăsta era visul tău. O să renunţi pur şi simplu la el?

Simt o împunsătură în inimă, ca şi când ar fi ieşit la suprafaţă o mâhnire, adânc îngropată.

— Visul ăla s-a sfârşit, spun grăbită. Partenerii nu fac greşeli care să provoace pagube de cincizeci de milioane de lire.

— Cincizeci de milioane de lire?

— Îhâm.

— Iisuse, spune repede, părând de-a dreptul şocată. Habar n-am avut. Nu-mi pot imagina cum ai reuşit să faci faţă unei asemenea…

— E în regulă, o întrerup. Am trecut peste asta. Serios.

Freya oftează.

— Ştii, am simţit eu că e ceva în neregulă. Am încercat să-ţi trimit un e-mail pe website-ul tău de la Carter Spink. Însă pagina ta nu mai era.

— Pe bune? Mi se strânge uşor inima.

— Şi atunci m-am gândit… Amuţeşte şi aud zgomote de agitaţie în fundal. Of, la naiba. A venit maşina să ne ia. Fii atentă, te mai sun curând…

— Stai! spun repede. Freya, înainte să închizi, zi-mi şi

mie ce naiba i-ai spus lui Trish despre ambasadorul Spaniei? Şi despre Mansion House?

— A, chestia aia. Chicoteşte pe-nfundate. Păi a început să-mi pună tot felul de întrebări, aşa că m-am gândit că e mai bine să inventez câte ceva. I-am zis că ştii să împătureşti şervetele ca într-o scenă din Lacul lebedelor… că ştii să faci sculpturi din gheaţă… şi că David Linley ţi-a cerut odată o reţetă de saleuri.

— Freya… închid ochii.

— Sinceră să fiu, am inventat cam multe. Dar e vina ei, ea m-a provocat! Trebuie să te las acum, scumpo. Te iubesc.

— Şi eu pe tine.

Legătura se întrerupe, iar eu rămân nemişcată preţ de o clipă, în baie se lasă deodată o linişte mormântală fără glasul răguşit al Freyei pe fundal de agitaţie indiană.

Mă uit la ceas. Nouă patruzeci şi cinci. Am timp să arunc o privire scurtă.

Trei minute mai târziu stau la biroul lui Eddie, bătând darabana cu degetele în timp ce aştept ca internetul să se conecteze la site-ul firmei. Am întrebat-o pe Trish dacă aş putea să-i trimit un mesaj lui Lady Edgerly şi ea mi-a deschis imediat uşa biroului, făcându-şi de lucru prin spatele scaunului meu, până când am rugat-o să plece.

Pagina de start a lui Eddie se deschide şi tastez imediat www.carterspink.com.

În timp ce logo-ul grena atât de familiar apare pe ecran şi se învârte într-un cerc perfect, simt că-mi revine

brusc în suflet toată tensiunea din trecut, precum frunzele de pe fundul unui eleşteu. Trag adânc aer în piept şi sar peste Introducere, trecând direct la Asociaţi. Apare listaşi Freya are dreptate. După Snell, urmează imediat Taylor. Nici urmă de Sweeting.

Expir, spunându-mi că trebuie să fiu raţională. Evident că m-au scos de pe site. Am fost concediată, la ce altceva mă puteam aştepta? Asta a fost viaţa mea anterioară, care acum nu mă mai interesează deloc. Ar trebui pur şi simplu să închid computerul, să mă duc acasă la Iris şi să uit tot. Asta ar trebui să fac.

Însă, în schimb, mă trezesc apucând mouse-ul şi tastând „Samantha Sweeting” în căsuţa de căutare. „Niciun rezultat”, îmi apare câteva clipe mai târziu pe ecran şi mă uit la cuvinte, şocată.

Niciun rezultat? Nicăieri în tot site-ul Nici… în secţiunea Media? Sau măcar la Arhiva de ştiri?

Dau repede clic pe căsuţa cu Tranzacţii încheiate şi caut Euro-Sal, fuziune, Danco. Asta e o tranzacţie de proporţii de anul trecut şi eu am fost cea care s-a ocupat de partea de finanţare. Raportul apare pe ecran, cu titlul „Carter Spink, consultanţă pentru fuziune de 20 de miliarde de lire”. Privirea îmi coboară pe textul cunoscut. „Echipa Carter Spink din Londra a fost condusă de Arnold Saville, împreună cu asociaţii Guy Ashby şi Jane Smilington”.

Mă opresc uluită, după care mă întorc şi citesc din nou textul cu mare atenţie, căutând cuvintele care lipsesc

– „şi Samantha Sweeting”, ar trebui să scrie. Însă cuvintele nu mai sunt acolo. Eu nu mai sunt acolo. Dau repede clic pe o altă tranzacţie, vânzarea Conlon. Ştiu că sunt menţionată în acest raport. L-am citit, pentru numele lui Dumnezeu. Am făcut parte din echipă, am o plăcuţă de plexiglas care dovedeşte asta.

Dar nici aici nu se spune nimic de mine.

În timp ce inima îmi bate din ce în ce mai tare, trec în revistă toate tranzacţiile din decursul ultimului an. Din ultimii doi ani. Din ultimii cinci ani. M-au şters complet. Cineva şi-a dat osteneala de a lua la mână întregul site şi de a-mi scoate numele. Am fost ştearsă din toate tranzacţiile în care am fost implicată. De parcă n-aş fi existat niciodată.

Inspir adânc, încercând să-mi păstrez calmul, însă mânia îmi creşte în suflet, din ce în ce mai fierbinte şi mai puternică. Cum îndrăznesc să schimbe istoria? Cum îndrăznesc să mă şteargă cu buretele? Le-am dat şapte ani din viaţa mea. Nu pot să mă facă să dispar pur şi simplu; să se poarte ca şi cum n-aş fi fost niciodată angajata lor…

După care am o revelaţie. Oare de ce s-au obosit să facă toate astea? Au mai plecat şi alţii din firmă şi numele lor au rămas acolo unde erau. De ce se jenează atât. De tare cu mine? Privesc tăcută ecranul preţ de un moment. Apoi, fără grabă, încep să tastez www.google.com şi scriu „Samantha Sweeting” în căsuţă. Adaug şi „avocat”, ca să fiu sigură şi apăs pe Enter.

O clipă mai târziu, ecranul se umple cu tot felul de

intrări. Încep să scanez rezultatele căutării şi parcă mă loveşte cineva cu leuca în moalele capului.

…păţania Samanthei Sweeting…

…descoperit, Samantha Sweeting a dezertat de la datorie, lăsându-şi colegii să…

…auzit despre Samantha Sweeting…

…bancuri despre Samantha Sweeting. Cum i se spune unui avocat care…

…Samantha Sweeting concediată de la Carter Spink.

Şi tot aşa. De la site-uri ale avocaţilor, la ştirile despre serviciile juridice şi la forumurile studenţilor la drept. E ca şi cum întreaga lume juridică n-a făcut decât să mă vorbească pe la spate. Ca în transă, dau clic pe pagina următoare – şi lista continuă. Dau la pagina următoare, apoi la următoarea.

Mă simt de parcă m-aş uita la un pod prăbuşit. Încerc să estimez pagubele; îmi dau seama pentru prima oară cât de grav mi-a fost terfelit numele.

Nu mă mai pot întoarce niciodată.

Ştiam eu.

Şi totuşi cred că nu o ştiam de fapt. Cel puţin nu în adâncul sufletului. Acolo unde contează cu adevărat.

Simt ceva umed pe obraz şi sar în picioare, închizând în viteză toate paginile de web; ştergând în urma mea adresele pe care le-am vizitat, pentru eventualitatea în care pe Eddie îl apucă vreo curiozitate. Închid computerul şi mă uit în jur, la încăperea tăcută. Acum sunt aici. Şi nu acolo. Acea parte din viaţa mea s-a sfârşit.

Când intru cu răsuflarea tăiată pe uşă, căsuţa lui Iris arată la fel de idilic ca întotdeauna. Poate chiar şi mai idilic, pentru că acum o gâscă se plimbă în voie prin faţa mea, printre găini.

— Bună. Ridică zâmbind privirea din locul în care stă ţinând în mână o ceaşcă de ceai. Pari grăbită.

— Mi-a fost teamă să nu întârzii. Mă uit prin grădină, dar Nathaniel nu se zăreşte nicăieri.

— Nathaniel a trebuit să se ducă la bar să repare o ţeavă care curgea, spune Iris, parcă citindu-mi gândurile. Dar se va întoarce mai târziu. Între timp, noi o să facem pâine.

— Super! zic. O urmez în bucătărie şi-mi pun şorţul cu dungi, ca data trecută.

— M-am apucat deja, ca să nu pierdem timpul, spune Iris, îndreptându-se spre un lighean uriaş şi demodat de pe masă. Drojdie, apă călduţă, unt topit şi făină. Le amesteci pe toate şi ai făcut coca. Tu o s-o frământi.

— Aha, spun, uitându-mă fără nicio expresie la cocă.

Mă priveşte curioasă.

— Te simţi bine, Samantha? Pari cam… întoarsă pe dos.

— Mă simt bine. Încerc să zâmbesc. Scuze.

Are dreptate. Mintea mi-e în altă parte.

Haide. Concentrează-te.

— Cunosc oameni care folosesc aparate pentru asta, spune, ridicând coca din lighean şi punând-o pe masă. Dar ăsta e modul tradiţional de a face pâine. Cea mai bună

pâine.

O frământă cu mişcări rapide de mai multe ori.

— Vezi? O împleteşti, după care o răsuceşti puţin. E nevoie de ceva forţă.

Cu grijă, îmi bag mâinile în aluatul moale şi încerc să fac şi eu ca ea.

— Aşa, spune Iris urmărindu-mă cu atenţie. Găseşte-ţi un ritm al tău şi pe urmă ţine-o tot aşa. Frământatul e foarte bun când vrei să scapi de stres, adaugă uşor amuzată. Imaginează-ţi că te răzbuni pe cei mai mari duşmani ai tăi.

— Aşa am să fac! reuşesc în fine să-mi iau un ton vesel.

Însă greutatea ce-mi apasă pieptul nu vrea deloc să cedeze în timp ce frământ. De fapt, cu cât împăturesc şi răsucesc mai tare aluatul, cu atât mă simt mai rău. Mintea îmi zboară necontenit la site-ul ăla. Nu pot să-mi ostoiesc cu niciun chip sentimentul de nedreptate care îmi arde pieptul.

Am făcut lucruri foarte bune pentru firma aia. Am câştigat clienţi. Am negociat afaceri. Am însemnat ceva.

Am însemnat ceva.

— Cu cât frământi mai mult, cu atât mai bună o să fie pâinea, spune Iris, care se apropie de masă zâmbind. Simţi cum se încălzeşte şi devine elastică în mâinile tale?

Mă uit la aluatul care mi se lipeşte de degete, însă nu pot intra în niciun fel de legătură cu el. Nu simt senzaţiile despre care vorbeşte. Simţurile mele sunt amorţite. Mintea

îmi alunecă haotic de la un lucru la altul, ca o pasăre pe gheaţă.

Încep să frământ din nou coca, cu şi mai multă forţă decât înainte, încercând să revin în prezent. Vreau să simt iar mulţumirea pe care am simţit-o ultima dată când am fost aici; senzaţia aia de simplitate şi de pământesc. Dar îmi cam pierd ritmul; înjur printre dinţi de frustrare în timp ce degetele mele apucă aluatul. Mă dor muşchii braţelor; sudoarea mi se scurge pe faţă. Iar zbuciumul din sufletul meu creşte neîncetat.

Cum de au îndrăznit să mă şteargă cu totul din scripte? Am fost un avocat bun.

Am fost un avocat al naibii de bun.

— Nu vrei să te odihneşti un pic? Iris se apropie de mine şi-mi pune mâna pe umăr. E destul de greu, când nu eşti obişnuit.

— Ce rost are? Cuvintele îmi scapă fără să vreau. Serios, ce rost are? Să faci pâine. O faci şi pe urmă o mănânci. Şi s-a dus.

Mă opresc brusc, neştiind nici eu ce m-a apucat. Respiraţia mi-e precipitată şi sacadată. Îmi vine să mă dau cu capul de toţi pereţii.

Iris mă priveşte cu atenţie.

— Acelaşi lucru îl poţi spune şi despre mâncare, îmi răspunde cu blândeţe. Sau despre viaţa însăşi.

— Exact. Îmi şterg fruntea cu şorţul. Exact.

Nu ştiu ce zic. De ce mă cert cu Iris? Trebuie să mă calmez. Însă nu mă pot lupta cu nervozitatea care pune

stăpânire pe mine.

— Cred că ai frământat destul, spune, luându-mi coca din mână şi dându-i o formă rotundă.

— Şi acum? zic, încercând să-mi iau un ton cât mai firesc. O punem în cuptor?

— Încă nu. Iris pune aluatul înapoi în lighean, apoi îl aşază pe acesta pe aragaz. Acum aşteptăm.

— Aşteptăm? Mă holbez la ea. Cum adică aşteptăm?

— Aşteptăm. Acoperă ligheanul cu un şervet. O jumătate de oră, e destul. Îţi fac un ceai.

— Dar… ce aşteptăm?

— Să dospească drojdia şi să-l facă să crească, îmi zâmbeşte. Sub ştergarul ăsta se întâmplă o mică minune.

Mă uit la lighean, încercând să-mi închipui un miracol. Dar nu pot. Nu sunt câtuşi de puţin calmă şi senină. Sunt mult prea încordată; am nervii întinşi la maximum, în tot corpul. Odinioară îmi controlam perfect fiecare minut. Până la secundă. Iar acum trebuie să stau şi să aştept drojdia să dospească? Să stau cu şorţul pe mine, aşteptând după… o ciupercă?

— Îmi cer scuze, mă aud zicând. Nu pot să fac asta. Pornesc spre uşa bucătăriei şi ies în grădină.

— Poftim? Iris iese după mine, ştergându-şi mâinile de şorţ. Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

— Nu pot să fac asta! Mă întorc spre ea. Nu pot să… stau pur şi simplu răbdătoare, aşteptând ca drojdia să-şi facă treaba.

— De ce nu poţi?

— Pentru că e o mare pierdere de timp! Mă apuc cu mâinile de cap, frustrată. E o mare pierdere de timp! Ca şi toate celelalte!

— Şi ce crezi c-ar fi mai bine să facem în loc de asta? mă întreabă curioasă.

— Ceva… important. OK? Mă duc până la măr şi mă întorc, incapabilă să stau pe loc. Ceva constructiv.

Mă uit la Iris, dar nu pare în niciun fel jignită. Ci mai degrabă amuzată.

— Ce poate fi mai constructiv decât să faci pâine?

O, Doamne. Îmi vine să urlu. Ei ce-i pasă, ea îşi vede de găinile şi de şorţul ei, n-are cariera distrusă şi expusă umilinţei publice, pe internet.

— Nu înţelegi nimic, îi spun, aproape cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău, dar nu înţelegi. Uite ce e… cred că e mai bine să plec.

— Nu pleca. Glasul îi e surprinzător de ferm. O clipă mai târziu se află în faţa mea, cu ambele mâini pe umerii mei, privindu-mă cu ochii ei albaştri, iscoditori.

— Samantha, ai suferit o traumă, spune pe un ton blând şi egal. Care te-a afectat foarte adânc…

— Ba n-am suferit nicio traumă! Mă smulg din braţele ei. Pur şi simplu… nu pot să fac asta, Iris. Nu pot să mă prefac că sunt aşa. Nu sunt o femeie care face pâine, OK? Nu sunt o supermenajeră. Mă uit disperată prin grădina din jurul meu, de parcă aş căuta indicii. Nu mai ştiu cine sunt. N-am nici cea mai vagă idee.

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă, pe care o şterg

nervoasă. N-am de gând să plâng în faţa lui Iris.

— Nu ştiu cine sunt. Respir adânc, puţin mai calmă. Sau care este ţelul meu… sau încotro mă îndrept în viaţă. Nu mai ştiu nimic.

Mă simt brusc fără pic de vlagă şi mă aşez pe iarba uscată. Câte clipe mai târziu, Iris vine şi se ghemuieşte lângă mine.

— Nu are nicio importanţă, spune cu blândeţe. Nu trebuie să te dai de ceasul morţii fiindcă nu ştii toate răspunsurile. Nu e nevoie să ştii în permanenţă cine eşti. Nu trebuie să îţi imaginezi tot ce o să se întâmple sau încotro te îndrepţi. Uneori ajunge doar să ştii ce-o să faci în clipa următoare.

O vreme, nu spun nimic. Las vorbele ei să-şi facă efectul asupra minţii mele, ca o compresă cu apă rece când te doare capul.

— Şi ce-o să fac în clipa următoare? spun într-un final, ridicând neputincioasă din umeri.

— O să mă ajuţi să curăţ fasolea pentru prânz. Vorbele ei sunt atât de fără drept de apel că nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

O urmez ascultătoare în casă, iau un castron mare cu păstăi de fasole şi încep săle. Rup şi să le aranjez cum îmi arată ea. Păstăile într-un coş de pe podea. Boabele zdravene de fasole în chiuvetă. Acelaşi gest, iarăşi şi iarăşi.

Pe măsură ce sunt absorbită de muncă, mă calmez încet-încet. Habar n-am avut că boabele mari de fasole ies din asemenea păstăi.

Sinceră să fiu, unica mea experienţă legată de fasole a fost să le cumpăr de la Waitrose, ambalate într-o pungă de plastic, să le pun în frigider, să le scot la o săptămână după data expirării şi să le arunc la coş.

Dar astea sunt boabe de fasole adevărate. Aşa arată, scoase direct din pământ. Sau… culese dintr-un arbust. De ori unde-o fi.

De fiecare dată când desfac o păstaie e ca şi cum aş găsi un şir de bijuterii de un verde pal. Şi, când duc una dintre ele la gură, e…

Ei, OK. Trebuie gătite.

Câh.

Când termin cu fasolea, frământăm din nou aluatul. Îi dăm o formă rotundă, îl punem în tăvi de copt, după care trebuie să mai aşteptăm încă o jumătate de oră, ca să crească iar. Dar nu ştiu de ce, de data asta nu-mi mai pasă. Mă aşez la masă cu Iris, curăţând căpşuni şi ascultând radioul până când vine momentul să punem tăvile în cuptor. După care Iris umple o tavă cu brânză, salată de fasole, biscuiţi şi căpşune şi o luăm cu noi afară, la o masă aşezată în umbra unui copac.

— Aşa, spune, turând nişte ceai cu gheaţă într-un pahar de sticlă marmorată. Ţi-e mai bine?

— Da. Mersi, zic jenată. Îmi cer scuze pentru mai devreme. Pur şi simplu…

— E în regulă, Samantha. Îmi aruncă o privire rapidă, în timp ce taie brânza. Nu trebuie să te scuzi.

— Ba da. Inspir adânc. Îţi sunt foarte recunoscătoare,

Iris. Ai fost atât de amabilă… iar Nathaniel…

— Te-a dus la bar, am auzit.

— A fost incredibil! zic entuziastă. Cred că eşti foarte mândră de el.

Iris dă din cap că da.

— Barurile astea sunt de multe generaţii ale familiei Blewett. Se aşază şi mă serveşte cu nişte salată de fasole garnisită cu ulei şi cu verdeaţă. Iau o gură – şi e absolut divină.

— Cred că ţi-a fost foarte greu când ţi-a murit bărbatul, mă aventurez prudentă.

— A fost o perioadă cumplită. O spune pe un ton neutru. O găină rătăceşte pe sub masă şi Iris o goneşte. Am avut dificultăţi financiare. Eu nu mă simţeam bine. Dacă nu era Nathaniel, cred că pierdeam barurile. Dar el a avut grijă să repună lucrurile pe linia de plutire. În memoria tatălui său. Ochii i se întunecă o clipă şi o văd luptându-se cu emoţia, rămânând cu furculiţa în aer. Nu ştii niciodată cum o să iasă lucrurile, indiferent cât de tare te chinui să-ţi faci planuri. Dar ştii deja asta.

— Întotdeauna am crezut că viaţa mea o să fie într-un anume fel, spun, cu ochii în farfurie. Aveam totul planificat în detaliu.

— Şi nu s-a întâmplat aşa, nu?

Preţ de câteva clipe, nu sunt în stare să-i răspund. Îmi amintesc de momentul în care am auzit că urma să fiu făcută partener. Când crezusem că viaţa mea a intrat în fine pe făgaşul mult aşteptat; când am crezut că totul e

perfect.

— Nu, zic, făcând eforturi uriaşe ca vocea să nu-mi trădeze tulburarea. Nu s-a întâmplat aşa.

Iris mă priveşte cu nişte ochi atât de limpezi şi de plini de înţelegere încât aproape că-mi vine să cred că e în stare să-mi citească gândurile.

— Nu fi atât de aspră cu tine, puişor, spune. Cu toţii avem momentele noastre de debusolare.

Nu mi-o pot deloc închipui pe Iris debusolată. Pare atât de calmă şi de stăpână pe ea.

— Şi eu am fost debusolată, să ştii, spune, citindu-mi expresia. După ce s-a dus Benjamin. A fost un lucru atât de neaşteptat. Tot ce credeam că am a dispărut într-o noapte.

— Şi… ce-ai… întind mâinile, neajutorată.

— Mi-am găsit un alt drum în viaţă, spune. Dar mi-a luat mult timp. Mă priveşte un moment, apoi se uită la ceasul de la mână. Că veni vorba, mă duc să pun de cafea. Şi să văd ce face pâinea.

Mă ridic pentru a o urma, dar îmi face semn să rămân unde sunt.

— Aşază-te. Stai liniştită. Relaxează-te.

Rămân acolo, scăldată în lumina filtrată a soarelui, sorbind din ceaiul cu gheaţă, încercând să mă relaxez. Încercând să mă bucur de acest moment în care stau pur şi simplu într-o grădină frumoasă. Dar emoţiile încă îmi mai dau ghes, ca nişte peşti ce se zvârcolesc pe uscat.

Un alt drum.

Dar eu nu cunosc niciun alt drum. Habar n-am ce fac;

n-am nici cea mai mică perspectivă asupra viitorului care mă aşteaptă. Mă simt de parcă s-ar fi stins lumina şi păşesc pe bâjbâite. Tot ce ştiu e că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte.

Închid ochii, încercând să-mi limpezesc gândurile. N-ar fi trebuit să mă uit niciodată pe site-ul ăla. N-ar fi trebuit să citesc niciodată comentariile alea. Acum mă aflu într-o altă lume.

— Întinde mâinile, Samantha, aud deodată glasul lui Iris în spatele meu. Nu deschide ochii. Hai.

Habar n-am ce vrea de la mine, dar închid ochii şi întind mâinile. Un moment mai târziu, simt că îmi pune în mâini ceva cald. Şi că în nări îmi pătrunde un miros puternic de drojdie. Deschid ochii şi îmi dau seama că ţin în braţe o pâine.

Mă uit la ea de-a dreptul uluită. Arată ca o pâine adevărată. Ca o pâine adevărată, precum cea pe care o vezi în vitrina unei brutării. Mare, dolofană şi rumen-aurie, cu striaţii fine şi coajă crocantă, gata să ţi se rupă în mâini. Miroase atât de bine că îmi lasă gura apă.

— Spune-mi că asta nu înseamnă nimic, zice Iris, strângându-mă de braţ. Tu ai făcut-o, scumpa mea. Şi ar trebui să fii mândră de tine.

Nu sunt în stare să-i răspund. Ţin franzela caldă în mâini şi simt că mi se pune un nod în gât. Eu am făcut pâinea asta. Eu am făcut-o. Eu, Samantha Sweeting, care nu eram în stare nici măcar să pun la microunde o supă la pachet. Care mi-am irosit şapte ani din viaţă ca să nu

rămân cu nimic, care am fost ştearsă cu buretele, de parcă nici n-aş fi. Existat. Care habar n-am cine sunt.

Am făcut o pâine. În momentul ăsta, mi se pare că e singurul lucru de care pot fi sigură.

Spre groaza mea, o lacrimă începe să mi se prelingă pe obraz, urmată de încă una. E ridicol. Trebuie să-mi vin în fire.

— Arată bine, aud glasul relaxat al lui Nathaniel în spatele meu, şi mă întorc uluită. Stă în picioare lângă Iris, iar părul îi străluceşte în bătaia soarelui.

— Bună, zic fâstâcită. Credeam că repari… o ţeavă sau cam aşa ceva.

— Păi asta şi fac. Încuviinţează din cap. Am trecut doar puţin pe-acasă.

— Mă duc să scot celelalte pâini, spune Iris bătându-mă uşor pe umăr şi dispare îndreptându-se prin iarba înaltă spre casă.

Mă ridic şi mă uit la Nathaniel peste pâinea pe care o ţin în mână. Simpla lui vedere mă face să mă neliniştesc şi mai tare: şi mai mulţi peşti se zvârcolesc în jurul meu.

Deşi, dacă stau să mă gândesc, toţi sunt cam din aceeaşi specie.

— Eşti bine? spune, văzându-mi lacrimile.

— Da. A fost o zi ciudată, atâta tot, spun, ştergându-le stânjenită. Nu-mi prea stă în fire să mă emoţionez atâta la vederea unei… pâini.

— Mama zice că ai fost un pic supărată. Ridică din sprânceană. Din cauza frământatului?

— A dospitului. Zâmbesc strâmb. A aşteptatului. Niciodată n-am fost bună la aşteptat.

— Îhâm. Privirea mea îi întâlneşte ochii albaştri şi gravi.

— Din nimic. Nu ştiu cum, mă trezesc apropiindu-mă din ce în ce mai mult de el. Vreau să obţin totul acum.

— Îhâm.

Ne aflăm la doar câţiva centimetri unul de altul. Şi, când mă uit la el, cu răsuflarea întretăiată, toate frustrările şi şocurile ultimelor două săptămâni mi se adună în suflet. Sunt atât de încordată încât pur şi simplu nu mai pot suporta. Trebuie să mă eliberez de toată această presiune. Fără să mă mai pot controla, mă întind şi-i aplec chipul spre al meu.

Nu m-am sărutat în halul ăsta din adolescenţă. Strâns îmbrăţişaţi; fără să mai existe nimic altceva pe lume. Complet absorbiţi. Şi Trish dac-ar fi lângă noi cu o cameră video, dându-ne indicaţii, nici n-aş observa-o.

Când deschid ochii şi ne îndepărtăm unul de celălalt, parc-au trecut ore întregi. Îmi simt buzele umflate şi mă clatin pe picioare. Nathaniel pare la fel de tulburat ca şi mine. Are privirea opacă şi respiră mai precipitat.

Îmi dau brusc seama că pâinea s-a strivit de tot. Încerc să-i redau cât de cât forma şi o pun pe masă ca pe un obiect de ceramică deformat, cât îmi trag eu răsuflarea.

— N-am prea mult timp, spune Nathaniel. Trebuie să mă întorc la bar. Coboară mâna uşor pe spatele meu şi îmi simt tot trupul atras spre el ca de un magnet.

— Nu-mi trebuie mult, spun, cu glasul răguşit de dorinţă.

Când naiba am devenit atât de directă?

— Serios, chiar n-am mult timp. Se uită la ceas. Cam şase minute.

— Şase minute sunt arhisuficiente, murmur cu o privire ademenitoare, iar Nathaniel zâmbeşte, de parcă aş glumi.

— Serios, zic, încercând să par modestă şi totuşi sexy. Sunt foarte expeditivă. Cam atâta îmi ia, vreo şase minute.

Câteva momente, se lasă tăcerea. Pe chipul lui Nathaniel citesc stupefacţia. Cumva, nu pare chiar atât de impresionat pe cât credeam că o să fie.

— Păi… pe-aici pe la noi o luăm un pic mai încet, zice în cele din urmă.

— Am înţeles, spun, făcând eforturi să nu par dezamăgită. Ce vrea să spună? Că are vreo problemă sau ceva de genul ăsta? Ăă… păi… sunt sigură… bâigui confuză.

N-ar fi trebuit să încep fraza asta.

Se uită din nou la ceas.

— Trebuie s-o şterg. Diseară plec la Gloucester.

Simt o uşoară strângere de inimă auzind tonul ăla de om de afaceri. Aproape că nici nu se mai uită la mine. N-ar fi trebuit să pomenesc niciodată de timing, îmi dau brusc seama, necăjită. Toată lumea ştie că nu se face să pomeneşti de măsurători numerice, de orice fel ar fi ele, când faci sex cu un bărbat. E regula de bază. Asta şi aia că

n-ai voie să întinzi mâna după telecomandă în timpul actului, dacă nu eşti sigură că e dat pe mut.

— Păi… mai vorbim, zic, încercând să-mi iau un ton firesc şi totuşi încurajator. Ce faci mâine?

— Nu ştiu încă. Ridică din umeri. O să fii pe-aici?

— Cred că da. Poate.

— Păi… atunci poate ne mai vedem.

Şi, zicând asta, străbate cu paşi mari iarba înaltă, iar eu rămân doar cu pâinea aia turtită în braţe şi total bulversată.

Şaptesprezece

Cum am mai spus, ar trebui să existe un cu totul alt sistem. Ar trebui să existe nu ştiu ce fel de aranjament universal care să nu lase loc de neînţelegeri. Care ar putea, de pildă, să facă uz de semnale ale mâinii. Sau de stickere mici şi discrete lipite pe rever, după un anume cod al culorilor, pentru diverse mesaje:

Disponibil/Indisponibil.

Am o relaţie/Nu am nicio relaţie.

Sex iminent/Sex anulat/Sex pur şi simplu amânat.

Altfel, de unde să ştii ce se întâmplă? De unde?

Până a doua zi dimineaţa m-am gândit foarte serios şi n-am ajuns la nicio concluzie. Fie a) Nathaniel a fost jignit de apropourile mele sexuale şi nu îl mai interesez deloc, fie b) nu e nicio problemă, nu s-a întâmplat nimic, e pur şi simplu un bărbat ca toţi bărbaţii şi n-a avut chef să zică nimic şi n-ar trebui să fiu atât de obsedată.

Sau undeva între acestea două.

Sau poate mai există vreo variantă pe care nici măcar n-am luat-o în calcul. Sau…

Sinceră să fiu, cred că astea ar cam fi variantele. Şi totuşi. În loc să m-ajute, gândurile astea mă bagă şi mai tare în ceaţă.

Pe la ora nouă cobor grăbită scările în capot şi-i găsesc pe Eddie şi pe Trish în hol, puşi la patru ace. Eddie are pe el un blazer cu nasturi aurii strălucitori, iar Trish un costum alb de mătase în ape şi cel mai mare corsaj cu trandafiri roşii artificiali pe care l-am văzut în viaţa mea. Şi pare să fi avut o mică dificultate în a se încheia la nasturii jachetei. În cele din urmă reuşeşte să bage ultimul nasture în gaură şi se trage înapoi, gâfâind uşor, ca să se privească în oglindă.

Acum pare să nu-şi mai poată mişca deloc braţele.

— Ce zici? îi spune lui Eddie.

— Da, foarte frumos, zice el, uitându-se încruntat la Harta rutieră a Marii Britanii, 1994. Care o fi? A347? Sau A367?

— Îhm… cred că v-ar sta foarte bine şi cu jacheta deschisă, mă încumet. V-ar da un aer mai… lejer.

Trish mă săgetează cu ochii întredeschişi, de parcă m-ar bănui că vreau să-i sabotez în mod deliberat înfăţişarea.

— Da, zice într-un final. Poate că ai dreptate. Dă să-şi deschidă nasturii – dar haina pocneşte atât de tare pe ea că nu reuşeşte să ajungă cu mâinile. Şi Eddie s-a dus până în birou.

— Să vă… mă ofer.

— Da. I se înroşeşte gâtul. Dacă eşti amabilă.

Mă îndrept spre ea şi îi desfac nasturii cât de blând pot, adică nu prea tare, având în vedere ce ţeapăn e materialul. Când termin, face un pas înapoi şi se priveşte din nou, cu un aer de uşoară nemulţumire, aranjându-şi bluza de mătase.

— Spune-mi, Samantha, aruncă în treacăt, dacă acum m-ai vedea pentru prima dată, ce cuvânt ai folosi pentru a mă descrie?

Of, la naiba. Sunt sigură că fişa postului meu nu pomenea nimic despre o asemenea situaţie delicată. Îmi scormonesc rapid creierii, pentru a găsi cel mai flatant cuvânt posibil.

— Îhm… îhm… elegantă, zic într-un final, încuviinţând pentru a da mai multă greutate cuvântului. Aş spune că sunteţi elegantă.

— Elegantă? îmi trânteşte o privire ofuscată. Ceva îmi spune că n-am prea nimerit-o.

— Adică slabă, mă corectez, cu o revelaţie subită.

Cum de nu mi-a dat prin cap?

— Slabă. Se priveşte câteva clipe, întorcându-se dintr-o parte în cealaltă. Slabă.

Nu pare sută la sută mulţumită. Dar ce e rău în a fi slabă şi elegantă, pentru numele lui Dumnezeu?

Deşi, sinceră să fiu, nu e niciuna, nici alta.

— Dar ce zici despre… îşi scutură părul pe spate, evitându-mi privirea. Ce zici de… „tânără”?

O clipă sunt prea uluită ca să-i pot răspunde. Tânără?

Tânără comparativ cu ce?

— Ăă… categoric, zic într-un final. Asta… era de la sine înţeles.

Te rog, nu spune „Ce vârstă crezi că…”

— Ce vârstă crezi că am, Samantha?

Îşi flutură capul, scuturându-şi haina cu mâna, de parcă nu o interesează câtuşi de puţin subiectul. Dar ştiu că stă şi aşteaptă cu urechile ciulite ca două microfoane uriaşe pregătite să preia cel mai mic zgomot.

Mă furnică faţa. Ce să-i zic? O să-i zic… treizeci şi cinci. Nu. Nu fi ridicolă. Nu poate să se mintă singură chiar în halul ăsta. Patruzeci? Nu. Nu pot să zic patruzeci. E prea aproape de adevăr.

— Aveţi cam… treizeci şi şapte, nu? mă hazardez până la urmă. Trish se întoarce spre mine şi, din expresia de plăcere şi mulţumire de sine de pe faţa ei, îmi dau seama că am atins nota cea mai adecvată de flatare.

— Treizeci şi nouă, dacă vrei să ştii! spune, şi în obraji îi apar două pete de culoare.

— Nu! exclam, evitând să mă uit la ridurile laba gâştei din colţul ochilor ei. Nu pot să cred!

Ce mincinoasă. A făcut patruzeci şi şase în februarie trecut. Şi dacă nu vrea ca lumea să ştie asta, ar trebui să nu-şi lase paşaportul pe masa de toaletă.

— Aşa! spune, vizibil înveselită. O să fim plecaţi toată ziua la petrecerea surorii mele. Nathaniel o să vină să se ocupe de grădină, dar bănuiesc că ştii asta…

— Nathaniel? Un şoc electric mă traversează din cap

până-n picioare. Vine aici?

— A sunat azi-dimineaţă. A zis că mazărea dulce trebuie… legată sau răsucită sau aşa ceva. Scoate un creion pentru contur şi începe să-şi deseneze buzele care au şi aşa un contur mult prea pronunţat.

— Aha. N-am ştiut. Încerc să nu-mi pierd cumpătul, dar întregul trup îmi e cuprins de nelinişte ca de nişte tentacule. Păi… lucrează duminica?

— A, da, de multe ori. E foarte dedicat. Se trage înapoi pentru a se uita la imaginea ei din oglindă, după care începe să-şi dea cu şi mai mult ruj. Am auzit că te-a dus la micul lui bar?

Micul lui bar. Ia uite la ea!

— Ăă… da. M-a dus.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de bine mi-a părut. Scoate un rimei şi începe să-şi acopere cu şi mai multe straturi genele deja ca nişte ţepi. Îţi închipui, aproape că a trebuit să ne căutăm un alt grădinar. Deşi, fireşte, a fost mare păcat. După ce-şi făcuse atâtea planuri.

Mă uit la ea bulversată. Simt că mi-a scăpat ceva. Ce tot spune aici?

— Ce-a fost mare păcat? zic.

— Nathaniel. Pepiniera lui. Plantele lui. Se încruntă la propria imagine şi-şi şterge cu degetul o pată de rimel de sub ochi. Nu ştiu ce chestii organice. Ne-a arătat planul lui de afaceri. De fapt, ne gândisem chiar să-l sprijinim financiar. Noi ţinem la angajaţii noştri şi îi sprijinim, Samantha. Mă scrutează cu privirea ei albastră, de parcă

m-ar provoca să îndrăznesc măcar să nu fiu de acord.

— Aşa e!

— Gata? Eddie iese din birou cu o pălărie panama pe cap. O să ne topim de căldură, să ştii.

— Eddie, te rog frumos, nu începe, i-o taie Trish, băgând pensula înapoi în rimei. Mergem la petrecere şi cu asta basta. Ai luat cadoul?

— Şi ce s-a întâmplat? întreb, încercând să readuc conversaţia în punctul din care s-a întrerupt. Cu planurile lui Nathaniel.

Trish îşi ţuguiază uşor buzele în oglindă, cu regret parcă.

— Păi, tatăl lui a murit pe neaşteptate şi a urmat toată povestea aia îngrozitoare cu barurile. Şi s-a răzgândit. N-a mai cumpărat pământul. Se mai priveşte o dată, nemulţumită. Oare să-mi iau mai bine costumul roz?

— Nu, rostim într-un glas Eddie şi cu mine. Mă uit la chipul exasperat al lui Eddie şi-mi înăbuş un chicot.

— Arătaţi foarte bine, doamnă Geiger, zic. Pe cuvântul meu.

Nu ştiu cum, Eddie şi cu mine reuşim să o dezlipim din faţa oglinzii, să o facem să iasă pe uşă şi să se suie în Porsche. Are dreptate Eddie, o să fie foarte cald azi. Cerul e deja de un albastru transparent, iar soarele o sferă orbitoare.

— La ce oră vă întoarceţi? întreb când se urcă în maşină.

— Deseară târziu, spune Trish. Eddie, unde e cadoul?

A, Nathaniel, ai venit.

Mă uit uşor stresată peste capota maşinii. Iată-l apropiindu-se pe alee, îmbrăcat în jeanşi, espadrile şi un tricou vechi de culoare gri şi cu rucsacul pe umăr. Şi iată-mă şi pe mine, în capot şi cu părul în dezordine.

Şi încă nu ştiu exact cum au rămas lucrurile între noi.

Însă anumite părţi ale trupului meu freamătă deja la vederea lui. Ele nu sunt deloc confuze.

— Bună! zic în clipa în care ajunge lângă mine.

— Bună. Îmi aruncă o privire prietenoasa, dar nu face nici cea mai mică încercare de a mă săruta sau de a zâmbi măcar. Se mulţumeşte doar să se oprească şi să se uite la mine. E ceva în privirea lui pătrunzătoare şi precisă care mă face să mă clatin uşor pe picioare.

Fie lucrurile au rămas cam în punctul în care se aflau ieri, în timpul sărutului, fie asta-i soarta mea, să-l găsesc înnebunitor de sexy, indiferent ce vibraţii intenţionează el să-mi transmită.

— Şi zi aşa. Îmi feresc ochii şi câteva clipe mă uit în pământ. O să… munceşti din greu toată ziua.

— Mi-ar prinde bine un ajutor, spune în treacăt. Dacă n-ai altă treabă.

Simt că-mi tresaltă inima de încântare, lucru pe care încerc să-l ascund tuşind.

— Am înţeles. Ridic din umeri vag, aproape încruntată. Păi… poate.

— Super. Îi salută din cap pe soţii Geiger şi porneşte cu paşi mari spre grădină.

Trish a urmărit această conversaţie cu insatisfacţie crescândă.

— Văd că nu sunteţi prea afectuoşi unul cu celălalt! zice. Trebuie să-ţi spun că, din experienţa mea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-i în pace! intervine Eddie, pornind motorul. Hai să terminăm odată cu tâmpenia asta.

— Eddie Geiger! se răţoieşte Trish, răsucindu-se în scaun. Vorbeşti despre petrecerea surorii mele! îţi dai seama…

Eddie ambalează motorul, acoperindu-i vocea şi Porsche-ul se pierde în zare, ridicând pietrişul în urma lui şi lăsându-mă singură în soarele tăcut şi arzător.

Aşa.

Deci… am rămas doar eu şi Nathaniel. Singuri-singurei. Până la ora opt diseară. Cam ăsta e în mare scenariul.

Ceva începe să zvâcnească înăuntrul meu. Ca un dirijor care stabileşte ritmul; ca o introducere.

Mă răsucesc pe călcâie cât de nonşalant pot şi pornesc înapoi spre casă. Când trec pe lângă un rond de flori mă opresc chiar şi mă uit la o plantă la întâmplare, ţinând frunzele verzi între degete.

Cred că aş putea să trec puţin pe la el şi să-i dau o mână de ajutor. Aşa ar fi politicos.

Mă sforţez să nu mă grăbesc. Fac un duş, mă îmbrac şi iau micul dejun, care constă în jumătate de ceaşcă de ceai şi un măr. După care mă duc sus şi mă machiez. Nu

prea tare. Dar destul.

M-am îmbrăcat simplu. Un tricou, o fustă de bumbac şi şlapi. Când mă uit în oglindă, aproape că tremur de nerăbdare. Dar, în afară de asta, am mintea complet goală. Nu o străbate absolut niciun gând. Ceea ce probabil că nu e un lucru rău.

După răcoarea din casă, căldura din grădină mi se pare şi mai dogoritoare; aerul e nemişcat şi aproape scânteiază. Merg pe la umbră, pe cărarea laterală, fără să ştiu în ce zonă lucrează; şi nici încotro mă îndrept. Şi atunci îl zăresc, în mijlocul unui şir de flori de levănţică, cu fruntea încruntată în bătaia soarelui, legând nişte viţă-de-vie.

— Bună, zic.

— Bună. Ridică privirea şi îşi şterge fruntea. Aproape că m-aştept să lase tot ce face şi să se apropie de mine să mă sărute. Însă nu face asta. Continuă să lege vrejurile, apoi taie viţa-de-vie cu un cuţit.

— Am venit să te ajut, spun după o pauză. Ce-avem de făcut?

— Legăm mazărea. Arată către nişte plante, care cresc pe nişte chestii ca nişte corturi de trestie. Trebuie sprijinite, ca să nu cadă. Îmi aruncă un ghem de sfoară. Încearcă şi tu. Doar ai grijă să nu le legi prea strâns.

Nu glumeşte. Chiar vrea să-l ajut cu grădinăritul. Desfăşor cu grijă nişte sfoară şi fac şi eu ce face el. Frunzele şi petalele catifelate mă gâdilă, umplând aerul cu un miros incredibil de dulce.

— Cum e?

— Hai să vedem. Vine lângă mine şi se uită. Îhâm. Dar merge chiar un pic mai strâns. Mâna lui mă atinge în treacăt în clipa în care se întoarce. Să te văd la următoarea.

Mă furnică mâna la atingerea lui. Oare a fost un gest intenţionat? Tulburată, leg următoarea plantă, înnodând mai strâns ca înainte.

— Mda, e foarte bine. Brusc, îi aud glasul în spatele meu şi îi simt degetele pe spate, urcând spre lobul urechii. Acuma fă la fel cu tot rândul.

Asta categoric a fost ceva intenţionat. Fără doar şi poate. Mă întorc pe călcâie, vrând să-i răspund cu un gest similar, dar el se află deja pe partea cealaltă a rândului, absorbit de un arac de mazăre, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Are un plan al lui, îmi dau seama brusc.

OK, acum chiar m-a stârnit.

Zvâcnetul îmi pulsează tot mai tare în trup pe măsură ce trec de la o plantă la alta. În liniştea absolută nu se aude decât foşnetul frunzelor şi scârţâitul surd al cuţitului când tai sfoara. Mai leg încă trei araci şi ajung la capătul rândului.

— Gata, zic fără să mă întorc.

— Bravo, hai să vedem. Se apropie să inspecteze aracii legaţi. Îi simt cealaltă mână urcându-mi-se pe coapsă şi ridicându-mi fusta, degetele căutându-mi pielea. Sunt incapabilă să mă mişc. Sunt ca transfigurată. Apoi el

se îndepărtează brusc, foarte pus pe treabă, şi ridică două lădiţe de lemn.

— Ce… Nici măcar nu sunt în stare să-mi termin propoziţia.

Mă sărută scurt şi apăsat pe gură.

— Hai să ne mutăm. Trebuie să culegem zmeura.

Zmeura creşte mai spre interiorul grădinii, în nişte cuşti cu pereţi verzi de sârmă, cu pământ uscat pe jos, în rânduri frumos aliniate. În clipa în care intrăm nu se aude absolut nimic decât bâzâitul insectelor şi bătaia din aripi a unei păsări disperate, pe care Nathaniel o ajută să iasă.

Muncim la primul rând fără să rostim niciun cuvânt, culegând pur şi simplu fructele. Când ajungem la capătul rândului, simt mirosul de zmeură până-n fundul gurii; mâinile zgâriate mă dor de atâta cules şi sunt transpirată toată. Căldura pare şi mai fierbinte în cuşca cu zmeură decât în orice altă parte a grădinii.

Ne întâlnim iar la capătul rândului şi Nathaniel mă priveşte lung, în timp ce sudoarea i se prelinge pe faţă.

— Muncă grea, spune. Lasă lădiţa din mână şi-şi dă jos tricoul.

— Da. Se lasă o tăcere încordată. Apoi, aproape sfidător, fac şi eu acelaşi lucru. Şi rămân în sutien, la câţiva centimetri de el, cu pielea albă ca laptele pe lângă a lui.

— Ajunge cât am cules? Arăt spre lădiţă, dar Nathaniel nici măcar nu se uită în jos.

— Încă nu.

Ceva din expresia lui mă face să transpir instantaneu şi să înceapă să mă furnice în scobitura genunchilor. Îi întâlnesc privirea şi e ca şi cum am juca jocul adevăr sau minciună.

— La astea n-am reuşit să ajung. Arăt spre un ciorchine de fructe de deasupra mea.

— Te ajut eu. Se apleacă deasupra mea, lipindu-şi pielea de a mea, şi-i simt gura pe lobul urechii în clipa în care culege fructele. Trupul meu îi răspunde. Nu mai pot suporta; trebuie să înceteze. Şi să nu înceteze.

Însă continuă. Ne plimbăm în josul şi-n susul rândurilor, ca într-un dans de epocă. Aparent concentraţi la mişcări, însă de fapt conştienţi doar unul de celălalt. La capătul fiecărui rând, îmi atinge o parte a corpului cu gura sau cu degetele. La un moment dat, îmi dă să mănânc zmeură şi îi prind degetele cu dinţii. Vreau să ajung la el, vreau să-mi pun mâinile pe el, dar de fiecare dată îmi întoarce spatele înainte de a reuşi să fac ceva.

Încep să tremur din tot trupul de dorinţă. Mi-a desfăcut copcile de la sutien cu două rânduri în urmă. Mi-am aruncat bikinii. El şi-a desfăcut catarama de la curea. Şi totuşi, totuşi, încă mai culegem zmeură.

Lădiţele sunt pline şi grele şi mă dor braţele, însă abia dacă le mai simt. Tot ce ştiu e că îmi zvâcneşte tot trupul; că zvâcnetul a devenit un bubuit; şi că nu mai pot suporta multă vreme. Când ajung la capătul ultimului rând, las lădiţa jos şi rămân întoarsă cu faţa spre el, incapabilă să mai ascund cât de disperată sunt.

— Am terminat?

Respiraţia mi-e precipitată şi fierbinte. Trebuie neapărat să fie al meu. Nu se poate să nu-şi dea seama. Nu ştiu ce altceva aş mai putea face.

— Ne-am descurcat destul de bine. Privirea i se fixează asupra celorlalte cuşti de zmeură. Mai avem ceva de cules…

— Ba nu, mă trezesc rostind. Nu mai avem.

Rămân acolo, în mijlocul arşiţei şi al pământului prăfos, gâfâind şi simţind că mă doare tot trupul. Şi, exact în clipa în care simt că explodez, el înaintează spre mine, gura lui coboară spre sfârcul meu şi aproape că leşin. De data asta nu se mai îndepărtează de mine. De data asta e pe bune. Mâinile lui mi se plimbă pe trup, fusta îmi cade la pământ, blugii îi alunecă. Apoi, tremurând din toate încheieturile, îl cuprind în braţe şi încep să-i strig numele. Şi uit complet de zmeură, care se împrăştie pe pământ, strivită sub noi.

După asta, rămânem nemişcaţi ore întregi. Sunt amorţită de euforie. Am urme de praf şi de pietre pe spate, genunchi şi mâini, şi pete de zmeură pe tot corpul. Dar nu mă deranjează. Nu sunt în stare nici măcar să ridic o mână şi să dau la o parte furnicuţa care a pornit încet pe pântecul meu, ca un punct mişcător.

Stau cu capul pe pieptul lui Nathaniel şi bătăile inimii lui sunt precum ticăitul liniştitor al unui ceas care se aude undeva, departe. Soarele îmi arde pielea. N-am nici cea mică idee ce oră e. Nu-mi pasă deloc cât e ceasul. Am

pierdut orice noţiune a timpului.

În cele din urmă, Nathaniel ridică uşor capul, îmi sărută umărul, apoi zâmbeşte.

— Ai gust de zmeură.

— A fost… Amuţesc, aproape prea bulversată pentru a găsi cuvintele potrivite. Ştii… în mod normal, eu… Mă apucă brusc un căscat uriaş şi-mi duc mâna la gură. Acum vreau să dorm, vreo câteva zile.

Nathaniel ridică o mână şi începe să deseneze cercuri leneşe pe spatele meu.

— Şase minute nu înseamnă sex, îl aud zicând în clipa în care mi se închid ochii. Şase minute îţi ia să fierbi un ou.

Când mă trezesc, cuştile de zmeură sunt parţial umbrite. Nathaniel s-a extras de sub mine, mi-a pus sub cap o pernă alcătuită din fusta mea şifonată şi pătată de zmeură, şi-a pus jeanşii şi a adus nişte bere din frigiderul familiei Geiger. Mă ridic în capul oaselor, încă ameţită, şi-l văd stând pe iarbă, rezemat de un copac, bând din sticlă.

— Chiulangiule, zic. Soţii Geiger îşi închipuie că legi mazărea pe araci.

Se întoarce spre mine şi chipul îi e străbătut de un licăr amuzat.

— Ai dormit bine?

— Cât am dormit? îmi duc mâna la faţă şi îndepărtez o pietricică. Mă simt total dezorientată.

— Câteva ore. Vrei puţin? Arată către sticlă. E rece.

Mă ridic în picioare, mă scutur de praf, îmi pun fusta şi sutienul, o ţinută cât de cât acceptabilă şi mă aşez lângă

el, pe iarbă. Îmi întinde sticla şi iau o înghiţitură, precaută. E prima oară când beau bere în viaţa mea. Dar aşa cum e, rece şi spumoasă, sorbită direct din sticlă, e cea mai răcoritoare băutură pe care am băut-o vreodată.

Mă las pe spate, rezemându-mă de trunchiul copacului, afundându-mi picioarele goale în iarba rece.

— Dumnezeule, mă simt atât de… Ridic o mână şi o las să cadă cu o bufnitură puternică.

— Nu mai eşti chiar atât de încordată cum erai, spune Nathaniel. Nici n-apucam bine să deschid gura să-ţi zic ceva, că săreai în sus de trei metri.

— Ba nu-i adevărat!

— Ba da, e. Dă din cap pentru a-şi întări cuvintele. Ca un iepure.

— Parcă eram un bursuc.

— Eşti un bursuc încrucişat cu un iepure. O rasă foarte rară.

Îmi zâmbeşte şi ia o gură de bere. O vreme, niciunul din noi nu spune nimic. Mă uit la un avion minuscul care zboară deasupra noastră, lăsând o urmă albă pe cer.

— Mama zice că te-ai schimbat. Îmi aruncă o privire rapidă, întrebătoare. Zice că, după părerea ei, indiferent cine sunt cei de care fugi… şi ce s-a întâmplat… încep să nu mai aibă aşa mare putere asupra ta.

Îi simt întrebarea din voce, însă nu-i răspund. Mă gândesc la cum s-a purtat Iris ieri. Cum m-a lăsat să-mi vărs toate frustrările asupra ei. De parcă ea însăşi n-ar fi trecut prin momente foarte grele.

— Mama ta e extraordinară, zic într-un final.

— Îhâm.

Las sticla jos şi mă rostogolesc pe iarbă, cu ochii la cer. Simt mirosul pământului de sub capul meu şi firele de iarbă lângă urechile mele şi aud un greiere ţârâind în apropiere.

M-am schimbat. O simt cu toată fiinţa. Mă simt… mai liniştită.

— Cine ai vrea să fii? spun, răsucind un fir de iarbă în jurul degetului. Dacă ai putea să fugi în lumea largă. Şi să devii cu totul altcineva.

Nathaniel rămâne tăcut o clipă, privind peste sticlă la grădină.

— Aş vrea să fiu eu, spune în cele din urmă, ridicând din umeri. Mi-e bine aşa cum sunt. Îmi place să locuiesc unde locuiesc. Îmi place să fac ceea ce fac.

Mă rostogolesc pe burtă şi ridic ochii spre el, mijind ochii în lumina soarelui.

— Trebuie să existe un lucru pe care ţi-ai dori să-l faci.

Scutură din cap, zâmbind.

— Fac exact ceea ce vreau să fac.

Şi deodată, îmi aduc aminte de conversaţia mea cu Trish şi mă ridic în capul oaselor pe iarbă.

— Dar sera aia pe care voiai s-o faci?

Nathaniel tresare, uimit.

— De unde…

— Mi-a spus Trish dimineaţă. A zis că aveai planul de afaceri şi tot restul. Ce s-a întâmplat?

Rămâne tăcut un moment şi îşi fereşte privirea. Nu-mi pot da seama ce e în sufletul lui.

— A fost doar o idee, spune în cele din urmă.

— Ai renunţat la ea de dragul mamei tale. Ca să te ocupi de baruri.

— Poate. Apucă o creangă joasă şi începe să-i rupă frunzele. Totul s-a schimbat.

— Dar chiar îţi place să te ocupi de baruri? Alunec uşor pe iarbă, încercând să-i prind privirea. Ai zis-o chiar tu, nu eşti patron. Eşti grădinar.

— Nu e vorba de ce vreau eu. În vocea lui răzbate un vag resentiment. E afacerea familiei noastre. Trebuie să se ocupe cineva de ea.

— Şi de ce tocmai tu? insist. De ce nu fratele tău?

— El e… altfel. E ocupat cu ale lui.

— Dar ai putea şi tu să te ocupi de ale tale!

— Eu am responsabilităţi. Se posomorâşte şi mai tare. Mama…

— Ar vrea să faci ce vrei tu să faci, insist. Sunt sigură. Ar vrea să fii fericit cu viaţa ta, nu să renunţi la ea de dragul ei.

— Sunt fericit. E ridicol să spui…

— Dar n-ai putea să fii şi mai fericit?

În grădină se lasă tăcerea. Nathaniel îşi fereşte privirea şi stă lângă mine, cu umerii încovoiaţi, de parcă ar vrea să pareze ce spun.

— Nu-ţi vine niciodată să scapi de toate responsabilităţile astea? îmi arunc braţele în lături a

renunţare. Şi să… pleci pur şi simplu în lume şi să vezi ce se întâmplă?

— Aşa ai făcut tu? mă întreabă, întorcându-se cu faţa spre mine, brusc agresiv.

Îl privesc încordată.

— Eu… nu despre mine era vorbă acum, spun într-un final. Ci despre tine.

— Samantha. Respiră adânc şi îşi masează fruntea. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre trecut. Doar un lucru vreau să-mi spui. Sincer.

Simt un fior de nelinişte. Oare ce vrea să mă întrebe?

— O să încerc, spun în cele din urmă. Ce anume?

Nathaniel mă priveşte drept în ochi şi trage aer în piept adânc.

— Ai copii?

Sunt atât de uluită, că preţ de o clipă nu sunt în stare să zic nimic. Crede că am copii? Nu mă pot abţine şi pufnesc în râs uşurată.

— Nu, n-am copii! Ce, credeai că am lăsat cinci guri flămânde în urma mea?

— Nu ştiu. Se încruntă ruşinat, dar defensiv. De ce nu?

— Fiindcă… adică… vrei să zici că arăt ca şi cum aş avea cinci copii? Nu-mi pot reprima o notă de indignare din glas şi începe şi el să râdă.

— Poate că nu cinci…

— Adică ce vrei să spui? Tocmai vreau să-i dau una cu cămaşa, când o voce ascuţită sfredeleşte aerul.

— Samantha?

E Trish. Şi glasul ei vine din casă. S-au întors?

Mă uit la Nathaniel, e la fel de uimit ca şi mine.

— Samantha? se aude trilul prea binecunoscut. Eşti afară?

O, la naiba. Privirea îmi fuge în grabă de la mine la el. Eu n-am pe mine decât fusta şi sutienul, şi sunt plină de praf şi de pete de zmeură. Nathaniel e cam în aceeaşi stare, adică doar în blugi.

— Repede! Hainele mele! îi şoptesc, ridicându-mă agitată în picioare.

— Unde sunt? spune Nathaniel, uitându-se în jur.

— Nu ştiu! îl privesc şi simt că mă umflă râsul. O să ne dea afară.

— Samantha? Aud uşa de la seră deschizându-se cu un ţăcănit.

— La naiba! spun cu glasul pierit. Vine!

— E în regulă, zice Nathaniel, culegându-şi tricoul din cuşca cu zmeură. Şi-l trage repede pe cap şi, brusc, arată destul de normal. O să creez o diversiune. Tu te strecori prin lateral, prin spatele tufişurilor, intri pe uşa de la bucătărie, fugi repede pe scări şi te schimbi. OK?

— OK, zic cu respiraţia tăiată. Şi ce le spunem?

— Le spunem că… Se opreşte meditativ. Nu ne-am pus-o în grădină şi nu ne-am servit cu bere din frigider.

— Aha, zic fără să-mi pot înăbuşi un hohot de râs. Foarte bun plan.

— Hai, bagă viteză, Brown Rabbit. Mă sărută şi

ţâşnesc peste peluză, ascunzându-mă după un rododendron uriaş.

Mă strecor prin partea laterală a grădinii, prin spatele tufişurilor, încercând să nu foşnesc prea tare. Pământul jilav şi umbrit e rece sub picioarele mele goale; calc pe o pietricică ascuţită şi mă strâmb de durere, în tăcere. Mă simt ca şi cum aş avea zece ani şi m-aş juca de-a v-aţi ascunselea şi retrăiesc câteva clipe acelaşi amestec de spaimă şi încântare.

La aproximativ zece metri de casă mă ghemuiesc în spatele unui pom şi aştept. O clipă sau două mai târziu, îl văd pe Nathaniel conducându-i pe soţii Geiger pe peluză, către heleşteul cu nuferi.

— Cred c-a dat mana, le spune. Am zis să vedeţi şi dumneavoastră.

Aştept până trec mult de mine, după care ţâşnesc cât pot de repede în vârful picioarelor spre seră, traversez rapid casa şi urc scările. Când ajung în camera mea şi uşa e închisă bine, mă prăbuşesc pe pat, cuprinsă de o dorinţă nebună de a râde de propria mea uşurare, de ridicolul şi de stupiditatea absolută a situaţiei. Apoi mă ridic şi mă uit pe fereastră. Îi zăresc pe toţi trei lângă heleşteu. Nathaniel le arată ceva cu un băţ.

Mă grăbesc spre baie, dau duşul la maxim şi stau sub jet treizeci de secunde. După care îmi iau o pereche de bikini, o pereche de blugi curaţi şi un top sobru cu mâneci lungi. Îmi dau chiar şi cu puţin ruj. După care îmi trag o pereche de espadrile, cobor scările şi ies în grădină.

În acest moment, Nathaniel şi soţii Geiger tocmai se întorc spre casă. Tocurile lui Trish se afundă în iarba peluzei şi atât ea, cât şi Eddie, par tufliţi de căldură şi ofuscaţi.

— Bună ziua, le spun când se apropie.

— Aici erai, spune Nathaniel. Nu te-am văzut toată după-masa.

— M-am uitat pe nişte reţete de bucătărie, spun nevinovată şi mă întorc spre Trish cu un zâmbet politicos. V-aţi distrat la petrecere, doamnă Geiger?

Prea târziu, îl văd pe Nathaniel făcându-mi din spatele lor un semn cu mâna care mimează tăierea gâtului.

— Îţi mulţumesc de întrebare, Samantha. Trish trage adânc aer în piept. Dar aş prefera să nu vorbim despre petrecere, mulţumesc.

Eddie icneşte, enervat la culme.

— N-ai de gând să mă scuteşti odată? N-am zis decât…

— E vorba de tonul pe care ai zis-o! strigă Trish. Câteodată cred că unicul tău scop în viaţă e să mă faci să mă simt prost!

Eddie pufneşte furios şi porneşte ca o vijelie spre casă, cu pălăria panama într-o rină.

Oo. Ridic din sprânceană către Nathaniel, care îmi răspunde, zâmbindu-mi pe deasupra coafurii tremurânde a lui Trish.

— Aţi dori o ceaşcă de ceai, doamnă Geiger? spun cu blândeţe. Sau… un Bloody Mary?

— Îţi mulţumesc, Samantha, îmi răspunde, înălţându-şi capul cu demnitate. Un Bloody Mary ar fi foarte binevenit.

În drum spre seră, pare să se mai calmeze puţin. Suficient cât să-şi prepare singură Bloody Mary-ul, în loc să-mi dea mie indicaţii, şi ne face şi mie şi lui Nathaniel câte unul.

— Aşa, spune, după ce luăm fiecare câte o gură şi ne aşezăm printre plantele cu frunze mari, vreau să-ţi spun ceva, Samantha. Vom avea un musafir.

— Aha, zic, făcând eforturi să nu zâmbesc. Nathaniel stă lângă mine şi încearcă să-mi dea jos espadrila cu piciorul pe sub măsuţa de cafea.

— Nepoata mea o să vină mâine să stea la noi câteva săptămâni. Vine ca să aibă parte de puţină linişte şi relaxare la ţară. Are de lucru şi e foarte important să nu fie deranjată, aşa că domnul Geiger şi cu mine am invitat-o să stea la noi. Aş dori să-i pregăteşti camera de oaspeţi.

— Prea bine, aprob din cap ascultătoare.

— Te rog să-i pregăteşti tu patul şi să aduci şi un birou… cred că-şi aduce laptopul cu ea.

— Da, doamnă Geiger.

— Melissa e o fată foarte isteaţă. Trish aprinde o ţigară cu bricheta ei Tiffany. Extrem de motivată. Una din fetele din City.

— Am înţeles, spun, înăbuşindu-mi un chicot în clipa în care Nathaniel reuşeşte să-mi dea jos espadrila. Cu ce se ocupă?

— E avocată, spune Trish, iar eu ridic privirea, rămânând brusc fără grai. Avocată?

O avocată vine să stea în casa asta?

Nathaniel mă gâdilă pe talpă, dar nu sunt în stare să-i răspund decât cu un zâmbet abia schiţat. Asta nu e prea bine. De fapt, ar putea să fie un adevărat dezastru.

Dacă o cunosc pe avocata asta?

În timp ce Trish îşi mai face un Bloody Mary, îmi scormonesc creierii cu viteza fulgerului. Melissa. Ar putea fi Melissa Davis de la Freshwater. Ar putea fi Melissa Christie de la Clark Forrester. Ar putea fi Melissa Taylor, care s-a ocupat de fuziunea Deltaco. Am petrecut ore întregi împreună în aceeaşi cameră. O să mă recunoască pe loc.

— Este… o nepoată dinspre partea dumneavoastră, doamnă Geiger? arunc în treacăt, când Trish se aşază. O cheamă tot Geiger?

— Nu, o cheamă Hurst.

Melissa Hurst. Nu-mi sună în niciun fel.

— Şi unde lucrează? Te rog, Doamne, să lucreze în străinătate…

— Nu ştiu, la un ştiu ce firmă tare din Londra, spune Trish, făcând un gest vag cu paharul.

OK, deci n-o cunosc. Dar situaţia nu e prea roz. O avocată de la o firmă tare din Londra. Dacă lucrează la oricare dintre marile firme de avocatură din Londra nu are cum să nu fi auzit de mine. Trebuie să ştie ceva despre avocata de la Carter Spink care a pierdut cincizeci de

milioane şi pe urmă a dat bir cu fugiţii. Şi despre fiecare amănunt umilitor al nenorocirii mele.

Numai la gândul ăsta mă trec fiorii. E suficient să-mi recunoască numele, să pună lucrurile cap la cap… şi toată povestea va ieşi la iveală. O să fiu la fel de umilită aici cum am fost şi la Londra. Toată lumea îmi va cunoaşte trecutul. Şi minciunile. Mă uit la Nathaniel şi mă trece un fior de groază.

Nu pot să las lucrurile să ajungă acolo. Nu acum.

El îmi face cu ochiul şi iau o înghiţitură vinovată de Bloody Mary. Răspunsul e foarte simplu. Va trebui să fac orice e nevoie pentru a-mi păstra secretul.

Optsprezece

Nu există niciun motiv să mă tem că această avocată îmi va recunoaşte chipul. Dar doar aşa, ca să fiu sigură, optez pentru o deghizare simplă, în după-amiaza următoare, după ce am pregătit camera de oaspeţi, mă întorc repede la mine în cameră şi îmi prind părul în vârful capului, lăsând să cadă şuviţe artistice care să-mi ascundă faţa. După care adaug şi o pereche de ochelari de soare pe care i-am găsit în sertarul măsuţei de toaletă. Sunt din anii ’80 şi au nişte rame imense de culoare verde care-mi ascund în totalitate chipul. E adevărat, mă fac să semăn destul de tare cu Elton John, dar o să supravieţuiesc. Ideea e că sunt de nerecunoscut.

Când cobor scările, Nathaniel tocmai iese din bucătărie, cam supărat. Ridică ochii spre mine şi se

opreşte uluit.

— Samantha… ce ţi-ai făcut?

— A, te referi la păr? îl ating în treacăt. Am vrut să mi-l aranjez şi altfel.

— Ăştia sunt ochelarii tăi? Se holbează la mine siderat.

— Mă doare puţin capul. Mai bine zi tu. Care-i treaba? adaug iute, schimbând subiectul.

— Trish. Se strâmbă. Mi-a făcut capul mare că fac prea mult zgomot. Nu pot să tund iarba între orele zece şi două. Nu pot să aranjez gardurile vii fără să o anunţ în prealabil. Şi cică mă roagă, dacă sunt amabil, să calc pe pietriş în vârful picioarelor. În vârful picioarelor, auzi.

— De ce?

— Din cauza idioatei ei de musafire. Toată lumea trebuie să-i caute în coarne. O nenorocită de avocată. Clatină din cap a uimire. Auzi, că munca ei e foarte importantă. Şi munca mea e la fel de importantă!

— Vine! se aude brusc vocea stridentă a lui Trish dinspre bucătărie, urmată la scurt timp chiar de Trish. Suntem gata cu toţii?

Deschide larg uşa de la intrare şi aud zgomotul unei portiere care se deschide pe alee.

Inima începe să-mi bată nebuneşte. Acu-i acu. Îmi mai trag câteva şuviţe rebele pe faţă şi-mi strâng pumnii pe lângă mine. Dacă o recunosc pe tipă, o să-mi ţin pur şi simplu privirea în pământ, o să murmur câteva cuvinte şi o să-mi joc rolul. Sunt menajeră. Niciodată n-am fost nimic

altceva decât menajeră.

— Să ştii că aici o să ai parte de foarte multă linişte, Melissa, o aud pe Trish zicând. Am dat instrucţiuni personalului să îţi acorde o grijă specială…

Schimb priviri cu Nathaniel, care dă ochii peste cap.

— Aşa! Lasă-mă să-ţi deschid uşa…

Îmi ţin răsuflarea. O clipă mai târziu, Trish intră în casă, urmată de o fată îmbrăcată în blugi şi un top alb mulat, care târăşte un geamantan.

Asta e marea avocată super motivată?

Mă holbez la ea uluită. Are părul lung şi negru şi o faţă ageră şi drăguţă, nu cred că are mai mult de douăzeci de ani.

— Melissa, ea este Samantha, minunata noastră menajeră… Trish se opreşte bulversată. Samantha, ce naiba ţi-ai făcut? Arăţi ca Elton John!

Bravo. N-am făcut decât să atrag şi mai tare atenţia asupra mea.

— Bună, zic stângace, scoţându-mi ochelarii, dar tot cu privirea plecată. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Ce cool e aici la voi. Melissa are un accent afectat de internat, în armonie cu modul în care îşi dă părul pe spate. Londra m-a megadeprimat.

— Doamna Geiger a zis că eşti avocată la… o mare firmă din Londra.

— Îhâm. Îmi zâmbeşte condescendent. Sunt la Chelsea Law School.

Poftim?

Nici măcar n-a terminat dreptul. E studentă la drept. E un copil. Ridic încet capul şi-i întâlnesc privirea – dar nu văd niciun semn că m-ar recunoaşte. O, ce bine. N-am de ce să-mi fac griji cu fata asta. Aproape că-mi vine să râd.

— Şi el cine e? Melissa bate ademenitor din genele rimelate spre Nathaniel, care se încruntă şi mai tare.

— El e Nathaniel, grădinarul nostru, spune Trish. Dar nu te teme, a primit instrucţiuni stricte să nu te deranjeze. I-am spus că ai nevoie de linişte absolută când lucrezi.

— Am o tonă de materie de recapitulat. Melissa oftează cu un aer obosit şi-şi trece o mână prin păr. Nu-ţi vine să crezi cât am, mătuşă Trish. Am fost groaznic de stresată.

— Nici nu ştiu cum poţi să înveţi atâta! Trish îşi petrece braţul pe după umerii ei şi o strânge cu putere. Zi, ce-ai vrea să faci acum? Cu toţii suntem la dispoziţia ta.

— Mi-ai putea despacheta lucrurile? Melissa se întoarce spre mine. Probabil că s-au şifonat, aşa că ar cam trebui călcate.

Simt o uşoară împunsătură în inimă. Adică n-are de gând să-şi despacheteze singură lucrurile? Ce sunt eu, servitoarea personală a fătucii ăsteia?

— Poate că-mi iau cărţile cu mine în grădină, adaugă aceasta relaxată. Crezi că-mi poate aranja grădinarul o masa la umbră?

Trish se uită cu maximă admiraţie cum Melissa scotoceşte printr-un rucsac plin de manuale.

— Fii atentă câte cărţi, Samantha! exclamă în timp ce

Melissa scoate Ghidul avocatului – primii paşi în abordarea litigiilor. Fii atentă ce cuvinte complicate!

— Să… uau, spun politicoasă.

— Ce-ar fi să ne faci mai întâi tuturor nişte cafea? Trish se întoarce către mine. O s-o bem pe terasă. Să ne aduci şi nişte biscuiţi, te rog.

— Sigur că da, doamnă Geiger, spun, făcând automat o reverenţă.

— Poţi, te rog, să o faci pe a mea jumătate cofeinizată, jumătate decafeinizată? îmi aruncă Melissa peste umăr. Mi-e să nu m-apuce tremuriciul.

Nu, nu pot, vită nesimţită şi plină de fiţe ce eşti.

— Sigur că da, îi zâmbesc cu dinţii încleştaţi. Cu plăcere.

Ceva îmi spune că eu şi fata asta n-o să ne înţelegem prea bine.

Cinci minute mai târziu, când ies cu tava pe terasă, Trish şi Melissa sunt bine instalate pe scaune sub o umbrelă, împreună cu Eddie.

— Ai făcut cunoştinţă cu Melissa, da? spune acesta când aşez tava pe o masă de fier forjat. Mica noastră stea? Acvila noastră juridică?

— Da, am făcut. Cafeaua ta, adaug, întinzându-i ceaşca Melissei. Aşa cum ai vrut-o.

— Melissa trece printr-o perioadă foarte grea, spune Eddie. De noi depinde să-i uşurăm puţin viaţa.

— Nici nu vă imaginaţi ce presiune e, spune Melissa serios. Să înveţi până seara târziu şi tot restul. Ca să nu

mai zic, am şi uitat ce-i aia viaţă socială. Ia o gură de cafea, după care se întoarce spre mine. Apropo, am vrut să te întreb… Se încruntă. Cum ai zis că te cheamă?

— Samantha.

— Da, aşa e, Samantha. Te rog să ai mare grijă cu topul cel roşu cu strasuri, OK? îşi dă părul pe spate şi mai ia o gură de cafea.

— Am să mă străduiesc, răspund politicoasă. Mai doriţi ceva, doamnă Geiger?

— Stai! Eddie lasă ceaşca jos. Am ceva pentru tine. Să ştii că n-am uitat discuţia noastră recentă! Se apleacă şi scoate de sub scaun o pungă de hârtie maro. Văd ieşind din ea colţurile câtorva cărţi cu coperţi lucioase. Să ştii că nu te las să scapi aşa uşor, Samantha! Ăsta o să fie proiectul nostru comun!

Am o presimţire sumbră. O, nu. Te rog, Doamne, fă să nu fie ce cred eu că e.

— Domnule Geiger, încep iute, e foarte amabil din partea dumneavoastră, dar…

— Niciun dar! mă întrerupe ridicând mâna. Într-o zi ai să-mi mulţumeşti!

— Despre ce vorbiţi? Melissa îşi încreţeşte curioasă năsucul.

— Samantha o să se reapuce de şcoală! Cu o întorsătură teatrală a mâinii, Eddie extrage din pungă două cărţi. Amândouă sunt viu colorate, cu litere mari, ţipătoare şi ilustraţii. Observ în treacăt cuvintele „Matematică”, „Engleză” şi „Educaţia adulţilor”.

Deschide una din ele şi-mi arată o vacă vesel colorată de carton. Din gura acesteia iese un balonaş care întreabă „Ce este un pronume?”

Mă holbez la ea, rămasă fără grai.

— Vezi? face Eddie mândru. O să te distrezi! Pentru fiecare progres pe care îl faci primeşti un abţibild cu steluţă aurie!

— Sunt sigură că Melissa va fi încântată să te ajute dacă ai nevoie, intervine şi Trish. Nu-i aşa, scumpa mea?

— Evident, spune Melissa cu un zâmbet superior. Bravo, Samantha! Niciodată nu e prea târziu. Împinge ceaşca spre mine. Fă-mi alta, se poate? Asta a fost prea slabă.

Mă întorc în casă şi arunc cărţile pe masa de la bucătărie. Umplu din nou filtrul cu apă şi golesc zgomotos cafetiera în chiuvetă.

— Eşti bine? Nathaniel mă priveşte amuzat din uşă. Cum e fata?

— Oribilă, izbucnesc, nereuşind să mă stăpânesc. N-are nici urmă de maniere. Mă tratează ca pe o sclavă de pe plantaţie. Trebuie să-i despachetez lucrurile… şi să-i fac amestecul ăsta idiot de cafea fără cofeină…

— Eu în locul tău ştii ce-aş face, spune Nathaniel. I-aş scuipa în cafea.

— Câh! Mă strâmb. Nu fac aşa ceva. Pun cafea în filtru, după care adaug şi o linguriţă de cafea fără cofeină. Nu-mi vine să cred că-i fac mendrele idioate.

— Nu te enerva din cauza ei. Nathaniel se îndreaptă

spre mine, mă ia în braţe şi mă sărută. Nu merită.

— Ştiu. Pun cafeaua jos, mă cuibăresc mai bine, schiţez un zâmbet şi simt că încep să-mi mai revin. Mm. Mi-a fost dor de tine.

Mâna lui îmi coboară pe spate şi mă trece un fior de încântare. Azi-noapte am stat cu el la bar şi m-am întors pe furiş la familia Geiger pe la şase dimineaţa. Ceva îmi spune că aş putea să-mi fac un obicei din treaba asta.

— Şi mie de tine. Îmi atinge nasul şi mă scrutează ironic. Şi apropo, Samantha, să nu crezi că nu ştiu.

Încremenesc în braţele lui.

— Ce ştii? zic cât pot de firesc.

— Ştiu că ai micile tale secrete. Îmi studiază chipul. Dar unul ţi-a scăpat. Şi n-ai ce face.

Unul mi-a scăpat? Ce naiba tot zice aici?

— Nathaniel, ce vrei să spui? încerc să par stăpână pe mine, dar întregul sistem de alarmă mi-a intrat în funcţiune.

— Haide. Pare amuzat. Sunt sigur că ştii la ce mă refer. Samantha, poţi să faci pe neştiutoarea cât vrei. E în zadar, fiindcă ştim.

— Ce ştiţi? spun uluită.

Nathaniel clatină din cap de parcă îi vine să râdă.

— O să-ţi dau un indiciu. Mâine. Mă sărută iar, după care porneşte spre uşă.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Mâine? Ce vrea să spună cu chestia asta?

A doua zi la prânz, tot n-am aflat nimic. Probabil din

cauză că n-am avut nici măcar o clipă în care să pot să stau şi să mă gândesc. Din cauză că am alergat tot timpul după fundul Melissei.

I-am făcut cam cincizeci de cafele, din care jumătate nici măcar nu s-a obosit să le bea. I-am adus apă de la frigider. I-am încălzit sandvişuri. I-am spălat toată lenjeria murdară, adică tot bagajul ei. I-am călcat o cămaşă albă, pe care să o poarte în seara aia. De fiecare dată când mă duc să-mi văd de treabă, o aud pe Melissa strigându-mă cu vocea ei ascuţită.

În tot timpul ăsta, Trish păşeşte numai pe vârfuri, de parcă în grădină s-ar afla T.S. Eliot în persoană, scriindu-şi ultima lucrare de proporţii. Când mă apuc să şterg praful în sufragerie, o văd uitându-se afară la Melissa, care stă la o masă aşezată pe gazon.

— Învaţă atât de mult. Trage adânc din ţigară. Ce fată inteligentă e şi Melissa asta.

— Mmm, mormăi ca să mă lase în pace.

— Ştii, nu e uşor să intri la drept, Samantha. Mai ales la cea mai bună facultate! îmi aruncă o privire sugestivă. Au fost nu ştiu câte sute pe un loc!

— Fantastic. Dau nervoasă cu cârpa pe televizor. E extraordinar.

Nu e la cea mai bună facultate de drept. Asta ca să ştii.

— Şi cât stă? încerc să pun întrebarea cât mai firesc cu putinţă.

— Depinde. Trish scoate un nor de fum pe nări.

Examenul e peste câteva săptămâni şi i-am zis că poate să stea oricât doreşte!

Câteva săptămâni? A trecut doar o zi şi m-a adus la disperare.

Îmi petrec după-masa la bucătărie, făcându-mă că am accese de surzenie. Ori de câte ori mă strigă Melissa, dau blenderul sau radioul la maxim sau încep să zdrăngănesc tăvile. Dacă are nevoie de mine, să vină ea.

În cele din urmă, apare în uşa bucătăriei, roşie de furie.

— Samantha, te-am strigat!

— Serios? Ridic ochii nevinovată de la untul pe care-l tai bucăţi pentru a face aluat de pateuri. Nu te-am auzit.

— Ne trebuie un sistem din ăla cu clopoţei sau aşa ceva. Pufneşte nervoasă. E ridicol să trebuiască să mă opresc din ce fac.

— Ce doreşti?

— Nu mai am apă în carafă. Şi aş vrea o gustare. Ca să am energie.

— Ai fi putut să aduci chiar tu carafa. Sau să-ţi faci singură gustarea.

— Uite ce e, n-am timp să-mi pregătesc gustarea singură, OK? se răţoieşte la mine. Sunt foarte, foarte stresată în momentul ăsta. Am o mulţime de treabă, examene care se apropie… habar n-ai cum e viaţa mea.

Mă uit la ea în tăcere, respirând precipitat, încercând să-mi stăpânesc resentimentele.

— O să-ţi aduc un sandviş, zic într-un final.

— Mersi, spune sarcastic, după care rămâne cu braţele încrucişate, de parcă ar aştepta ceva.

— Ce e? zic.

— Hai. Îmi face un semn din cap. Reverenţa.

Poftim? Doar nu vorbeşte serios.

— Doar nu-ţi închipui că am să-ţi fac ţie reverenţe! spun, aproape râzând.

— Dar îi faci mătuşii mele. Şi unchiului meu.

— Ei sunt stăpânii mei, îi răspund cu dinţii încleştaţi. E altceva. Şi crede-mă, dacă aş putea să dau timpul înapoi, nu aş mai face prostia cu reverenţele.

— Locuiesc şi eu în casa asta. Îşi dă părul pe spate. Aşa că şi eu sunt tot stăpâna ta. Ar trebui să-mi arăţi acelaşi respect.

Îmi vine s-o pălmuiesc pe fata asta.

— Mă duc să-i cer părerea doamnei Geiger, de acord? înainte să îmi poată răspunde ies ca o furtună din bucătărie. Nu pot tolera aşa ceva. Dacă Trish îi ia partea, asta e. Îmi dau demisia.

N-o văd pe Trish nicăieri, aşa că urc scările în timp ce inima îmi bate cu putere. Ajung la uşa ei şi ciocănesc.

— Doamnă Geiger? Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Câteva clipe mai târziu, Trish crapă uşor uşa şi scoate capul, cam ciufulită.

— Samantha! Ce doreşti?

— Nu sunt prea fericită cu situaţia actuală, îi spun, încercând să-mi iau un ton calm, civilizat. Aş dori să

discutăm, dacă se poate.

— Ce situaţie? Se încruntă.

— Cu Melissa. Şi… nevoile ei permanente. Nu mai apuc să fac nimic din ce trebuie să fac. Dacă trebuie să fiu non-stop la cheremul ei, prestaţia mea ca menajeră va avea de suferit.

Trish nu pare să fi auzit niciun cuvânt.

— O, Samantha… nu acum. Flutură vag, absentă, din mână, trimiţându-mă subtil la plimbare. Vorbim mai târziu.

Îl aud pe Eddie şoptindu-i ceva din cameră. Bravo. Probabil că făceau sex. Şi vrea să se întoarcă la stilul turcesc.

— Am înţeles. Încerc să-mi ţin în frâu frustrarea. Atunci am să… îmi văd de ale mele, da?

— Stai. Privirea lui Trish se opreşte brusc asupra mea. Samantha, peste o jumătate de oră vom servi şampanie pe terasă cu nişte… îhm… prieteni. Şi aş vrea să porţi altceva, nu uniforma asta. Mă măsoară din ochi cu vădită neplăcere. Nu e chiar cea mai flatantă ţinută a ta.

Tu ai ales-o! îmi vine să ţip la ea. Însă mă mulţumesc să fac o reverenţă, să-i întorc spatele şi să mă retrag la mine în cameră, spumegând de furie.

Lua-o-ar naiba pe Trish. Şi pe Melissa. Dacă aşteaptă să-i duc sandvişul, să aştepte mult şi bine.

Închid uşa, mă trântesc pe pat şi-mi privesc mâinile roşii de atâta spălat la rufele delicate ale Melissei.

Ce naiba caut aici?

Simt că mă cuprinde un val de dezamăgire şi de

deziluzie. Poate că am fost naivă – dar chiar credeam sincer că Trish şi Eddie au început să mă respecte. Nu ca menajeră, ci ca persoană, însă modul în care s-a purtat Trish acum… e limpede că pentru ei sunt doar o servitoare şi atât. Un fel de obiect folositor, puţin mai important decât aspiratorul. Aproape că îmi vine să-mi fac bagajele şi să plec.

Mă şi văd coborând scările val-vârtej, dând uşa de perete şi strigând:

— Şi, apropo, şi eu am terminat dreptul, dacă vrei să ştii, şi încă la o şcoală mult mai bună.

Dar ar fi destul de urât din partea mea. Ba nu, ar fi şi mai rău. Ar fi jalnic.

Îmi masez templele şi simt că încet-încet pulsul îmi revine la normal şi încep să văd lucrurile într-o perspectivă mai corectă.

Eu am ales să fac asta. Nu m-a obligat nimeni. Şi poate că n-a fost cea mai raţională mişcare din lume, poate că n-am să rămân aici toată viaţa. Dar numai de mine depinde să profit cât pot de experienţa asta, atât cât stau aici. De mine depinde să mă port ca o adevărată profesionistă.

Sau cel puţin… atât de profesionistă pe cât pot fi, având în vedere că nici acum n-am aflat ce e aia formă de savarină.

În cele din urmă, îmi adun toate forţele şi mă ridic din pat. Îmi schimb uniforma cu o rochie şi mă pieptăn. Ca să ştiu o treabă, îmi dau chiar şi cu puţin ruj. După care îmi

iau mobilul şi îi trimit un SMS lui Nathaniel:

Bună! eşti acolo?

Sam

Aştept un răspuns, dar nu primesc niciunul. Nu l-am văzut toată după-masa, îmi dau seama brusc. Şi tot nu am nici cea mai vagă idee la ce s-a referit ieri. Mi-a „scăpat” un secret? Ce secret? în clipa în care dau cu ochii de imaginea mea din oglindă, mă trece un mic fior de nelinişte. Doar nu…

Adică nu se poate să fi…

Nu. Cum ar fi putut? E imposibil. Trebuie să existe o explicaţie. Întotdeauna există.

Când cobor în hol, casa e liniştită şi tăcută. Nu ştiu la ce oră vin prietenii lui Trish, dar încă nu se zăreşte nici urmă de ei. Poate că am timp să termin repede pateurile. Poate chiar şi să curăţ legumele.

Tocmai mă grăbesc spre bucătărie, când apare Nathaniel.

— Aici erai. Mă cuprinde în braţe şi mă sărută, trăgându-mă sub scări, loc care am descoperit că e numai bun de ascunzătoare. Mmm. Mi-a fost dor de tine.

— Nathaniel… protestez, însă braţele lui mă strâng şi mai tare. După câteva clipe, reuşesc să-i scap din strânsoare.

— Nathaniel, am nişte pateuri de făcut. Deja sunt în urmă şi se pare că trebuie să servesc nişte oameni cu băuturi…

— Stai. Nathaniel mă trage înapoi, aruncând o privire

la ceas. Încă un minut. După aia te las.

Mă uit confuză la el, cu o presimţire vagă.

— Nathaniel… ce tot spui aici?

— Uite la ea cum se face că nu s-a prins. Clatină amuzat din cap. Chiar credeai că ne poţi păcăli? Scumpa mea, nu suntem chiar atât de tâmpiţi. Ţi-am spus doar, ştim.

Mi se pune un nod de spaimă în gât. Ştiu. Ce ştiu? Ce naiba or fi aflat?

Înghit în sec, cu gura brusc uscată ca iasca.

— Ce anume…

— Nu, nu, nu. Nathaniel duce un deget la buze. Prea târziu. O să ai parte de surpriză, fie că vrei, fie că nu.

— Surpriză? îngaim cu glas tremurat.

— Haide. Te aşteaptă cu toţii. Închide ochii… Cu un braţ mă ia de mijloc, iar cu celălalt îmi acoperă ochii. Pe aici… hai că te conduc eu…

În timp ce păşesc în întuneric, condusă doar de braţul lui Nathaniel, aproape că mi se face rău de frică. Mintea mi se agită în toate direcţiile, încercând să priceapă ce se întâmplă pe la spatele meu. Cine mă aşteaptă?

Te rog, Doamne, te rog, nu-mi spune că au încercat să-mi aranjeze viaţa. Te rog nu-mi spune că mi-au pregătit nu ştiu ce fel de reuniune. Îl şi văd pe Ketterman stând în picioare pe peluză, cu ochelarii de metal strălucind în lumina soarelui. Sau pe Arnold. Sau pe mama.

— Uite-o! Nathaniel mă conduce prin uşile franţuzeşti larg deschise, apoi pe treptele ce dau în grădină. Simt

soarele pe faţă şi aud un fel de fluturat şi… muzică? Gata! Poţi să deschizi ochii!

Nu pot să deschid ochii. Orice-ar fi, nu vreau să ştiu.

— E OK! Nathaniel începe să râdă. N-o să te mănânce nimeni! Deschide-i!

Cu inima bătându-mi nebuneşte, deschid ochii. Clipesc de câteva ori, întrebându-mă dacă visez.

Ce… se întâmplă aici?

De doi copaci e fixat un banner enorm pe care scrie „La mulţi ani, Samantha!”. De la el venea fluturatul ăla. Masa din grădină e aranjată cu o faţă de masă albă, un buchet de flori şi mai multe sticle de şampanie. De un scaun e legat un mănunchi de baloane strălucitoare, cu heliu, pe care scrie „Samantha”. Dinspre un CD player se aude muzică de jazz. Eddie şi Trish stau în picioare pe iarbă, împreună cu Iris, Eamonn şi Melissa – şi îmi zâmbesc cu toţii radioşi, în afară de Melissa, care e cam bosumflată.

Mă simt de parcă aş fi fost proiectată într-un univers paralel.

— Surpriză! strigă cu toţii într-un glas. La mulţi ani!

Deschid gura, dar nu reuşesc să scot niciun sunet. Sunt prea bulversată ca să pot vorbi. Oare de ce cred soţii Geiger că e ziua mea?

— Uite la ea, spune Trish. A rămas fără grai! Aşa e, Samantha?

— Îhm… da, mă bâlbâi.

— N-a avut nici cea mai mică idee, spune Nathaniel

zâmbind larg.

— La mulţi ani, scumpo. Iris se apropie de mine, mă îmbrăţişează strâns şi mă sărută pe obraji.

— Eddie, desfă şampania! o aud pe Trish exclamând nerăbdătoare în spatele meu. Hai odată!

Sunt complet debusolată. Ce să fac? Ce să zic? Cum le dai celor care care ţi-au organizat o petrecere surpriză de ziua ta vestea că, de fapt… nu e ziua ta?

Dar oare de ce sunt aşa convinşi că e ziua mea? Oare le-am dat eu o dată de naştere fictivă la interviu? Nu-mi aduc aminte să fi făcut asta…

— Şampanie pentru sărbătorită! Eddie desface cu zgomot o sticlă de şampanie, iar şampania curge în valuri înspumate în pahar.

— La mulţi ani fericiţi! Eamonn se apropie de mine surâzând. Ah, dacă ţi-ai vedea faţa!

— E de milioane! e de acord Trish. Aşa, acum vrem un toast!

Nu pot să mai las chestia asta să continue.

— Îhm… doamnă şi domnule Geiger… doamnelor şi domnilor… e foarte drăguţ din partea dumneavoastră şi sunt foarte mişcată. Înghit în sec, scormonindu-mi creierii cum să o spun. Dar… nu e ziua mea.

Spre uimirea mea, toată lumea izbucneşte în râs.

— V-am spus c-aşa o să se întâmple! spune Trish încântată. Mi-a zis c-o să nege.

— Să ştii că nu e chiar aşa de rău să îmbătrâneşti cu un an, spune Nathaniel cu un zâmbet care vrea să mă

aţâţe. Acum asta e, acceptă evidenţa, ştim. Bea-ţi şampania şi simte-te bine.

Sunt total bulversată.

— Cine v-a zis c-o să neg?

— Lady Edgerly, desigur. Trish radiază toată. Ea e cea care ne-a împărtăşit acest mic secret…

Freya? Freya a pus la cale toate astea?

— Dar… dar ce anume a spus? zic, încercând să-mi iau un ton normal. Lady Edgerly…

— Mi-a spus că se apropie ziua ta, spune Trish, cu o mulţumire care i se citeşte pe faţă. Şi m-a avertizat că o să-ncerci să o ţii secretă. Urât din partea ta, foarte urât!

Nu-mi vine să cred ce-a putut să facă. Nu-mi vine să cred.

— Şi mi-a mai spus… Trish coboară glasul cu înţelegere. Că ultima ta zi de naştere a fost aproape un fiasco. Mi-a zis că pur şi simplu trebuie să te ajutăm să o uiţi. De fapt, chiar ea mi-a sugerat să-ţi facem o petrecere surpriză! Trish ridică paharul. În sănătatea Samanthei! La mulţi ani!

— La mulţi ani! răspund ceilalţi, ridicând paharele.

Nu-mi dau seama dacă să plâng sau să râd. Sau amândouă. Mă uit la banner şi la baloanele argintii care se ciocnesc uşor în bătaia vântului; la sticlele de şampanie; la chipurile zâmbitoare ale tuturor. Nu pot să spun nimic. Va trebui să le cânt în strună.

— Păi, ce să zic… vă mulţumesc. Vă sunt foarte recunoscătoare.

— Îmi pare rău că te-am repezit un pic mai devreme, spune Trish veselă, luând o altă înghiţitură. Ne chinuiam cu baloanele astea. Deja spărsesem o parte dintre ele. Îi aruncă o privire de reproş lui Eddie.

— Ai încercat vreodată să bagi nişte baloane cu heliu într-un portbagaj? îi răspunde Eddie agasat. Aş vrea să te văd pe tine făcând asta! N-am trei mâini, să ştii.

Mi-l şi închipui pe Eddie luptându-se cu o tonă de baloane strălucitoare, chinuindu-se să le îndese în Porsche şi-mi muşc buzele cu putere.

— Nu ţi-am trecut vârsta pe baloane, Samantha, adaugă Trish cu glas şoptit. M-am gândit că o să apreciezi gestul, aşa, ca de la femeie la femeie. Ridică paharul şi-mi face uşor cu ochiul.

Mă uit la chipul ei vesel, exagerat machiat, apoi la faţa roz şi durdulie a lui Eddie şi, deodată, mă simt atât de emoţionată că nu ştiu ce să zic. În tot timpul ăsta, ei puneau la cale petrecerea. Făceau bannerul. Comandau baloane.

— Doamnă Geiger… domnule Geiger… Am rămas pur şi simplu fără cuvinte…

— Stai, că încă nu s-a terminat! spune Trish, arătând peste umărul meu.

— Mulţi ani trăiască… în spatele meu începe să cânte cineva şi, la scurt timp, i se alătură cu toţii. Mă răsucesc uluită pe călcâie şi o văd pe Iris înaintând pe gazon, ţinând în braţe cel mai uriaş tort aniversar cu două etaje. E acoperit cu o glazură în cea mai pală nuanţă de roz, cu

trandafiri şi zmeură de zahăr caramelizat, în mijloc are o luminare albă, elegantă şi, scrisă cu argintiu, urarea la mulţi ani, dragă Samantha, din partea noastră, a tuturor.

E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Mă uit la el cu un nod în gât, incapabilă să rostesc vreun cuvânt. Nimeni nu mi-a făcut niciodată în viaţa mea un tort.

— Suflă în luminare! strigă Eamonn în clipa în care termină cu toţii de cântat.

Nu ştiu nici eu cum reuşesc să suflu uşor spre flacără şi toată lumea ovaţionează.

— Îţi place? Iris zâmbeşte.

— E minunat, zic cu un nod în gât. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

— La mulţi ani, puişor. Mă bate uşor pe mână. Nimeni nu merită urarea asta mai mult decât tine.

În timp ce Iris lasă tortul jos şi începe să-l taie în felii, Eddie bate uşor în pahar cu un stilou.

Puţină atenţie, vă rog… Se urcă pe prima treaptă a terasei şi-şi drege glasul. Samantha, suntem cu toţii foarte fericiţi că te-ai alăturat familiei noastre. Faci o treabă extraordinară, pe care o apreciem cu toţii. Ridică paharul spre mine. Ăă… bravo.

— Vă mulţumesc, domnule Geiger, îngaim. Mă uit înjur la toate chipurile prieteneşti, proiectate pe fundalul cerului albastru şi cireşilor în floare. Şi mie… îmi pare foarte bine că am venit aici. M-aţi făcut să mă simt bine-venită şi aţi fost foarte amabili cu mine.

O, Doamne, simt că-mi dau lacrimile.

— Nu-mi puteam dori stăpâni mai buni…

— Ei, încetează! Trish flutură din mâini şi se şterge la ochi cu un şervet.

— La mulţi ani cu sănătate, începe Eddie pus pe treabă. Să îţi dea viaţa tot ce doreşti…

— Eddie! De ce crezi tu că Samantha ar vrea să te audă cântând în halul ăsta? îl întrerupe Trish, încă ştergându-se la ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, mai bine mai desfă o şampanie!

E una din cele mai calde seri ale anului. Când soarele coboară încet la orizont, ne tolănim cu toţii pe iarbă, bând şampanie şi vorbind. Eamonn îmi povesteşte despre prietena lui, Anna, care lucrează la un hotel din Gloucester. Iris scoate la iveală nişte tarte minuscule, cu pui şi verdeaţă. Nathaniel aprinde nişte lumini ca de poveste într-un copac. Melissa anunţă răspicat de câteva ori că nu mai poate rămâne, fiindcă trebuie să se întoarcă la învăţat – după care mai acceptă un pahar de şampanie.

Cerul asfinţitului e de un albastru infinit şi în aer pluteşte un miros îmbătător de caprifoi. Undeva, în fundal, cântă încetişor muzica, iar mâna lui Nathaniel se odihneşte cu aerul cel mai firesc din lume pe coapsa mea. În viaţa mea nu m-am simţit atât de mulţumită.

— Cadourile! spune Trish din senin. Nu i-am dat cadourile!

Sunt aproape convinsă că a băut mai multă şampanie decât oricine altcineva. Se apleacă nesigură pe picioare

deasupra mesei, caută în geantă şi scoate un plic.

— Asta e un mic bonus, Samantha, spune, înmânându-mi-l. Să-l cheltuieşti pe ceva care să te facă să te simţi bine.

— Mulţumesc! zic uimită. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Să nu crezi însă că îţi mărim salariul, adaugă, privindu-mă cu o uşoară neîncredere. Sper că înţelegi că nu e vorba de o mărire de salariu sau ceva de genul ăsta. E doar un cadou.

— Înţeleg, spun, încercând să nu zâmbesc. E foarte generos din partea dumneavoastră, doamnă Geiger.

— Am şi eu ceva. Iris caută în coşul ei şi scoate un pachet învelit în hârtie maro. Înăuntru, găsesc patru tăvi noi şi strălucitoare de copt pâine şi un şorţ gofrat cu model cu trandafiri. Ridic privirea spre Iris şi nu mă pot abţine să nu râd cu poftă.

— Mersi, zic. Am să le folosesc din plin.

Trish se uită la tăvile de pâine destul de nedumerită şi de agasată.

— Dar… Samantha are deja o groază de tăvi de copt pâine! spune, ridicând o tavă cu mâna cu manichiura perfect aranjată. Şi şorţ?

— Atâta m-a dus inspiraţia, spune Iris, făcându-mi subtil cu ochiul.

— Poftim, Samantha. Melissa îmi întinde un set cu şampon cadou de la Body Shop care ştiu precis că zăcea în dulapul din baie al lui Trish de când am venit eu.

— Mersi, spun politicoasă. Nu trebuia.

— Şi Melissa, intervine şi Trish, pierzându-şi brusc orice interes pentru tăvile de pâine, te rog să nu-i mai dai şi alte treburi suplimentare Samanthei! Nu poate fi tot timpul la cheremul tău! Nu ne putem permite s-o pierdem, să ştii.

Citesc şocul de pe faţa Melissei. Pare atât de ultragiată, de zici că Trish tocmai i-a dat o palmă.

— Iar ăsta e de la mine, spune Nathaniel, băgându-se iute. Îmi întinde un pacheţel învelit în hârtie cerată şi toată lumea se întoarce să vadă ce e.

Desfac pacheţelul şi în mână îmi cade o brăţară drăguţă de argint, cu zdrăngănea. N-are decât o singură zdrăngănea pe ea: o lingură minusculă de lemn. Pufnesc iar în râs. Un şorţ cu volane şi acum o lingură de lemn.

— Mi-a amintit de ziua în care ne-am cunoscut, spune Nathaniel şi gura i se lăţeşte într-un surâs.

— E… superbă. Îl cuprind cu braţele şi îl sărut. Îţi mulţumesc foarte mult, îi şoptesc la ureche.

Trish ne priveşte cu ochi lacomi şi ne depărtăm.

— E foarte limpede ce te-a atras la Samantha, îi zice lui Nathaniel. Talentul ei culinar, nu-i aşa?

— Mazărea fină, încuviinţează Nathaniel serios.

Eamonn a fost sus, pe terasă. Acum se apleacă spre mine coborând scările şi-mi întinde o sticlă de vin.

— Ăsta-i de la mine, zice. Nu e mult, dar…

— Vai, ce frumos! spun, mişcată. Mersi, Eamonn.

— Şi voiam să te întreb dacă te-ar interesa cumva să

te angajezi chelneriţă?

— La bar? spun surprinsă, însă el datină din cap.

— La petreceri private. Avem un mic aranjament în sat. Nu e o afacere propriu-zisă, ci mai degrabă un fel de împărţire a muncii cu prietenii. Mai facem un ban în plus, o chestie de genul ăsta.

Împărţire a muncii cu prietenii. Simt că mi se încălzeşte uşor sufletul auzindu-l.

— Mi-ar plăcea. Îi zâmbesc. Mersi că te-ai gândit la mine.

Eamonn îmi răspunde cu un surâs.

— Şi, dacă vrei cumva să vii cu noi, în spatele barului te aşteaptă un pahar sau două.

— Păi… ăă. Mă uit la Trish. Poate mai târziu…

— Duceţi-vă! spune aceasta, fluturând o mână. Distraţi-vă! Nu vă mai gândiţi la muncă! O să punem paharele murdare în bucătărie, adaugă, şi te ocupi tu de ele mâine.

— Mulţumesc, doamnă Geiger. Fac un efort să-mi păstrez seriozitatea. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

— Trebuie să plec şi eu, spune Iris, ridicându-se. Noapte bună şi mersi.

— Te putem cumva ispiti să vii cu noi la cârciumă, Iris? spune Eamonn.

— În seara asta nu. Zâmbeşte şi chipul îi e învăluit în luminiţele de basm. Noapte bună, Samantha. Noapte bună, Nathaniel.

— Noapte bună, mamă.

— Noapte bună, Eamonn.

— Noapte bună, Iris.

— Noapte bună, bunicule, zic.

O spun automat, fără să-mi dau seama. Rămân împietrită, cu sângele ridicându-mi-se în obraji de ruşine, sperând că nu s-a prins nimeni. Dar Nathaniel se răsuceşte încetişor spre mine, amuzat la culme. E limpede că m-a auzit.

— Noapte bună, Mary Ellen. Ridică din sprâncene.

— Noapte bună, Jim Bob, răspund cu nonşalanţă.

— Sincer, mă văd mai degrabă ca un John Boy.

— Hmmm. Îl măsor atent din priviri. OK, dacă ţii tu, poţi să fii John Boy.

Când eram mică eram topită după John Boy. Lucru pe care evident nu i-l voi mărturisi niciodată lui Nathaniel.

— aide. Nathaniel îmi întinde mâna. Hai să mergem la Ike’s Tavern.

— Ike era tipul care avea magazinul. Dau ochii peste cap. Cum e posibil să nu ştii nici măcar atâta lucru?

În drum spre casă trecem pe lângă Melissa şi Eddie, aflaţi pe terasă, aşezaţi la masa de grădină acoperită cu hârtii şi broşuri.

— E atâât de greu, tocmai spune Melissa. Vreau să zic că e o decizie care îmi va afecta tot restul vieţii. Pe bune, zău, de unde să ştiu ce e mai bine să fac?

— Domnule Geiger, o întrerup cam necioplit. Voiam doar să vă mulţumesc foarte mult pentru această seară. A

fost absolut incredibilă.

— A fost distractiv! zice Eddie.

— O seară frumoasă, spune Melissa, oftând din rărunchi. Eu mai am o mulţime de învăţat.

— O să merite, iubito. Eddie o bate uşor pe mână, a încurajare. Când o să fii la… Ridică o broşură de pe masă şi se uită la ea prin ochelarii de citit. Carter Spink.

Preţ de câteva clipe, nu sunt în stare să mă mişc.

Melissa vrea să se angajeze la Carter Spink?

— Asta e… încerc să vorbesc pe un ton firesc. Asta e numele firmei la care aplici?

— Ei, nu ştiu, spune Melissa, posomorâtă. E cea mai tare. Dar e incredibil de competitivă. E foarte greu să te angajezi la ei.

— Pare de superlux! spune Eddie, răsfoind paginile strălucitoare, fiecare ilustrată cu câte o fotografie. Ia uite ce birouri!

Îl privesc transfigurată dând paginile. Uite o poză cu holul de la intrare. Uite una cu etajul la care am lucrat. Nu-mi pot lua ochii – şi, în acelaşi timp, nu vreau să mă uit. Aia e vechea mea viaţă. Nu are ce să caute aici. Şi, brusc, în clipa în care Eddie mai dă o pagină, nu-mi vine să cred.

E o poză cu mine. Cu mine.

Sunt îmbrăcată în costumul meu negru, cu părul prins în coc, aşezată la masa din sala de şedinţe alături de Ketterman, David Elldridge şi un tip care venise din State. Dacă mă gândesc bine, îmi amintesc şi când a fost făcută. Ketterman a făcut un scandal monstru fiindcă a fost

deranjat.

Par atât de palidă. Atât de serioasă.

— Şi mă tot întreb… oare chiar vreau să le sacrific tot timpul meu? Melissa arată cu degetul pe broşură. Oamenii ăştia muncesc până noaptea târziu! N-au nici urmă de viaţă socială!

Chipul meu e chiar în raza vederii lor. Aştept ca vreunul dintre ei să se încrunte recunoscându-mă, să zică „Ia stai aşa…”

Însă niciunul nu o face. Melissa meliţează în continuare, arătând spre broşură. Eddie încuviinţează. Nathaniel se uită în sus, vizibil plictisit.

— Deşi, ce să zic, banii sunt foarte buni… Melissa oftează şi dă pagina.

Poza a dispărut. Eu am dispărut.

— Mergem? Mâna caldă a lui Nathaniel o apucă pe a mea şi o strâng cu putere.

— Da. Îi zâmbesc. Hai.

Nouăsprezece

Revăd broşura cu Carter Spink abia peste două săptămâni, când mă duc la bucătărie să pregătesc prânzul.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu timpul. Abia dacă mai am noţiunea lui. Minutele şi orele nu mai ticăie pe lângă mine în intervale rigide, se revarsă, curg şi se învârt în jurul meu. Nici măcar nu mai port ceas la mână. Ieri am stat toată după-masa întinsă într-o fâneaţă împreună cu Nathaniel, uitându-mă la fulgii de păpădie purtaţi de vânt şi singurul ticăit ce se auzea era ţârâitul greierilor.

Abia dacă mă mai recunosc. Sunt bronzată de atâta stat la soare în timpul pauzei de prânz. Vârfurile părului au început să capete o nuanţă aurie. Obrajii îmi sunt plini şi îmbujoraţi. Încep să fac muşchi la mâini de la atâta lustruit şi frământat şi cărat cratiţe grele.

Vara îşi intră în drepturi şi fiecare zi e mai dogoritoare decât cea dinainte. În fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun, Nathaniel mă conduce înapoi, la casa familiei Geiger, traversând satul – şi chiar şi la acea oră e deja destul de cald. Zilele astea totul pare mai lent şi mai dedat la lenevie. Nimic nu pare să conteze. Toată lumea pare să se simtă în vacanţă – în afară de Trish, care arată ca şi cum ar fi cu toate motoarele date la maxim. Săptămâna viitoare dă un mare prânz de binefacere, fiindcă aşa a citit ea într-o revistă că fac doamnele din clasa de sus. După cât se agită, ai crede că e vorba de o nuntă regală.

Strâng ziarele pe care Melissa le-a împrăştiat pe masă, când zăresc sub un dosar broşura cu Carter Spink. Nu rezist să n-o ridic şi să nu mă uit la pozele familiare. Uite şi scările pe care le-am urcat zi de zi, vreme de şapte ani. Uite-l pe Guy, care arată la fel de tulburător de chipeş ca întotdeauna. Uite-o şi pe fata aia, Sarah, de la departamentul de Litigii, care aştepta şi ea să fie făcută partener. Habar n-am dacă or fi făcut-o.

— Ce faci? Melissa a intrat în bucătărie fără s-o aud. Mă priveşte suspicioasă. E a mea.

Pe bune acum. Ce crede, că-i fur broşura?

— Făceam doar puţină ordine în lucrurile tale, zic cu

subînţeles, lăsând broşura jos. Am nevoie de masă.

— A. Mersi. Melissa îşi masează faţa. Arată ca naiba de la o vreme. Are cearcăne vinete sub ochi şi strălucirea părului i-a dispărut.

— Văd că munceşti din greu, mă încumet mai blândă.

— Mda, păi aşa e. Îşi înalţă bărbia. Dar o să merite, până la urmă. Scot untul din tine la început, dar, după ce intri, se mai aşază lucrurile.

Mă uit la chipul ei mic, obosit, tras şi arogant. Şi dacă i-aş spune ce ştiu, tot nu m-ar crede.

— Îhâm, spun după o pauză. Sunt sigură că ai dreptate. Cobor iar privirea la broşura cu Carter Spink. E deschisă la o fotografie cu Arnold. Are o cravată de un albastru intens cu model, batistă asortată şi zâmbeşte radios către lume. Doar văzându-l îmi vine să zâmbesc.

— Deci asta e firma la care aplici? o întreb în treacăt.

— Îhâm. Sunt cei mai buni. Melissa îşi ia o cola dietetică din frigider. Ăsta-i tipul care trebuia să mă intervieveze. Arată din cap spre poza lui Arnold. Dar pleacă.

Mă străbate un val subit de uimire. Arnold pleacă de la Carter Spink?

— Eşti sigură? spun înainte să mă pot controla.

— Da. Melissa îmi aruncă o privire ciudată. Şi ce dacă?

— A, nu, nimic, zic repede, aruncând broşura. Am vrut doar să spun că… nu mi se pare suficient de în vârstă ca să iasă la pensie.

— Ei bine, pleacă. Ridică din umeri şi iese din bucătărie, lăsându-mă uluită, cu privirea în pământ.

Arnold pleacă de la Carter Spink? Dar s-a lăudat întotdeauna că n-o să iasă la pensie niciodată. S-a lăudat întotdeauna că mai stă cel puţin încă douăzeci de ani. De ce-ar pleca acum?

Am pierdut orice contact cu realitatea. În ultimele câteva săptămâni, am trăit într-o bulă de aer. N-am văzut The Lawyer şi abia dac-am zărit vreun ziar normal. Nu sunt la curent cu nicio bârfă recentă şi nici că-mi pasă. Însă acum, uitându-mă la chipul bine cunoscut al lui Arnold, simt că-mi dă ghes curiozitatea.

Ştiu că nu mai fac parte din lumea aia, şi totuşi vreau să ştiu. De ce naiba pleacă Arnold de la Carter Spink? Ce altceva s-a mai întâmplat şi ar trebui să ştiu?

Aşa că, în după-amiaza respectivă, după ce am strâns masa de prânz, mă strecor în biroul lui Eddie, deschid computerul şi dau clic pe Google. Dau căutare la „Arnold Saville” şi, chiar pe pagina a doua, îmi apare un mic articol de ziar care anunţă pensionarea sa timpurie. Citesc nota de cincizeci de cuvinte de nu ştiu câte ori, încercând să aflu vreun indiciu, cât de mic. De ce s-ar pensiona Arnold mai devreme? E bolnav?

Caut şi alte articole, dar e singurul care există. După o clipă de ezitare, revin la căsuţa de căutare şi – spunându-mi întruna că n-ar trebui să fac asta – scriu „Samantha Sweeting”. Imediat, un miliard de poveşti despre mine apar din nou pe ecran. De data asta însă, nu mai sunt chiar

aşa şocată. Parcă nici măcar nu mai e vorba despre mine.

Scanez fiecare site în parte şi recitesc aceleaşi detalii. După ce dau clic pe vreo cinci pagini, adaug la căutare şi „Third Union Bank, BLLC Holdings”, apoi „Third Union Bank, Glazerbrooks”. Apoi, cu un fior ciudat, scriu „Samantha Sweeting, 50 de milioane de lire, carieră terminată” şi aştept să apară poveştile cumplite. E ca şi cum m-aş uita la propriul meu accident de maşină, pe replay.

Dumnezeule, Google-ul ăsta creează dependenţă. Rămân acolo, total absorbită, dând clic pe tot felul de intrări, scriind şi citind avidă pagini nesfârşite de web, folosind cu gesturi automate parola de la Carter Spink ori de câte ori e nevoie. O oră mai târziu, zac prăbuşită în scaunul lui Eddie, ca o zombi. Mă doare spatele şi am ceafa înţepenită, iar cuvintele se topesc unele într-altele. Am şi uitat cum e să stai la computer. Oare chiar făceam asta în fiecare zi?

Îmi frec ochii obosiţi şi mă uit la pagina de web deschisă în faţa mea, întrebându-mă ce naiba caut aici. E nu ştiu ce listă obscură de invitaţi la un prânz festiv ţinut în primele luni ale anului la Painters Hall. Cam pe la jumătatea listei se află numele BLLC Holdings, din cauza căruia am şi ajuns pe linkul ăsta. Ca un automat, mişc cursorul pe pagină şi îmi apare în faţa ochilor numele „Nicholas Hanford Jones, director”.

În creierul făcut varză îmi sună un clopoţel. Nicholas Hanford Jones. De unde ştiu numele ăsta? De ce îl asociez

oare cu Ketterman?

Oare BLLC Holdings e un client de-al lui Ketterman? Nu. Nu se poate. Aş fi ştiut.

Casc ochii cât pot şi mă concentrez. Nicholas Hanford Jones. Aproape că îl văd cu ochii minţii; parcă îmi aduc aminte de o asociere… o imagine… Haide, gândeşte-te.

Asta e problema când ai o memorie aproape fotografică. Lumea crede că îţi e foarte folositoare, dar adevărul e că te scoate pur şi simplu din minţi.

Şi, din senin, îmi amintesc. Scrisul înflorit al unei invitaţii la nuntă. Era prinsă pe panoul din biroul lui Ketterman, cam acum trei ani. A rămas acolo săptămâni la rând. O vedeam ori de câte ori intram.

Doamna şi domnul Arnold Saville au plăcerea de a vă invita să luaţi parte la nunta fiicei lor Fiona cu domnul Nicholas Hanford Jones.

Nicholas Hanford Jones e ginerele lui Arnold Saville? Arnold are legături de familie cu firma BLLC Holdings?

Mă las pe spate în scaun, total debusolată. Dar de ce nu a pomenit niciodată de treaba asta?

Şi atunci am o altă revelaţie. Acum un minut am fost pe pagina BLLC Holdings de la Registrul Comerţului. De ce nu era menţionat Nicholas Hanford Jones ca director? Din câte ştiu, e ilegal.

Îmi masez fruntea, apoi, din pură curiozitate, tastez „Nicholas Hanford Jones”. O clipă mai târziu, îmi apar tot felul de pagini, şi mă aplec în faţă curioasă.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Internetul ăsta e o

mare porcărie. Mă uit la alţi Nicholaşi şi alţi Hanforzi şi alţi Joneşi, menţionaţi în tot felul de contexte diferite. Îi trec în revistă cu maximă frustrare. Oare Google ăsta chiar nu-şi dă seama că nu asta caut? De ce-aş vrea să citesc despre un ştiu ce echipă canadiană de canotaj din care fac parte un Greg Hanford, un Dave Jones şi un Chip Nicholas?

N-o să găsesc nimic aici.

Şi totuşi, încep să cobor pe pagină, sărind peste bucăţi întregi de text, dând clic pe pagina următoare şi apoi pe următoarea. Şi atunci, tocmai când sunt gata să renunţ, îmi cad ochii pe un site de la baza paginii. William Hanford Jones, Director financiar la Glazerbrooks, i-a mulţumit lui Nicholas Jenkins pentru discursul său…

Mă holbez la text preţ de câteva clipe, total bulversată. Pe directorul financiar de la Glazerbrooks îl cheamă tot Hanford Jones? Sunt din aceeaşi familie? Simţindu-mă ca un fel de detectiv particular, mă conectez la Prieteni regăsiţi şi, două minute mai târziu, am răspunsul. Sunt fraţi.

Mă simt ca în transă. E o legătură care schimbă toate datele problemei. Directorul financiar de la Glazerbrooks, care a dat faliment, datorând Third Union Bank 50 de milioane de lire. Un director de la BLLC Holdings, care i-a împrumutat 50 de milioane de lire în urmă cu trei zile. Şi Arnold, reprezentând Third Union Bank. Toţi rude; toţi făcând parte din aceeaşi familie extinsă. Şi lucrul cel mai ciudat e că sunt destul de sigură că nu ştie nimeni

altcineva.

Arnold n-a pomenit niciodată despre asta. Nimeni de la Carter Spink n-a menţionat-o niciodată. Şi în nicio relatare despre întreaga poveste nu s-a pomenit nimic despre asta. Arnold a ţinut totul secret.

Mă frec la ochi, încercând să-mi adun gândurile disparate. N-avem de-a face cu un conflict de interese cât se poate de clar? N-ar fi. Trebuit să facă publică informaţia imediat? De ce naiba ar păstra Arnold secretul asupra unui lucru atât de important? în afară de cazul în care…

Nu.

Nu. Nu se poate…

Doar nu…

Deschid ochii, cuprinsă de o uşoară ameţeală, de parcă tocmai m-aş fi aruncat de pe o stâncă într-o apă foarte adâncă. Mintea îmi zboară, trecând în revistă diversele scenarii posibile şi negându-le pe rând, ca mult prea aberante.

Oare Arnold a descoperit ceva? Oare ascunde ceva?

De-asta pleacă?

Mă ridic şi-mi bag mâinile în păr. OK, e cazul să… termin cu toate astea, chiar acum. E vorba, totuşi, despre Arnold. Arnold. Tocmai mă transform într-o paranoică pusă pe făcut teoria conspiraţiei. Mai rămâne doar să dau căutare la „extratereştri, Roswell, se află printre noi”.

Cu o hotărâre bruscă, îmi scot telefonul. O să-l sun pe Arnold. O să-i urez toate cele bune după pensionare. Şi aşa poate că o să scap de toate ideile astea ridicole care-mi tot

dau târcoale.

Abia după vreo şase încercări eşuate reuşesc să-mi fac curajul de a forma tot numărul şi de a aştepta să răspundă. Ideea de a vorbi cu cineva de la Carter Spink – ca să nu mai zic cu Arnold – îmi face pur şi simplu rău la stomac. Clachez de fiecare dată când mai e o secundă până să se facă legătura; arunc telefonul de parcă aş fi scăpat ca prin minune dintr-o chestie pe viaţă şi pe moarte.

În cele din urmă însă, mă silesc să apăs pe taste şi să nu închid. Dacă nu fac asta, n-am să ştiu niciodată. Pot foarte bine să vorbesc cu Arnold. Pot să ţin capul sus.

După ce sună de trei ori, Lara ridică receptorul.

— Biroul lui Arnold Saville.

Mi-o închipui instantaneu stând la biroul ei din lemn de culoare deschisă, în jacheta grena pe care o poartă în permanenţă, scriind de zor la computer. Toate astea par să se afle la un milion de kilometri distanţă de mine.

— Bună, Lara, spun. Sunt… Samantha. Samantha Sweeting.

— Samantha? Lara mai are puţin şi face apoplexie. Dumnezeule! Ce faci? Cum îţi merge?

— Sunt bine, mersi. Foarte bine. Îmi înăbuş cu greu tremurul nervos. Am sunat fiindcă am aflat că Arnold pleacă. E adevărat?

— Da, este, spune Lara uşurată. Am rămas tablou când am auzit! După cât se pare, Ketterman l-a invitat la masă şi a încercat să-l facă să rămână, dar se hotărâse deja. Şi fii atentă, se mută în Bahamas.

— În Bahamas? spun siderată.

— Şi-a luat o casă acolo! Arată foarte mişto. Săptămâna viitoare e petrecerea de rămas bun, continuă Lara. Şi eu o să fiu transferată la biroul lui Derek Green, îţi aduci aminte de el? Şeful de la taxe şi impozite? E un tip foarte drăguţ, deşi se pare că-i sare cam repede ţandăra…

— Ăă… super! îi tai macaroana, amintindu-mi brusc de capacitatea ei de a bârfi ore întregi, fără măcar să-şi tragă sufletul. Lara, am vrut doar să-i transmit lui Arnold cele mai bune urări. Crezi că poţi să-mi faci legătura cu el?

— Serios? Lara pare sincer surprinsă. E incredibil de generos din partea ta, Samantha. Având în vedere ce s-a întâmplat.

— Ei, mă rog, zic stingheră, n-a fost vina lui, nu? El a făcut tot ce-a putut.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere stranie.

— Da, spune Lara după o pauză. Păi bine atunci. Îţi fac legătura.

Câteva clipe mai târziu, glasul familiar al lui Arnold îmi răsună în ureche.

— Samantha, fată dragă! Tu eşti?

— Sunt chiar eu. Reuşesc să schiţez un zâmbet. Să ştii că n-am dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului.

— Asta speram şi eu! Zi, eşti bine, da?

— Sunt… bine, spun jenată. Mersi. Am fost doar surprinsă să aud că te pensionezi.

— Nu sunt o fire chiar aşa de masochistă! Râde lejer. Treizeci şi trei de ani de muncă la galere, în slujba legii. E

destul pentru orice muritor. Ca să nu mai zic pentru orice avocat!

Ajunge doar să-i aud glasul jovial ca să mă liniştesc. Cred că am luat-o razna. E imposibil ca Arnold să fie implicat în ceva ilegal. Nu e genul care să poată ascunde ceva. E Arnold.

O să-i spun ce am aflat, mă hotărăsc brusc. Doar ca să-mi dovedesc că mă înşel.

— Păi… sper că totul o să fie bine, spun. Şi bănuiesc că… o să te vezi mai des cu familia ta, nu?

— O să vină pe capul meu ca termitele, da! Râde iar cu poftă.

— Habar n-am avut că ginerele tău e director la BLLC Holdings! Mă sforţez să-mi iau un ton cât mai firesc. Ce coincidenţă!

Urmează un moment de tăcere.

— Poftim? spune Arnold. Glasul îi e la fel de fermecător ca întotdeauna, dar căldura i-a dispărut cu desăvârşire.

— BLLC Holdings. Înghit în sec. Ştii, cealaltă companie implicată în împrumutul de la Third Union Bank? Cea care a înregistrat cererea de împrumut. Am aflat din întâmplare…

— Trebuie să te las acum, Samantha! mă întrerupe el cu blândeţe. Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu tine, dar vineri plec definitiv din ţară şi am o groază de lucruri de făcut. Avem foarte multă treabă în perioada asta, aşa că, în locul tău, eu n-aş mai suna.

Legătura se întrerupe înainte să mai apuc să spun ceva. Las telefonul jos şi mă uit la un fluture care dă din aripi la fereastră.

N-a fost în regulă. N-a fost o reacţie normală, în clipa în care am pomenit de ginerele lui, m-a concediat imediat.

Ceva nu miroase a bine. E cât se poate de limpede, ceva nu miroase a bine.

Dar oare despre ce e vorba? Am abandonat total ideea de treabă prin casă în după-amiaza asta şi stau la mine în pat cu un carnet şi un creion în mână, trecând în revistă toate variantele.

Cine ce are de câştigat? Mă uit la lucrurile pe care mi le-am notat şi la săgeţi. Doi fraţi. Milioane de lire transferate între bănci şi companii. Gândeşte-te. Gândeşte-te.

Cu un ţipăt de frustrare, rup foaia şi o mototolesc. Ia-o de la capăt. Pune totul în ordine logică. Glazerbrooks a încasat banii. Third Union Bank şi-a pierdut banii. BLLC Holdings a sărit în faţă la coadă…

Bat nervoasă darabana pe foaie cu creionul. Şi ce dacă? Nu primesc înapoi decât banii pe care i-au împrumutat. Nu au niciun avantaj, nu obţin niciun profit, nu are niciun sens.

Dar dacă – n-au plătit nicio garanţie?

Gândul, apărut de nicăieri, mă izbeşte cu forţă. Mă ridic în capul oaselor, cu respiraţia tăiată. Dacă asta e? Dacă asta e şmecheria?

Mintea îmi prinde viteză, ca la formula 1. Să zicem că

sunt doi fraţi. Care ştiu că Glazerbrooks se află într-un mare impas financiar. Ei ştiu că banca tocmai a plătit cincizeci de milioane, dar că cererea de împrumut a băncii nu a fost înregistrată. Asta înseamnă că există un împrumut negarantat de cincizeci de milioane, undeva în aer, care abia aşteaptă să fie înhăţat de oricine înregistrează un alt împrumut…

Nu mai pot să stau jos. Mă plimb de colo-colo fără stare, muşcând înfierbântată din creion, cu creierul încins ca un circuit electric. E foarte logic. E foarte logic. Şi toate datele susţin perfect ipoteza. BLLC Holdings obţine banii pe care i-a plătit Third Union Bank, compania de asigurări a lui Carter Spink achită nota…

Mă opresc unde sunt. Nu. Nu merge. Sunt o proastă. Asigurările nu acoperă paguba de cincizeci de milioane doar fiindcă eu am fost neglijentă. Ăsta e elementul crucial. Întregul plan se baza pe faptul că eu, Samantha Sweeting, voi face o anumită greşeală.

Dar… cum naiba ar fi putut să planifice una ca asta? Nu are niciun sens. E imposibil. Nu poţi să planifici dinainte o greşeală. Nu poţi face o persoană să uite să facă ceva, nu poţi face o persoană să o dea în bară original…

Şi atunci încremenesc. Mă trece o transpiraţie rece. Memoriul.

N-am văzut niciodată acel memo pe biroul meu decât când a fost prea târziu. Ştiu că nu l-am văzut.

Şi dacă…

O, Doamne.

Mă prăbuşesc pe laviţa de lângă fereastră, cu picioarele ca de gumilastic. Şi dacă acel memo mi-a fost pus de cineva pe birou? Dacă mi-a fost strecurat sub un maldăr de hârtii după expirarea termenului limită?

Inima începe să-mi bată cu putere şi mă agăţ de draperie ca să-mi recapăt echilibrul.

Dacă n-am făcut nicio greşeală?

Simt că totul se prăbuşeşte şi se reaşază în alte forme în jurul meu. Dacă Arnold nu a înregistrat împrumutul intenţionat – şi a făcut să pară că a fost vina mea?

Ca o bandă defectă, mintea mea reia la nesfârşit conversaţia cu Arnold. Clipa în care i-am zis că nu-mi amintesc să fi văzut memoriul pe biroul meu. Şi faptul că a schimbat imediat subiectul.

Eu am plecat de la premisa că acel memo a fost întotdeauna acolo. Am plecat de la premisa că a fost greşeala mea. Neglijenţa mea. Şi dacă nu a fost? Era de notorietate la Carter Spink faptul că am cel mai dezordonat birou din firmă. Ar fi fost cât se poate de uşor să-mi fie strecurat acel memo printre hârtii. Să pară că s-a aflat acolo de săptămâni de zile.

Respiraţia îmi e din ce în ce mai precipitată, simt că mai am un pic şi leşin. Am trăit două luni cu ideea că am greşit. M-a însoţit în fiecare dimineaţă când m-am trezit şi în fiecare seară când m-am dus la culcare. Ca o durere surdă, permanentă; precum un cor care-mi cânta nonstop: Samantha Sweeting şi-a distrus viaţa. Samantha Sweeting a dat-o în bară original de tot.

Şi… dacă am fost pur şi simplu folosită? Dacă n-a fost greşeala mea? Dacă, totuşi, nu am făcut nicio greşeală?

Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu adevărul. Chiar acum. Apuc telefonul cu mâna tremurândă şi formez iar numărul.

— Lara, trebuie să vorbesc din nou cu Arnold, zic imediat ce se face legătura.

— Samantha… Lara pare destul de stresată. Mi-e teamă că Arnold nu mai vrea să vorbească cu tine. Şi mi-a zis să-ţi spun să nu-l mai pisezi să te ajute să-ţi recapeţi slujba.

O undă de şoc îmi străbate tot trupul. Asta i-a zis despre mine?

— Lara, nu l-am pisat nicio clipă să mă ajute să-mi recapăt slujba, spun, încercând să-mi păstrez calmul. Vreau doar să vorbesc cu el în legătură cu o… problemă. Şi, dacă nu vrea să-mi vorbească, am să vin eu la birou. Eşti, te rog, amabilă să-mi fixezi o întâlnire cu el?

— Samantha. Pare şi mai stresată decât înainte. Arnold mi-a zis să te informez că… dacă încerci să vii la birou, cei de la pază te vor arunca în stradă.

— Mă vor arunca în stradă? Mă uit la telefon mută de uimire.

— Îmi pare rău. Pe cuvânt. Şi să ştii că eu cred că nu eşti vinovată! adaugă înfierbântată. După părerea mea, a fost înfiorător de urât ce ţi-a făcut! Şi mulţi dintre cei de aici sunt de aceeaşi părere cu mine.

Mă simt şi mai confuză. Ce mi-a făcut? Oare e posibil ca Lara să ştie despre memoriu?

— Ce… vrei să spui? zic aproape bâlbâindu-mă.

— Cum i-a convins să te concedieze! spune Lara.

— Poftim? Parcă mi-a luat cineva tot aerul. Despre ce vorbeşti?

— Mă întrebam eu dacă eşti la curent. Coboară glasul. Acum, că pleacă, pot să-ţi spun liniştită. Eu am făcut procesul verbal la şedinţa aia, după ce ai fugit. Şi Arnold e cel care i-a convins pe toţi ceilalţi parteneri. A zis că eşti un adevărat pericol şi că, dacă te primesc înapoi, riscă foarte mult şi tot felul de chestii de genul ăsta. Mulţi dintre ei ar fi vrut să-ţi mai acorde o şansă, să ştii. Plescăie din limbă. Am fost pur şi simplu îngrozită. Evident, n-am putut să-i spun nimic…

— Evident că nu, îngaim. Mersi că mi-ai spus, Lara. Habar n-am avut.

Mă simt ameţită. Nu mai înţeleg nimic. Deci Arnold nu mi-a luat apărarea absolut deloc. El este cel din cauza căruia am fost dată afară. Nu-l cunosc deloc pe omul ăsta. Tot şarmul ăla plin de bonomie şi de veselie – e doar o faţadă. E o nenorocită de faţadă.

Cu un sentiment subit de greaţă, îmi amintesc cum, a doua zi de după cele întâmplate, a insistat să rămân unde sunt şi să nu mă întorc. De asta. A vrut să nu-i stau în cale ca să nu mă pot apăra. Ca să mă poată împroşca în voie cu noroi.

Şi eu care am avut încredere în el… Total şi absolut. Ca o idioată, ca o idioată şi-o tembelă fără pic de minte.

Respir greu, cu efort, dureros. Toate îndoielile mele

au dispărut. Arnold e băgat până la gât într-o ţeapă de proporţii. O ştiu. El mi-a înscenat toate astea. Mi-a pus memo-ul pe birou, ştiind că asta îmi va distruge cariera.

Şi peste trei zile va dispărea în Bahamas. Mă simt cuprinsă de panică. Trebuie să iau măsuri cât mai urgent.

— Lara, zic, încercând să-mi păstrez calmul, vrei, te rog, să-mi faci legătura cu Guy Ashby?

Ştiu că ne-am certat. Dar e singura persoană care-mi vine în minte acum şi care cred că ar fi în stare să mă ajute.

— Guy e la Hong Kong, spune Lara mirată. Nu ştiai?

— Aha, zic, cu inima-n gât. Nu. Nu… ştiam.

— Dar sigur are Blackberry-ul la el, adaugă ea săritoare. Ai putea să-i trimiţi un e-mail.

— Da. Trag adânc aer în piept. Da, poate că aşa am să fac.

Douăzeci

Nu pot să fac asta. Nu sunt în stare să scriu e-mail-ul fără să par o dementă paranoică.

Mă uit disperată la cea de-a zecea încercare.

Dragă Guy.

Am nevoie de ajutorul tău. Cred că Arnold mi-a înscenat ceva urât de tot. Cred că el mi-a pus memo-ul pe birou. Se întâmplă ceva. Are legături de rudenie atât cu BLLC Holdings, cât şi cu Glazerbrooks, ştiai?? De ce nu a spus nimănui? Şi acum mi-a interzis intrarea în clădire, ceea ce în sine e destul de dubios…

Par complet dusă. Par o fostă angajată plină de venin, chinuită şi frustrată de resentimente. Adică exact ceea ce sunt. În timp ce privirea îmi coboară pe mesaj, îmi vine instantaneu în minte imaginea bătrânei cu ochii scoşi din orbite care stătea la colţul străzii noastre, murmurând „Or să vină după mine”.

Acum am o simpatie fără margini pentru acea femeie. Probabil că era adevărat, chiar urmau să vină după ea.

Guy o să râdă pur şi simplu. Parcă-l şi văd. Arnold Saville escroc? Pare total aberant. Poate că eu sunt aberantă. E doar o teorie. Nu am nicio probă. Nu am nimic concret. Mă aplec în faţă şi-mi las capul, fără speranţă, pe mâini. N-o să mă creadă nimeni. Şi nici măcar n-o să stea să mă asculte.

Dacă aş avea o dovadă cât de mică. Dar de unde s-o iau?

Dinspre mobil se aude din senin un bip şi tresar, apoi mă uit înjur, ca prin ceaţă. Aproape că am uitat unde mă aflu. Îl ridic şi văd că am primit un SMS.

Sunt jos. Am o surpriză pentru tine. Nat.

Cobor scările, dar mintea îmi e în altă parte. Mânia mă înăbuşă ori de câte ori mă gândesc la zâmbetul bonom al lui Arnold, la glumele lui ce încurajau dezordinea de pe biroul meu, la cum mi-a zis că o să facă tot ce poate, cum m-a ascultat când eu mă învinovăţeam, când mi-am turnat cenuşă-n cap şi m-am perpelit pe toate părţile…

Partea cea mai rea e că n-am încercat nici măcar o dată să mă apăr. Nu am pus niciodată sub semnul

întrebării faptul că nu mi-am amintit să fi văzut memoriul. Imediat, am gândit tot ce era mai rău despre mine; am presupus că era vina mea, fiindcă aveam un birou atât de dezordonat.

Arnold mă cunoaşte destul de bine. Poate că pe asta a şi contat.

Nenorocitul. Nenorocitul.

— Bună. Nathaniel îmi flutură o mână prin faţă. Pământul către Samantha.

— A... scuză-mă. Bună! Reuşesc cumva să schiţez un zâmbet. Care e surpriza?

— Vino cu mine. Zâmbeşte şi mă conduce la maşina lui, o broscuţă antică, decapotabilă. Ca întotdeauna, bancheta din spate e ocupată cu ghivece cu seminţe şi de undeva din spate se iveşte coada une lopeţi vechi de lemn.

— Doamnă. Îmi deschide uşa galant.

— Ce vrei să-mi arăţi? îl întreb când mă sui în maşină.

— Turul magic. Îmi surâde enigmatic şi porneşte motorul.

Ieşim din Lower Ebury şi o luăm pe un drum pe care nu-l recunosc, printr-un sătuc vecin, apoi în sus, pe dealuri. Nathaniel pare bine dispus şi-mi spune poveşti despre fiecare fermă şi fiecare cârciumă pe lângă care trecem. Dar abia dacă sunt atentă la el. Mintea mea lucrează febril.

Nu ştiu ce să fac. Nici măcar nu pot intra în clădire. Nu am niciun pic de credibilitate. Şi nici de putere. Şi nu am la dispoziţie decât trei zile. În clipa în care Arnold

dispare în Bahamas, totul s-a sfârşit.

— Am ajuns! Nathaniel coteşte pe o alee cu pietriş. Parchează lângă un zid scund de cărămidă, după care opreşte motorul. Cum ţi se pare?

Făcând un efort, reuşesc să revin cu mintea în prezent.

— Îhm… Mă uit în jur cu o privire absentă. Da. Drăguţ.

Oare la ce ar trebui să mă uit?

— Samantha, eşti OK? Nathaniel îmi aruncă o privire curioasă. Pari cam stresată.

— Sunt bine. Încerc să zâmbesc. Sunt doar un pic obosită.

Deschid uşa ca să cobor şi să scap de privirea lui. O închid în urma mea, fac câţiva paşi şi mă uit în jur.

Ne aflăm într-un soi de curte, scăldată în soarele asfinţitului. În dreapta e o casă cam dărăpănată, cu o tăbliţă pe care scrie DE VÂNZARE. În faţă sunt şiruri întregi de sere, ce sclipesc în lumina blândă a soarelui. Sunt parcele pline cu rânduri de legume, e o gheretă din prefabricate pe care scrie GARDEN CENTER…

Ia stai aşa…

Mă răsucesc uimită pe călcâie şi constat că Nathaniel s-a dat şi el jos din maşină. Îmi zâmbeşte, cu un teanc de hârtii în mână.

— Afacere horticolă de perspectivă, îmi citeşte cu voce tare. Patru acri de teren, cu posibilitatea de a fi extinşi cu încă zece, preţ negociabil. Trei mii de metri

pătraţi de sere. Fermă cu patru dormitoare, necesită reparaţii…

— Vrei să cumperi toate astea? spun, devenind foarte atentă.

— Mă gândesc. Am vrut să ţi le arăt întâi ţie. Întinde un braţ. E o afacere destul de bună. Sigur, e nevoie de reparaţii majore, dar e destul pământ. Putem să facem nişte sere acoperite cu folie de plastic, extindem birourile…

Nu-mi vine să cred. De când a devenit Nathaniel aşa mare întreprinzător?

— Şi cu barurile ce faci? Cum de te-ai hotărât aşa din senin să…

— Tu m-ai făcut să mă hotărăsc. Mi-a rămas în minte ce mi-ai zis în ziua aia în grădină. Se opreşte şi părul îi flutură în bătaia vântului. Ai dreptate, Samantha. Nu sunt patron de cârciumă, sunt grădinar. Aş fi mai fericit să fac ceea ce îmi place cu adevărat să fac. Aşa că… am avut o discuţie lungă cu mama şi a înţeles. Şi amândoi am căzut de acord că poate să se ocupe Eamonn. Încă nu i-am spus.

— Uau. Mă uit iar în jur şi observ o stivă de lădiţe de lemn; stive de tăvi cu seminţe; un poster zdrenţuit cu o reclamă la brazi de Crăciun. Deci chiar ai de gând s-o faci?

Nathaniel ridică din umeri, dar îi citesc încântarea pe faţă.

— Nu trăieşti decât o singură dată.

— Păi, ce să zic, mi se pare fantastic. Radiez de entuziasmul cel mai sincer.

— Şi există şi o casă. Arată spre ea. Sau, mă rog, o să fie şi o casă. Acum nu arată prea bine.

— Da. Mă uit la casa în paragină cu un zâmbet. Ce să zic, nu arată chiar ca din revistă.

— Am vrut să fii tu prima care vede toate astea, spune Nathaniel. Să am aprobarea ta. Adică, poate că într-o zi o să… Se opreşte.

În curte se lasă tăcerea. Şi, deodată, toţi senzorii mei relaţionali încep să sune alarma nebuneşte simultan, ca Hubble când vede o navă duşmană. Oare ce au receptat exact? Ce avea de gând să spună?

— Poate că-ntr-o zi o să… rămân aici peste noapte? completez în cele din urmă, uşor stânjenită.

— Exact. Nathaniel îşi freacă nasul. Aruncăm o privire?

Casa e mai mare decât pare din afară, are duşumele natur, şeminee vechi şi o scară de lemn care scârţâie. O cameră nu are niciun fel de tencuială, iar bucătăria e total demodată, şi are bufeturi din anii ’30.

— Mişto bucătărie. Îi arunc o privire amuzată.

— Sunt sigur că am s-o pot reamenaja ca să facă faţă standardelor tale de specialist în cordon bleu, mi-o întoarce el.

Pornim spre etaj şi intrăm într-un dormitor uriaş ce dă spre spatele casei. De sus, parcelele cu legume arată ca o cuvertură din petice regulate ce se întinde până departe spre pajiştea verde. Dedesubt se vede o mică terasă şi o grădiniţă de flori, cu clematite şi trandafiri agăţători.

— E un loc frumos, spun, aplecându-mă pe marginea ferestrei. Îmi place.

Pe când stau şi mă uit la priveliştea din faţa mea, Londra mi se pare pe o altă planetă. Şi, brusc, Arnold şi Carter Spink şi toţi ceilalţi par să aparţină unei alte vieţi. Nu am scăpat doar din strânsoare, ci am scăpat de această viaţă, cu tot ce înseamnă ea.

Însă pe când stau acolo şi zăbovesc cu privirea asupra peisajului liniştit de ţară, simt că eu sunt cea care trebuie să îi pună punct final cumva. Nu pot încheia acest capitol altfel; nu mă pot linişti. Ar fi destul să dau un singur telefon unei singure persoane…

Dacă aş avea cea mai mică dovadă…

Orice…

Mintea mea începe să treacă din nou în revistă toate faptele, ca o pasăre care întoarce cu pliscul iar şi iar cochiliile goale ale unor scoici. Dacă o mai ţin mult aşa, o să înnebunesc.

— Mă întrebam dacă…

Deodată, îmi dau seama că Nathaniel îmi vorbeşte. De fapt, cred că e posibil să vorbească de mai mult timp – şi eu nu am auzit absolut nimic. Mă întorc grăbită spre el şi-l văd stând cu faţa spre mine. E îmbujorat şi uşor stingher. Arată de parcă nu i-a fost uşor să spună ce-a avut de spus.

— … şi tu simţi la fel, Samantha?

Tuşeşte, apoi amuţeşte, aşteptând să spun ceva.

Îl privesc tâmp. Dacă simt la fel în legătură cu ce?

O, la naiba. La naiba. Oare tocmai a zis ceva din inimă

şi plin de înţelesuri? Oare mi-a făcut vreun fel de declaraţie de dragoste? Şi eu n-am fost atentă?

Aşa-mi trebuie dacă-mi fac gânduri aiurea despre orice. Bărbatul de care m-am îndrăgostit tocmai mi-a făcut o declaraţie de dragoste extrem de romantică – probabil singura de care o să am parte vreodată în viaţă – şi eu n-am fost atentă?

Îmi vine să mă-mpuşc la gândul că am fost atât de sub orice critică.

Şi acum aşteaptă răspunsul meu. Ce să fac? Omul tocmai şi-a deschis sufletul în faţa mea. Nu pot să-i spun „Iartă-mă. N-am auzit ce-ai zis”.

— Îhm… îmi dau părul pe spate, în căutarea inspiraţiei. Păi… sunt destule lucruri la care trebuie să mă gândesc.

— Dar în principiu eşti de acord?

Dacă sunt de acord cu ce? Cu pedeapsa capitală pentru hoţi? Cu partidele de sex în trei?

OK, e vorba de Nathaniel. Sunt sigură că sunt de acord cu el, indiferent despre ce e vorba.

— Da. Îl privesc cât pot de sincer. Da, sunt de acord. De fapt… şi eu m-am gândit destul de mult la toate astea.

În clipa în care se uită la mine, chipul lui Nathaniel e traversat de un licăr ciudat.

— Eşti de acord, spune, de parcă ar vrea să se asigure că a auzit bine. Cu tot?

— Ăă… da! Acum încep să devin uşor nervoasă. Oare cu ce am fost de acord?

— Chiar şi cu cimpanzeii?

— Cu cimpanzeii? Şi în acel moment îmi dau seama că mustăceşte. S-a prins.

— N-ai ascultat un cuvânt din tot ce-am zis, aşa-i? spune pe un ton foarte sec.

— Nu mi-am dat seama că spui ceva important! mă tângui, cu capul plecat. Trebuia să mă previi!

Nathaniel mă priveşte uluit.

— Mi-a trebuit ceva curaj ca să-ţi spun tot ce-am avut de spus!

— Mai zi o dată, mă rog de el. Mai zi o dată! O să ascult!

— Îhî. Râde, clătinând din cap. Poate altă dată.

— Îmi pare foarte rău, Nathaniel. Pe cuvântul meu. Mă întorc şi mă uit din nou afară, pe fereastră şi-mi lipesc fruntea de geam. Mă gândeam… aiurea.

— Ştiu. Se apropie de mine şi-şi pune braţele în jurul meu, peste ale mele. Îi simt bătaia egală a inimii pe spate şi asta mă calmează. Ce se întâmplă, Samantha? E vorba de fosta ta relaţie, aşa-i?

— Mda, şoptesc după o pauză.

— De ce nu vrei să-mi povesteşti? Poate-ţi pot fi de ajutor.

Mă răsucesc pe călcâie şi-l privesc în faţă. Soarele îi străluceşte în ochi şi pe chipul bronzat. Arată mai bine ca niciodată. Mi-l şi imaginez dându-i un pumn lui Arnold.

Dar nu pot să-i arunc toate astea în braţe. E mult prea mult. E ceva de proporţii prea uriaşe. E mult prea… sordid.

— Nu vreau să aduc lumea aia în lumea asta, zic în cele din urmă. Pur şi simplu nu vreau.

Nathaniel dă să zică ceva, dar îmi feresc privirea, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt. Mă uit iar cu mintea agitată la priveliştea idilică ce se zăreşte pe fereastră clipind uşor din cauza razelor soarelui.

Poate că ar trebui să renunţ să mă mai gândesc la tot coşmarul ăla. Să uit. Să-l las în urma mea. Oricum, sunt slabe şanse să pot dovedi ceva vreodată. Arnold are toată puterea; eu nu am niciun gram. Şi, dacă răscolesc iar tot rahatul, e foarte posibil să nu mă aleg decât cu şi mai multă umilinţă şi ruşine.

Cel mai simplu ar fi să nu fac nimic. Să-mi scot toate astea din minte. Să închid uşa în urma vechii mele vieţi şi să nu mă mai întorc niciodată. Am o slujbă. Îl am pe Nathaniel. Aici pot avea un viitor.

Însă chiar în timp ce mă gândesc la toate astea, ştiu că nu o voi face. Nu pot uita. Nu pot lăsa toate astea în trecut.

Douăzeci şi unu

OK. Singurul impediment posibil e parola lui Arnold. Dacă n-o ghicesc, n-o să-i pot accesa fişierele din computer şi n-o să găsesc nimic. De asemenea, faptul că s-ar putea ca uşa biroului lui să fie încuiată. Asta ar putea fi o problemă.

Deci sunt două impedimente posibile.

Plus că, fireşte, trebuie în primul rând să intru în

clădire. Şi să nu fiu recunoscută de nimeni…

Şi să nu mă prindă vreo femeie de serviciu, tastând la computerul lui Arnold…

O, ce porcărie. Ce naiba fac?

Iau o gură mare de cafea cu lapte degresat, încercând să-mi păstrez calmul. Dar nu e prea uşor.

Până şi simplul fapt de a mă afla în Londra m-a dat complet peste cap. Oraşul nu e deloc cum mi-l aminteam. Nu-mi vine să cred cât e de murdar. Cât e de agitat. În după-masa asta, când am ajuns în gara Paddington, am fost aproape buimăcită de mulţimile de navetişti ce se agitau ca un furnicar prin holul gării. Am simţit în nări mirosurile alea care-ţi mută nasul. Am văzut mizeria. Lucruri pe care nici măcar nu le remarcam înainte. Oare cum de nu le vedeam niciodată? Oare eram atât de obişnuită cu ele că făceau deja parte din peisaj?

Însă în acelaşi timp, în clipa în care am pus piciorul pe caldarâm am simţit deja ritmul contagios. Când am ajuns în staţia de metrou, mergeam deja cu vechiul meu pas alert: în armonie cu toţi cei din jurul meu; mi-am introdus cartela în aparat în unghiul potrivit; am scos-o instantaneu, fără să pierd nicio clipă.

Şi acum mă aflu în Starbucks-ul din colţul străzii pe care se află Carter Spink, pe bancheta de la geam, şi mă uit la oamenii de afaceri în costume de City care trec pe lângă mine, vorbind, gesticulând şi dând telefoane. Adrenalina e contagioasă. Inima îmi bate deja mai accelerat – şi nici măcar n-am intrat încă în clădire.

Simplul gând îmi întoarce stomacul pe dos. Acum ştiu de ce infractorii operează în bande atunci când dau spargeri. În clipa asta mi-ar prinde bine cei de la Ocean's Eleven ca să-mi ofere puţin sprijin moral.

Mă uit încă o dată la ceas. Mai e puţin. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să ajung prea devreme. Cu cât stau mai puţin, cu atât mai bine.

În timp ce-mi termin cafeaua cu lapte, telefonul scoate un bip, dar îl ignor. Probabil e încă un mesaj de la Trish. A devenit lividă la faţă în clipa când i-am spus că trebuie să plec pentru câteva zile; de fapt, a încercat chiar să mă oprească. Aşa că i-am spus că am o problemă la un picior şi trebuie neapărat să merg să mă consulte specialistul meu din Londra.

Acum că mă gândesc mai bine, văd că a fost o mare greşeală, fiindcă a vrut să afle totul, cu o curiozitate morbidă. Mi-a cerut chiar să-mi scot pantoful şi să-i arăt. A trebuit să-mi petrec zece minute improvizând ceva despre un „aliniament osos deficitar", în timp ce ea se uita atentă la piciorul meu şi zicea „mie mi se pare perfect normal", pe un ton de maximă suspiciune.

Tot restul zilei m-a privit cu neîncredere. După care a lăsat un număr al revistei Marie Claire deschis ca din întâmplare la o reclamă cu textul „însărcinată? Ai nevoie de sfaturi confidenţiale?". Pe bune acum. Trebuie să am grijă să sugrum zvonul ăsta în faşă, altfel o să-l împrăştie rapid prin tot satul şi-o să mă trezesc că Iris a început deja să croşeteze botoşei.

Mă uit din nou la ceas şi mă simt cuprinsă de un nou val de nervozitate. E momentul. Mă îndrept spre toaleta femeilor, înfrunt oglinda şi-mi verific înfăţişarea. Păr blond, nefamiliar: bifat. Ochelari fumurii: bifat. Ruj ciclamen: bifat. Nu semăn absolut deloc cu vechea mea imagine.

Decât la faţă, fireşte. Dacă te uiţi de foarte aproape.

Dar ideea e că n-o să stea nimeni să mă privească de aproape. Oricum, pe asta mizez.

— Bună ziua, spun cu o voce joasă, guturală. Încântată de cunoştinţă.

Vorbesc ca un travestit. Dar nu contează. Cel puţin, bine că nu vorbesc ca un avocat.

Plec de la Starbucks cu capul plecat şi pornesc pe stradă, apoi dau colţul şi văd treptele binecunoscute de granit şi uşile de sticlă de la Carter Spink. Mă uit la faţada familiară şi mi se strânge inima. Mi se pare ireal să fiu din nou aici. Ultima dată când am văzut uşile astea, le împingeam nervos ca să ies, înnebunită de panică; convinsă că mi-am distrus iremediabil cariera; convinsă că viaţa mea a luat sfârşit.

Simt că mă sufocă din nou mânia şi închid pentru o clipă ochii, încercând să-mi ţin emoţiile sub control. Încă nu am nicio dovadă. Trebuie să mă concentrez la ce am de făcut. Haide. Pot să fac asta.

Traversez strada şi mă îndrept hotărâtă spre scări. Îmi vine în minte fără să vreau imaginea mea ca de stafie, alergând buimacă, într-o stare de şoc. Parcă a fost în altă viaţă. Nu arăt doar ca o altă persoană, chiar mă simt ca o

altă persoană. Mă simt ca şi cum m-aş fi reconstruit din temelii.

Inspir adânc, îmi ridic mai bine gulerul balonzaidului şi împing uşile de sticlă. Când ajung în holul de la intrare mă traversează un val brusc de uimire care aproape îmi taie picioarele. Chiar am de gând să fac asta? Chiar încerc să pătrund incognito în birourile firmei Carter Spink?

Mda. Asta fac. Îmi tremură picioarele şi mi-au transpirat palmele, dar păşesc fermă pe marmura strălucitoare, cu ochii în pământ. Mă îndrept către Melanie, recepţionista cea nouă, care a început lucrul aici doar cu câteva săptămâni înainte de plecarea mea.

— Bună ziua, spun cu glasul meu de travestit.

— Vă pot ajuta cu ceva? Melanie îmi zâmbeşte. Nu dă nici cel mai mic semn că m-ar cunoaşte. Nu-mi vine să cred că poate fi atât de uşor.

Sinceră să fiu, sunt chiar un pic jignită. Oare mă contopeam chiar aşa de tare cu peisajul?

— Am venit pentru petrecere, murmur, cu capul plecat. Sunt chelneriţă. De la Bertram’s Caterers, adaug pentru mai multă siguranţă.

— A, da. E la etajul paisprezece. Tastează la computer. Cum vă numiţi?

— Mă numesc… Trish, zic. Trish Geiger. Melanie se uită pe ecran încruntată, tastând cu stiloul în dinţi.

— Nu sunteţi pe lista mea, spune în cele din urmă.

— Trebuie să fiu. Continui să privesc în jos. Trebuie să fie o greşeală.

— Sun imediat să întreb… Melanie formează un număr la telefon şi poartă o scurtă discuţie cu cineva pe nume Jan, după care ridică privirea.

— Coboară imediat. Arată zâmbind către canapelele de piele. Vă rog luaţi loc.

Mă îndrept către zona de aşteptare – după care fac stânga-mprejur când îl văd pe David Spellman de la Drept corporatist aşezat pe una din canapele împreună cu un client. Chiar dacă el nu pare să mă fi recunoscut. Pornesc spre un stativ cu broşuri lucioase cu filosofia Carter Spink şi mă afund în lectura uneia dintre ele, e ceva despre Soluţionarea Conflictelor.

E prima oară când citesc efectiv o broşură Carter Spink. Doamne, ce aberaţii.

— Trish?

— Să… da? Mă răsucesc pe călcâie şi văd o femeie în smoching, cu o figură cam încordată, Are în mână nişte foi pe care scrie ceva şi mă priveşte încruntată.

— Jan Martin, şefa personalului care serveşte la petrecere. Nu eşti pe lista mea. Ai mai lucrat pentru noi până acum?

— Sunt nouă, spun, cu voce joasă. Însă am lucrat pentru Ebury Catering. În Gloucestershire.

— N-am auzit de ei. Îşi consultă iar hârtiile şi dă la pagina a doua, din ce în ce mai iritată. Scumpo, nu eşti pe lista mea. Nu ştiu ce-i cu tine aici.

— Am vorbit cu un tip, zic fără să clipesc. Care mi-a zis că le-ar prinde bine nişte ajutoare suplimentare.

— Un tip? Mă priveşte perplexă. Cine? Tony?

— Nu-mi amintesc numele lui. Dar mi-a zis să vin aici.

— Nu se poate să-ţi fi zis…

— E firma Carter Spink, da? Mă uit în jur. Cheapside 95? O mare petrecere de pensionare?

— Da. Pe chipul femeii încep să apară primele semne de îndoială.

— Păi aşa mi-a zis, să vin aici. Încerc să dau glasului meu o nuanţă uşor bătăioasă. Doar pentru a-mi transmite cât mai clar mesajul: n-am de gând să mă dau bătută atât de uşor.

Citesc pe faţa femeii că începe să-şi facă socotelile: dacă mă trimite la plimbare e posibil să-i fac o scenă urâtă, are alte lucruri stringente la care să se gândească, ce mai contează o chelneriţă în plus…

— Bine! spune în cele din urmă, pufnind iritată. Dar va trebui să te schimbi. Cum ai zis că te cheamă?

— Trish Geiger.

— Aşa, da. Îmi notează numele. Păi, hai să mergem sus, Trish.

O, Doamne. Am intrat. E limpede că am fost destinată unei vieţi de infractoare! Data viitoare am să ridic un pic miza. Să jefuiesc un cazino din Las Vegas sau ceva de genul ăsta.

Aproape în extaz, urc împreună cu Jan cu liftul de serviciu, având un ecuson de plastic pe care scrie TRISH GEIGER prins la rever. Acum nu trebuie decât să ţin capul plecat, să nu mă grăbesc şi, la momentul oportun, să mă

strecor la etajul unsprezece. Lucru pe care îl pot face găsind un panou care nu e bine prins în tavan, dându-l la o parte şi târându-mă prin sistemul de ventilaţie.

Sau aş putea să iau liftul.

Ajungem la bucătăriile ataşate zonei de protocol şi mă uit mirată în jur. Habar n-am avut că există aşa ceva aici. E ca şi cum aş intra în culisele unui teatru. Bucătarii şefi se agită de zor la aragazurile profesionale, iar chelnerii mişună de colo-colo, îmbrăcaţi în uniforme care-ţi sar în ochi, cu dungi albe şi verzi.

— Uniformele sunt acolo. Jan arată spre un coş de răchită plin cu uniforme frumos împăturite. Va trebui să te schimbi.

— OK. Scotocesc după o uniformă de mărimea mea şi mă duc cu ea la toaletă să mă schimb. Îmi verific rujul ciclamen şi-mi dau mai bine părul pe faţă, după care mă uit la ceas.

E şase fără douăzeci. Petrecerea e la şase. Pe la şi zece etajul unsprezece o să înceapă să se golească. Arnold e unul dintre cei mai îndrăgiţi parteneri: nimeni nu-i va rata discursul de rămas bun. Plus că la petrecerile Carter Spink discursurile se ţin devreme, ca, dacă e cazul, lumea să se poată întoarce la lucru.

Şi în timp ce toată lumea îl va asculta, eu mă voi strecura în biroul lui Arnold. Ar trebui să meargă. Trebuie să meargă. Când mă uit la imaginea stranie pe care mi-o arată oglinda, simt că în suflet mi se întăreşte şi mai tare hotărârea. N-o să-i dau voie s-o şteargă şi să le lase tuturor

impresia că e un ursuleţ de pluş amuzant, uzat şi inofensiv. N-o să-l las să scape.

La şase fără zece ne strângem cu toţii într-una dintre bucătării şi suntem instruiţi ce avem de dus. Mini-sandvişuri calde… mini-sandvişuri reci… abia dacă sunt atentă. Doar n-o s-o fac pe bune pe chelneriţa. După ce Jan termină de vorbit, ies din bucătărie pe urmele turmei de chelneri. Mi se dă să duc o tavă cu pahare de şampanie, pe care o las jos cât de repede pot. Mă întorc în bucătărie şi apuc o sticlă de şampanie şi un şervet. Apoi, imediat ce mă asigur că nu mă vede nimeni, o iau la goană spre toaleta femeilor.

OK. Asta e partea cea mai dificilă. Mă încui într-o cabină şi aştept un sfert de oră într-o linişte absolută. Nu zdrăngănesc nimic, nu strănut şi nu chicotesc când aud o fată care-şi repetă cu glas tare discursul de dat papucii unui tip pe nume Mike. Sunt cele mai lungi cincisprezece minute din viaţa mea.

În cele din urmă, deschid cu grijă uşa, ies şi mă uit după colţ. De unde stau, văd coridorul şi uşile spre sala cea mare pentru petreceri. S-a strâns deja destul de multă lume şi aud râsete şi oameni care vorbesc tare. Chelnerii şi chelneriţele circulă peste tot şi lumea continuă să sosească prin hol, în flux continuu. Le recunosc pe fetele de la PR… îi recunosc pe nişte stagiari… pe Oliver Swan, partener senior… se îndreaptă cu toţii spre petrecere, luând din mers câte un pahar.

Nu mai e nimeni pe hol. Du-te.

Cu picioare tremurând trec pe lângă intrarea în sala de petreceri, îndreptându-mă spre lifturi şi spre uşa către scări. Treizeci de secunde mai târziu am trecut cu bine dincolo de uşă şi am pornit cât de încet pot pe scări. Nimeni nu foloseşte scările la Carter Spink, dar totuşi.

Ajung la etajul unsprezece şi mă uit prin peretele de sticlă. Nu văd pe nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu e nimeni înăuntru. E posibil să fie o mulţime de persoane, care nu intră în raza privirii mele.

Ei, e un risc pe care trebuie să mi-l asum. Inspir adânc de câteva ori, încercând să mă îmbărbătez. N-o să mă recunoască nimeni în ţinuta asta alb-verde de chelneriţă. Şi am şi o poveste pregătită dacă mă întreabă cineva: mă aflu la etajul ăsta pentru a-i pune domnului Saville această sticlă de şampanie pe birou, ca surpriză.

Haide. Nu mai e timp de pierdut.

Deschid încet uşa, păşesc pe holul cu mochetă albastră şi răsuflu uşurată. E pustiu. Tot etajul pare destul de mort. Probabil că s-au dus cu toţii la petrecere. Undeva, la câţiva metri de mine, aud pe cineva vorbind la telefon – dar, în timp ce pornesc stresată către biroul lui Arnold, toate birourile pe lângă care trec sunt goale. Toate simţurile mele sunt activate la maximum. Nu m-am simţit atât de conştientă de fiece gest al meu în viaţa mea.

Lucrul cel mai important e să-mi folosesc timpul cât mai eficient. O să încep cu computerul şi pe urmă văd eu. Sau poate ar fi mai bine să încep cu fişierul. Să arunc o privire rapidă cât se aprinde computerul. Sau să caut prin

sertarele de la birou. Poate că are aici şi Blackberry-ul. La asta nu m-am gândit.

Sinceră să fiu, nu m-am gândit foarte temeinic la cum va decurge exact toată căutarea, în detaliu. O parte din mine nici nu credea c-am să reuşesc să intru în clădire, ca să nu mai zic şi în biroul lui Arnold. Plus că nu sunt prea sigură ce anume caut. Corespondenţă, poate. Ori cifre. Sau n-ar fi rău să dau peste un CD pe care să scrie „Informaţii incriminatorii”…

Deodată, încremenesc. În spatele meu se aud voci, care vin dinspre lift. La naiba. Trebuie să intru în biroul lui Arnold înainte să mă vadă.

Accelerez pasul, cuprinsă de panică. Ajung la biroul lui Arnold, deschid larg uşa, o trântesc în urma mea şi mă ghemuiesc sub peretele de sticlă. Vocile se aud tot mai aproape. David Elldridge şi Keith Thompson şi cineva pe care nu-l cunosc. Trec pe lângă uşă şi nu mi se clinteşte niciun muşchi. Apoi dispar. Slavă Cerului.

Respir adânc, mă ridic încet în picioare şi mă uit prin peretele de sticlă. Nu văd pe nimeni. Sunt în siguranţă. Abia atunci mă răsucesc pe călcâie şi mă uit în jur.

Biroul e gol.

A fost golit complet.

Fac câţiva paşi prin încăpere, uluită. Biroul e gol. Rafturile sunt goale. Pe pereţi nu sunt decât nişte vagi urme pătrate, acolo unde au fost date jos fotografiile înrămate. În tot biroul nu mai e nimic decât o bucată de scotch industrial pe podea şi câteva piuneze încă prinse în

panoul de la avizier.

Nu-mi vine să cred. După tot acest efort. După ce am ajuns atât de departe. Nu am unde să caut?

Trebuie să existe nişte cutii, mă gândesc cu o inspiraţie subită. Da. Toate lucrurile au fost puse în cutii ce urmează a fi transportate şi care trebuie să fie aşezate pe undeva una peste alta… Ies grăbită din birou şi mă uit în jur înnebunită. Dar nu văd nicio cutie. Nicio ladă. Nimic. Adevărul ăsta e, am ajuns mult prea târziu. Mult prea îngrozitor de târziu. Îmi vine să izbesc cu pumnul de nervi.

Intru înapoi în cameră, cu respiraţia precipitată, şi mă uit din nou în jur. Dacă tot am venit, să mă uit bine. Pentru orice eventualitate.

Mă îndrept spre birou şi încep să scotocesc metodic prin fiecare sertar, deschizându-l larg, uitându-mă bine înăuntru şi băgând chiar mâna după hârtii rătăcite. Răstorn coşul de gunoi şi-l scutur. Îmi trec mâna peste avizier. Dar nu găsesc nimic. Nici în fişet… nici în dulapurile zidite în perete.

— Scuzaţi-mă.

Îngheţ, cu mâna în dulapul lui Arnold. La naiba. La naiba.

— Da? Mă întorc, trăgându-mi bine părul pe faţă şi privind în pământ.

— Ce naiba faci aici?

E un stagiar. Bill… nu mai ştiu cum. Mai lucra uneori pentru mine.

Stai calmă. Nu m-a recunoscut.

— Am adus o sticlă de şampanie, domnule, murmur cu cea mai autentică voce de travestit de care sunt în stare, arătând către sticla pe care am pus-o pe jos. O surpriză pentru domnul. Tocmai mă întrebam unde s-o pun.

— Păi cred că în niciun caz într-un dulap, spune Bill sarcastic. Eu aş lăsa-o pe birou. Şi nu ar trebui să te afli aici.

— Tocmai plecam, domnule. Mă înclin şi ies repede. La dracu'. A fost cât pe-aci.

Pornesc spre scări şi o iau în sus pe trepte, îmbujorată. E timpul să ies din clădire, înainte să mă mai vadă şi alţii. Oricum, se vede treaba că e prea târziu să mai aflu ceva. Dumnezeu ştie ce-o să fac în legătură cu Arnold, dar o să mă gândesc la asta mai târziu. Acum, prioritatea numărul unu e să ies de-aici.

Când mă strecor pe uşa din capul scărilor şi mă grăbesc spre camera unde mi-am lăsat hainele, petrecerea e în toi. Nu mă mai schimb. O să le înapoiez eu cumva vestimentaţia de chelneriţă mai târziu…

— Trish? aud în ceafă glasul lui Jan. Tu eşti?

La naiba. Fără prea mare tragere de inimă, mă întorc spre ea. Mă priveşte cu ochii scoşi din orbite.

— Unde naiba ai fost?

— Păi… am servit.

— Ba nu-i adevărat. Nu te-am văzut deloc! mi-o taie scurt. Tu cu mine n-ai să mai lucrezi în viaţa ta, să-ţi fie clar. Acum ia astea şi du-le. Îmi trânteşte în braţe o tavă cu mini-eclere şi mă împinge efectiv prin uşile batante spre

sala unde e petrecerea.

Simt că mă cuprinde panica.

Nu. Nu pot să intru acolo. Nici într-o mie de ani.

— Categoric! Vreau doar să… iau nişte şerveţele pentru cocktailuri. Încerc să mă dau câţiva paşi în spate, însă ea mă înşfacă de braţ.

— Ba nu! Tu ai vrut slujba asta! Acum munceşte!

Mă împinge atât de tare că intru clătinându-mă în încăperea ticsită de oameni. Mă simt ca un gladiator aruncat în arenă. Jan stă la uşă cu braţele încrucişate. N-am nicio scăpare. Va trebui s-o fac. Apuc mai bine tava, las capul în jos – şi înaintez încet prin camera aglomerată.

Nu pot să merg firesc. Parcă am picioarele de lemn. Mi s-a zburlit tot părul de la ceafă; îmi simt sângele pulsându-mi în urechi. Îmi croiesc drum printre costumele scumpe, fără să îndrăznesc să ridic privirea; fără să îndrăznesc să mă opresc, pentru a nu atrage atenţia. Nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta. Sunt îmbrăcată într-o uniformă verde cu alb şi îi servesc cu mini-eclere pe foştii mei colegi.

Şi partea ciudată e că niciunul dintre ei nu pare să observe acest lucru.

Câteva mâini s-au întins şi au luat eclere de pe tavă, fără ca posesorii lor să-mi arunce măcar o privire. Toată lumea e prea ocupată să râdă şi să pălăvrăgească. Zgomotul e infernal.

Arnold nu se zăreşte nicăieri. Dar trebuie să fie pe undeva pe aici. Numai la gândul ăsta mi se pune un nod la

stomac. Sunt disperată să mă uit după el; să ridic capul şi să-l caut din priviri, însă nu-mi pot asuma riscul ăsta. În schimb, mă plimb întruna prin cameră. Peste tot văd chipuri familiare. Aud frânturi de conversaţie, care mă fac să ciulesc urechile.

— Ketterman unde e? întreabă cineva când trec pe lângă el.

— E plecat la Dublin, vine deseară, răspunde Oliver Swan şi răsuflu uşurată. Dacă ar fi aici, sunt sigură că ochii de laser ai lui Ketterman m-ar gini pe loc.

— Eclere! Super!

Vreo opt mâini se avântă simultan asupra tăvii mele şi mă opresc. E un grup de stagiari. Care bagă în ei ca într-un spital, cum fac întotdeauna la petreceri.

— Ooo. Eu mai vreau unul.

— Şi eu.

Mă apucă nervozitatea. Cu cât stau mai mult într-un loc, cu atât mă simt mai expusă. Dar nu pot să plec. Mâinile lor continuă să-mi dea atac la tavă.

— Ştii cumva, mai sunt tarte cu căpşune? mă întreabă un tip cu ochelari fără ramă.

— Îhm… nu ştiu, murmur, cu ochii plecaţi.

La naiba. Acum tipul se uită la mine mai atent. Se apleacă uşor, ca să mă vadă mai bine. Şi nu pot să-mi trag mai bine părul pe faţă, fiindcă ţin tava cu ambele mâini…

— Eşti cumva… Samantha Sweeting? Pare de-a dreptul siderat. Tu eşti?

— Samantha Sweeting? Una dintre fete scapă eclerul

pe jos. Alteia i se taie respiraţia şi duce mâna la gură.

— Îhm… da, şoptesc într-un final, roşie de ruşine. Eu sunt. Dar, vă rog mult, nu spuneţi nimănui. Nu vreau să se ştie.

— Deci cu asta te ocupi acum? Tipul cu ochelari fără ramă pare de-a dreptul bulversat. Eşti chelneriţă?

Stagiarii încă se mai uită la mine de parcă aş fi Stafia Viitorilor Avocaţi Rataţi.

— Nu e chiar aşa de rău. Încerc un zâmbet degajat. Primeşti sandvişuri fantezi gratis!

— Deci o singură greşeală… şi gata? zice cu un nod în gât fata care a scăpat eclerul. Cariera juridică ţi-e distrusă pentru totdeauna?

— Să… cam aşa ceva. Încuviinţez. Ecler?

Dar se pare că tuturor le-a cam pierit foamea.

De fapt, aproape toţi par speriaţi de bombe.

— Păi cred că… o să mă întorc puţin pe la birou, se bâlbâie tipul cu ochelari. Să verific dacă nu cumva am ceva urgent de făcut…

— Şi eu, spune fata, lăsând jos paharul.

— Samantha Sweeting e aici! îl aud deodată pe alt stagiar şoptind spre un grup de asociaţi juniori. Uite-o! E chelneriţă!

— Nu! zic cu respiraţia tăiată. Nu mai spune nimănui…

E prea târziu. Îi văd pe toţi cei din grup întorcându-se să se uite la mine cu expresii identice de spaimă stânjenită.

O clipă, sunt atât de îngrozită că-mi vine să mă fac mică de tot unde sunt. Ăştia sunt cei cu care am lucrat. Ăştia sunt cei care mă respectau. Iar acum sunt îmbrăcată în uniformă cu dungi şi-i servesc.

Însă chiar în acel moment, simt cum îmi creşte în suflet o dorinţă tot mai puternică de a-i sfida.

Să vă ia naiba, mă trezesc gândind. Şi de ce mă rog n-aş avea voie să fiu chelneriţă?

— Bună, zic, dându-mi părul pe spate. Vrea cineva desert?

Tot mai mulţi oameni se întorc să se uite la mine. Le aud şoaptele înconjurând încăperea. Ceilalţi membri ai personalului care serveşte s-au adunat ciorchine şi mă privesc stăruitor. Peste tot capetele se întorc după mine de parcă aş fi un magnet care atrage pilitură de fier. Şi nicăieri nu există nici măcar un chip prietenos.

— Iisuse Hristoase! aud pe cineva spunând. Uitaţi-vă la ea.

— Dar are voie să fie aici? exclamă altcineva.

— Nu, zic, încercând să par sigură pe mine. Ai dreptate. N-am.

Dau să plec, dar gloata mă înconjoară din toate părţile. Nu pot găsi nicio cale de ieşire. Şi atunci simt cum mi se ridică brusc inima în gât. Printr-un spaţiu gol din mulţime, observ o claie bine-cunoscută de păr lânos. Şi nişte obraji roşii, cărnoşi. Un zâmbet jovial familiar.

Arnold Saville.

Privirile ni se întâlnesc şi, deşi continuă să

zâmbească, în ochii lui citesc o duritate pe care nu am mai văzut-o niciodată. O mânie aparte, dedicată exclusiv mie.

În clipa în care mă uit la el, mă ia cu greaţă. Şi aproape cu frică. Nu de mânia lui – ci de duplicitatea lui. I-a păcălit pe toţi. Pentru toţi cei din încăperea asta, Arnold Saville este sinonim cu Moş Crăciun. Mulţimea s-a dat în lături să-i facă loc şi îl văd venind spre mine, cu un pahar de şampanie în mână.

— Samantha, spune amabil. Crezi că se cuvine să faci ceea ce faci?

— Ce să fac, dacă mi-ai interzis accesul în clădire, mă trezesc replicându-i la fel de tăios. N-am avut de ales.

O, Doamne. Răspuns greşit. Prea plângăcios şi insipid.

Trebuie să-mi recapăt cumpătul sau o să pierd această dispută verbală. Deja mă aflu în dezavantaj, stând acolo în ţinută de chelneriţă, în timp ce întreaga asistenţă se uită la mine de parcă aş fi o mizerie adusă de-afară de un câine. Trebuie să fiu calmă, neclintită şi inspirată.

Dar vederea lui Arnold în carne şi oase după tot acest timp m-a dat pur şi simplu peste cap. Oricât mă străduiesc să-mi păstrez calmul, nu sunt în stare. Îmi arde faţa, respiraţia mi-e greoaie şi dureroasă. Toate emoţiile şi traumele ultimelor săptămâni izbucnesc deodată, într-un torent de ură puternică.

— Din cauza ta am fost concediată. Cuvintele îmi scapă din gură înainte să le pot opri. Ai minţit.

— Samantha, ştiu că probabil a fost o perioadă foarte grea pentru tine. Arnold are aerul unui diriginte care se

ocupă de un elev problemă. Dar, zău aşa… Se întoarce către un bărbat pe care nu-l recunosc şi dă ochii peste cap. O fostă angajată, spune cu subînţeles. Instabilă psihic.

Poftim? Poftim?

— Nu sunt deloc instabilă psihic! ţip stupefiată. Nu vreau decât să aflu răspunsul la o singură întrebare. E foarte simplu. Când mi-ai pus acel memo pe birou?

Arnold râde, mimând uimirea.

— Samantha, ies la pensie. Chiar crezi că e cel mai bun moment? Poate cineva, vă rog, s-o dea afară? adaugă, adresându-se celor de lângă el.

— De-asta n-ai vrut să revin la birou, nu? îmi tremură vocea de indignare. Pentru că era posibil să încep să pun tot felul de întrebări care să stârnească suspiciuni. Pentru că puteam să pun lucrurile cap la cap.

Încăperea e traversată de un fior. Dar nu unul în favoarea mea. Aud oamenii zicând „Doamne Dumnezeule” şi „cum naiba a intrat aici?”

Dacă vreau să mai rămân măcar cu un dram de credibilitate sau de demnitate trebuie să încetez să mai zic ceva chiar acum. Însă nu mă pot opri.

— Nu am făcut nicio greşeală, aşa-i? Pornesc spre el. Te-ai folosit de mine. Mi-ai distrus cariera şi te-ai uitat cum mi se duce viaţa de râpă…

— Serios acum, intervine iritat Arnold, întorcându-se spre ceilalţi. A întrecut deja orice măsură.

— Nu vreau decât să-mi răspunzi la întrebare! urlu la el. Când mi-ai pus memo-ul ăla pe birou? Fiindcă nu cred

în ruptul capului că a fost acolo înainte de termenul limită.

— Fireşte că a fost acolo. Arnold se întoarce spre mine preţ de o secundă, plictisit şi cu aerul că face o concesie ca să potolească nebuna. Am venit cu el la tine în birou pe 28 mai.

28 mai?

De unde a mai apărut şi data asta de 28 mai? De ce îmi sună aiurea chestia asta?

— Nu te cred, zic cu o furie neputincioasă. Pur şi simplu nu te cred. Cred că tu eşti cel care mi-a înscenat toate astea. Cred…

— Samantha? Cineva mă prinde uşor de umăr şi, când mă răsucesc pe călcâie, îl văd lângă mine pe Ernest, bodyguardul de la intrare. Îi văd chipul cunoscut, schimonosit de jenă. Va trebui să te rog să părăseşti acest loc.

Simt un junghi de umilinţă în inimă. Chiar au de gând să mă arunce în stradă pe bune? După ce am trăit practic şapte ani din viaţa mea aici? Ultimele fărâme de stăpânire de sine mi se fac pulbere. Mă lupt din greu cu lacrimile fierbinţi de mânie ce-mi inundă ochii.

— Te rog, Samantha, pleacă, spune Oliver Swan pe un ton plin de milă. Nu te pune într-o postură şi mai penibilă.

Mă uit la el preţ de câteva clipe, după care privirea îmi alunecă asupra fiecăruia dintre partenerii seniori.

— Am fost un avocat bun, spun cu glas tremurător. Am făcut treabă bună. Şi o ştiţi cu toţii, însă voi m-aţi şters pur şi simplu cu buretele ca şi cum nici n-aş fi fost. Înghit cu

greu nodul din gât. Foarte bine, e pierderea voastră.

În liniştea absolută din încăpere, pun tava cu eclere pe o masă din apropiere şi ies valvârtej. În clipa în care ies pe uşă, în urma mea aud izbucnind instantaneu conversaţii aprinse.

Cobor cu liftul împreună cu Ernest, în tăcere. Dacă aş zice cel mai mic cuvânt, aş izbucni pe loc în lacrimi. Nu-mi vine să cred că am putut s-o dau în bară atât de nasol cu planul meu. N-am găsit nimic care să-mi folosească. Am fost recunoscută. Am pierdut în faţa întregului personal. Sunt o glumă şi mai şi decât eram.

Când ies din clădire, îmi verific mobilul. Am un SMS de la Nat, care mă întreabă cum a fost.

L-am citit de câteva ori, dar nu am avut putere să-i răspund. Şi nici să mă întorc la familia Geiger. Chiar dacă mai am timp să prind un tren, nu pot să dau ochii cu ei în seara asta.

Ca un automat, cobor la metrou şi mă sui în vagon. Îmi zăresc chipul în geamul din faţă, palid şi lipsit de orice expresie. Şi, tot timpul, îmi zbârnâie în minte acelaşi lucru. 28 mai. 28 mai.

Abia când ajung la clădirea în care stau îmi pică fisa. 28 mai. Chelsea Flower Show. Sigur că da. Toată ziua de 28 mai am fost cu toţii în Chelsea, Arnold, Ketterman, Guy şi cu mine, socializând ca între colegi de drept corporatist. Arnold a venit direct de la Paris şi, după aceea, şoferul l-a dus acasă. Nici măcar n-a trecut pe la birou.

A minţit. Evident că a minţit. Simt crescând înăuntrul

meu un val de mânie. Dar nu mai am ce face acum. Nimeni n-o să mă creadă în veci. Va trebui să trăiesc tot restul vieţii cu ideea că toţi ceilalţi sunt convinşi că eu sunt cea care a greşit.

Cobor din lift la etajul meu, bâjbâind după cheie, sperând în ciuda tuturor evidenţelor că doamna Farley nu mă va auzi şi gândindu-mă deja la baia fierbinte care mă aşteaptă. Şi atunci, chiar când sunt aproape lângă uşa mea, mă opresc. Rămân pe loc câteva clipe, gândindu-mă bine.

Mă întorc fără grabă şi o iau înapoi spre lift. Mai am o unică şansă. N-am nimic de pierdut.

Urc două etaje şi ies din lift. E aproape identic cu etajul meu – aceeaşi mochetă, acelaşi tapet, aceleaşi lămpi. Doar că uşile au alte numere. 31 şi 32. Nu-mi amintesc pe care dintre ele o caut aşa că, până la urmă, optez pentru 31. Are un preş mai moale. Mă aşez pe podea, las geanta jos, mă rezem de uşă şi încep să aştept.

În momentul în care Ketterman iese din lift, sunt stoarsă de orice vlagă. Stau aici de trei ore întregi, fără să beau sau să mănânc ceva. Mă simt epuizată şi trasă la faţă. Dar la simpla lui vedere, mă ridic imediat în picioare şi mă prind de zid ca să nu cad de ameţeală.

O clipă, Ketterman pare de-a dreptul şocat. Apoi îşi reia expresia obişnuită, impenetrabilă.

— Samantha. Ce faci aici?

Stând în faţa lui mă întreb dacă o fi auzit că am fost la birou. Probabil că da. Sigur a auzit fiecare detaliu penibil.

Chiar dacă nu citesc nici cel mai mic semn pe chipul lui.

— Ce faci aici? repetă. Ţine într-o mână o servietă enormă de metal, iar faţa îi e învăluită în lumina artificială.

Fac un pas înainte.

— Ştiu că sunt ultima persoană pe care doriţi s-o vedeţi. Îmi masez fruntea dureroasă. Credeţi-mă, nici eu n-aş fi vrut să fiu aici. Dintre toţi oamenii din lume cărora le-aş cere ajutorul, dumneavoastră… aţi fi ultimul. Sunteţi ultimul.

Mă opresc un moment. Ketterman nici măcar n-a clipit.

— Deci faptul că mă aflu aici, în faţa dumneavoastră… ar trebui să însemne ceva. Îl privesc disperată. Vorbesc foarte serios. Trebuie să vă spun ceva şi trebuie neapărat să mă ascultaţi. Trebuie.

Între noi se lasă o tăcere nesfârşită. Aud o maşină frânând afară şi pe cineva râzând răguşit.

Chipul lui Ketterman e la fel de rigid. Nu-mi dau seama ce gândeşte. Apoi, în cele din urmă, scoate din buzunar o cheie. Trece pe lângă mine şi deschide uşa apartamentului 32 – apoi se întoarce şi spune.

— Intră.

Douăzeci şi doi

Mă trezesc păşind în apartament, uitându-mă la tavanul crăpat şi murdar de deasupra mea. Ochii îmi poposesc pe o pânză uriaşă de păianjen din colţul camerei, apoi coboară în josul peretelui spre un raft rahitic, înţesat

de cărţi, casete audio, scrisori, ornamente vechi de Crăciun şi chiloţi aruncaţi.

Cum am putut să trăiesc în mizeria asta vreme de şapte ani?

Cum de nici măcar n-am observat-o?

Dau pătura la o parte, cobor din pat şi mă uit în jur cu privirea înceţoşată. Covorul e aspru sub tălpile mele şi mă strâmb. I-ar prinde bine să fie aspirat ca lumea. Bănuiesc că menajera a încetat să mai vină în momentul în care au încetat să vină banii.

Peste tot sunt haine aruncate pe podea şi scotocesc până când dau peste un capot. Îl trag pe mine şi mă îndrept spre bucătărie. Am uitat cât de goală, rece şi spartană e. Evident, în frigider nu e absolut nimic. Însă găsesc un plic cu ceai de muşeţel şi umplu ceainicul, apoi mă cocoţ pe un scaun de bar şi mă uit la peretele de cărămidă din faţa mea.

E deja nouă şi un sfert. Ketterman e probabil deja la birou. Luând deja măsurile pe care are de gând să le ia. Mă aştept să văd nervozitatea crescându-mi la cote alarmante, însă… nu se întâmplă aşa. Mă simt ciudat de calmă. Totul e dincolo de mine acum; rolul meu s-a încheiat.

M-a ascultat. M-a ascultat cât se poate de atent, mi-a pus întrebări, mi-a făcut chiar şi un ceai. Am stat la el mai mult de o oră. Nu mi-a zis ce crede sau ce are de gând să facă. Nu mi-a zis nici dacă mă crede sau nu. Dar ceva îmi spune că m-a crezut.

Chiar în clipa în care ceainicul dă în fiert, sună cineva la uşă. Ezit – apoi îmi strâng mai bine capotul în jurul trupului şi ies în hol. Mă uit pe vizor şi o văd pe doamna Farley privindu-mă, cu braţele pline de pachete.

Evident. Cine altcineva să fie?

Deschid uşa.

— Bună dimineaţa, doamnă Farley.

— Samantha, m-am gândit eu că tu trebuie să fii! exclamă. După atâta timp! Sinceră să fiu… N-am ştiut ce să cred…

— Am fost plecată. Îi zâmbesc. Îmi pare rău că nu v-am spus că plec. Însă n-am ştiut nici eu.

— Înţeleg. Privirea doamnei Farley îmi scanează avidă părul blond şi chipul schimbat, rătăceşte dincolo de mine prin apartament, în căutarea unor indicii.

— Vă mulţumesc că mi-aţi ţinut pachetele, întind mâinile. Să…

— A! Sigur că da! îmi întinde câteva plicuri trimise prin curier rapid şi o cutie de carton, având întipărită pe chip o expresie de maximă curiozitate. Bănuiesc că slujbele astea foarte solicitante pe care le aveţi vă trimit, bietele fete, în străinătate pe nepusă masă…

— N-am fost în străinătate. Las cutiile jos. Vă mulţumesc încă o dată.

— A, pentru puţin! Ştiu cum e când ai… o problemă în familie? se aventurează ea.

— N-am avut o problemă în familie, zic politicoasă.

— Sigur că nu! îşi drege glasul. Ei, mă rog. Bine că te-

ai întors. De… unde-ai fost plecată.

— Doamnă Farley, mă străduiesc să-mi păstrez aerul serios, vreţi să ştiţi unde-am fost?

Doamna Farley sare ca arsă.

— Vai! Nu! Nu e treaba mea! Sincer, nici n-aş îndrăzni să… Trebuie să plec acum… Porneşte spre uşă.

— Mulţumesc încă o dată! strig în timp ce dispare în apartamentul ei.

Tocmai închid uşa, când sună telefonul. Ridic receptorul, întrebându-mă brusc câţi oameni au sunat la numărul ăsta în ultimele câteva săptămâni. Robotul e plin de mesaje, dar, după ce le ascult pe primele trei, toate de la mama şi fiecare dintre ele şi mai furios decât cel dinainte, renunţ.

— Alo?

— Samantha, aud un glas sobru, de om de afaceri. Sunt John Ketterman.

— A. Fără să vreau, mă străbate un fior nervos. Bună ziua.

— Aş vrea să te rog să fii pe recepţie azi. S-ar putea să fie nevoie să vorbeşti cu câteva persoane.

— Ce persoane?

Urmează o scurtă pauză, apoi Ketterman spune:

— Anchetatori.

O, Doamne. O, Doamne. Îmi vine să izbesc aerul cu pumnii sau să izbucnesc în lacrimi sau ceva de genul ăsta. Dar, nu ştiu cum, reuşesc totuşi să-mi păstrez calmul.

— Aţi aflat ceva?

— Nu pot să spun nimic deocamdată. Ketterman pare la fel de distant şi de oficial ca întotdeauna. Voiam doar să ştiu dacă eşti disponibilă.

— Sigur că da. Unde trebuie să merg?

— Am dori să vii aici, la sediul Carter Spink, spune fără nici cea mai mică urmă de ironie.

Mă uit la telefon şi aproape că-mi vine să râd. Vorbeşte despre acelaşi sediu Carter Spink din care am fost dată afară ieri? îmi vine să spun. Acelaşi sediu Carter Spink în care mi-a fost interzisă intrarea?

— Te sun eu, adaugă Ketterman. Ţine-ţi mobilul aproape. S-ar putea să dureze câteva ore.

— OK, aşa am să fac. Trag adânc aer în piept. Vă rog mult, spuneţi-mi. Nu vreau niciun fel de detalii, dar… a fost corectă teoria mea?

La capătul firului se aşterne o tăcere mormântală. Abia dacă pot respira.

— Nu în amănunt, spune Ketterman în cele (lin urmă şi simt un fior dureros de triumf. Asta înseamnă că în unele privinţe am avut dreptate.

Convorbirea se întrerupe. Las receptorul în furcă şi îmi privesc chipul în oglinda din hol. Am obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori.

Am avut dreptate. Şi acum o ştiu şi ei.

O să-mi ofere slujba înapoi, am o revelaţie subită. O să-mi ofere statutul de partener. La simplul gând mă cuprinde încântarea şi, în acelaşi timp, un soi de teamă ciudată.

Dar toate la timpul lor, văd eu atunci.

Intru în bucătărie foarte ambalată, incapabilă să stau locului. Ce naiba să fac în următoarele câteva ore? Torn apă fierbinte peste plicul de muşeţel şi mă uit câteva clipe la ceai, amestecând cu o linguriţă. Şi atunci în vine o idee.

Nu-mi ia mai mult de douăzeci de minute să ies şi să-mi cumpăr ce-mi trebuie. Unt, ouă, făină, vanilie, zahăr pentru glazură. Tăvi de copt. Mixer. Un cântar de bucătărie. De fapt, totul. Nu-mi vine să cred cât de prost echipată e bucătăria mea. Oare cum am reuşit vreodată să gătesc ceva?

A, da, de fapt, nici n-am gătit.

Nu am niciun şorţ, aşa că îmi improvizez unul dintr-o cămaşă veche. Nu am castron pentru amestecat şi am uitat să-mi cumpăr, aşa că folosesc un lighenaş de plastic pe care l-am primit împreună cu un set de aromaterapie.

După o oră de amestecat şi de copt, am făcut o prăjitură. Trei straturi de blat pufos de vanilie, între care am pus cremă de unt; am acoperit-o cu glazură de lămâie ornată cu flori de zahăr.

Mă uit la ea preţ de câteva clipe, cu un sentiment de satisfacţie. E a cincea prăjitură pe care o fac în viaţa mea şi prima cu mai mult de două straturi. Îmi dau jos cămaşa veche, îmi verific mobilul din buzunar, iau prăjitura şi ies din apartament.

În clipa în care răspunde la uşă, doamna Farley pare uimită să mă vadă.

— Bună ziua! îi spun. V-am adus ceva. Drept

mulţumire că aţi avut grijă de corespondenţa mea.

— A! Se uită bulversată la prăjitură. Samantha! Cred că te-a costat o căruţă de bani!

— N-am cumpărat-o, zic mândră. Eu am făcut-o.

Doamna Farley pare de-a dreptul şocată.

— Tu ai făcut-o?

— Îhâm. Zâmbesc radioasă. V-o aduc şi vă fac şi o cafea ca să meargă alături?

Doamna Farley pare prea depăşită de situaţie ca să mai fie în stare să răspundă, aşa că trec pe lângă ea şi intru în apartament. Spre ruşinea mea, îmi dau seama că e prima oară când intru, în cei trei ani de când o cunosc, nu i-am trecut niciodată pragul. Locul străluceşte de curăţenie şi e plin de servante şi antichităţi, iar pe măsuţa de cafea se află un vas cu petale de trandafiri.

— Staţi jos, spun. Găsesc eu ce-mi trebuie în bucătărie. Încă bulversată, doamna Farley se aşază pe un scaun tapiţat, cu spătar înalt.

— Te rog, spune pierită. Să nu spargi nimic.

— N-o să sparg nimic! Doriţi şi spumă de lapte? Şi nucşoară?

Zece minute mai târziu, ies din bucătărie cu două cafele şi prăjitura.

— Poftim. Îi tai doamnei Farley o felie. Spuneţi-mi cum vi se pare.

Doamna Farley ia farfuria şi se uită la ea câteva momente.

— Tu ai făcut asta, spune într-un final.

— Da!

Doamna Farley duce felia la gură. După care se opreşte. Pare din ce în ce mai neliniştită.

— E în regulă, nu păţiţi nimic! zic şi muşc din felia mea. Vedeţi? Am învăţat să gătesc! Serios!

Doamna Farley ia, încă temătoare, o gură de prăjitură. În timp ce mestecă, privirea ei se umple de uimire.

— E… delicioasă! Atât de uşoară! E adevărat, chiar tu ai făcut-o?

— Am bătut ouăle separat, îi explic. Asta o face mai lejeră. Pot să vă dau reţeta dacă vreţi. Beţi puţină cafea. Îi întind ceaşca. Am folosit mixerul dumneavoastră electric pentru lapte, sper că nu vă deranjează. Se poate foarte bine face spumă şi cu el, nu trebuie decât să fixaţi temperatura corectă.

Doamna Farley mă priveşte de parcă îi vorbesc turceşte.

— Samantha, spune într-un final. Unde ai fost în ultimele câteva săptămâni?

— Am fost… plecată undeva. Ochii îmi cad pe un pământuf de praf şi un tub de Pledge aflate pe o servantă. Probabil că tocmai ştergea praful când am sunat. În locul dumneavoastră, n-aş folosi pământuful ăsta, adaug politicoasă. Vă pot recomanda altele mult mai bune.

Doamna Farley lasă jos ceaşca şi se apleacă în faţă. Are fruntea încruntată şi preocupată.

— Samantha, ai intrat cumva într-o sectă religioasă?

— Nu! Nu mă pot abţine să nu râd văzându-i faţa.

Doar că… am făcut cu totul altceva decât până acum. Mai vreţi puţină cafea?

Mă îndrept spre bucătărie şi mai pregătesc nişte spumă de lapte. Când mă întorc în sufragerie, doamna Farley se află la a doua felie de prăjitură.

— E foarte bună, spune, printre îmbucături. Mulţumesc.

— Ei… pentru puţin. Ridic din umeri, uşor stingheră. Eu vă mulţumesc pentru că aţi avut grijă de mine în tot acest timp.

Doamna Farley îşi termină prăjitura, lasă farfuria jos şi mă priveşte câteva clipe, cu capul aplecat într-o parte, ca o pasăre.

— Draga mea, spune în cele din urmă, nu ştiu unde-ai fost şi ce-ai făcut. Dar indiferent despre ce e vorba, te-ai schimbat.

— Ştiu, am altă culoare la păr… încep, însă doamna Farley scutură din cap.

— Te vedeam mereu intrând şi ieşind grăbită, ajungând acasă noaptea târziu şi mereu păreai foarte obosită. Şi îmi amintesc că mi se părea că arăţi… ca o cochilie goală, nu ca o persoană. Ca o frunză uscată. Ca o păstaie.

Ca o frunză uscată? repet în minte indignată. Ca o păstaie?

— Dar acum ai înflorit pur şi simplu! Arăţi mai în formă, mai sănătoasă… arăţi fericită… Lasă ceaşca jos şi se apleacă iar în faţă. Nu ştiu ce-ai făcut, draga mea, dar

îţi prieşte de minune.

— A. Păi, vă mulţumesc. Zâmbesc ruşinată. Adevărul ăsta e, chiar mă simt altfel. Cred că în ultima vreme am fost mult mai relaxată. Iau o gură de cafea şi mă las pe spătar, meditând la spusele ei. Mă bucur de viaţă mai mult decât o făceam înainte… văd mai multe decât vedeam altă dată…

— Dar de auzit nu auzi că sună telefonul, mă întrerupe doamna Farley blând, arătând spre buzunarul meu.

— A! zic uimită şi-mi înşfac mobilul. Trebuie să răspund. Mă scuzaţi.

Îl deschid şi glasul lui Ketterman îmi răsună imediat în ureche.

— Samantha.

Petrec trei ore la sediul Carter Spink, vorbind pe rând cu un tip de la Barou, cu doi dintre partenerii seniori şi cu un tip de la Third Union Bank. La prânz sunt deja complet stoarsă de vlagă de atâta repetat aceleaşi lucruri aceloraşi chipuri ce-şi cenzurează cu grijă orice expresie. Mă doare capul din cauza luminilor din birou. Uitasem cât de irespirabilă şi de uscată e atmosfera aici.

Încă nu mi-am dat seama ce se întâmplă exact. Avocaţii sunt al naibii de discreţi. Ştiu că a fost trimis cineva la Arnold acasă să vorbească cu el şi asta-i tot. Dar chiar dacă nimeni nu vrea s-o afirme sus şi tare, ştiu că am avut dreptate. Am fost răzbunată.

După ultimul interviu, a fost adusă o farfurie cu sandvişuri în camera în care mă aflu, împreună cu o sticlă

cu apă minerală şi o brioşă. Mă ridic în picioare, întind braţele şi mă duc la fereastră. Mă simt ca o prizonieră aici. Se aude o bătaie în uşă şi Ketterman intră în încăpere.

— Aţi terminat cu mine? spun. Stau aici de nu ştiu câte ore.

— S-ar putea să mai trebuiască să vorbim odată cu tine. Arată din cap către sandvişuri. Te rog, mănâncă ceva.

Nu pot să mai rămân în camera asta nici măcar o clipă. Trebuie neapărat să-mi dezmorţesc puţin picioarele.

— Vin imediat, spun şi ies înainte ca el să poată zice ceva.

Când intru la toaletă, toate femeile care se află acolo se opresc instantaneu din vorbă. Dispar într-o cabină şi le aud glasurile şoptind cu însufleţire şi murmurând. Când ies din nou, nici măcar o singură persoană nu a părăsit încăperea. Toţi ochii sunt fixaţi asupra mea, ca nişte faruri.

— Deci te-ai întors, Samantha? spune o asociată pe nume Lucy.

— Nu tocmai. Mă întorc spre chiuvetă, conştientă că mă priveşte în continuare.

— Arăţi total schimbată, spune o altă fată.

— Ce braţe ai! spune Lucy în timp ce mă spăl pe mâini. Sunt atât de bronzate. Şi de lucrate. Ai fost la un spa?

— Ăă… nu. Zâmbesc misterios. Dar mersi de compliment. Voi ce-aţi mai făcut?

— Bine. Lucy dă din cap de câteva ori. Foarte ocupaţi. Săptămâna trecută am muncit şaizeci şi şase de ore

facturate clienţilor. Două nopţi nedormite.

— Eu trei, intervine o altă fată. O aruncă firesc, dar îi văd orgoliul pe chip. Şi cearcănele vinete de sub ochi. Oare aşa arătam şi eu? Aşa de palidă, încordată şi chinuită?

— Frumos! spun politicoasă, uscându-mi mâinile. Păi, cred că trebuie să mă duc acum. Mai vorbim.

Ies din toaletă şi tocmai mă întorc în sala de interviuri, adâncită în gânduri, când aud o voce.

— O, Doamne, Samantha!

— Guy? Ridic ochii şocată şi îl văd grăbindu-se pe hol spre mine. Pare în formă şi bronzat şi zâmbeşte mai fermecător ca niciodată.

Nu mă aşteptam ca Guy să fie aici. De fapt, chestia asta m-a cam luat ca din oală.

— Ia uită-te la tine! Mă apucă strâns de umeri şi îmi examinează chipul. Arăţi fantastic.

— Credeam că eşti la Hong Kong.

— M-am întors azi-dimineaţă. Tocmai am fost informat în legătură cu situaţia. Dumnezeule, Samantha, e incredibil. Coboară vocea. Numai tu puteai să-ţi dai seama de asta. Auzi, tocmai Arnold. Am rămas bouche bee. Toată lumea. Cei care sunt la curent, adaugă, coborând şi mai tare vocea. Evident, încă n-a fost făcut public.

— Nici măcar nu ştiu care e „situaţia”, îi răspund, uşor frustrată. Nimeni nu-mi spune nimic.

— Ei, o să-ţi spună. Bagă mâna în buzunar, îşi scoate Blackberry-ul şi se uită cu ochii mijiţi la el. Eşti vedeta lunii. Nu m-am înşelat. Ridică ochii spre mine. Ştiam că e

imposibil ca tu să faci o greşeală.

Fac ochii mari la el. Cum poate să spună asta?

— Ba nu-i adevărat, răspund într-un final, regăsindu-mi graiul. Nu ştiai deloc. Dacă îţi aminteşti, mi-ai zis că am greşit. Mi-ai zis că sunt „iresponsabilă”.

Simt din nou vechea rană şi împunsătura de umilinţă şi-mi feresc privirea.

— Am zis că alte persoane au zis că ai greşit. Guy se opreşte din tastat pe Blackberry şi ridică privirea, încruntat. La naiba, Samantha. Să ştii că ţi-am luat apărarea. Am fost de partea ta. Întreabă pe cine vrei!

Mda, sigur. De-asta n-ai vrut să vin să stau la tine.

Dar nu zic nimic. Chiar nu vreau să intru în amănuntele astea. Sunt de domeniul trecutului.

— Bine, zic într-un final. Mă rog.

Pornim împreună pe hol, Guy încă absorbit de Blackberry-ul lui. Doamne, e total dependent de drăcovenia aia, mă gândesc uşor agasată.

— Şi unde naiba ai dispărut? în fine, se opreşte din scris. Ce-ai făcut tot timpul ăsta? Doar nu eşti chelneriţă pe bune!

— Nu. Nu-mi pot reprima un surâs. Nu sunt. Am o slujbă.

— Ştiam eu că o să te înhaţe imediat cineva. Dă din cap cu satisfacţie. Cine te-a angajat?

— Ei… nu-i cunoşti, spun după o pauză.

— Dar lucrezi tot în domeniul ăsta, nu? îşi pune bine Blackberry-ul. Faci acelaşi lucru, nu?

Îmi vine instantaneu în minte imaginea mea în uniforma albastră de nailon, dând cu mopul prin baia lui Trish.

— Ăă… întâmplarea face că nu. Nu ştiu cum, reuşesc să nu izbucnesc în râs.

Guy e sincer mirat.

— Dar tot în domeniul finanţe bănci, nu? Nu-mi spune că ţi-ai schimbat total domeniul de activitate. Pare efectiv siderat. Nu-mi spune că te-ai apucat de drept comercial!

— Îhm, nu… nu de drept comercial. Cred că trebuie să plec. Îl întrerup şi deschid uşa sălii de interviuri. Ne vedem mai târziu.

Îmi mănânc sandvişurile şi-mi beau apa minerală. O jumătate de oră nu mă deranjează nimeni. Mă simt un pic ca şi cum aş fi în carantină din cauza nu ştiu cărei boli fatale. Puteau măcar să-mi dea nişte reviste. Tonele de reviste Heat şi Hello cu care m-a asaltat non-stop Trish mi-au deschis treptat apetitul pentru bârfă.

În cele din urmă, se aude o bătaie în uşă şi intră Ketterman.

— Samantha, avem nevoie de tine în sala de consiliu.

Sala de consiliu? Hopa.

Îl urmez pe Ketterman pe culoar, conştientă de ghionţii şi de şoaptele tuturor celor pe lângă care trecem. Deschide uşile duble, imense ale sălii de consiliu şi intru, dând cu ochii de aproximativ jumătate dintre partenerii firmei care stau în picioare, în aşteptarea mea. În clipa în care Ketterman închide uşile, se aşterne tăcerea. Arunc o

privire spre Guy, care îmi zâmbeşte încurajator, dar nu zice nimic.

Oare se aşteaptă să vorbesc eu? Oare mi-a spus ce am de făcut şi eu n-am auzit? Ketterman s-a alăturat celorlalţi. Acum se întoarce cu faţa spre mine.

— Samantha, aşa cum ştii, a fost demarată o anchetă referitoare la… evenimentele recente. Nu cunoaştem încă rezultatele finale. Se opreşte încordat şi-i văd şi pe ceilalţi schimbând priviri grave între ei. Cu toate acestea, cu toţii am ajuns la aceeaşi concluzie. Ai fost nedreptăţită.

Mă holbez la el cu gura căscată. Recunoaşte? Să vezi un avocat care recunoaşte că a greşit e ca şi cum ai vedea un star de cinema admiţând că şi-a făcut liposucţie.

— Poftim? spun, doar aşa, ca să-l fac să o mai spună o dată.

— Ai fost nedreptăţită. Ketterman se încruntă. E limpede că partea asta de conversaţie nu îi place deloc.

Aproape că-mi vine să chicotesc.

— Am fost… îndreptăţită? mă hazardez, jucând nedumerirea.

— Nedreptăţită! strigă el. Nedreptăţită!

— A, nedreptăţită! A, vă mulţumesc. Zâmbesc politicoasă. Apreciez foarte mult faptul că spuneţi asta.

Probabil că o să-mi ofere cine ştie ce bonus, îmi trece prin cap. Un coş cu articole de lux. Sau chiar o vacanţă.

— Şi prin urmare… Ketterman face o pauză. Dorim să-ţi oferim poziţia de partener egal în firmă. Care intră în vigoare începând chiar din acest moment.

Sunt atât de şocată că aproape mă aşez pe podea. Partener egal în firmă?

Deschid gura – dar nu-mi iese niciun cuvânt. Am rămas fără grai. Mă uit în jur neajutorată, ca un peşte prins în undiţă. Statutul de partener egal e cea mai înaltă treaptă profesională posibilă. E cea mai de prestigiu poziţie din domeniul avocaturii. Niciodată, dar niciodată, nu m-am aşteptat la aşa ceva.

— Bine ai venit înapoi, Samantha, spune Greg Parker.

— Bine ai venit înapoi, îi ţin isonul alţi câţiva. David Elldridge îmi zâmbeşte cu căldură. Guy ridică degetul mare în semn de felicitare.

— Avem nişte şampanie. Ketterman îi face semn din cap lui Guy, care deschide uşile duble.

O clipă mai târziu, două chelneriţe de la Sala de Protocol intră ţinând în mâini nişte tăvi cu pahare de şampanie. Cineva îmi pune un pahar în mână.

Toate astea se întâmplă mult prea repede. Trebuie neapărat să zic ceva.

— Să… îmi cer scuze, strig. Încă n-am spus că accept.

Întreaga asistenţă încremeneşte, ca o casetă video pusă pe pauză.

— Poftim? Ketterman se întoarce spre mine, cu o expresie de maximă uluială.

O, Doamne. Nu sunt sigură c-o să le cadă prea bine.

— Chestia e… Mă opresc şi iau o înghiţitură de şampanie ca să-mi fac curaj, străduindu-mă să găsesc un mod în care să le dau vestea cât mai cu tact.

M-am gândit la asta toată ziua, iar şi iar şi iar. Să fiu partener la Carter Spink e visul pe care l-am avut de când mă ştiu. Premiul cel mare. E tot ce mi-am dorit vreodată.

În afară de… cele pe care n-am ştiut niciodată că mi le doresc. Lucruri despre care habar n-am avut până acum câteva săptămâni. Cum ar fi aerul proaspăt. Şi serile libere. Weekendurile fără sarcini de serviciu. Să-mi fac planuri cu prietenii. Să stau la bar după ce mi-am terminat treaba şi să beau cidru, fără să fac sau mă gândesc la nimic, fără nicio apăsare.

Chiar dacă îmi oferă statutul de partener egal, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Şi nici pe mine. Are dreptate doamna Farley: am înflorit. Nu mai sunt o păstaie goală.

De ce-aş vrea să redevin o păstaie goală?

Îmi dreg glasul şi mă uit în jurul meu prin încăpere.

— Sunt nespus de onorată că mi se oferă o asemenea oportunitate, spun cu toată sinceritatea. Şi sunt foarte recunoscătoare. Din suflet, însă… motivul pentru care m-am întors nu a fost să-mi recapăt slujba. Ci să-mi spăl numele. Să demonstrez că nu am greşit.

Nu mă pot abţine să nu-i arunc o privire lui Guy.

— Adevărul e că, de când am plecat de la Carter Spink, am… în fine… am mers mai departe. Am o slujbă. Care îmi place foarte mult. Aşa că nu voi da curs ofertei dumneavoastră.

Se lasă o tăcere înmărmurită.

— Vă mulţumesc, adaug politicoasă. Şi… ăă… mersi pentru şampanie.

— Vorbeşte serios? spune cineva din spate. Ketterman şi Elldridge schimbă între ei priviri încruntate.

— Samantha, spune Ketterman apropiindu-se de mine, poate că ţi s-au oferit oportunităţi şi în altă parte. Dar tu eşti unul dintre avocaţii firmei Carter Spink. Aici te-ai format, aici e locul tău.

— Dacă e o chestiune de salariu, adaugă Elldridge, sunt sigur că putem să-ţi facem şi noi o ofertă care să te satisfacă… se uită la Guy. La ce firmă de avocatură lucrează?

— Indiferent despre ce firmă e vorba, am să vorbesc cu partenerul senior, spune Ketterman pe un ton care nu admite împotrivire. Cu directorul de la personal… cu cine e nevoie. Aranjăm noi situaţia. Nu trebuie decât să ne dai un număr de telefon. Îşi scoate Blackberry-ul.

Încep să mustăcesc. Mă abţin cu greu să nu izbucnesc într-un râs isteric.

— Nu există niciun director de personal, îi explic. Şi niciun partener senior.

— Nu există un partener senior? Ketterman pare impacient. Cum se poate să nu existe?

— N-am zis niciodată că lucrez ca avocat.

E ca şi cum aş fi spus că pământul e plat. În viaţa mea n-am văzut atâtea chipuri stupefiate la un loc.

— Nu… lucrezi ca avocat? spune Elldrige în cele din urmă. Păi şi atunci unde lucrezi?

Sperasem că nu vom ajunge aici. Dar, pe de altă parte, de ce să nu ştie?

— Lucrez ca menajeră. Zâmbesc.

— Ca „menajeră”? Elldridge mă priveşte nedumerit. E ultimul termen din jargon pentru consultant pentru situaţii de criză? Nu mai ţin pasul cu toate denumirile astea ridicole.

— Lucrezi ca juristă? spune Ketterman. Asta vrei să spui?

— Nu, nu asta vreau să spun, zic răbdătoare. Sunt menajeră. Fac paturile. Gătesc. Sunt fată în casă.

Preţ de vreo şaizeci de secunde rămân cu toţii împietriţi. Doamne, păcat că n-am un aparat foto. Au nişte feţe…

— Vrei să spui că eşti… chiar menajeră? spune poticnit Elldridge în cele din urmă.

— Îhâm. Mă uit la ceas. Şi sunt împlinită, relaxată şi fericită. De fapt, ar cam trebui să mă întorc. Vă mulţumesc, adaug către Ketterman, că m-aţi ascultat. Sunteţi singurul care a făcut-o.

— Ne refuzi oferta? spune Oliver Swan bulversat.

— Da, vă refuz oferta. Ridic din umeri în chip de scuze. Îmi pare rău. La revedere.

Pornesc spre ieşire cu picioarele împleticindu-mi-se. Şi cu un nod în stomac, l-am refuzat. Am refuzat statutul de partener senior la Carter Spink.

Oare ce-o să zică mama?

Numai la gândul ăsta îmi vine să izbucnesc într-un râs isteric.

Sunt prea tensionată ca să aştept liftul, aşa că o iau pe

scări, ţăcănind pe treptele reci de piatră.

— Samantha! Aud deodată glasul lui Guy venind de undeva, de deasupra mea.

Pe bune acum. Ce naiba vrea?

— Plec! strig. Lasă-mă în pace!

— Nu poţi să pleci!

Îl aud grăbind pasul pe scări, aşa că bag şi eu viteză. Mi-am interpretat partitura – ce ar mai fi de vorbit? Pantofii îmi zdrăngăne în timp ce cobor repede treptele, apucându-mă de balustradă ca să-mi menţin echilibrul. Dar chiar şi aşa, Guy câştigă teren.

— Samantha, e o mare prostie ce faci!

— Ba nu e!

— Nu te pot lăsa să-ţi distrugi cariera din… dorinţa de răzbunare! strigă.

Mă răsucesc spre el indignată şi aproape cad pe scări.

— Nu o fac din dorinţa de răzbunare!

— Ştiu că eşti furioasă pe noi toţi! Guy m-a ajuns din urmă, răsuflând din greu. Sunt sigur că te simţi foarte bine refuzându-ne, spunând că lucrezi ca menajeră…

— Dar chiar lucrez ca menajeră! îi răspund. Şi nu vă refuz fiindcă sunt furioasă. Vă refuz fiindcă nu-mi doresc slujba asta.

— Samantha, ţi-ai dorit statutul de partener mai mult decât orice altceva pe lume! Guy mă prinde de braţ. Ştiu foarte bine! Şi ai muncit toţi anii ăştia pentru el. Nu poţi să arunci toate astea la coş! Sunt mult prea valoroase.

— Şi dacă pentru mine nu mai sunt?

— Dar n-au trecut decât câteva săptămâni! Nu se poate să se fi schimbat totul!

— Ba da. Eu m-am schimbat.

Guy scutură din cap a neîncredere.

— Vorbeşti serios cu chestia asta cu menajera?

— Foarte serios, i-o întorc tăios. Ce e rău în a fi menajeră?

— Of, pentru numele… Se opreşte. Samantha, vino înapoi sus. Să vorbim. Au venit şi cei de la departamentul de resurse umane. Ţi-ai pierdut serviciul… ai fost tratată necorespunzător… nu e de mirare că nu mai gândeşti limpede. Ei sunt de părere că ţi-ar prinde bine nişte şedinţe de terapie.

— N-am nevoie de terapie! Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc din nou pe scări. Ce, acuma, dacă nu mai vreau să fiu avocat, înseamnă că sunt nebună?

Ajung la baza scărilor şi mă năpustesc în hol cu Guy ţinându-se scai după mine. Hilary Grant, directoarea de la PR, stă pe o canapea de piele lângă o femeie în taior roşu pe care nu o cunosc şi amândouă ridică uimite privirile.

— Samantha, nu poţi face asta! strigă Guy după mine când ajunge în hol. Eşti unul dintre cei mai talentaţi avocaţi pe care îi cunosc. Nu te pot lăsa să renunţi la şansa de a deveni partener senior ca să fii o nenorocită de… menajeră.

— De ce nu, dacă asta e ceea ce vreau să fac? Mă opresc în mijlocul holului de marmură şi mă întorc spre el. Guy, am aflat ce înseamnă să ai o viaţă! Am aflat cum e să

nu munceşti în fiecare weekend. Să nu simţi presiune asupra ta în permanenţă. Şi îmi place!

Guy nu ascultă niciun cuvânt din ce-i spun. Nici măcar nu vrea să încerce să înţeleagă.

— Adică ai de gând să-mi spui verde în faţă că preferi să speli wc-uri decât să fii partener la Carter Spink? E roşu la faţă de furie.

— Da! spun sfidătoare. Da, asta vreau să spun!

— Cine e? întreabă femeia în taior roşu cu interes.

— Samantha, faci cea mai mare greşeală din toată viaţa ta! Vocea lui Guy mă urmează până la uşile de sticlă. Dacă ieşi în clipa asta…

Nu mai stau să-l ascult. Am ieşit deja pe uşă. Am coborât treptele. Am plecat.

E posibil să fi făcut cea mai mare greşeală din toată viaţa mea. Vorbele lui Guy îmi răsună în minte în timp ce mă aflu în trenul spre Gloucestershire şi beau vin ca să-mi calmez nervii.

Odinioară, simplul gând şi m-ar fi făcut să intru în panică. Însă acum nu se mai întâmplă aşa. Aproape că-mi vine să râd. Habar n-are nimic.

Dacă am învăţat ceva din tot ce mi s-a întâmplat este faptul că nu există nimic de genul cea mai mare greşeală din viaţa ta. Că viaţa nu se distruge aşa uşor. Se vede treaba că viaţa e ceva destul de rezistent.

Când ajung la Lower Ebury mă duc direct la bar. Nathaniel se află la tejghea, îmbrăcat cu o cămaşă de doc pe care n-am mai văzut-o niciodată şi vorbeşte cu Eamonn.

Câteva momente îl privesc pur şi simplu din prag. Mâinile puternice; gâtul arcuit; felul în care se încruntă când dă din cap. Îmi dau seama imediat că nu e de acord cu ce spune Eamonn. Dar aşteaptă, aşteaptă cu tact să-şi spună părerea.

Poate că sunt mai bună la telepatie decât am crezut.

Şi, ca şi cum şi el ar fi telepatic, ridică privirea şi îi citesc surpriza pe chip. Îmi zâmbeşte în loc de bun sosit – dar îl simt încordat. Cred că aceste ultime zile n-au fost prea uşoare pentru el. Poate a crezut că nu mă mai întorc.

Dinspre panoul de darts se aude un răcnet şi unul dintre jucători se întoarce şi mă vede apropiindu-mă de bar.

— Samantha! strigă. În sfârşit! Avem nevoie de tine în echipă!

— Imediat! îi răspund peste umăr. Bună, zic când ajung lângă Nathaniel. Frumoasă cămaşă.

— Bună, zice în treacăt. Cum a fost călătoria?

— Nu prea rea, spun dând vag din cap. Nathaniel ridică blatul pliabil al tejghelei ca să-mi facă loc să intru şi privirea lui zăboveşte asupra mea, căutând indicii.

— Deci… s-a terminat?

— Îhâm. Îl cuprind în braţe şi îl strâng tare. S-a terminat.

Şi, în timp ce spun asta, o simt din tot sufletul.

Douăzeci şi trei

Nu se întâmplă absolut nimic până la prânz.

Pregătesc micul dejun pentru Trish şi Eddie, ca de obicei. Dau cu aspiratorul şi şterg praful ca de obicei. Apoi îmi pun şorţul de la Iris, scot storcătorul şi încep să storc portocale. Am de gând să fac ciocolată amăruie şi mousse de portocale pentru dineul de binefacere de mâine. Pe care le vom servi pe un strat de felii de portocală date prin zahăr, iar fiecare farfurie va fi garnisită cu câte un îngeraş din foiţă de argint dintr-un catalog cu ornamente de Crăciun.

A fost ideea lui Trish. Ca şi îngeraşii care atârnă din tavan.

— Cum stăm? Trish intră ţăcănind pe tocuri în bucătărie, însufleţită. Gata mousse-ul?

— Încă nu, spun, storcând cu gesturi sigure o portocală. Doamnă Geiger, nu vă faceţi griji. Totul e sub control.

— Ai cea mai mică idee prin ce-am trecut în ultimele zile? Mă apucă de mână. M-au sunat tot mai mulţi oameni care mi-au acceptat invitaţia… A trebuit să modific şi aranjamentele…

— O să fie bine, zic pe un ton liniştitor. Încercaţi să vă relaxaţi.

— Da. Respiră adânc, sprijinindu-şi capul cu două degete date cu ojă. Ai dreptate. Mă duc să verific pachetele cu cadouri…

Nu-mi vine să cred cât cheltuieşte Trish pentru dineul ăsta. De fiecare dată când o întreb dacă chiar avem nevoie să tapisăm sala de mese cu mătase albă sau să-i dăm

fiecărui invitat o orhidee să şi-o prindă la rever, îi aud trilul fericit:

— Sunt pentru o cauză care merită!

Ceea ce îmi aduce aminte de întrebarea pe care tot vreau să i-o pun de ceva vreme.

— Ăă… doamnă Geiger, spun cu grijă, invitaţii la dineu îşi cumpără bilet?

— A, nu! zice. E cam de prost gust, nu crezi?

— Ţineţi o tombolă?

— Nu prea cred. Strâmbă din nas. Lumea urăşte tombolele.

Abia dacă am curaj să-i pun următoarea întrebare.

— Păi… îhm… şi atunci cum anume intenţionaţi să strângeţi bani pentru acţiunea de binefacere?

În bucătărie se aşterne tăcerea. Trish a înlemnit, cu ochii căscaţi.

— Rahat pe băţ, spune într-un final.

Ştiam eu. Nici măcar nu s-a gândit. Reuşesc, cu ceva efort, să-mi păstrez expresia de menajeră plină de respect.

— Dacă am cere donaţii benevole? sugerez. Dacă am face să circule o punguţă împreună cu cafelele şi ciocolăţelele cu mentă?

— Da. Da. Mă priveşte de parcă aş fi un geniu. Asta e răspunsul. Expiră adânc. E foarte stresant, Samantha. Nu ştiu cum de reuşeşti să rămâi atât de calmă.

— Păi… nu ştiu nici eu. Zâmbesc şi mă străbate un val subit de afecţiune pentru ea. Azi-noapte, când m-am întors, a fost ca şi cum aş fi revenit acasă. Chiar dacă Trish îmi

lăsase un munte de vase pe blatul de la bucătărie în loc de bun venit şi un bilet care zicea „Samantha, te rog să lustruieşti mâine toată argintăria”.

Trish iese din bucătărie şi încep să bat albuşul de ou pentru mousse. Şi în acel moment observ un individ care se apropie pe alee. E îmbrăcat în jeanşi şi un tricou de polo şi are un aparat foto atârnat de gât. Dispare din vizorul meu şi mă încrunt nedumerită. Poate e un comisionar. Măsor zahărul rafinat, ciulind urechea la sonerie şi încep să-l amestec cu albuşurile de ou, exact aşa cum m-a învăţat Iris. Şi, o clipă mai târziu, bărbatul se află la uşa bucătăriei, uitându-se prin fereastră.

N-am de gând să o dau în bară cu prăjitura pentru cine ştie ce comis voiajor. Poate să aştepte câteva clipe. Termin de amestecat zahărul, după care mă duc la uşă şi-i deschid.

— Vă pot ajuta cu ceva? zic politicoasă.

Bărbatul mă priveşte în tăcere preţ de câteva momente, aruncându-şi din când în când ochii la un tabloid pe care-l ţine împăturit în mână.

— Sunteţi Samantha Sweeting? spune în cele din urmă.

Îl măsor alarmată din priviri.

— De ce?

— Sunt de la Cheltenham Gazette. Îmi flutură repede prin faţa ochilor actul de identitate. Aş dori să obţin un interviu în exclusivitate de la dumneavoastră. „De ce am ales Cotswolds ca ascunzătoare secretă” – o chestie de

genul ăsta.

Îl privesc fără nicio expresie vreme de câteva secunde.

— Ăă… ce tot spuneţi aici?

— Nu l-aţi văzut? Pare sincer mirat. Bănuiesc că aceasta sunteţi dumneavoastră, nu? Întoarce ziarul cu faţa spre mine şi, în clipa în care îl zăresc, mi se strânge stomacul.

E o poză cu mine. În ziar. Cu mine.

E fotografia mea oficială de la Carter Spink. În taior negru şi cu părul strâns în coc. Deasupra pozei, cu litere mari şi îngroşate, citesc titlul: MAI BINE SPĂL WC-URI DECÂT SĂ FIU PARTENER LA CARTER SPINK.

Ce naiba se întâmplă aici?

Cu mâini tremurătoare, înşfac ziarul din mâna individului şi scanez rapid textul.

Sunt Stăpânii Universului; colegii lor îi invidiază.

Firma de avocatură de vârf Carter Spink este cea mai prestigioasă din ţară. Însă ieri, o tânără femeie a refuzat postul foarte râvnit de partener pentru a lucra ca umilă menajeră.

FĂ-ŢI O VIAŢĂ A TA

Partenerii au rămas cu buza umflată când renumita avocată Samantha Sweeting, care încasează 500 de lire pe oră, le-a refuzat oferta, ce includea un salariu cu şase cifre. Se pare că, după ce fusese concediată, această mare speranţă a avocaturii a descoperit de una singură iţele unui scandal financiar ce implica firma. Cu toate acestea,

în momentul când i s-a oferit statutului de partener egal, Sweeting şi-a motivat decizia prin presiunea constantă şi lipsa timpului liber.

— M-am obişnuit să am o viaţă a mea, a spus, în timp ce partenerii o implorau să rămână.

Un fost angajat Carter Spink, care a refuzat să-şi facă publică identitatea, a confirmat condiţiile de lucru stresante de la firma de avocatură. „Vor să-ţi dai şi sufletul pentru ei”, a spus acesta. „A trebuit să-mi dau demisia din motive de stres. Nu-i de mirare că preferă lucrul manual”.

O purtătoare de cuvânt a firmei Carter Spink a luat apărarea metodelor de lucru ale acesteia. „Suntem o firmă flexibilă şi modernă, cu o etică de lucru bazată de empatie. Aş dori să discut cu Samantha Sweeting despre părerile sale, dar afirm, în mod categoric, că nu ne aşteptăm ca angajaţii noştri să «îşi vândă sufletul»”.

DISPĂRUTĂ

Aceasta a confirmat că oferta de lucru făcută domnişoarei Sweeting e încă valabilă, iar partenerii de la Carter Spink sunt nerăbdători să discute cu ea. Cu toate acestea, într-o extraordinară întorsătură a poveştii, această Cenuşăreasă a vremurilor moderne nu a mai fost văzută din clipa în care a părăsit în fugă sediul firmei.

UNDE E?

Vezi comentariu, pagina 34.

Mă uit la el uluită. Vezi comentariu? Mai e?

Dau în grabă la pagina 34.

PREŢUL SUCCESULUI – PREA MARE?

O avocată de succes, cu o carieră fulminantă, renunţă la salariul cu cinci zerouri în favoarea muncii necalificate de menajeră. Ce ne spune această poveste despre puternica presiune a societăţii de azi? Oare le solicităm mult prea mult pe aceste femei de carieră? Până le epuizăm cu totul? Oare această poveste extraordinară ne vesteşte începutul unui nou trend?

Un lucru e sigur. Samantha Sweeting e singura care ne poate răspunde la întrebare.

Mă uit la ziar, încremenită de uimire. Cum au… de unde au… Cum?

Gândul îmi e întrerupt de flash-ul unui bliţ. Ridic ochii şocată şi-l văd pe individ îndreptând aparatul spre mine.

— Stai! zic îngrozită şi-mi acopăr faţa cu mâinile.

— Mă laşi să-ţi fac o poză cu peria de toaletă, scumpo? spune acesta, focalizând obiectivul. Cineva de la bar mi-a vândut pontul că tu eşti. Mare baftă. Bliţul se aprinde din nou şi tresar.

— Nu! E… o greşeală. Îi trântesc ziarul în braţe într-un talmeş-balmeş de foi. Asta… nu eu. Numele meu e Martine. Eu nu avocata.

Fotoreporterul mă priveşte suspicios, apoi se uită din nou la fotografie. Chipul îi e străbătut de un licăr de îndoială. Adevărul e că arăt destul de diferit de modul în care arătam odinioară, cu părul blond şi tot restul.

— Asta nu e accent franţuzesc, spune.

Aici are dreptate. Accentele nu sunt punctul meu forte.

— Sunt… jumătate belgianca. Rămân cu ochii în podea. Rog frumos pleacă acuma. Sau chem polisia.

— Haida de! Nu eşti belgiancă, scumpo!

— Tu pleacă! Intrat ilegal casa! Dau judecata!

Îl împing afară pe scări, trântesc uşa şi răsucesc cheia în broască. După care trag perdeaua, acoperind complet fereastra şi mă rezem de uşă, cu inima bătându-mi nebuneşte. La naiba. La naiba. Ce mă fac?

OK. Lucrul cel mai important e să nu intru în panică. Lucrul cel mai important e să nu-mi pierd cumpătul şi să privesc situaţia cu calm şi detaşare.

Pe de o parte, întregul meu trecut a fost dezvăluit de un tabloid naţional. Pe de alta, Trish şi Eddie nu citesc acel tabloid. Şi nici Cheltenham Gazette. E doar un articol idiot dintr-un ziar idiot şi până mâine o să fie deja dat uitării. N-are niciun rost să le spun nimic. N-are niciun sens să clatin barca. O să-mi văd de mousse-ul meu de portocale, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Da. Negare totală, asta e varianta cea mai bună.

O idee mai liniştită, iau ciocolata şi încep să o fărâmiţez într-un castron de sticlă.

— Samantha! Cine era? Trish bagă capul pe uşă.

— Nimeni. Ridic privirea cu un zâmbet încântător lipit de faţă. Nimeni. Ce-ar fi să vă fac o cafea şi să v-o aduc în grădină?

Stai calmă. Negare. Şi totul o să fie bine.

OK. Faza cu negarea n-o să ţină, fiindcă pe alee au apărut încă trei ziarişti.

Au trecut douăzeci de minute. Am lăsat baltă mousse-ul de ciocolată şi mă uit pe fereastra din hol cu spaimă crescândă. Nu ştiu de unde, au apărut doi tipi şi o fată. Cu toţii au aparate foto şi vorbesc cu individul cu tricou de polo, care arată cu mâna spre bucătărie. Din când în când, câte unul din ei se duce şi face câte o poză casei, în orice moment se poate auzi soneria.

Nu pot să las toate astea să se întâmple. Am nevoie de un nou plan. Am nevoie…

Diversiune. Da. Măcar mai câştig nişte timp.

Mă îndrept spre uşa de la intrare, culegând din mers una dintre pălăriile de pai ale lui Trish. După care ies cu grijă şi pornesc pe aleea de pietriş din faţa intrării, unde cei patru ziarişti mă înconjoară imediat.

— Sunteţi Samantha Sweeting? spune unul din ei, băgându-mi un reportofon sub nas.

— Regretaţi că aţi refuzat parteneriatul? întreabă un altul.

— Numele meu este Martine, spun, cu capul plecat. Aţi venit la casa greşită. Eu cunosc Samantha Sweeting şi ea locuieşte… acolo. Flutur din mână către celălalt capăt al satului.

Aştept să pornească toţi într-acolo alergând ca o turmă, dar niciunul dintre ei nu se mişcă.

— Aveţi casa greşită! repet. Rog, plecaţi proprietate!

— Ce fel de accent ar trebui să fie ăsta? spune un tip cu ochelari negri.

— Belgian, spun după o pauză.

— Belgian? Mă scrutează pe sub borurile pălăriei lui Trish. Ea e, spune cu dispreţ. Ned, ea e Vino-ncca!

— E aici! A ieşit!

— Ea e!

Aud glasuri de peste drum şi, spre groaza mea, mă trezesc că apar alţi nu ştiu câţi ziarişti care se grăbesc spre porţile noastre, cu aparate foto şi dictafoane.

Ăştia de unde au mai răsărit?

— Domnişoară Sweeting. Angus Watts, Daily Express. Tipul cu ochelari negri ridică spre mine microfonul. Aveţi vreun mesaj pentru tinerele din ziua de azi?

— Chiar vă face plăcere să spălaţi wc-urile? intervine altcineva, vârându-mi un aparat în faţă. Ce marcă de soluţie de curăţat toaleta folosiţi?

— Încetaţi! le spun, roşie la faţă. Lăsaţi-mă în pace! împing porţile de fier până se închid, după care mă întorc şi fug pe alee, intru în casă şi apoi în bucătărie.

Ce să fac?

Îmi zăresc reflexia în uşa frigiderului. Sunt roşie la faţă şi am o expresie de om hăituit. Şi am pe cap pălăria lui Trish.

Mi-o dau jos şi o trântesc pe masă, exact în clipa în care Trish intră în bucătărie. Are în mână o carte cu titlul Cum să dai un dineu elegant şi o ceaşcă goală de cafea.

— Ai cumva idee ce se întâmplă, Samantha? spune. Pare cam agitaţie peste drum.

— Da? spun. N-am… observat.

— Pare un fel de miting de protest. Pe frunte îi apare o

cută de îngrijorare. Sper că n-or să fie şi mâine aici. Protestatarii sunt atât de egoişti… Privirea îi cade pe blatul din bucătărie. N-ai terminat încă mousse-ul? Zău aşa, Samantha! Ce-ai făcut tot timpul ăsta?

— Îhm… nimic, zic înghiţind în sec. Acum mă apuc de el, doamnă Geiger. Iau castronul şi încep să torn amestecul de ciocolată în pahare.

Mă simt ca într-un univers paralel. Totul o să iasă la lumină. E doar o chestie de timp. Ce mă fac?

— Ai văzut protestul de afară? îl întreabă Trish pe Eddie în clipa în care acesta intră voios în bucătărie. Chiar în faţa porţilor noastre! Cred c-ar trebui să-i trimitem la plimbare.

— Nu e un protest, spune acesta, deschizând frigiderul şi uitându-se în el. Sunt nişte ziarişti.

— Ziarişti? Trish se uită siderată la el. Dar ce naiba să caute nişte ziarişti aici?

— Poate că avem vreun vecin celebru? sugerează Eddie, turnându-şi berea într-un pahar.

Instantaneu, Trish duce mâna la gură.

— Joanna Lumley! auzisem eu un zvon cum că s-ar gândi să-şi cumpere o casă în sat! Samantha, tu ai auzit ceva de genul ăsta?

— Să… nu, murmur, cu faţa în flăcări.

Trebuie să spun ceva. Haide. Zi ceva. Dar ce?

Cu ce să încep?

— Samantha, am nevoie să-mi calci cămaşa asta până diseară. Melissa intră în bucătărie cu o bluză fără mâneci,

cu imprimeu. Şi să fii foarte atentă la guler, OK? adaugă uşor agasată. Ultima bluză pe care mi-ai călcat-o avea cute.

— A. Am înţeles. Îhm, îmi cer scuze, spun. Du-o, te rog, în uscătorie.

— Şi, te rog, să-mi dai cu aspiratorul în cameră, adaugă. Am vărsat nişte pudră pe covor.

— Nu ştiu dacă o să am timp… încep.

— Fă-ţi, mi-o taie ea scurt şi ia un măr. Ce se întâmplă afară?

— Nu se ştie, spune Trish însufleţită. Dar noi credem că e ceva legat de Joanna Lumley!

Deodată, se aude soneria.

Mi se ridică stomacul în gât. O clipă, mă gândesc că n-ar fi rău să o şterg pe uşa din spate.

— Mă întreb dacă sunt ei! exclamă Trish. Eddie, du-te să deschizi. Samantha, pune de cafea. Mă priveşte nerăbdătoare. Haide!

Sunt total paralizată. Trebuie să vorbesc. Trebuie să le explic. Dar gura nu vrea deloc să mă asculte. Trupul meu refuză să se mişte.

— Samantha? Mă priveşte stăruitor. Ce-i cu tine?

Ridic ochii, cu un efort supraomenesc.

— Îhm… doamnă Geiger… Glasul îmi iese nervos şi răguşit. Trebuie… să… trebuie să vă…

— Melissa! mă întrerupe Eddie. Intră grăbit în bucătărie, cu un zâmbet radios cât toată faţa. Melissa, scumpa mea! Pe tine te vor!

— Pe mine? Melissa ridică uimită privirea. Cum adică, unchiule Eddie?

— Sunt de la Daily Mail. Şi vor să-ţi ia un interviu! Eddie se întoarce către Trish, radiind de mândrie. Ştiai că Melissa noastră e una dintre cele mai strălucite minţi juridice din ţară?

O, nu. O, nu.

— Poftim? Trish aproape că scapă pe jos Cum să dai un dineu elegant.

— Aşa au zis! Eddie încuviinţează din cap. Mi-au zis că e posibil să fiu total surprins să aflu că sub acoperişul meu locuieşte cea mai mare speranţă a avocaturii din ţară! Le-am zis „Ba pe naiba!”. Cuprinde umerii Melissei cu braţul. Am ştiut întotdeauna că eşti o vedetă!

— Doamnă Geiger, zic cu grăbită. Însă nimeni nu mă bagă în seamă.

— Probabil e vorba de premiul ăla pe care l-am obţinut la facultate! Probabil că au auzit cumva de el! Melissa a rămas cu răsuflarea tăiată. O, Doamne! Daily Mail!

— Şi vor să-ţi facă şi poze! intervine Eddie. Vor un reportaj în exclusivitate!

— Trebuie să mă fardez! Melissa pare total fâstâcită. Cum arăt?

Trebuie să opresc toate astea. Trebuie să le dau vestea.

— Domnule Geiger… îmi dreg glasul. Sunteţi sigur… adică au întrebat de… numele Melissei?

— Dar nici nu era nevoie! îmi face cu ochiul. Nu e decât o singură avocată în casa asta!

— Fă-ne nişte cafea, Samantha, îmi porunceşte Trish cu asprime. Şi foloseşte ceştile roz. Repede! Clăteşte-le.

— Chestia e… trebuie… trebuie să vă spun ceva.

— Nu acum, Samantha! Spală ceştile alea! Trish îmi aruncă mănuşile de plastic. Nu ştiu ce-i cu tine de la o vreme…

— Dar eu nu cred că au venit s-o vadă pe Melissa, spun disperată. Există un lucru pe care… ar fi trebuit să vi-l spun…

Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenţie. Toată lumea e cu ochii la Melissa.

— Cum arăt? Melissa îşi netezeşte părul pe spate, foarte conştientă de fiecare gest.

— Foarte bine, draga mea! Trish se apleacă în faţă. Încă un pic de ruj… ca să fii şi mai apetisantă…

— E gata de interviu? se aude un glas necunoscut de femeie dinspre uşă şi toată lumea încremeneşte de emoţie.

— Aici! Eddie deschide larg uşa, în pragul căreia se află o femeie brunetă între două vârste, îmbrăcată în costum cu pantalon, ai cărei ochi trec rapid în revistă bucătăria.

— Iat-o şi pe mica noastră vedetă juridică! Eddie arată către Melissa, mândru nevoie mare.

— Bună. Melissa îşi dă părul pe spate, după care face un pas în faţă şi îi întinde mâna. Sunt Melissa Hurst.

Femeia se uită la Melissa fără nicio expresie preţ de

câteva clipe.

— Nu cu ea avem treabă, spune. Ci cu ea. Şi arată către mine.

Într-o tăcere înmărmurită, toată lumea se răsuceşte pe călcâie să se uite la mine. Melissa a mijit ochii, cu maximă suspiciune. Îi văd pe soţii Geiger schimbând priviri nedumerite între ei.

— Ea e Samantha, spune Trish, perplexă. Menajera.

— Deci tu eşti Samantha Sweeting, da? Femeia îşi scoate carnetul de reporter. Pot să-ţi pun câteva întrebări?

— Vreţi să-i luaţi interviu menajerei? spune Melissa cu un râs sarcastic.

Reporteriţa o ignoră.

— Tu eşti Samantha Sweeting, da? insistă.

— Păi… da, recunosc în cele din urmă, cu faţa în flăcări. Dar nu doresc să dau niciun interviu. Nu am niciun comentariu de făcut.

— Comentariu? Trish priveşte confuză în jurul ei. Comentariu la ce?

— Ce se întâmplă, Samantha, scumpa mea? Eddie pare îngrijorat. Ai intrat în vreun bucluc?

— Nu le-ai spus? Reporteriţa de la Daily Mail ridică ochii din carnet. Habar n-au?

— Ce să ne spună? zice Trish agitată. Ce anume?

— E imigrantă ilegală! spune Melissa victorioasă. Ştiam eu! Ştiam eu că e ceva cu ea…

— „Menajera” voastră e un avocat de prestigiu din City. Femeia aruncă un exemplar al tabloidului pe masa de

la bucătărie. Şi tocmai a refuzat un salariu cu cinci zerouri ca să lucreze pentru voi.

E ca şi cum cineva ar fi aruncat o grenadă în bucătărie. Eddie se clatină vizibil. Lui Trish pare că îi fuge pământul de sub picioarele încălţate în saboţi cu toc şi se agaţă de un scaun pentru a-şi regăsi echilibrul. Chipul Melissei arată ca un balon spart.

— Am vrut să vă spun… îmi muşc buzele stânjenită, văzându-le feţele. Tocmai… încercam să vă spun…

Trish cască nişte ochi cât cepele în timp ce citeşte titlul articolului. Deschide şi închide gura, dar nu iese niciun sunet.

— Eşti… avocată? se bâlbâie într-un final.

— Faceţi o greşeală! Obrajii Melissei sunt trandafirii. Eu sunt avocata. Eu sunt cea care a luat premiu la facultate! Ea e femeia de serviciu.

— Ea e cea care a luat trei premii la facultatea de drept. Ziarista dă din cap către mine. Şi a terminat prima din anul ei. Şi a primit cele mai înalte distincţii din anul ei.

— Dar… Chipul Melissei se colorează într-o nuanţă urâtă de vânăt. Nu se poate.

— Cel mai tânăr partener de la Carter Spink… Ziarista îşi consultă notiţele. Aşa e, domnişoară Sweeting?

— Nu! zic. Adică… mă rog… cam aşa ceva. N-ar fi mai bine să fac un ceai pentru toată lumea? adaug disperată.

Dar nimănui nu-i arde de ceai. De fapt, Melissa pare pe punctul de a vomita.

— Aţi avut cea mai vagă cunoştinţă despre faptul că

menajera dumneavoastră are un IQ de 158? E limpede că ziarista savurează din plin scena. E la limita genialităţii.

— Ştiam că e deşteaptă! spune Eddie defensiv. Ne-am dat seama de asta! Am vrut s-o ajutăm cu… Tace, cu un aer tâmp. Cu testul GESE de engleză.

— Şi vă sunt foarte recunoscătoare! intervin rapid. Foarte.

Eddie îşi tamponează fruntea cu un prosop de bucătărie. Trish încă se mai ţine de scaun, încât ai spune că se poate prăbuşi în orice clipă.

— Nu înţeleg. Eddie lasă brusc prosopul jos şi se întoarce spre mine. Cum ai reuşit să combini avocatura şi menajul?

— Da! exclamă Trish, reînsufleţindu-se brusc. Cum naiba ai putut să fii şi avocată în City şi să mai găseşti şi timp să te specializezi cu Michel de la Roux de la Blanc?

O, Doamne. Tot nu pricep?

— Adevărul e că nu sunt menajeră, spun disperată. Nu sunt bucătăreasă specializată în cordon bleu. Michel de la Roux de la Blanc nu există. Habar n-am cum naiba se numeşte chestia asta. Ridic bătătorul de trufe, care se află alături. Sunt o… impostoare.

Nu mă pot uita la niciunul dintre ei. Deodată, mă simt cumplit.

— Dacă vreţi să plec, înţeleg, murmur. Am obţinut această slujbă dându-mă drept ceea ce nu sunt.

— Să pleci? Trish pare îngrozită. Nu vrem să pleci, nu-i aşa, Eddie?

— Categoric că nu. Devine şi mai rumen în obraji. Ai făcut o treabă foarte bună, Samantha. Nu e vina ta că eşti avocată.

— Sunt o impostoare, spune ziarista, notând cu grijă în carnet. Vă simţiţi vinovată, domnişoară Sweeting?

— Termină! spun. Nu-ţi dau niciun interviu.

— Domnişoara Sweeting spune că mai degrabă ar spăla wc-uri decât să fie partener la Carter Spink, spune ziarista, întorcându-se către Trish. Aş putea vedea wc-urile în chestiune?

— Wc-urile noastre? Pe obrajii lui Trish apar pete rozalii şi îmi aruncă o privire nesigură. Mă rog, am reamenajat băile recent, sunt în întregime Royal Doulton…

— Câte sunt? Ziarista ridică ochii din carnet.

— Încetează! Mă iau de păr. Uite ce e, o să… o să dau o declaraţie pentru presă. După care doresc să ne lăsaţi, pe mine şi pe stăpânii mei, în pace.

Ies grăbită din bucătărie, urmată de tipa de la Daily Mail şi deschid larg uşa de la intrare. Mulţimea de ziarişti se află încă acolo, dincolo de porţi. Oare mi se pare mie sau sunt şi mai mulţi ca înainte?

— E Martine, spune sarcastic tipul cu ochelari negri în clipa în care mă apropii de poartă.

Nu-l iau în seamă.

— Doamnelor şi domnilor ziarişti, încep. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi lăsa în pace. Nu există nicio poveste aici.

— Vei rămâne menajeră? strigă un grăsan în blugi.

— Da, voi rămâne. Înalţ capul cu demnitate. Am făcut o alegere personală, din motive personale, şi sunt foarte fericită aici.

— Dar ce părere ai despre feminism? întreabă o fată foarte tânără. Femeile s-au luptat ani la rând pentru a obţine egalitate de drepturi. Şi acum tu le spui să se întoarcă la bucătărie?

— Nu le spun femeilor absolut nimic! zic şocată. E vorba doar de viaţa mea, pe care mi-o trăiesc cum vreau.

— Dar nu ţi se pare incorect ca femeile să fie legate de chiuveta de la bucătărie? O femeie cu părul grizonant mă priveşte stăruitor.

— Nu! zic alarmată. Adică da! Cred… Răspunsul meu e acoperit de o rafală de întrebări şi de bliţuri.

— E adevărat că firma Carter Spink e o speluncă ordinară plină de misogini?

— E un truc prin care vrei să le forţezi mâna să-ţi dea mai mult?

— Crezi că femeile ar trebui să aibă cariere?

— Am dori să-ţi oferim o rubrică regulată de sfaturi casnice! ciripeşte o fată blondă, îmbrăcată într-un impermeabil albastru. Al cărei titlu să fie „Samantha spune”.

— Poftim? Mă uit la ea ca la o nebună. Nu am niciun sfat casnic de dat!

— Atunci o reţetă? Radiază. Felul de mâncare preferat?

— Vrei să ne pozezi în şorţ? strigă grăsanul clipind

libidinos din ochi.

— Nu! zic îngrozită. Nu mai am nimic altceva de adăugat! No comment! Plecaţi!

Ignorându-le ţipetele şi strigătele de „Samantha!”, mă întorc şi alerg cu paşi nesiguri spre casă.

A înnebunit lumea.

Mă năpustesc în bucătărie, unde îi găsesc pe Trish, Eddie şi Melissa stând transfiguraţi în faţa ziarului.

— O, nu, spun, cu inima strânsă. Nu citiţi. Pe bune. E doar… un tabloid… idiot…

Ridică tustrei capetele şi mă privesc de parcă aş fi vreo specie de extraterestru.

— Eşti plătită cu… 500 de lire pe oră? Trish nu reuşeşte să-şi controleze vocea.

— Ţi-au oferit parteneriat egal? Melissa e verde la faţă. Şi ai refuzaţi Eşti nebună?

— Nu mai citiţi prostiile astea! încerc să le iau ziarul. Doamnă Geiger, aş dori să-mi văd de ale mele. Încă sunt menajera dumneavoastră…

— Eşti unul dintre cele mai mari talente avocăţeşti din ţară! Trish arată cu degetul spre ziar, în culmea isteriei. Scrie aici!

— Samantha? Se aude un răpăit în uşă şi Nathaniel intră în bucătărie, cu braţele pline de cartofi abia culeşi. Crezi că îţi ajung pentru prânz?

Mă uit la el tâmp, cu inima strânsă. Nu are nici cea mai vagă idee. Nu ştie nimic. O, Doamne.

Trebuia să-i fi spus. De ce nu i-am spus? De ce nu i-am

spus?

— Tu ce mai eşti? zice Trish, întorcându-se spre el cu ochii scoşi din orbite. Un savant aeronautic de elită? Un agent guvernamental secret?

— Poftim? Nathaniel îmi aruncă o privire interogativă, dar nu reuşesc să-i zâmbesc.

— Nathaniel…

Amuţesc, incapabilă să mai continui. Nathaniel se uită de la unul la altul şi pe frunte îi apare o cută de nelinişte, ce se adânceşte tot mai tare.

— Ce se întâmplă? întreabă în cele din urmă.

În viaţa mea n-am povestit ceva atât de dezlânat cum îi povestesc lui Nathaniel. Mă bâlbâi, bâigui, mă repet şi reiau la nesfârşit aceleaşi lucruri.

Nathaniel mă ascultă în tăcere. E rezemat de un stâlp vechi de piatră din faţa băncii singuratice pe care sunt aşezată. Stă întors într-o parte, umbrit de soarele după-amiezii, şi n-am nici cea mai mică idee ce gândeşte.

În cele din urmă ajung la final şi ridică încet capul. Dacă speram să văd un zâmbet, nu-l obţin, în viaţa mea nu l-am văzut atât de bulversat.

— Eşti avocată, spune într-un final.

— Da, încuviinţez ruşinată.

— Credeam că ai o relaţie abuzivă. Îşi trece mâinile prin păr. Credeam că de-asta nu vrei să vorbeşti despre trecutul tău. Iar tu m-ai lăsat s-o cred. Când te-ai dus la Londra, am fost îngrijorat pentru tine. Iisuse.

— Îmi pare rău. Fac o mutră vinovată. Dar… pur şi

simplu n-am vrut să ştii adevărul.

— De ce nu? întreabă şi simt din glasul lui că e rănit. De ce, n-ai încredere în mine?

— Nu, zic stresată. Evident că am încredere în tine! Dacă aş fi fost orice altceva… Mă opresc.

Nathaniel, trebuie să înţelegi. Cum aş fi putut să-ţi spun când ne-am întâlnit? Toată lumea ştie că urăşti avocaţii. Ai chiar şi un anunţ la tine la bar – Nu servim avocaţii.

— Anunţul ăla e o glumă. Dă din mână iritat.

— Ba nu. Nu în totalitate. Îi întâlnesc privirea. Haide, Nathaniel. Dacă atunci când ne-am întâlnit ţi-aş fi spus că sunt o avocată din City, te-ai fi purtat la fel cu mine?

Nu răspunde. Ştiu că e prea cinstit ca să-mi răspundă în doi peri. Ştie la fel de bine ca şi mine, răspunsul lui sincer ar fi nu.

— Sunt aceeaşi persoană. Mă aplec în faţă şi-i iau mâna. Chiar dacă am fost avocată… sunt tot eu!

O vreme Nathaniel nu spune nimic, se uită doar ţintă în pământ. Îmi ţin respiraţia, disperată şi totuşi plină de speranţă. Apoi ridică privirea cu o jumătate de zâmbet chinuit.

— Şi cât o să mă taxezi pentru conversaţia asta?

Respir adânc, uşurată la culme. E OK. A acceptat situaţia.

— Păi, o mie de lire, zic în treacăt. Îţi trimit factura.

— Sămânţa Sweeting, avocat în drept corporatist. Mă măsoară din priviri preţ de câteva clipe. Nah. Nu-mi sună

bine deloc.

— Nici mie! Partea aia din viaţa mea s-a sfârşit. Îl apuc strâns de mână. Nathaniel, îmi pare foarte rău. Niciodată n-am vrut să se întâmple aşa ceva.

— Ştiu. Îmi strânge şi el mâna şi simt că încep să mă relaxez. Din copacul de deasupra mea îmi cade în poală o frunză de dafin şi o ridic. Încep s-o frec automat între palme şi dinspre frunza vine un miros plăcut.

— Şi acum? Ce-o să se întâmple? întreabă Nathaniel.

— Nimic. Presa o să-şi piardă curând interesul. O să se plictisească. Mă aplec în faţă şi-mi las capul pe umărul lui, îi simt braţele strângându-mi trupul. Sunt fericită cu serviciul meu. Sunt fericită să mă aflu în satul ăsta. Şi sunt fericită cu tine. Vreau pur şi simplu ca lucrurile să rămână la fel.

Douăzeci şi patru

M-am înşelat. Presa nu şi-a pierdut interesul. Când mă trezesc a doua zi dimineaţă, găsesc de două ori mai mulţi ziarişti campaţi afară, la fel ca ieri, plus două care de transmisiuni TV. Când cobor la parter, cu o tavă de ceşti de cafea murdare, o văd pe Melissa aplecată peste pervaz, privind scena.

— Bună, zice. Ai văzut câţi ziarişti sunt?

— Da. Nu mă pot abţine şi mă opresc lângă ea, ca să mai arunc o privire. Sunt total dementi.

— Cred că trebuie să fie destul de copleşitor, îşi dă părul pe spate şi îşi examinează o clipă unghiile. Dar să ştii

că… dacă vrei să vorbim… sunt aici.

O clipă am sentimentul că n-am auzit bine.

— Să… poftim?

— Sunt aici, dacă ai nevoie. Melissa ridică privirea. Sunt prietena ta. Şi-o să te ajut să treci cu bine prin toate astea.

Un moment, sunt atât de uluită că nici măcar nu sunt în stare să râd.

— Melissa, nu eşti prietena mea, spun cât pot de politicoasă.

— Ba sunt! Nu e câtuşi de puţin tulburată, întotdeauna te-am admirat, Samantha. Sinceră să fiu, am ştiut în permanenţă că nu eşti o menajeră adevărată. Am ştiut că ai şi alte talente ascunse.

Nu-mi vine să cred. Cum poate să aibă chiar atâta tupeu?

— Brusc, ai devenit prietena mea. Nu fac nici cel mai mic efort să-mi ascund scepticismul. Şi vrei să spui că admiraţia ta subită nu are nicio legătură cu faptul că ai aflat că sunt avocată? Sau cu faptul că-ţi doreşti o carieră juridică?

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine, o ţine Melissa pe-a ei.

— Hai, Melissa. O privesc cât de aspru sunt în stare şi, spre marea mea satisfacţie, îi văd vârful urechilor colorându-se uşor în trandafiriu. Însă expresia îi rămâne impasibilă.

Nu-mi face plăcere s-o spun – dar fata asta o să fie o

avocată de mare succes.

— Şi… chiar vrei să m-ajuţi? spun după ce mă gândesc o clipă.

— Îhâm! Dă aprobator din cap şi chipul îi e străbătut de un licăr de încântare. Aş putea să te reprezint în relaţia ta cu Carter Spink… sau ai putea să mă angajezi ca purtătoare de cuvânt…

— Eşti, te rog, amabilă să-mi iei asta? îi întind tava din mână, cu un zâmbet dulce. Şi am o cămaşă de călcat. Doar să ai grijă cu gulerul, da?

Grimasa ei e de milioane. Încercând să nu izbucnesc în râs, cobor la parter şi intru în bucătărie. Eddie e aşezat la masa acoperită de ziare şi ridică privirea în clipa în care intru.

— Eşti în absolut toate ziarele, mă informează. Uite. Îmi arată o pagină interioară dublă din Sun. E o poză cu mine, suprapusă peste un fundal cu o toaletă, şi cineva mi-a desenat o perie de wc într-una dintre mâini. Lângă faţa mea scrie cu litere uriaşe „Mai bine spăl wc-uri!”

— O, Doamne. Mă prăbuşesc într-un scaun şi mă uit la poză. De ce?

— E august, spune Eddie, răsfoind Telegraph. N-au ce ştiri să dea. Scrie aici că eşti o „victimă a societăţii obsedate de muncă a zilei de azi”. Întoarce ziarul şi îmi arată un articolaş cu titlul MAREA SPERANŢĂ DE LA CARTER SPINK ALEGE CORVEZILE CASNICE DUPĂ MUŞAMALIZAREA UNUI SCANDAL

— Zice că eşti o „Iuda pentru femeile de carieră de

pretutindeni”. În spatele meu, Melissa a trântit cu zgomot tava pe bufet şi a luat în mână ziarul Herald.

— Ia te uită, tipa asta, Mindy Malone, e superofticată pe tine.

— Ofticată? o îngân uimită. De ce-ar fi cineva ofticat pe mine?

— Dar în Daily Mail eşti o salvatoare a valorilor tradiţionale. Eddie se întinde după ziar şi îl deschide. „Samantha Sweeting crede că femeile ar trebui să se întoarcă lângă plită de dragul sănătăţii lor şi al societăţii”.

— Poftim? N-am zis niciodată aşa ceva! înşfac ziarul şi scanez neîncrezătoare textul. De ce sunt atât de obsedaţi cu toţii?

— E un sezon prost, spune Eddie, apucând ziarul Express. E adevărat că ai descoperit de una singură legăturile Mafiei cu firma la care lucrai?

— Nu! Ridic privirea îngrozită. Cine a zis aşa ceva?

— Nu-mi mai amintesc unde am citit, spune, răsfoind paginile. Uite, în ăsta e o poză cu mama ta. E o doamnă bine.

— Cu mama? Mă uit siderată.

— Ambiţioasa fiică a unei mame ambiţioase, citeşte Eddie cu glas tare. „Cât de mare a fost preţul succesului?”

O, Doamne. O să mă omoare mama.

— Ia uite, ăsta are şi un sondaj. Eddie deschide alt ziar. „Samantha Sweeting: Eroină sau Proastă? Pentru a vota, sunaţi sau trimiteţi SMS”. Şi alături e un număr de telefon. Ia telefonul şi se încruntă. Ce variantă să votez?

— Proastă, spune Melissa, înşfăcând telefonul. Hai că sun eu.

— Samantha! Te-ai trezit!

Ridic capul şi o văd pe Trish intrând în bucătărie cu un maldăr de ziare la subraţ. În clipa în care se uită la mine, zăresc pe chipul ei aceeaşi expresie de uimire totală şi de admiraţie pe care a avut-o şi ieri, de parcă aş fi o operă de artă nepreţuită care a apărut brusc în bucătăria ei.

— Tocmai am citit despre tine!

— Bună dimineaţa, doamnă Geiger! Las jos Daily Mail şi mă ridic repede în picioare. Ce doriţi la micul dejun? Nişte cafea, pentru început?

— Nu e nevoie să faci tu cafeaua, Samantha! răspunde ea, uşor stânjenită. Eddie, fă tu cafeaua!

— Nu fac nicio cafea! obiectează Eddie.

— Atunci… Melissa! spune Trish. Fă-ne, te rog, nişte cafea bună de tot. Samantha, te rog mult, ia loc! Eşti musafira noastră! Râde nefiresc.

— Ba nu sunt musafiră! Protestez. Sunt menajera dumneavoastră!

Îi văd pe Eddie şi pe Trish schimbând între ei priviri pline de îndoială. Oare ce e în mintea lor? Că am de gând să plec?

— Nu s-a schimbat nimic! insist. Sunt tot menajera dumneavoastră! Vreau doar să-mi văd de treabă la fel ca până acum.

— Ai înnebunit. Melissa dă ochii peste cap cu dispreţ.

Ai văzut câţi bani vor să-ţi dea cei de la Carter Spink?

— N-ai cum să înţelegi, îi răspund. Doamnă şi domnule Geiger, sunt sigură însă că dumneavoastră mă veţi înţelege. Am învăţat foarte multe de când sunt aici. M-am schimbat ca persoană. Şi am descoperit un mod de viaţă care-mi aduce mult mai multe bucurii. Da, aş putea să câştig mult mai mulţi bani ca avocată la Londra. Da, aş putea să am o carieră foarte solicitantă şi plină de adrenalină. Dar nu asta-mi doresc, întind braţele cuprinzând întreaga bucătărie. Asta e ceea ce vreau să fac. Şi ăsta e locul în care-mi doresc să fiu.

O parte din mine se aşteaptă ca Trish şi Eddie să fie mişcaţi de cuvintele mele. Însă ei mă privesc total confuzi, după care se uită unul la celălalt.

— Cred că ar trebui să iei în seamă oferta, spune Eddie. Scrie în ziar că sunt disperaţi să te aducă înapoi.

— Să ştii că nu vom fi absolut deloc jigniţi dacă pleci, adaugă Trish, încuviinţând emfatic din cap. Vom înţelege perfect.

Asta-i tot ce sunt în stare să spună? Nu sunt bucuroşi că vreau să rămân la ei? Nu vor să le fiu în continuare menajeră?

— Nu vreau să plec! zic supărată. Vreau să stau aici şi să mă bucur de viaţă, într-un cu totul alt ritm.

— Am înţeles, spune Eddie după o pauză, după care se uită pe furiş la Trish, cu o expresie gen „Ce-i de făcut?”

Sună telefonul şi răspunde Trish.

— Alo? Ascultă un moment. Da, sigur, Mavis. Şi Trudy.

Ne vedem mai târziu! Lasă receptorul jos. Încă două invitate la dineul de binefacere!

— Aha, Mă uit la ceas. Păi ar cam fi timpul să mă apuc.

În clipa în care scot aluatul de pateuri, telefonul sună iar şi Trish oftează.

— Dacă sunt alţi invitaţi întârziaţi… Alo? în timp ce ascultă ce i se spune, expresia i se schimbă şi acoperă receptorul cu mâna.

— Samantha, şopteşte. E o companie de publicitate. Ai vrea să apari într-o reclamă la Toilet Duck? O să porţi robă şi perucă de avocat şi o să trebuiască să spui…

— Nu! zic, dându-mă un pas înapoi, îngrozită. Evident că nu!

— N-ar trebui să refuzi niciodată să apari la televiziune, spune Eddie cu reproş. Ar putea fi o mare şansă.

— Ba nu! Nu vreau să apar în nicio reclamă! îl văd pe Eddie deschizând gura ca să riposteze. Şi nu vreau să dau niciun interviu, adaug rapid. Nu vreau să fiu un model pentru nimeni. Nu vreau decât ca lucrurile să revină la normal.

La prânz, lucrurile nu au revenit deloc la normal. De fapt, totul pare şi mai suprarealist ca înainte.

Am primit încă trei solicitări de apariţii televizate şi una pentru a face o şedinţă foto „plină de bun gust” pentru Sun, într-o uniformă de cameristă franţuzoaică. Trish a dat un interviu în exclusivitate pentru Mail. Cei care au sunat

la o emisiune radio pe care Melissa a insistat să o ascultăm m-au descris ca pe o „idioată antifeministă”, o „Martha Stewart în devenire” şi o „parazită care şi-a făcut studiile pe banii contribuabililor”. Am fost atât de furioasă că am fost la un pas să sun şi eu.

Însă m-am mulţumit să închid radioul şi să inspir adânc de trei ori. N-o să-i las să mă enerveze. Am alte lucruri la care să mă gândesc. La dineu au sosit deja paisprezece invitate, care se plimbă pe peluză. Am de copt mini-tarte cu ciuperci sălbatice, de terminat sosul de sparanghel şi de prăjit fileurile de somon.

Îmi doresc din suflet să fi fost aici Nathaniel, ca să mă ajute. Însă e plecat la Buckingham să ia nişte crapi koi, fiindcă lui Trish i-a căşunat că vrea neapărat să aibă aşa ceva în heleşteu. Se pare că un singur crap costă sute de lire şi toate celebrităţile au aşa ceva. E ridicol. Nimeni nu se uită niciodată în heleşteu.

Exact în clipa în care deschid uşa de la cuptor se aude soneria şi oftez. Sper că nu e încă o invitată de ultim moment. Am trecut deja pe listă încă patru azi-dimineaţă, ceea ce mi-a dat total peste cap programul. Ca să nu mai amintesc de ziarista de la Mirror, care s-a îmbrăcat în taior roz cu flori şi a încercat să-l păcălească pe Eddie că s-a mutat de curând în sat.

Pun tava cu tarte în cuptor, adun resturile de foitaj şi încep să şterg bine sucitorul.

— Samantha? Trish bate uşor în uşă. Mai avem un oaspete.

— Încă unul? Mă întorc, ştergându-mi făina de pe obraz. Dar tocmai am pus apetitivele în cuptor…

— E un prieten de-al tău. Zice că trebuie să-ţi vorbească urgent. Ceva legat de afaceri? Trish ridică sugestiv din sprânceană către mine – apoi face un pas înapoi. Şi încremenesc de uimire.

E Guy. Care se află în bucătăria lui Trish. În costumul lui impecabil Jermyn Street şi cu manşetele apretate.

Mă uit la el, incapabilă să zic ceva, total bulversată.

Judecând după expresia lui şi el e la fel de uluit.

— O, Doamne, spune încet, mutându-şi privirea de la uniforma mea la sucitor şi la mâinile pline de făină. Chiar eşti menajeră.

— Da. Înalţ capul cu demnitate. Chiar sunt.

— Samantha… spune Trish din prag. N-aş vrea să vă întrerup, dar… apetitive în zece minute?

— Sigur că da, doamnă Geiger. Fac automat o reverenţă, apoi Trish pleacă, iar Guy aproape leşină de uimire.

— Faci reverenţe?

— Ei, faza cu reverenţa a fost o scăpare, admit. Îi surprind privirea siderată şi simt că-mi vine să râd. Guy, ce-i cu tine aici?

— Sunt aici ca să te conving să te întorci.

Evident că de-aia e aici. Trebuia să-mi dau seama.

— Nu mă întorc. Scuză-mă. Iau mătura şi făraşul şi încep să mătur făina şi bucăţile de aluat de pe jos. Dă-te puţin, te rog.

— A. Da. Guy se trage stingher din calea mea.

Arunc mizeria la coş, după care scot sosul de sparanghel din frigider, îl torn într-o cratiţă şi îl las la foc mic pe aragaz.

Guy mă priveşte amuzat.

— Samantha, spune când mă întorc cu faţa spre el. Trebuie să vorbim.

— Am treabă. Ceasul cuptorului începe să sune strident, deschid uşa şi scot chiflele cu usturoi şi rozmarin. Mă străbate un val de mândrie când le văd aşa rumen-aurii şi când le simt aroma delicioasă, de verdeaţă. Nu mă pot abţine şi muşc dintr-una, după care îi ofer câteva lui Guy.

— Tu ai făcut astea? Pare de-a dreptul siderat. Nu ştiam că ştii să găteşti.

— Păi nu ştiam. Am învăţat. Deschid iar frigiderul şi iau nişte unt fără sare, din care rup o bucăţică pe care o arunc în spuma sosului de sparanghel. După care îi arunc o privire lui Guy, care stă în picioare lângă raftul cu ustensile de gătit. Eşti drăguţ să-mi dai un tel?

Guy se uită neajutorat la ustensile.

— Să… care anume e…

— Nu-ţi face griji, zic, plescăind din limbă. Îl iau eu.

— Am o ofertă de serviciu pentru tine, spune Guy în clipa în care înşfac telul şi încep să bat untul. Cred că ar fi bine să-ţi arunci un ochi pe ea.

— Nu mă interesează. Nici măcar nu ridic capul.

— Nici măcar n-ai văzut despre ce e vorba. Bagă mâna în buzunarul de la piept şi scoate o scrisoare redactată pe

hârtie albă, fină. Poftim. Uită-te puţin.

— Nu mă interesează! repet exasperată. Nu înţelegi? Nu vreau să mă-ntorc. Nu vreau să fiu avocată.

— Preferi să fii menajeră. Tonul lui e atât de ofensiv, că mă atinge fără să vreau.

— Da! Arunc telul jos. Da! Sunt fericită aici. Sunt relaxată. Nici nu-ţi poţi imagina. E o cu totul altă viaţă!

— Mda, am înţeles asta, spune Guy, cu ochii la măturică. Samantha, vino-ţi în fire, te rog. Scoate un mobil din buzunarul interior. Cineva vrea neapărat să vorbească cu tine. Formează un număr, apoi ridică ochii spre mine. Am luat legătura cu mama ta pentru a discuta despre această situaţie.

— Ce-ai făcut? Mă holbez la el îngrozită. Cum ai îndrăznit…

— Samantha, nu vreau decât ce e mai bine pentru tine. Şi ea la fel. Bună, Jane, spune în telefon. Sunt la ea. Ţi-o dau la telefon.

Nu-mi vine să cred. O clipă îmi vine să arunc telefonul pe fereastră. Dar nu. Pot să fac faţă acestei situaţii.

— Bună, mamă, zic, luând mobilul din mâna lui Guy. N-am mai vorbit de mult.

— Samantha.

Vocea ei e la fel de rece ca şi ultima oară când am vorbit. Însă nu ştiu de ce, de data asta nu mă mai stresează şi nici nu mă mai neliniştеşte. Nu poate să-mi comande ce să fac. Habar n-are de noua mea viaţă.

— Cred că nu am înţeles bine. Lucrezi ca nu ştiu ce…

femeie de serviciu?

— Aşa e. Sunt menajeră. Şi bănuiesc că vrei să mă întorc la avocatură? Ei bine, sunt fericită aici şi n-am de gând să mă întorc. Gust sosul de sparanghel şi mai adaug nişte sare.

— Poate crezi că e amuzant să fii atât de impertinentă, mi-o taie ea. E viaţa ta, Samantha. Cariera ta. Cred că nu-ţi dai seama…

— Ba tu nu-ţi dai seama! Niciunul din voi nu înţelege nimic! Mă uit enervată la Guy, apoi dau focul mic de tot şi mă rezem de bufet. Mamă, am descoperit un nou mod de a trăi aici. Ziua muncesc şi când termin… gata. Sunt liberă. Nu mai e nevoie să-mi iau de lucru acasă. Nu mai e nevoie să-mi ţin Blackberry-ul aproape, deschis 24 de ore din 24. Pot să mă duc la bar, pot să-mi fac planuri de vacanţă, pot să mă duc şi să stau în grădină o jumătate de oră cu picioarele în sus… şi nu se întâmplă nimic. Nu mai am presiunea aia permanentă asupra mea. Nu mai sunt stresată la culme. Şi îmi convine foarte tare.

Iau un pahar, îl umplu cu apă de la robinet şi iau o înghiţitură zdravănă, după care mă şterg la gură.

— Îmi pare rău, dar m-am schimbat. Mi-am făcut prieteni. Am cunoscut lumea de aici. Parcă ar fi cu toţii… din Familia Walton.

— Familia Walton? Pare nedumerită. Sunt şi copii?

— Nu! zic agasată. Nu înţelegi! Pur şi simplu… le pasă. Uite, de exemplu, acum câteva săptămâni, au dat cea mai incredibilă petrecere în cinstea zilei mele de naştere.

Se lasă tăcerea. Mă întreb dac-am atins cumva un punct sensibil. Poate că se simte vinovată… poate că-nţelege…

— Ce ciudat, spune tăios. Ziua ta de naştere a fost acum două luni.

— Ştiu. Oftez. Uite ce e, mamă, m-am hotărât. Alarma cuptorului începe brusc să piuie şi iau mănuşa. Trebuie să închid acum.

— Samantha, n-am terminat ce aveam de spus! se răţoieşte furioasă. N-am încheiat conversaţia.

— Ba da, OK? Am terminat-o! închid telefonul, îl trântesc pe masă şi respir adânc, fără să-mi pot reprima un mic tremur. Mersi mult, Guy, zic imediat. Mai ai şi alte surprize la fel de plăcute?

— Samantha… întinde braţele în chip de scuze. Am tot încercat să iau legătura cu tine…

— N-am nevoie să ia nimeni „legătura cu mine”. Îi întorc spatele. Iar acum am de lucru. Asta e serviciul meu.

Deschid cuptorul de jos, scot tava cu mini-tarte şi încep să le aşez pe farfurioare încălzite.

— Să te ajut şi eu, spune Guy, apropiindu-se.

— Nu poţi să mă ajuţi. Dau ochii peste cap.

— Ba sigur că pot. Spre uimirea mea, îşi scoate jacheta, îşi suflecă mânecile şi-şi pune un şorţ cu imprimeu cu cireşe. Zi-mi doar ce să fac.

Nu-mi pot reprima un mic chicotit. Se potriveşte în peisaj ca nuca-n perete.

— Bine. Îi întind o tavă. Poţi să m-ajuţi să duc

apetitivele.

Pornim spre salon, cu tartele cu ciuperci şi chiflele. Când intrăm în încăperea tapetată cu mătase albă, pălăvrăgeala amuţeşte brusc şi paisprezece capete cu plete vopsite se întorc spre noi. Invitatele lui Trish sunt aşezate în jurul mesei, bând şampanie, şi fiecare dintre ele e îmbrăcată într-un taior în altă nuanţă pastel. E ca şi cum am fi aterizat într-un catalog ce prezintă gama de culori Dulux.

— Iar ea e Samantha, spune Trish, ai cărei obraji sunt de un roz aprins. Toată lumea o cunoaşte pe Samantha, menajera noastră… şi, de asemenea, avocat de elită!

Spre stânjeneala mea, urmează un ropot de aplauze.

— Te-am văzut în ziare! spune o femeie în bej.

— Trebuie să vorbesc cu tine. O femeie în albastru se apleacă în faţă, privindu-mă stăruitor. Despre partaj.

O să mă fac că n-am auzit-o.

— El este Guy, care o să mă ajute astăzi, spun, începând să servesc tartele cu ciuperci.

— Şi, de asemenea, partener la Carter Spink, adaugă Trish mândră.

Toate invitatele schimbă între ele priviri impresionate. O femeie în vârstă din capătul opus se întoarce către Trish, confuză.

— Tot personalul tău e format doar din avocaţi?

— Nu chiar, spune Trish degajată, luând o gură mare de şampanie. Dar mă-nţelegeţi, atunci când ai o menajeră care a făcut Cambridge-ul, nu poţi să cobori ştacheta.

— Şi de unde-i iei? întreabă cu mare interes o femeie roşcată. Există o agenţie care se ocupă cu asta?

— Se numeşte Oxbridge Housekeepers, spune Guy, punându-i o tartă în faţă. Foarte pretenţioasă. Nu primeşte decât candidaţi care au fost şefi de promoţie.

— Dumnezeule mare! Roşcata rămâne cu gura căscată.

— Eu, pe de altă parte, am făcut Harvardul, continuă. Aşa că eu lucrez pentru Harvard Help.

Motto-ul nostru este: „Pentru că asta e menirea educaţiei Ivy League”. Nu-i aşa, Samantha?

— Taci, îi şoptesc. Serveşte şi taci.

În cele din urmă, invitatele sunt servite şi ne retragem în bucătăria pustie.

— Foarte amuzant, zic, trântind tava cu zgomot. Măi, măi, ce spiritual eşti!

— Haide, Samantha, ce Dumnezeu. Chiar te aştepţi să iau toate astea în serios? Iisuse. Îşi scoate şorţul şi-l aruncă pe masă. Să serveşti nişte tipe cu creier de găină. Să le laşi să te ia de sus.

— Am o treabă de făcut, spun aspru, deschizând cuptorul ca să văd ce face somonul. Aşa că, dacă n-ai de gând să mă ajuţi…

— Dar nu e munca pe care trebuie s-o faci tu! explodează brusc. Samantha, e un travesti nenorocit. Ai mai multă minte decât toată lumea din camera aia şi tu le serveşti pe ele? Le faci reverenţe? Le faci curat în baie?

Pare atât de înverşunat că mă întorc pe călcâie,

şocată. E roşu la faţă de furie şi i-a dispărut orice urmă de ironie.

— Samantha, eşti una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunosc. Glasul îi tremură de mânie. Ai cea mai strălucită minte juridică pe care a văzut-o cineva vreodată. Nu te pot lăsa să-ţi iroseşti viaţa cu… iluzia asta de doi bani.

Mă uit la el furibundă.

— Nu e o iluzie de doi bani! Doar fiindcă nu-mi „folosesc educaţia”, doar fiindcă nu sunt în nu ştiu ce birou, înseamnă că gata, îmi irosesc viaţa? Sunt fericită, Guy. Şi mă bucur de viaţă aşa cum n-am făcut-o niciodată. Îmi place să gătesc. Îmi place să mă ocup de casă. Îmi place să culeg căpşuni din grădină…

— Trăieşti într-un univers paralel! strigă. Samantha, toate astea sunt ceva nou pentru tine! Sunt amuzante doar fiindcă nu le-ai mai făcut niciodată! Dar o să te plictiseşti de ele! Nu-ţi dai seama?

Simt o împunsătură de îndoială, pe care o ignor.

— Ba nu. Amestec hotărâtă în sparanghel. Îmi place la nebunie viaţa asta.

— Şi crezi c-o să-ţi placă la fel de mult şi după ce-o să faci curat în baie zece ani? Vino-ţi în fire. Se apropie de aragaz şi mă dau într-o parte. Am înţeles, aveai nevoie de o vacanţă. Aveai nevoie de o pauză. De acord. Dar acum trebuie să revii la realitate.

— Asta e pentru mine realitatea, îi strig. E mult mai reală decât viaţa mea de dinainte.

Guy clatină din cap.

— Anul trecut, am fost cu Charlotte în Toscana şi am învăţat să pictăm în acuarelă. Ne-a plăcut la nebunie. Uleiul de măsline… asfinţitul… totul. Mă priveşte stăruitor un moment, apoi se apleacă uşor în faţă. Dar asta nu înseamnă c-o să devin un nenorocit de acuarelist toscan.

— Nu e acelaşi lucru! îmi feresc privirea. Guy, n-am de gând să mă întorc la munca aia epuizantă. N-am de gând să mă întorc la toată presiunea aia. Am muncit şapte zile pe săptămână, timp de şapte ani nenorociţi…

— Exact! Exact! Şi tocmai în momentul în care primeşti recompensa, te retragi? îşi cuprinde capul în mâini. Samantha, mi-e teamă că nu înţelegi postura fericită în care te afli. Ţi s-a oferit parteneriat egal. Ceea ce înseamnă că, practic, poţi să ceri orice salariu doreşti. Tu ai controlul!

— Poftim? Mă uit la el mirată. Ce vrei să spui?

Guy nu mai are forţă să continue. Dă ochii peste cap, de parcă ar cere ajutorul Dumnezeului Avocaţilor.

— Îţi dai seama, spune grijuliu, ce furtună ai stârnit? îţi dai seama cât rău ai făcut imaginii firmei Carter Spink? A fost săptămâna cu cel mai nefast impact mediatic de la scandalul Storesons din anii optzeci.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea, spun, defensiv. N-am cerut eu presei să apară la uşa mea…

— Ştiu. Dar a apărut. Şi reputaţia firmei Carter Spink a fost terfelită în ultimul hal. Cei de la Departamentul de Resurse Umane sunt disperaţi. După toate programele lor

axate pe socializare şi bunăstare generală, după toate workshopurile de recrutare de absolvenţi străluciţi, tu spui lumii că preferi să speli wc-urile. Pufneşte brusc în râs. Dacă nici asta nu-i publicitate negativă…

— Păi, chiar aşa şi e, zic, înălţând capul. E adevărat.

— Nu fi chiar atât de parşivă! Guy loveşte cu pumnul în masă, exasperat. Îi ai la degetul mic! Vor ca lumea să te vadă întorcându-te în biroul ăla. O să-ţi dea oricât le ceri! Ai fi nebună să nu le accepţi oferta!

— Nu mă interesează banii, răspund. Am destui bani…

— Nu înţelegi! Samantha, dacă te întorci, poţi să câştigi suficient ca să ieşi la pensie peste zece ani. O să fii aranjată pe viaţă! Atunci da, poţi să te duci să culegi căpşuni sau să mături podelele sau orice alte idioţenii vrei să faci.

Deschid gura automat ca să-i răspund, dar simt că mi-a secat definitiv izvorul cuvintelor. Nu-mi mai pot urmări gândurile, care-mi dansează prin cap.

— Ţi-ai câştigat statutul de parteneră, spune Guy, mai potolit. L-ai câştigat, Samantha. Foloseşte-l.

Guy nu mai spune nimic despre subiectul ăsta. Întotdeauna a ştiut exact când să-şi încheie pledoaria; trebuia să se facă avocat pledant. Mă ajută să servesc somonul, după care mă îmbrăţişează şi-mi spune să-l sun după ce mă gândesc. Pe urmă pleacă şi rămân singură în bucătărie, asaltată de gânduri.

Am fost atât de convinsă că fac bine. Am fost atât de sigură pe mine. Dar acum…

Îi aud iar în minte argumentele. Şi fiecare dintre ele atinge o notă care sună adevărat. Poate că mi s-a pus un abur pe ochi. Poate că e vorba de faptul că toate astea sunt o noutate. Poate că după câţiva ani de viaţă simplă n-am să mai fiu aşa mulţumită. Am să fiu frustrată şi plină de amărăciune. Mă văd dând cu mopul, cu o bentiţă de nailon legată în jurul capului, băgându-mă în sufletul oamenilor la modul cel mai penibil: „Pe vremuri am fost avocat în drept corporatist, v-am zis?”

Îmi merge mintea. Am mulţi ani în faţă.

Şi are dreptate. Am muncit pentru statutul de partener. L-am câştigat.

Îmi îngrop capul în mâini, cu coatele pe masă, ascultându-mi bătăile inimii, care sună ca o întrebare: Ce să fac? Ce să fac?

Şi tot acest timp mă simt împinsă, fără voia mea, către un singur răspuns. Cel raţional. Singurul răspuns care are sens.

Ştiu care este acesta. Doar că încă nu ştiu dacă sunt pregătită să-l accept.

Mă gândesc intens până la ora şase. Masa s-a terminat şi am spălat vasele. Invitatele lui Trish s-au plimbat prin grădină, au băut ceai şi s-au evaporat. Când ies afară în seara blândă şi frumos mirositoare, Nathaniel şi Trish stau în picioare lângă heleşteu, iar el are alături un container de plastic.

Pe măsură ce mă apropii de el, mi se strânge tot mai tare stomacul.

— E un Kumonryu, tocmai spune Nathaniel scoţând ceva din container cu o plasă mare verde. Vreţi să-l vedeţi? Când mă apropii şi mai mult, văd un peşte enorm, cu model, care se zbate disperat în plasă. 1 – 1 întinde lui Trish şi ea se trage înapoi, cu un ţipăt.

— Ia-l de aici! Pune-l înapoi în heleşteu!

— V-a costat două sute de lire, spune Nathaniel ridicând din umeri. M-am gândit că poate vreţi să-l salutaţi. Îmi aruncă o privire amuzată peste umărul lui Trish şi reuşesc cumva să-i zâmbesc şi eu.

— Pune-i pe toţi înapoi. Trish se cutremură. O să vin să-i văd când înoată liniştiţi.

Se întoarce pe călcâie şi porneşte înapoi spre casă.

— Eşti bine? Nathaniel ridică privirea spre mine. Cum a fost marele dineu de binefacere?

— Reuşit.

— Ai auzit vestea? Pescuieşte alt peşte cu plasa şi-l aruncă în heleşteu. Eamonn tocmai s-a logodit! Şi săptămâna viitoare dă o petrecere la bar!

— E… super.

Mi s-a uscat gura. Haide. Spune-i.

— Ştii, ar trebui să ne facem şi noi un heleşteu cu crapi koi la seră, spune Nathaniel, aruncând restul de peşti în apă. Ştii ce rată de profit ai de pe urma…

— Nathaniel, plec. Închid ochii, încercând să ignor junghiul dureros din suflet. Mă întorc la Londra.

O clipă nu face nici cea mai mică mişcare. Apoi, fără grabă, se întoarce spre mine cu plasa în mână şi chipul

lipsit de orice expresie.

— A, zice.

— Mă întorc la vechea mea slujbă de avocată, îmi tremură uşor vocea. Azi a trecut pe la mine Guy, un coleg de la firmă, şi m-a convins – mi-a arătat clar cum stau lucrurile. M-a făcut să-mi dau seama… Mă opresc şi dau din mână neajutorată.

— Să-ţi dai seama că ce? spune Nathaniel, uşor încruntat.

Nu a zâmbit deloc. N-a zis „E o idee foarte bună, tocmai asta voiam să-ţi sugerez şi eu”. De ce nu vrea să-mi uşureze povara?

— Nu pot să fiu menajeră toată viaţa! Glasul îmi răsună mai defensiv decât aş fi vrut. Sunt o avocată cu experienţă! Am creier!

— Ştiu că ai creier. Acum pare el defensiv. O, Doamne. Nu mă descurc prea bine.

— Mi-am câştigat statutul de partener. Partenariat egal la Carter Spink. Mă uit la el, încercând să-i transmit ce înseamnă exact asta. E cel mai prestigios… mai profitabil… mai incredibil… În câţiva ani, pot câştiga suficient cât să ies la pensie!

Nathaniel nu pare prea impresionat. Se mulţumeşte doar să se uite fix la mine.

— Cu ce preţ?

— Ce vrei să spui? îi evit privirea.

— Vreau să spun că atunci când ai apărut aici, erai în pragul unei depresii nervoase. Erai ca un iepure speriat.

Albă ca hârtia. Ţeapănă ca o scândură. Arătai ca şi cum nu văzuseşi niciodată soarele, ca şi cum nu te bucuraseşi niciodată de nimic…

— Exagerezi.

— Ba nu. Tu chiar nu vezi cât de mult te-ai schimbat? Nu mai tresari din orice. Nu mai eşti încordată la culme. Îmi ridică braţul şi-l lasă să cadă. Braţul ăsta ar fi rămas rigid!

— OK, bine, m-am destins un pic! îmi agit mâinile în aer. Ştiu că m-am schimbat. M-am calmat şi am învăţat să gătesc şi să torn bere de la draft… şi m-am simţit de milioane. Dar a fost un fel de vacanţă. Nu poate dura la nesfârşit.

Nathaniel clatină din cap disperat.

— Deci, după toate astea, o să te întorci pur şi simplu înapoi, o să iei din nou hăţurile şi-o să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic?

— De data asta o să fie altfel! O să am eu grijă să fie altfel. O să am grijă să păstrez un echilibru.

— Pe cine crezi că păcăleşti? Nathaniel mă apucă de umeri. Samantha, o să fie acelaşi stres, acelaşi stil de viaţă…

Mă enervez brusc când văd că nu mă înţelege, că nu mă sprijină.

— Măcar eu am încercat şi altceva! Odată ce am început, nu mă mai pot opri. Măcar eu am plecat în lume şi am încercat o vreme şi altceva!

— Ce vrei să spui cu asta? îl simt slăbind strânsoarea,

sub imperiul şocului.

— Tu ce ai încercat, Nathaniel? Asta vreau să spun. Ştiu că par isterică şi agresivă, dar nu mă pot opri. Eşti atât de rigid! Trăieşti în acelaşi sat în care te-ai născut, te ocupi de afacerea familiei, cumperi o seră în apropiere… practic, încă te mai ţii de poalele mamei tale. Aşa că, înainte să-mi ţii mie predici despre cum să-mi trăiesc viaţa, încearcă să ţi-o trăieşti pe-a ta, OK?

Tac, gâfâind, şi văd că Nathaniel arată ca şi cum i-aş fi tras o palmă.

Instantaneu îmi vine să-mi muşc limba.

— N-am… vrut… murmur.

Fac câţiva paşi şi simt că mai am puţin şi-mi dau lacrimile. Nu aşa trebuia să se întâmple. Nathaniel trebuia să mă sprijine, să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună că am luat decizia înţeleaptă. În loc de asta însă, iată-ne depărtându-ne unul de altul, fără măcar să ne privim.

— M-am gândit să-mi întind aripile. Nathaniel începe brusc să vorbească, pe un ton sever. E o seră în Cornwall pe care mi-o doresc din suflet. Are un teren extraordinar, afacerea e foarte bună… dar n-am fost s-o văd. Am preferat să nu mă aflu la şase ore de mers cu maşina de tine.

Ridică din umeri. Bănuiesc că ai dreptate. A fost o dovadă de prostie din partea mea.

Nu ştiu ce să-i răspund. O vreme rămânem aşa în tăcere şi nu se aude decât uguitul porumbeilor din capătul grădinii. E cea mai spectaculoasă seară de până acum, îmi dau seama brusc. Soarele asfinţitului se strecoară pieziş

printre frunzele sălciei şi iarba miroase înnebunitor sub picioarele mele.

— Nathaniel… trebuie să mă întorc. Nu reuşesc să-mi stăpânesc tremurai vocii. Nu am de ales. Dar asta nu înseamnă că nu putem fi împreună. Noi doi. Putem foarte bine să avem o relaţie. Vom avea vacanţele… weekendurile… O să mă întorc la petrecerea lui Eamonn… Nici n-o să ştii că am plecat!

O clipă nu zice nimic, se joacă doar cu mânerul găleţii. Când ridică privirea în cele din urmă, expresia lui îmi face inima să se strângă.

— Ba da, spune cu un glas stins. O să ştiu.

Douăzeci şi cinci

Ştirea e pe prima pagină a ziarului Daily Mail. Sunt o ditamai vedeta. SAMANTHA ALEGE LEGEA ÎN DETRIMENTUL WC-ULUI. Când intru în bucătărie a doua zi dimineaţă, Trish soarbe din priviri un ziar, în vreme de Eddie citeşte alt exemplar al aceluiaşi ziar.

— Au publicat interviul lui Trish! mă anunţă. Uite!

— „Întotdeauna am ştiut că Samantha e cu un cap peste menajerele obişnuite, spune Trish Geiger, treizeci şi şapte de ani”, citeşte Trish mândră. „Am discutat adesea filosofie şi etică împreună, în timp ce dădea cu aspiratorul”.

Ridică privirea şi se schimbă la faţă.

— Samantha, te simţi bine? Arăţi foarte rău.

— N-am dormit prea bine, recunosc, şi pun ceainicul

pe foc.

Am petrecut noaptea la Nathaniel. N-am mai vorbit deloc despre plecarea mea. Dar la ora trei dimineaţa, când m-am uitat la el, am văzut că nu doarme nici el şi stă cu ochii în tavan.

— Ai nevoie de energie! spune Trish, tulburată. Azi e o zi mare pentru tine! Trebuie să arăţi cât se poate de bine!

— O să arăt. Încerc să zâmbesc. Am nevoie doar de o cană de cafea.

O să fie o zi foarte încărcată. Departamentul de PR de la Carter Spink a intrat în funcţiune în momentul în care le-am comunicat decizia mea şi au transformat întoarcerea mea într-un mare eveniment mediatic. La prânz o să fie o mare conferinţă de presă în faţa reşedinţei familiei Geiger, la care voi declara cât de încântată sunt că mă întorc la Carter Spink. Mai mulţi parteneri ai firmei îmi vor strânge mâna pentru fotografi şi voi da câteva scurte interviuri. După care ne vom înapoia cu toţii la Londra cu trenul.

— Deci, spune Eddie în timp ce pun cafea în cafetieră. Gata bagajul?

— Aproape. Şi doamnă Geiger… poftim. Îi întind lui Trish uniforma albastră împăturită pe care am adus-o la subraţ. E spălată şi călcată. Gata pentru următoarea menajeră.

Trish ia uniforma şi o copleşeşte brusc tristeţea.

— Sigur că da, spune, cu glas tremurător. Îţi mulţumesc, Samantha. Îşi şterge ochii cu un şerveţel.

— Gata, gata spune Eddie, bătând-o uşor pe spate.

Dar şi el are ochii umezi. O, Doamne, acum îmi vine şi mie să plâng.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru tot, le spun printre suspine. Şi îmi pare rău că vă las aşa, fără preaviz.

— Ştim că ai luat decizia corectă. Nu e vorba de asta. Trish se şterge iar la ochi.

— Suntem foarte mândri de tine, intervine şi Eddie posomorât.

— În fine! Trish face eforturi să-şi revină şi ia o gură de cafea. Am hotărât să ţin o cuvântare la conferinţa de presă. Sunt sigură că presa se aşteaptă să iau cuvântul.

— Categoric, zic, uşor bulversată. E o idee bună.

— La urma urmei, acum am devenit personalităţi mediatice…

— Personalităţi mediatice? o întrerupe Eddie nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu suntem personalităţi mediatice!

— Ba sigur că suntem! Eu apar în Daily Mail! Se înroşeşte uşor la faţă. Asta ar putea fi doar începutul pentru noi, Eddie. Dacă am angaja agentul de presă potrivit, am putea ajunge la Reality TV! Sau… am putea face reclamă la Campari!

— La Campari? exclamă Eddie. Trish, tu nu bei Campari!

— Dar aş putea să beau! spune Trish agasată exact în clipa în care sună soneria. Sau ar putea să folosească apă colorată…

Mă îndrept zâmbind spre hol, strângându-mi mai bine

capotul în jurul trupului. Poate e Nathaniel şi a venit să-mi ureze baftă.

Însă, în momentul în care deschid uşa, văd în prag întreaga echipă de PR de la Carter Spink, în costume identice cu pantalon.

— Samantha. Hilary Grant, directoarea de PR, mă măsoară din priviri. Gata?

La ora douăsprezece, sunt îmbrăcată cu un costum negru, dres negru, cea mai băţoasă cămaşă albă pe care am văzut-o vreodată şi sunt încălţată cu pantofi negri cu toc. Am fost machiată profesionist şi părul mi-a fost strâns bine la spate într-un coc.

Hilary este cea care a adus hainele, coafeza şi specialista în machiaj. Acum ne aflăm în salon şi ea mă învaţă ce să spun presei. Pentru a mia oară.

— Care este cel mai important lucru pe care trebuie să-l ţii minte? mă întreabă. Mai presus de orice altceva?

— Să nu pomenesc cuvântul wc, spun la capătul puterilor. Îţi promit că n-o să-l rostesc.

— Şi dacă te întreabă despre reţete? Se răsuceşte pe călcâie din locul în care se află în plimbarea ei nervoasă prin cameră.

— Le răspund: Sunt avocată. Unica reţetă pe care o cunosc este reţeta succesului. Nu ştiu cum, reuşesc să rostesc cuvintele fără să mă strâmb.

Uitasem cât de în serios iau totul cei de la departamentul de PR. Dar bănuiesc că asta e meseria lor. Şi bănuiesc şi că toată povestea asta a fost un relativ

coşmar pentru ei. Hilary s-a purtat foarte drăguţ cu mine de când a ajuns aici, dar ceva îmi spune că pe biroul ei se află o păpuşă de ceară plină de piuneze.

— Dorim doar să ne asigurăm că nu faci vreo afirmaţie nefericită. Îmi zâmbeşte cam dur.

— N-o să fac. O să mă ţin de scenariu.

— Şi după aceea, echipa de la News Te-am te va însoţi la Londra. Îşi consultă Blackberry-ul. Le-am oferit acces neîngrădit pe tot parcursul zilei. E-n regulă?

— Păi… da. Presupun.

Nu-mi vine să cred ce proporţii a căpătat toată chestia asta. O emisiune de ştiri chiar are de gând să facă un documentar tip camera ascunsă despre revenirea mea la Carter Spink. Oare chiar nu se întâmplă nimic altceva în lume?

— Nu te uita în aparat. Hilary continuă agitată să-mi dea instrucţiuni. Trebuie să fii bine dispusă şi optimistă. Poţi vorbi despre oportunităţile profesionale pe care ţi le-a oferit Carter Spink şi despre cât de nerăbdătoare eşti să te întorci. Să nu aduci vorba despre salariul tău…

Uşa se deschide şi aud glasul Melissei venind din hol.

— Deci pot să te sun la birou ca să vorbim despre planurile mele legate de carieră? Sau pot să te invit să bem ceva?

— Categoric. Ăă… e o idee foarte bună. Guy îşi face apariţia în cameră şi închide repede uşa înainte ca Melissa să apuce să intre. Cine naiba mai e şi asta?

— Melissa. Dau ochii peste cap. Nu mă întreba.

— Zice că e protejata ta. Că tu ai fi învăţat-o tot ce ştie. Guy zâmbeşte amuzat. E vorba de drept corporatist sau de plăcintă de ovăz?

— Ha ha, spun politicoasă.

— Hilary, se pare că e o problemă afară. Guy se întoarce către ea. Un tip de la televiziune face scandal.

— Of, la naiba. Hilary se uită la mine. Pot să lipsesc o clipă, Samantha?

— Nicio problemă! încerc să nu par prea nerăbdătoare. O să mă descurc!

În clipa în care iese pe uşă, oftez uşurată.

— Deci, Guy ridică din sprânceană. Cum te simţi? Emoţionată?

— Da! zâmbesc.

De fapt, mă simt cam suprarealist îmbrăcată ca odinioară în costum negru şi înconjurată de cei de la Carter Spink. Nu i-am mai văzut de nu ştiu câte ore pe Trish şi pe Eddie. Carter Spink a pus stăpânire totală pe casă.

— Ai luat decizia cea mai bună, să ştii, spune Guy.

— Ştiu. Îndepărtez o scamă de pe fustă.

— Arăţi senzaţional. O să-i dai pe spate. Se aşază pe braţul unei canapele din faţa mea şi oftează. Iisuse, mi-a fost dor de tine, Samantha. N-a fost la fel fără tine.

Îl privesc câteva momente. Oare chiar nu remarcă ironia situaţiei? Sau a avut grijă Harvardul să-l desensibilizeze?

— Deci acum eşti din nou cel mai bun prieten al meu.

Nu-mi pot reprima reproşul din voce. Ce amuzant.

Guy se uită nedumerit la mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Haide, Guy. Aproape că-mi vine să râd. Când am fost la ananghie, te-ai făcut că nici nu mă cunoşti. Şi acum suntem iar amici la cataramă?

— Eşti nedreaptă, spune Guy cu însufleţire. Am făcut tot ce-am putut pentru tine, Samantha. M-am zbătut pentru tine atunci, la şedinţă. Arnold a fost cel care s-a opus reprimirii tale. În momentul ăla habar n-aveam că…

— Şi cu toate astea n-ai vrut să mă găzduieşti, aşa-i? Schiţez un zâmbet. Prietenia noastră nu ajungea chiar atât de departe.

Guy pare sincer bulversat. Îşi dă părul pe spate cu ambele mâini.

— Mă simt groaznic pentru chestia aia, spune. Dar nu a fost vina mea. Ci a lui Charlotte. Am fost foarte furios pe ea…

— Da, da.

— Am fost!

— Da, ai fost, zic sarcastică. Aşa că bănuiesc că v-aţi certat la cuţite din cauza asta şi v-aţi despărţit.

— Da, spune Guy.

Rămân fără aer.

— Da? zic în cele din urmă, cu un nod în gât.

— Ne-am despărţit. Ridică din umeri. Nu ştiai?

— Nu! Habar n-am avut! îmi pare rău. Chiar n-am… Tac, bulversată. Deci n-a fost… din cauza mea?

Guy nu răspunde. Ochii căprui îi devin şi mai pătrunzători. În adâncul sufletului, simt o uşoară nelinişte.

— Samantha, spune, fără să-şi ia ochii de la mine. Întotdeauna… am simţit… îşi bagă mâinile în buzunare. Întotdeauna am simţit că… am ratat şansa de a fi împreună.

Nu, nu. Nu se poate întâmpla una ca asta.

Am ratat şansa de a fi împreună?

Acum s-a găsit să spună asta?

— Întotdeauna te-am admirat. Întotdeauna am simţit că e ceva între noi. Şovăie. Şi m-am întrebat dacă şi tu simţi… la fel.

E ireal. De câte milioane de ori mi l-am imaginat pe Guy spunându-mi asta? De câte ori nu mi-am închipuit cum o să mă privească intens, cu ochii ăia întunecaţi şi lichizi? însă acum, când o face în sfârşit, e prea târziu. Nu sună deloc cum trebuie.

— Samantha?

Deodată, îmi dau seama că mă uit la el ca la un zombi.

— A. Da. Încerc să-mi vin în fire. Păi… da. Poate că şi eu am simţit la fel. Mă joc cu fusta. Dar chestia e că… am întâlnit pe cineva. Aici.

— Pe grădinar, spune Guy fără să clipească.

— Da! Ridic ochii mirată. De unde…

— Nişte ziarişti vorbeau despre asta afară.

— A. Mă rog, e adevărat. Îl cheamă Nathaniel. Simt că mă înroşesc. E… un tip foarte drăguţ.

Guy se încruntă de parcă nu înţelege ce vreau să spun

de fapt.

— Dar e doar o idilă de vacanţă.

— Nu e deloc o idilă de vacanţă! zic, luată prin surprindere. E o relaţie. Şi ţinem foarte mult unul la altul.

— Se mută cu tine la Londra?

— Păi… nu. Nu-i place la Londra. Dar o să ne descurcăm noi cumva.

Guy mă priveşte sceptic preţ de o clipă, după care dă capul pe spate şi începe să râdă cu poftă.

— Îţi faci iluzii degeaba. Trăieşti într-o lume care nu există.

— Ce vrei să spui? zic, iritată. O să ne descurcăm noi cumva. Dacă amândoi ne-o dorim suficient de mult…

— Nu sunt sigur că ai înţeles bine care e situaţia. Guy clatină din cap. Samantha, tu părăseşti acest loc. Şi te întorci la Londra, înapoi la realitate, înapoi la muncă. Crede-mă, n-ai să reuşeşti în veci să menţii flacăra unui flirt de vacanţă.

— Nu a fost un flirt de vacanţă! ţip furioasă, tocmai când se deschide uşa. Hilary se uită de la Guy la mine cu ochi ageri şi suspicioşi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, zic, întorcându-i spatele lui Guy. Absolut nimic.

— Bine! Bate cu degetul în cadranul ceasului de la mână. Fiindcă e aproape timpul!

Pare că întreaga planetă a descins în casa familiei Geiger. Când mă aventurez să ies pe uşa de la intrare

împreună cu Hilary şi doi PR manageri, pe alee se află sute de persoane. Un şir de aparate de filmat se opresc imediat asupra mea, în spatele lor e o mulţime de reporteri şi fotografi, şi locul e împânzit de asistenţi de PR de la Carter Spink, care sunt cu ochii în patru şi împart cafele de la un stand apărut ca din pământ. La poartă zăresc un grup de cunoscuţi de la bar care se uită curioşi şi le arunc o privire îngrozită.

— Mai durează doar câteva minute şi începem, spune Hilary ascultând la mobil. Îi aşteptăm doar pe cei de la Daily Telegraph.

Îi văd pe David Elldridge şi Greg Parker stând în picioare lângă aparatul de cappuccino, tastând pe Blackberry-uri. Departamentul de PR a ţinut să fie prezenţi cât mai mulţi dintre parteneri pentru fotografia de împăcare, dar niciunul dintre ceilalţi n-a putut să vină. Sinceră să fiu, am fost norocoşi c-avem măcar atâţia. În timp ce-i privesc, spre mirarea mea, o văd pe Melissa apropiindu-se de ei îmbrăcată într-un taior bej, elegant şi ţinând în mână… ce e ăla, un CV?

— Bună ziua! o aud începând. Sunt foarte bună prietenă cu Samantha Sweeting şi Guy Ashby. Şi amândoi mi-au recomandat să aplic pentru angajare la Carter Spink.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Are un megatupeu fata asta.

— Samantha. Ridic ochii şi-l văd pe Nathaniel apropiindu-se pe pietrişul aleii. E puţin cam mohorât la

faţă şi are privirea încordată. Cum merge?

— Păi… bine. Mă uit la el preţ de câteva secunde. Ştii cum e. Destul de aiurea.

Îi simt mâna strângând-o pe-a mea şi-mi strecor degetele printre ale lui, cât pot de strâns.

Guy se înşală. O să meargă. O să dureze. O să reuşim sigur.

Îi simt degetul mare atingându-l pe-al meu, aşa cum a făcut în prima seară petrecută împreună. Ca un fel de limbaj numai al nostru; ca şi cum am comunica la nivel epidermic.

— Nu mă prezinţi, Samantha? spune Guy apropiindu-se cu o vioiciune forţată.

— El e Guy, spun fără prea mare tragere de inimă. Colegul meu de la Carter Spink. Guy… Nathaniel.

— Încântat de cunoştinţă! Guy întinde mâna şi Nathaniel e obligat să-mi dea drumul ca să o strângă pe a lui. Îţi mulţumesc c-ai avut atâta grijă de Samantha noastră.

Oare chiar trebuie să-şi ia aerul ăsta atât de superior? Şi ce-i cu „noastră” ăsta?

— A fost plăcerea mea, îi răspunde Nathaniel ursuz.

— Deci tu te ocupi de grădină. Guy se uită în jur. Foarte drăguţ. Bravo!

Îl văd pe Nathaniel strângând instinctiv pumnul.

Te rog, nu-i da una, mă rog în gând cu putere. Nu-i da una…

Spre uşurarea mea, o văd pe Iris intrând pe poartă şi

uitându-se curioasă la ziarişti.

— Uite! îi zic repede lui Nathaniel. Mama ta.

O salut pe Iris cu o fluturare a mâinii. E îmbrăcată în pantaloni de doc trei sferturi, are espadrile şi cozile împletite prinse în creştet. Când ajunge lângă mine se mulţumeşte să-mi măsoare câteva clipe din priviri cocul de la spate, costumul negru, pantofii cu toc.

— Dumnezeule, spune într-un final.

— Ştiu. Râd stingherită. Arăt un pic altfel.

— Deci, Samantha. Privirea îi poposeşte blândă asupră-mi. Ţi-ai găsit drumul.

— Da. Înghit în sec. Da, mi l-am găsit. Asta e drumul cel mai bun pentru mine, Iris. Sunt avocată. Întotdeauna am fost. E o mare şansă. Aş fi… nebună să nu profit de ea.

Iris aprobă din cap, dar fără prea mare entuziasm.

— Mi-a spus Nathaniel. Sunt sigură că ai luat decizia cea mai corectă. Tace. Păi… la revedere atunci, puişor. Şi noroc. O să ne fie dor de tine.

Când mă aplec ca s-o strâng în braţe, simt deodată lacrimile împânzindu-mi ochii.

— Iris… nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi şoptesc. Pentru tot ce ai făcut.

— Tu ai făcut totul singură. Mă strânge cu putere. Sunt foarte mândră de tine.

— Şi să ştii că nu e ultima oară când ne mai vedem. Îmi şterg ochii cu un şerveţel, rugându-mă să nu mi se fi scurs machiajul. O să mă-ntorc mai repede decât crezi. O să vin în vizită în câte weekenduri am să pot…

— Lasă-mă pe mine. Îmi ia şerveţelul şi mă şterge la ochi.

— Mersi. Îi surâd chinuit. Machiajul ăsta trebuia să ţină toată ziua.

— Samantha? mă strigă Hilary de la standul cu răcoritoare, unde se întreţine cu David Elldridge şi Greg Parker. Poţi să vii puţin?

— Imediat! strig la rândul meu.

— Samantha, înainte să pleci… Iris îmi ia ambele mâini şi citesc pe faţa ei că se străduieşte să-şi ascundă îngrijorarea. Scumpa mea, sunt sigură că faci ce e mai bine pentru tine. Dar să nu uiţi, tinereţea o ai doar o dată în viaţă. Se uită la mâna mea, netedă pe lângă a ei. Anii ăştia minunaţi nu-i ai decât o dată.

— O să ţin minte. Îmi muşc buzele. Promit.

— Bine. Mă bate uşor pe mână. Acum hai, du-te.

Pornesc spre standul cu răcoritoare împreună cu Nathaniel care mă ţine de mână, cu degetele strâns împletite. Peste câteva ore va trebui să ne luăm rămas bun.

Nu. Nu mă pot gândi la asta.

Hilary pare uşor stresată când ajung lângă ea.

— Ai declaraţia? zice. Te simţi pregătită?

— Sunt gata. Scot foaia de hârtie împăturită. Hilary, el e Nathaniel.

Privirea lui Hilary îl măsoară fără prea mare interes.

— Bună, zice. Aşa, Samantha, hai să mai recapitulăm o dată. Citeşti declaraţia, apoi răspunzi la întrebări, după care urmează fotografiile. Începem cam în trei minute.

Echipa a început deja să distribuie dosarele de presă. Deodată, se uită mai atent la mine. Ce s-a întâmplat cu machiajul tău?

— Îhm… Tocmai mi-am luat la revedere de la cineva, spun pe un ton de scuză. Nu e chiar aşa de rău, nu?

— Va trebui să-l refacem. O spune pe un ton tăios, supărat. E tot ce-mi lipsea acum. Se îndepărtează ofuscată şi-şi strigă una dintre asistente.

Încă trei minute. Trei minute până când vechea mea viaţă va reîncepe.

— Deci… o să mă întorc pentru petrecerea lui Eamonn, spun, încă ţinându-l de mână pe Nathaniel. Mai sunt doar câteva zile. O să iau trenul vineri seară şi-o să ne petrecem weekendul…

— Nu weekendul viitor, intervine Guy, presărând nişte ciocolată rasă peste cappuccino-ul din pahar. Ridică privirea. O să fii la Hong Kong.

— Poftim? zic cu un aer tâmp.

— Cei de la Samatron sunt încântaţi că te-ai întors şi au cerut să vii şi tu la fuziunea asta. Mâine plecăm la Hong Kong. Nu ţi-a spus nimeni?

— Nu, zic, holbându-mă şocată la el. Nimeni n-a pomenit măcar de asta.

Guy ridică din umeri.

— Credeam că ştii. Cinci zile la Hong Kong, apoi înapoi la Singapore. Tu şi cu mine avem sarcina de a atrage noi clienţi. Ia o gură de cafea.

— Trebuie să începi să pui umărul, Samantha

Sweeting, partener egal. Nu te poţi culca pe-o ureche.

Nici măcar n-am început serviciul şi deja îmi spun să nu mă culc pe-o ureche?

— Şi când ne întoarcem?

Guy ridică din umeri.

— Peste câteva săptămâni?

— Samantha! spune Elldridge, îndreptându-se spre mine. Ţi-a spus cumva Guy că vrem să vii cu noi la vânătoare la sfârşitul lui septembrie? în nordul Scoţiei, o să ne distrăm.

— Aha. Îhm, da, sună foarte bine. Îmi frec nasul. Singura problemă e că încerc să-mi păstrez câteva weekenduri libere… să păstrez un echilibru cu viaţa privată…

Elldridge pare uluit.

— Ai avut vacanţă, Samantha, acuma gata, spune vesel. Acuma e timpul să te întorci la muncă. Şi trebuie să vorbesc cu tine despre New York. Mă bate uşor pe umăr, apoi se întoarce spre barmaniţă. Alt espresso, te rog.

— Realist vorbind, aş zice că n-o să ai niciun weekend liber până la Crăciun, intervine Guy. Ca să nu zici că nu ţi-am zis. Ridică sugestiv din sprânceană şi se îndepărtează pentru a vorbi ceva cu Hilary.

Se lasă liniştea. Nu ştiu ce să zic. Toate se mişcă prea accelerat. Credeam că de data asta o să fie altfel. Credeam c-am să pot avea mai mult control.

— Până la Crăciun, repetă Nathaniel în cele din urmă, ca lovit de bombe.

— Nu, zic imediat. Exagerează. N-o să fie chiar aşa de rău. Am să aranjez eu lucrurile. Îmi masez fruntea. Uite ce e, Nathaniel… O să mă întorc înainte de Crăciun, îţi promit. Cu orice preţ.

Chipul îi e străbătut instantaneu de un licăr ciudat.

— N-o transforma într-o datorie.

— Datorie? Mă uit la el nedumerită. Nu asta am vrut să spun. Ştii bine că nu asta am vrut să spun.

— Două minute! Hilary se apropie agitată, însoţită de specialista în machiaj, însă o ignor.

— Nathaniel…

— Samantha! mi-o taie nervoasă Hilary, încercând să mă ia de acolo. Chiar nu ai timp pentru aşa ceva!

— Ar trebui să te duci. Nathaniel îmi face semn din cap. Ai treabă.

E îngrozitor. Parcă totul se dezintegrează între noi. Trebuie să fac ceva. Să comunic cu el.

— Nathaniel, spune-mi doar un lucru. Îmi tremură glasul. Spune-mi, înainte să plec. În ziua aia la fermă… ce mi-ai zis?

Nathaniel mă priveşte lung, apoi ceva în ochii lui se închide.

— A fost lung, plicticos şi prost exprimat.

Îşi fereşte privirea, ridicând vag din umeri.

— Te rog fă ceva cu fardul ăsta! zice Hilary. Eşti, te rog, drăguţ să te dai un pic? îl ia la rost pe Nathaniel.

— Mă dau imediat, nu vreau să te încurc. Nathaniel îmi dă drumul la mână şi se retrage înainte să apuc să zic

ceva.

— Dar nu mă-ncurci! strig după el, dar nu sunt sigură că m-a auzit.

În timp ce machioza începe să-şi facă treaba, mintea mi se învârte atât de tare că simt că mai am puţin şi leşin. Deodată, toată siguranţa mea a dispărut.

Oare fac ceea ce trebuie?

O, Doamne. Oare fac ceea ce trebuie?

— Închide, te rog. Machioza îmi dă cu fard pe pleoape. Acum deschide…

Deschid ochii şi-i văd pe Nathaniel şi pe Guy unul lângă celălalt, ceva mai departe. Guy vorbeşte şi Nathaniel îl ascultă, cu chipul încordat. Mă cuprinde brusc o uşoară nelinişte. Ce-i spune Guy?

— Mai închide o dată, spune machioza. Închid ochii, deşi n-am chef, şi simt că-mi dă cu şi mai mult fard. Pentru numele lui Dumnezeu. Mai are mult? Are vreo importanţă cum arăt?

În cele din urmă, ridică pensula.

— Deschide.

Deschid ochii şi-l văd pe Guy în acelaşi loc, la câţiva metri de mine. Însă Nathaniel nu se vede nicăieri. Unde s-o fi dus?

— Lipeşte-ţi buzele… îmi cere machioza, scoţând o pensulă de buze.

Nu pot să vorbesc. Nu pot să mă mişc. Privirea îmi rătăceşte speriată peste mulţimea de pe alee, în căutarea lui Nathaniel. Am nevoie de el. Simt nevoia să vorbesc cu

el înainte să înceapă conferinţa asta de presă.

Am o singură viaţă. Oare asta e ceea ce vreau să fac cu ea? M-am gândit suficient de bine?

— Gata pentru clipa cea mare? Ai declaraţia? Hilary e iar călare pe mine, cu parfumul reîmprospătat. E mult mai bine! Bărbia sus! îmi ridică bărbia atât de violent încât tresar. Mai ai vreo întrebare de ultim moment?

— Îhm… da, spun disperată. Mă întrebam… am putea s-o mai amânăm un pic? Doar câteva minute.

Hilary încremeneşte.

— Poftim? spune în cele din urmă. Am sentimentul oribil că o să facă implozie.

— Mă simt uşor… confuză. Înghit în sec. Nu ştiu dacă am luat hotărârea corectă. Am nevoie de mai mult timp de gândire… în clipa în care îi zăresc expresia, amuţesc.

Vine la mine şi aproape că-şi lipeşte faţa de a mea. Zâmbeşte încă, dar are ochii ieşiţi din orbite şi nările îi freamătă, albite de furie. Mă trag un pas înapoi, făcându-mă mică, dar mă apucă atât de strâns de umeri că îi simt unghiile intrându-mi în carne.

— Samantha, şuieră. O să te duci şi o să-ţi citeşti declaraţia şi o să spui că firma Carter Spink este cea mai bună firmă de avocatură din lume. Pentru că, dacă nu te duci… am să te omor.

Cred că vorbeşte serios.

— Suntem cu toţii confuzi, Samantha. Cu toţii avem nevoie de mai mult timp de gândire. Aşa e viaţa. Mă scutură uşor. Vino-ţi în fire. Respiră adânc şi-şi netezeşte

taiorul. Aşa! Mă duc să te anunţ!

Porneşte cu paşi mari pe peluză. Iar eu rămân acolo, tremurând.

Am la dispoziţie treizeci de secunde. Treizeci de secunde în care să hotărăsc ce vreau să fac cu viaţa mea.

— Doamnelor şi domnilor ziarişti! răsună vocea lui Hilary la microfon. Sunt încântată să vă urez bun venit în această dimineaţă.

Deodată, îl văd pe Guy turnându-şi nişte apă minerală.

— Guy! îl strig stresată. Guy! Unde-i Nathaniel?

— Habar n-am. Dă nepăsător din umeri.

— Ce i-ai zis? Adineaori, când ai vorbit cu el.

— N-a fost nevoie să-i zic prea multe, răspunde Guy. Şi-a dat seama şi singur încotro bate vântul.

— Ce vrei să spui? Mă holbez la el. Vântul nu bate în nicio direcţie.

— Samantha, nu fi naivă. Guy ia o gură de apă. E un bărbat în toată firea. Înţelege.

— … cel mai nou partener de la Carter Spink, Samantha Sweeting! Glasul lui Hilary şi ropotul de aplauze care urmează abia dacă ajunge la mine.

— Ce anume înţelege? spun îngrozită. Ce i-ai zis?

— Samantha! Hilary mă întrerupe cu un surâs dulce şi uşor crispat. Te aşteptăm cu toţii! O groază de oameni ocupaţi! Mă apucă de mână cu o strânsoare de fier şi mă trage cu o forţă surprinzătoare după ea prin iarbă. Baftă! Mult succes! îmi dă un ghiont puternic în spate şi se retrage.

OK. Nu au fost de ajuns treizeci de secunde. Am fost aruncată ca o corabie eşuată în faţa presei din întreaga ţară şi nu ştiu ce vreau. Nu ştiu ce ar trebui să fac.

În viaţa mea nu m-am simţit aşa confuză.

— Hai odată! Asprimea din tonul ei mă face să tresar. Mă simt de parcă aş sta pe o bandă rulantă. Cu un singur sens, înainte.

Îmi croiesc drum cu picioarele ca plastilina spre mijlocul peluzei, unde a fost aranjată o tribună cu microfon. Soarele se reflectă în toate lentilele aparatelor de filmat sau de fotografiat şi sunt parţial orbită. Îl caut pe Nathaniel din priviri în mulţime, dar nu-l văd nicăieri. Trish se află la câţiva metri în dreapta mea, într-un taior de culoarea fucsiei, şi-mi face semn frenetic cu mâna. Eddie e lângă ea, cu o cameră video în mână.

Îmi despăturesc fără grabă declaraţia şi o netezesc.

— Bună dimineaţa, spun în microfon, cu glasul încordat. Sunt încântată să vă pot împărtăşi această veste minunată. După ce am primit o ofertă extraordinară din partea celor de la Carter Spink, mă voi întoarce astăzi la firmă, în calitate de partener. Cred că nu mai e nevoie să vă spun… sunt entuziasmată.

Însă în glasul meu nu se simte niciun pic de entuziasm. Cuvintele îmi sunt la fel de goale ca şi tonul pe care le rostesc.

— Am fost copleşită de căldura şi generozitatea primirii făcute de Carter Spink, continui şovăitoare, şi sunt onorată să mă alătur unui atât de prestigios parteneriat

al…

Privirea mea continuă să-l caute pe Nathaniel. Nu mă pot concentra la ce spun.

— Talentului şi excelenţei! sare Hilary de undeva, dintr-o laterală.

— Îhm… da. Găsesc pe foaie locul în care am rămas. Talentului. Şi excelenţei.

Mulţimea de jurnalişti e străbătută de un murmur. Nu mă descurc prea grozav.

— Serviciile oferite de Carter Spink… sunt… îhm… la cel mai înalt nivel, continui, încercând să fiu convingătoare.

— Mai înalt decât calitatea curăţeniei pe care o făceai când spălai wc-uri? strigă un ziarist rotund la faţă.

— Întrebările mai târziu! Hilary înaintează supărată pe gazon. Şi nu acceptăm întrebări pe teme ca toalete, băi sau alte obiecte sanitare. Continuă, Samantha.

— De ce, erau sub orice critică? strigă tipul rotund la faţă, pufnind în râs.

— Continuă, Samantha, spune grăbită Hilary, cu un aer livid.

— Ba categoric că nu erau sub orice critică! Trish înaintează iritată pe peluză şi tocurile i se afundă în iarbă. Nu accept să-mi fie comentate în acest mod maliţios toaletele! Toate sunt Royal Doulton. Sunt Royal Doulton, repetă în microfon. De cea mai bună calitate. Te descurci foarte bine, Samantha! Mă bate uşor pe umăr.

Ziariştii râd deja în voie. Hilary e roşie ca sfecla.

— Iertaţi-mă, îi spune lui Trish ţinându-şi cu greu mânia în frâu. Tocmai ne aflam în mijlocul unei conferinţe de presă. Sunteţi amabilă să plecaţi?

— E gazonul meu! spune Trish, înălţând capul cu demnitate. Presa vrea să audă şi părerea mea! Eddie, unde e discursul meu?

— Doar n-aveţi de gând să ţineţi un discurs! zice Hilary îngrozită, în clipa în care Eddie porneşte spre Trish, cu un papirus în mână.

— Doresc să-i mulţumesc soţului meu Eddie pentru întregul sprijin acordat, începe Trish, ignorând-o pe Hilary. Doresc să-i mulţumesc ziarului Daily Mail…

— Doar nu suntem la nenorocitele alea de premii Oscar! Hilary pare să fie în pragul apoplexiei.

— Te rog mult, ai grijă cum vorbeşti! îi răspunde Trish tăioasă. Doresc să-ţi reamintesc că eu sunt proprietara acestei reşedinţe.

— Doamnă Geiger, l-aţi văzut cumva pe Nathaniel? Mă uit disperată spre mulţime, pentru a miliarda oară. A dispărut.

— Cine e Nathaniel? întreabă un ziarist.

— Grădinarul, se bagă tipul rotund la faţă. Iubită-su. V-aţi despărţit? adaugă către mine.

— Nu! zic, atinsă la punctul sensibil. O să ne continuăm relaţia.

— Şi cum anume o să faceţi asta?

Simt un interes renăscut fremătând în mulţimea de ziarişti.

— O să facem noi cumva, OK? Brusc, simt din nou că-mi dau lacrimile.

— Samantha, spune Hilary furioasă. Te rog, întoarce-te la declaraţie! O împinge pe Trish din faţa microfonului.

— Nu mă atinge! zbiară Trish ca arsă. Te dau în judecată. Samantha Sweeting e avocata mea, dacă vrei să ştii.

— Zi, Samantha! Ce părere are Nathaniel despre plecarea ta la Londra? strigă cineva.

— Ai dat dragostea pe carieră? se bagă o fată îmbujorată.

— Nu! zic disperată. Vreau doar… să vorbesc ceva cu el. Unde e? Guy! îl zăresc brusc pe Guy pe o latură a peluzei. Unde s-a dus? Ce i-ai zis? Mă grăbesc spre el înaintând prin iarbă şi aproape împiedicându-mă. Trebuie neapărat să-mi spui. Ce i-ai zis?

— L-am sfătuit să-şi păstreze demnitatea. Guy ridică din umeri cu aroganţă. Sincer să fiu, i-am spus adevărul. Că nu te mai întorci.

— Cum îndrăzneşti? zic cu răsuflarea tăiată. Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Ba o să mă întorc! Şi el poate veni la Londra…

— Mă laşi? Guy ridică ochii spre cer. Doar n-o să atârne pe lângă tine ca un neisprăvit, încurcându-te şi punându-te în situaţii jenante…

— Punându-mă în situaţii jenante? Mă holbez la el stupefiată. Asta i-ai spus? De-aia a plecat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Samantha, las-o

baltă, mi-o taie Guy pierzându-şi răbdarea. Tipul e grădinar.

Pumnii mi-o iau înaintea gândului. Îi dau una lui Guy drept în falcă.

Peste tot în jurul meu aud suspine, strigăte şi bliţuri, dar nu-mi pasă. E lucrul cel mai bun pe care l-am făcut în viaţa mea.

— Au! La naiba! îşi duce mâna la falcă. Asta pentru ce naiba a fost?

Ziariştii s-au strâns ciorchine în jur şi ne asaltează cu întrebări, dar îi ignor.

— Tu mă pui în situaţii jenante, îi spun aproape scuipându-l. Eşti un zero barat în comparaţie cu el. Un zero barat.

Spre groaza mea, simt că ochii mi se umplu de lacrimi. Trebuie să-l găsesc pe Nathaniel. Chiar acum.

— Totul e în regulă! Totul e în regulă! răcneşte Hilary, pogorând pe peluză ca o vijelie, îmbrăcată în costum cu pantalon cu dunguliţe albe. Samantha e puţin surmenată azi! îmi prinde braţul ca într-o menghină şi-şi arată dinţii într-un rictus care se vrea zâmbet. E doar o dispută amicală între parteneri! Samantha abia aşteaptă provocările acestei echipe juridice renumite pe întregul mapamond. Nu-i aşa, Samantha? Mă strânge şi mai tare. Nu-i aşa, Samantha?

— Ăă… nu ştiu, spun disperată. Efectiv nu ştiu. Îmi pare rău, Hilary. Îmi smulg braţul din mâna ei.

Hilary dă să mă apuce iar, dar nu reuşeşte şi pornesc

alergând prin iarbă, către poartă.

— Opriţi-o! strigă Hilary către echipa de la PR. Blocaţi-i drumul!

Din toate direcţiile vin spre mine fete în costume cu pantalon, constituite într-un SWAT ad-hoc. Nu ştiu cum, reuşesc să le scap printre degete. Una din ele dă să mă apuce de sacou, dar mă smulg din mâna ei. Îmi arunc pantofii cu toc şi accelerez, strâmbându-mă când simt pietrişul sub tălpi.

Când ajung la poartă, inima începe să-mi bată nebuneşte. În faţa mea, trei fete de la PR stau una lângă alta, barându-mi drumul.

— Haide, Samantha, spune una dintre ele pe un ton de poliţistă de treabă. Nu te prosti.

— Hai să ne întoarcem la conferinţa de presă.

Una din ele se apropie de mine precaută, cu mâinile întinse în faţă.

— Lăsaţi-o să iasă! se aude o voce ca de trâmbiţă din spatele meu. Ridic ochii şi, spre mirarea mea, o văd pe Trish fugind chinuită către mine, cât de repede îi permit tocurile de culoarea fucsiei. Ajutaţi-mă, proştilor! strigă spre grupul de ziarişti din apropiere.

O clipă mai târziu, fetele de la PR au fost anihilate de ziarişti, care au deschis poarta şi mi-au făcut loc să ies. Iar acum sunt în stradă şi fug fără să mai privesc în urma mea.

Ajung la bar cu dresul făcut zdrenţe de atâta mers pe jos desculţă, cu părul ieşit din cocul care abia se mai ţine, machiajul prelins pe obraz de sudoare şi o durere

puternică în piept.

Dar nu-mi pasă. Trebuie neapărat să-l găsesc pe Nathaniel. Trebuie să-i spun că e lucrul cel mai important din viaţa mea, mai important decât orice slujbă.

Trebuie să-i spun că-l iubesc.

Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama până acum, de ce nu i-am spus-o niciodată. E atât de evident. E limpede ca lumina zilei.

— Eamonn! strig agitată când ajung mai aproape şi el ridică ochii mirat de la paharele pe care tocmai le adună. Trebuie să vorbesc cu Nathaniel. E aici?

— Aici? Eamonn pare să fi rămas fără grai. Tocmai l-ai ratat. A plecat deja.

— A plecat? Mă opresc gâfâind. Unde?

— Să vadă ferma aia pe care vrea s-o cumpere. A plecat acum puţin timp cu maşina.

— Ferma din Bingley? înghit în sec uşurată, încă respirând greu. Crezi că ai putea să mă repezi până acolo? Trebuie să vorbesc cu el.

— Păi nu acolo… Eamonn îşi freacă faţa roşie, stânjenit. Mă uit la el şi simt că mă cuprinde o presimţire neagră. Samantha… a plecat în Cornwall.

Şocul mă izbeşte în piept, ca un camion. Nu pot rosti niciun cuvânt. Nu mă pot mişca.

— Credeam că ştii. Eamonn face un pas în faţă, cu mâna streaşină la ochi pentru a se apăra de razele soarelui. A zis că e posibil să rămână acolo vreo două săptămâni. Credeam că ţi-a spus.

— Îhm, nu, zic, articulând cu greu. Nu mi-a spus.

Deodată, îmi simt picioarele moi ca plastilina. Mă prăbuşesc pe un butoi, iar capul îmi zvâcneşte. A plecat în Cornwall, pur şi simplu. Fără măcar să-şi ia la revedere. Fără măcar să-mi spună.

— A lăsat un bilet în eventualitatea că o să treci pe-aici. Eamonn caută în buzunar şi scoate un plic. Mi-l întinde cu o figură tristă. Îmi pare rău, Samantha.

— E în regulă. Schiţez un zâmbet. Mersi, Eamonn. Iau plicul din mâna lui şi scot hârtia dinăuntru.

S

Cred că ştim amândoi că ăsta e capătul liniei. Hai să renunţăm cât încă ne e bine.

Vreau să ştii un singur lucru, vara asta a fost perfectă.

N

În timp ce-l citesc, iar şi iar şi iar, lacrimile îmi inundă obrajii. Nu-mi vine să cred că a plecat. Cum a putut să renunţe aşa de uşor la noi doi? Indiferent ce i-a zis Guy şi indiferent ce simţea. Cum a putut să plece pur şi simplu?

Am fi putut să facem relaţia asta să meargă. Oare chiar nu ştia asta? N-o simţea în adâncul sufletului?

Aud un zgomot şi îi văd strânşi în jurul meu pe Guy şi un grup de ziarişti. Nici măcar nu ştiu când au apărut.

— Plecaţi, spun cu glasul sugrumat. Lăsaţi-mă în pace.

— Samantha, spune Guy coborând glasul, pe un ton conciliant. Ştiu că eşti rănită. Îmi pare rău dacă te-am supărat.

— Îţi mai trag una. Mă şterg la ochi cu dosul mâinii.

Pe bune.

— Ştiu că situaţia pare dezastruoasă în momentul ăsta. Guy îşi aruncă ochii pe o hârtie. Dar ai o carieră extraordinară în faţa ta.

Nu răspund. Stau cu umerii cocoşaţi, îmi curge nasul şi şuviţele date cu gel care mi-au scăpat din coc îmi acoperă faţa.

— Fii rezonabilă. N-o să te întorci la curăţat wc-uri. Nu te mai ţine nimic aici. Face un pas în faţă şi-mi pune pantofii lucioşi cu toc cui pe masa de lângă mine. Haide, partenero. Toată lumea te aşteaptă.

Douăzeci şi şase

Parcă am amorţit. Chiar s-a terminat cu adevărat. Mă aflu într-un compartiment de clasa întâi din trenul către Londra, împreună cu ceilalţi parteneri. E un tren expres. În două ore o să ajungem. Am un dres nou. Machiajul mi-a fost retuşat. Am dat chiar o nouă declaraţie către presă, încropită rapid de Hilary: „Deşi voi simţi întotdeauna afecţiune pentru prietenii mei din Lower Ebury, nimic nu e mai palpitant şi mai important în viaţa mea în acest moment decât cariera mea la Carter Spink”.

Am spus-o destul de convingător. Am găsit chiar, nu ştiu cum, puterea de a zâmbi în clipa în care i-am strâns mâna lui David Elldridge. E foarte posibil să tipărească fotografia cu chestia asta, mai degrabă decât pe cea cu mine dându-i un pumn lui Guy. Nu se ştie niciodată.

Când trenul pleacă din staţie, simt un junghi dureros

în inimă şi închid o clipă ochii, încercând să nu-mi pierd cumpătul. Fac ceea ce trebuie. Toată lumea e de aceeaşi părere. Iau o gură de cappuccino, apoi încă una. Poate că, dacă am să beau destulă cafea, o să mă repun pe linia de plutire. Poate că am să încetez să mă mai simt ca într-un vis urât.

Înghesuit în colţul din faţa mea se află cameramanul care face documentarul pentru ştiri, împreună cu producătorul lui, Dominic, un tip cu ochelari la modă şi jachetă denim. Simt obiectivul camerei fixat asupra mea, urmărindu-mi fiecare mişcare, apropiindu-se şi depărtându-se, surprinzându-mi fiecare expresie. E tot ce-mi lipsea în momentul ăsta.

— Aşadar, avocata Samantha Sweeting părăseşte satul în care a fost cunoscută exclusiv ca fată în casă, spune Dominic la microfon cu un glas profund de comentator TV. Întrebarea este… are vreun regret? Mă priveşte interogativ.

— Parcă trebuia să fie un film gen camera ascunsă, i-o retez scurt cu o privire supărată.

— Poftim! Guy îmi trânteşte un vraf gros de contracte în poală. Uite afacerea Samatron. Uită-te puţin peste ea.

Mă uit la mormanul de hârtii, înalt de peste zece centimetri. Altă dată, simpla vedere a unui contract nou-nouţ îmi stârnea un val de adrenalină. Întotdeauna voiam să fiu prima care sesizează o anomalie, prima care ridică o problemă, însă acum mă simt total pustiită.

Toată lumea din compartiment s-a pus pe treabă.

Răsfoiesc contractul, sforţându-mă să-mi stârnesc entuziasmul. Haide. Asta e viaţa mea de-acum. În clipa în care am să reintru efectiv în joc, o să înceapă să-mi placă din nou.

— De la cărţile de bucate la contracte, murmură Dominic în microfon. De la lingura de lemn la ordonanţe.

Individul ăsta începe să mă cam calce pe nervi.

Mă întorc la contractul meu. Însă cuvintele îmi dansează prin faţa ochilor. Nu mă pot concentra. Toate gândurile mele se îndreaptă spre Nathaniel. Am încercat să-l sun, dar nu răspunde. Nici la telefon, nici la SMS-uri. Pare că efectiv nu mai vrea să mă cunoască.

Cum e posibil să se fi sfârşit totul? Cum e posibil să fi plecat pur şi simplu aşa?

Ochii mi se înceţoşează iar şi clipesc furioasă, încercând să-mi reţin lacrimile. Nu pot să plâng. Sunt partener acum. Iar partenerii nu plâng. Mă uit pe fereastră, silindu-mă să-mi păstrez cumpătul. Trenul pare să meargă mai încet, ceea ce e destul de straniu.

— Stimaţi pasageri… Se aude o voce pârâind în difuzoare. Acest tren circulă astăzi în regim de personal. Se va opri la Hitherton, Marston Bridge, Bridbury…

— Ce? Guy ridică privirea. E personal?

— Iisuse Hristoase. David Elldridge se schimonoseşte la faţă. Şi cât facem?

— … şi va ajunge la Paddington cu o jumătate de oră întârziere faţă de ora anunţată, rosteşte glasul. Ne cerem scuze pentru orice…

— O jumătate de oră? David Elldridge îşi scoate nervos mobilul, livid la faţă. O să trebuiască să-mi reprogramez întâlnirea.

— Şi eu să-i amân pe tipii de la Pattinson Lobb. Guy pare la fel de iritat şi a început deja să apese agitat pe tastele telefonului. Alo, Mary? Guy. Fii atentă, am luat o mare plasă cu trenul ăsta. O să ajung cu o jumătate de oră întârziere…

— Reprogramează-l pe Derek Tomlinson… dă David instrucţiuni.

— Va trebui să anulăm şedinţa cu Pattinson Lobb şi întâlnirea cu tipul de la The Lawyer…

— Davina, tocmai spune Greg Parker în telefon. Porcăria asta de tren are întârziere. Spune-le celorlalţi că ajung cu o jumătate de oră peste ora stabilită, o să le trimit un e-mail… Lasă telefonul jos şi începe imediat să tasteze pe Blackberry. O clipă mai târziu, Guy îi urmează exemplul.

Privesc uluită toată această frenezie din jur. Cu toţii par incredibil de stresaţi. Asta e, trenul o să aibă întârziere treizeci de minute. O jumătate de oră. E vorba doar de treizeci de minute. Cum poate cineva să se streseze atât de tare pentru treizeci de minute?

Aşa o să fiu şi eu? Fiindcă am uitat cum e. Poate că am uitat complet cum e să fii avocat.

Trenul încetineşte, apoi opreşte în staţia Hitherton. Mă uit afară pe fereastră – şi mi se taie respiraţia. În aer pluteşte un balon uriaş, la doar un metru şi ceva deasupra gării. E roşu aprins cu galben, şi cei dinăuntru fac cu

mâna. Arată ca desprins din poveste.

— Hei, uitaţi-vă! strig. Uitaţi-vă!

Nimeni nu ridică privirea. Sunt mult prea ocupaţi cu tastatul.

— Uitaţi-vă! încerc din nou. E incredibil! Nici de data asta nu primesc niciun răspuns. Nimeni nu e interesat de nimic altceva decât de Blackberry-ul lui. Iar acum balonul s-a ridicat iar. Peste o clipă va dispărea complet din raza privirii noastre. Au ratat momentul.

Mă uit la ei, crema lumii juridice, îmbrăcaţi în costumele lor cusute de mână, care costă câteva mii de lire bucata, având fiecare computere de ultima generaţie în mână. Stând acolo fără să observe nimic înjur. Fără măcar să le pese vreun pic că nu văd nimic. Trăind în lumea lor.

Locul meu nu e aici. Asta nu mai e şi lumea mea. Nu sunt una din ei.

Şi deodată ştiu, cu cea mai mare siguranţă pe care am simţit-o vreodată. Eu nu am ce să caut aici; nu am nicio legătură cu ei. Poate că am avut odinioară, însă nu mai am. Nu pot face asta. Nu-mi pot petrece viaţa în săli de şedinţă. Nu pot fi obsedată de fiecare secundă a vieţii mele. Nu pot rata şi mai mult decât am ratat deja.

Stând aşa, cu teancul de contracte în poală, simt o tensiune tot mai mare în piept. Am făcut o greşeală. Am făcut o greşeală uriaşă. N-ar trebui să fiu aici. Nu asta e ce-mi doresc de la viaţă. Nu asta vreau să fac. Nu asta e ceea ce vreau să fiu.

Trebuie să cobor. Acum.

Oamenii urcă şi coboară din tren, trântesc uşi, ridică bagaje. Cât pot de calmă, îmi iau valiza, apoi geanta şi mă ridic.

— Îmi pare rău, spun. Am făcut o greşeală. Şi abia acum mi-am dat seama.

— Poftim? Guy ridică ochii spre mine.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să vă pierdeţi timpul. Vocea îmi tremură uşor. Dar… nu pot rămâne. Nu pot face asta.

— Iisuse. Îşi cuprinde capul în mâini. Nu începe iarăşi, Samantha…

— Nu încerca să mă convingi, i-o tai scurt. M-am hotărât. Nu pot să fiu ca voi toţi. Nu asta e ce-mi doresc. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vin.

— Are vreo legătură cu grădinarul? Pare exasperat. Fiindcă, sincer să fiu…

— Nu! Are legătură cu minei… Şovăi, căutându-mi cuvintele. Guy… Nu vreau să fiu o persoană care nu se uită afară pe fereastră.

Pe chipul lui Guy citesc că nu înţelege o iotă din ce-i spun. Nici nu mă aşteptam.

— La revedere. Deschid uşa trenului şi ies, dar Guy mă înşfacă violent.

— Samantha, îţi spun pentru ultima oară, termină cu prostiile! Te cunosc foarte bine. Eşti şi vei rămâne avocat.

— Ba nu mă cunoşti deloc, Guy! izbucnesc furioasă. Nu mă mai defini tu! Nu sunt avocat! Sunt o persoană.

Îmi smulg braţul dintr-al lui şi trântesc uşa,

tremurând din toate încheieturile. O clipă mai târziu, aceasta se deschide din nou şi Dominic şi cameramanul se năpustesc în urma mea.

— Măi, măi! murmură Dominic surescitat în microfon. În urma unei turnuri şocante a evenimentelor, Samantha Sweeting a renunţat definitiv la fabuloasa carieră juridică ce o aştepta!

Ăsta o s-o încaseze de la mine drept în bot din clipă-n clipă.

În momentul în care trenul pleacă din staţie, îi văd pe Guy şi pe ceilalţi parteneri stând în picioare şi holbându-se la mine consternaţi. Cred că de data asta mi-am distrus definitiv orice şansă de a mă mai întoarce vreodată.

Ceilalţi pasageri încep să se evapore de pe peron, lăsându-mă singură. Singură cuc în gara Hitherton, singură cu valiza mea. Nici măcar nu ştiu unde se află Hitherton. Camera TV mai e încă aţintită asupra mea şi, când trec pe lângă mine, oamenii îmi aruncă priviri curioase.

Ce să fac acum?

— Însoţind cu privirea şinele de tren, Samantha îşi dă seama că a ajuns în fundul prăpastiei. Dominic coboară glasul, plin de compasiune.

— Ba nu-i adevărat, îi şoptesc.

— În această dimineaţă a fost distrusă când l-a pierdut pe cel pe care-l iubea. Iar acum a rămas şi fără carieră. Se opreşte, după care adaugă pe un ton lugubru: Cine ştie ce gânduri negre îi trec acum prin minte?

Ce naiba vrea să sugereze? Că o să m-arunc sub următorul tren? I-ar plăcea asta, nu? Probabil ar câştiga un Emmy.

— Sunt bine. Ridic capul şi strâng valiza mai tare. O să fiu bine. Am… făcut ce trebuia.

Însă în clipa în care mă uit în jur la staţia goală şi iau contact cu realitatea efectivă, simt că îmi strânge stomacul de panică. Habar n-am când o să fie următorul tren. Habar n-am măcar încotro vreau să mă duc.

— Ai un plan, Samantha? întreabă Dominic, băgându-mi microfonul sub nas. Un ţel?

De ce nu vrea să mă lase odată în pace?

— Uneori nu ai nevoie de niciun ţel, spun defensiv. Nu e nevoie să gândeşti în perspectivă. E destul să ştii doar ce urmează să faci în clipa următoare.

— Şi ce-o să faci în clipa următoare?

— O să mă… gândesc la asta. Îi întorc spatele şi mă îndepărtez de aparat mărşăluind, către sala de aşteptare. Când mă apropii, îmi iese în cale un paznic.

— Îhm, bună ziua, spun. Aş dori să ştiu cum pot ajunge… Tac stresată. Unde mă duc? La… îhm…

— La… mă ajută paznicul săritor.

— În… Cornwall, mă trezesc spunând.

— În Cornwall? Pare bulversat. Unde anume în Cornwall?

— Nu ştiu. Înghit în sec. Nu ştiu exact. Dar trebuie neapărat să ajung acolo, cât se poate de urgent.

Nu se poate să existe atât de multe sere de vânzare în

Cornwall. O să-l găsesc eu. Îl găsesc eu cumva.

— Păi. Fruntea pazniculuise-ncreţeşte de atâta concentrare. O să trebuiască să-mi consult registrul. Dispare în camera lui. Îl aud pe Dominic şoptind cu însufleţire în microfon, dar nu-mi pasă.

— Poftim. Paznicul iese şi-mi întinde o bucăţică de hârtie, scrisă cu creionul. Mi-e teamă că până la Penzance trebuie să schimbi de şase ori. Şi te costă o sută douăzeci de lire. Mai trebuie să aştepţi ceva până vine trenul, adaugă. Peronul doi.

— Mersi. Ridic valiza şi mă îndrept spre pasarelă. Îl aud pe Dominic grăbindu-se după mine împreună cu cameramanul.

— Se pare că Samantha a luat-o complet razna, spune Dominic gâfâind în microfon. Tensiunea situaţiei a dat-o complet peste cap. Cine ştie ce altă mişcare pripită va face în continuare?

Ăsta chiar vrea să m-arunc în faţa trenului, aşa-i? O să-l ignor pur şi simplu. Rămân hotărâtă pe peron, ferindu-mi privirea de aparat.

— Fără nicio adresă şi fără niciun sprijin, îl aud continuând, Samantha porneşte într-o lungă şi nesigură călătorie în căutarea bărbatului care a respins-o în această dimineaţă. Bărbatul care a plecat fără să-şi ia măcar la revedere. Oare e un plan înţelept?

OK, mi-a ajuns.

— Poate că nu e un plan înţelept! Mă întorc cu faţa spre el, respirând precipitat. Poate că n-am să-l găsesc.

Poate că n-o să vrea nici măcar să-mi vorbească. Dar trebuie să încerc.

Dominic dă să zică ceva.

— Taci, îi spun. Atâta te rog, taci.

Mi se pare că trec ore întregi până aud şuieratul unui tren în depărtare. Însă e pe partea opusă. E tot un tren către Londra. Când opreşte, aud uşile deschizându-se şi oamenii coborând şi urcând.

— Tren în direcţia Londra! strigă paznicul. Tren în direcţia Londra, peronul unu.

Ăsta e trenul în care ar trebui să fiu. Dacă aş fi sănătoasă la cap. Dacă n-aş fi luat-o razna complet. Privirea îmi poposeşte leneşă asupra ferestrelor, asupra oamenilor aşezaţi, care vorbesc, dorm, citesc, ascultă muzică la ipod-uri…

Şi atunci, timpul încremeneşte în loc. Oare visez?

E Nathaniel. În trenul spre Londra. E la un metru de mine, stă jos şi priveşte fix înainte.

Ce… De ce e…

— Nathaniel! încerc să strig, dar glasul mi se preschimbă într-un ţipăt răguşit. Nathaniel! îi fac cu mâna frenetic, încercând să-i captez atenţia.

— Iisuse, el el exclamă Dominic. Nathaniel! urlă cu un glas ca de megafon. Aici, amice!

— Nathaniel! Până la urmă, îmi revine glasul. Na-tha-niel!

La ţipătul meu disperat, ridică în fine privirea şi tresare vizibil în clipa în care mă zăreşte. Preţ de un

moment, pare că nu-şi poate crede ochilor. Apoi, toată faţa i se destinde într-o explozie de încântare.

Aud uşile trenului trântindu-se. E gata să plece.

— Haide! Ţip, făcându-i semn insistent.

Îl văd că se ridică în picioare în tren, îşi înşfacă rucsacul şi se strecoară pe lângă femeia de pe scaunul alăturat. Apoi dispare din raza privirii mele, exact în clipa în care trenul porneşte din staţie.

— Prea târziu, spune cameramanul pe un ton fatidic. N-o să reuşească.

Am un nod prea mare în stomac ca să mai pot vorbi. Tot ce pot să fac e să mă uit la trenul care s-a pus în mişcare şi trece prin faţa mea, vagon după vagon, prinzând tot mai tare viteză… până când, în cele din urmă, dispare.

Iar Nathaniel se află în picioare pe peron. E aici.

Fără să-mi iau ochii de la el, pornesc pe peron, accelerând când ajung la pasarelă. Iar el, aflat pe partea cealaltă, face la fel. Ajungem pe treptele de sus, înaintăm unul către celălalt şi ne oprim cam la un metru distanţă. Respir precipitat şi mi-a venit tot sângele-n obraji. Sunt şocată, euforică şi confuză în acelaşi timp.

— Credeam c-ai plecat în Cornwall, zic în cele din urmă. Ca să cumperi sera.

— M-am răzgândit. Şi el pare la fel de şocat. M-am gândit că n-ar fi rău să-i fac o vizită… unui prieten din Londra. Se uită la valiza mea. Unde te duceai?

Îmi dreg glasul.

— Păi, mă gândisem să mă duc în… Cornwall.

— Cornwall? Se uită lung la mine.

— Îhâm. Îi arăt bileţelul cu trenurile, şi-mi vine un chef nebun să râd cu poftă de ridicolul întregii situaţii.

Nathaniel se sprijină de balustradă, cu degetele mari în buzunare, şi priveşte scândurile de lemn ale podului.

— Şi… unde-ţi sunt prietenii?

— Nu ştiu. Au plecat. Şi nu sunt prietenii mei. I-am dat una lui Guy, adaug mândră.

Nathaniel dă capul pe spate şi râde.

— Deci te-au concediat.

— Eu i-am concediat pe ei, îl corectez.

— Chiar aşa? spune Nathaniel mirat. Întinde mâna, dar nu i-o iau. Dincolo de toată bucuria mea, sunt încă afectată. Nu mi-a trecut supărarea. Nu mă pot preface că totul e OK.

— Ţi-am primit biletul. Ridic privirea către el şi îl văd crispându-se.

— Samantha… Ţi-am scris un alt bilet în tren. Pentru eventualitatea în care n-ai fi vrut să ne vedem în Londra.

Caută în buzunar şi scoate o scrisoare de câteva pagini; ambele feţe ale foilor sunt acoperite cu scrisul lui. O ţin câteva momente în mână, fără s-o citesc.

— Ce… ce scrie în ea? Ridic ochii.

— E lungă şi plicticoasă. Mă priveşte lung, arzător. Şi prost scrisă.

Dau încet paginile. Ici şi colo zăresc cuvinte care îmi umplu instantaneu ochii de lacrimi.

— Deci aşa, reuşesc să articulez.

— Deci aşa. Braţul lui îmi cuprinde mijlocul; gura lui caldă se lipeşte de a mea. Mă ţine strâns şi-mi simt lacrimile prelingându-se în voie pe obraji. Aici e locul unde trebuie să fiu. Aici e locul meu. În cele din urmă, mă desprind cu greu şi ridic privirea spre el, ştergându-mi ochii.

— Şi acum? Se uită în jos peste pod şi-i urmăresc privirea. Spre ambele direcţii pornesc şine de tren, până departe în zare. Încotro?

Mă uit în lungul şinei nesfârşite, închizând uşor ochii în bătaia soarelui. Am douăzeci şi nouă de ani. Pot să mă duc oriunde. Să fac orice. Să fiu orice doresc.

— Nu-i nicio grabă, spun într-un final. Mă întind spre el şi-l mai sărut o dată.

Colecția

CHIC

„După shopaholica Becky Bloomwood, faceți cunoștință cu workaholica Samantha Sweeting. Și, mai ales, nu așteptați primul weekend disponibil pentru a vă delecta cu aventurile ei!"

The Washington Post

„Fanii seriei ***La cumpărături***... vor fi entuziasmați de această nouă eroină, descrisă cu farmecul și inteligența specifice cărților lui Kinsella."

Booklist

„Sophie Kinsella este maestra de necontestat a genului *chick lit*."

The New York Post

ELLE

LECTURĂ OBLIGATORIE

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0478-4